ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΚΟΓΙΑΣ

ΑΥΤΟΙ ΠΟΥ ΜΕ ΥΠΟΘΗΚΗ ΤΗ ΖΩΗ ΤΟΥΣ ΑΝΑΜΕΤΡΗΘΗΚΑΝ ΜΕ ΤΟΥΣ ΚΑΤΑΚΤΗΤΕΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ ΤΗΣ ΧΩΡΑΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΒΕΡΟΙΑΣ

ΒΕΡΟΙΑ 2015

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΩΣ ΠΑΡΟΝ
ΕΝΑ ΕΚ ΒΑΘΕΩΝ ΘΕΡΜΟ ΑΠΟΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟ

Ήδη οδεύω προς τα Ενενήντα τέσσερα μου χρόνια και έχοντας πίσω μου, μια μεστή από γεγονότα ζωή, αν και νοιώθω ακόμα τον εαυτό μου και τις δυνάμεις υπό διανοητικό έλεγχο. Θεωρώ όμως πως ήρθε η ώρα να ευχαριστήσω, από καρδιάς όλους τους Εκδότες του Τοπικού Τύπου, για την προθυμία με την οποία φιλοξένησαν επί δεκαετίες τα όποια κείμενά μου.

Το ίδιο ευχαριστώ από καρδιάς όλους τους Αναγνώστες του Τοπικού Τύπου, που με τίμησαν με αγάπη και καρτερία διάβασαν επί χρόνια τα γραπτά μου..

Ένα μεγάλο, παμμέγιστο ευχαριστώ στη Σύζυγό μου, που με καρτερία και υπομονή βίωσε τη βάσανο του χρόνου για να γραφούν τα κείμενα. Τον Διευθυντή και το Διοικητικό Συμβούλιο της Κεντρικής Βιβλιοθήκης Βεροίας, για την αναγραφή, καταγραφή και ένταξη που συνόλου των κειμένων στην Κεντρική Βιβλιοθήκη Βεροίας, καθώς και το προσωπικό, για την όποια συμβολή του στην υλοποίηση της προσπάθειας δεν θα καρποφορούσε και τον κ Γιάννη Γρηγοριάδη για την τεχνική και συμβουλευτική του βοήθεια.

Μ' Αγάπη και Εκτίμηση στους Εκδότες που φιλοξένησαν τα 678 άρθρα μου και μεστός από συγκίνηση, από τους Αναγνώστες του τοπικού τύπου και ειδικά σε όσους μου έκαναν κριτική και όσου διαβάσουν τα κείμενά μου που είναι ήδη αναρτημένα στα ράφια της Κεντρικής Βιβλιοθήκης Βεροίας

Κόγιας Νίκος, Φεβρουάριος 2014

ΤΑ ΚΕΙΜΕΝΑ ΑΥΤΆ ΓΡΑΦΤΗΚΑΝ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΔΕΚΑΕΞΑΧΡΟΝΗ ΚΑΙ ΠΛΕΟΝ ΑΠΟΦΥΛΑΚΙΣΗ ΜΟΥ ΚΑΙ ΤΗΝ ΑΠΟΛΥΣΗ ΜΟΥ ΑΠΟ ΤΡΙΑ ΚΑΙ ΚΑΤΙ ΕΞΟΡΙΑ ΣΤΟ ΠΑΡΘΕΝΙ ΤΗΣ ΛΕΡΟΥ ΟΠΟΥ ΝΕ ΕΚΤΟΠΙΣΕ Η ΧΟΥΝΤΑ ΤΩΝ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΏΝ ΤΗΝ ΑΥΓΗ Της 21^{ΗΣ} ΑΠΡΙΛΙΟΥ ΤΟΥ 1967

Η καλύτερη αξιοποίηση αυτής της μικρής, μοναδικής και ανεπανάληπτη ζωής, είναι να την αφιερώσεις σε κάτι που θα διαρκέσει περισσότερο από αυτήν. Και τα γραφτά όσο λίγα και ανούσια και αν είναι διαρκούν, περισσότερο από την Ζωή του γράφοντα

Ασφαλώς, όποιος αποφασίσει να διαβάσει κάποιο από τα κείμενά μου, θα αναρωτηθεί ποιος είναι ο γράφων:

Γεννήθηκα στη Βέροια στις 23 Ιουνίου το 1923 ΣΤΙΣ **23 ΤΟΥ ΙΟΥΝΗ 2013 ΜΠΗΚΑ ΣΤΑ ΕΝΝΕΝΙΝΤΑ ΤΡΙΑ ΜΟΥ ΧΡΟΝΙΑ.**

Πριν συμπληρώσω τα δεκατρία μου χρόνια. Οι γονείς μου, Γεώργιος Κόγιας και Μαρία Γκόγια το γένος παλικάρια. Δυο αξιοθαύμαστοι ανθρωποι, αφού τα τρία μου αδέρφια: Αντώνης, Στέφος και Στέργιος μαζί με τον Πατέρα μου κάλυπτα την γεωργό-κτηνοτροφική δουλειά. Μετά την διαπίστωσαν ότι η χώρα άρχισε να αστικοποιείται με έστειλαν να μάθω την τέχνη του Τσαγκάρη. Εκεί γνωρίστηκα με τις αριστερές ΙΔΕΕΣ και του τρόπου σκέπτεστε ανθρώπινα και κοινωνικά.

Εντάχθηκα στο Αριστερο-κομμουνιστικό κίνημα πριν από τη Βασιλο-Μεταξική δικτατορία. Και το Μάρτη του 1938 πήρα μέρος στην Απεργία που έκαναν οι τσαγκάρηδες στη Βέροια.

Και σε συνέχεια μαζί με τον Βασίλη και τον Μαργατίτη Ζιώγα παιδιά της αδερφής του Θωμά Λιόλιου (Αργότερα Καπετάν Μπαρούτα), αποτελούσαμε την τριάδα, που διακινούσε τα κοπόνια της Εργατικής Αλληλεγγύης. Επικεφαλής στους τσαγκάρηδες στην εργατική αλληλεγγύη ήταν ο Τσαγγάρης Λεωνίδας Παπαδόπουλος

Έτσι, πριν καν προλάβει να διαμορφωθεί το «εγώ» μου. Ο εαυτό μου είχε ήδη ταυτιστεί με το συλλογικό, αριστερό υποκείμενο.

Η ψυχολογία της Γενιά μου και ειδικά στην κατοχή, όσοι συμμετείχαμε σημαδεύτηκε, ανεξίτηλα από τις αξίες της ισότητας, της συντροφικότητας και τη ρήξη με τις κατεστημένες νοοτροπίες.

Τον Σεπτέμβρη του 40 η τριάδα μας: κριθήκαμε και θα είχαμε ενταχθεί στην Οργάνωση: Κομμουνιστική Νεολαία Ελλάδας (ΟΚΝΕ). Με την κήρυξη πολέμου όμως δεν επέτρεψε την ολοκλήρωση της ένταξης, αφού ο εντεταλμένος να κάνει την ένταξη επιστρατεύτηκε.

Το σπίτι μας ήταν στη Βερμίου 22. Τα κεντρικά γραφεία της ΕΟΝΝ ήταν στο Ηγουμενιό απέναντι από την Εκκλησία του Αγίου Αντωνίου Κάποιο πρωί πηγαίνοντας για τη δουλεία, με σταμάτησε ο Βαθμοφόρος Φαλαγγίτης κ Κατσάνος. Δεν θυμάμαι του μικρό του όνομα και μου είπε: «ο Πατέρα σου ήταν ένας από τους βασικούς συνδέσμου του Μακεδονικού αγώνα για αυτό πρέπει να έρθεις και εσύ στην ΕΟΝ για να διατηρηθεί η παράδοση». Και σε συνέχεια: Μου είπε να πάω την Κυριακή στη συγκέντρωση να γνωρίσω και άλλους βαθμοφόρους ΕΟΝΙτες. Παρά την προσπάθεια και το χώσιμο στη μασχάλη μου του δέματος με τα ρούχα της ΕΟΝ. Και την πίεση που άσκησαν, δεν εντάθηκα στην ΕΟΝ. Όσο για το είδαν και από είδα που λέει ο λαός ήρθαν και το πήραν το δέμα.

Την Αυγή της 28ης επιστρατεύτηκαν τα τρία μου Αδέρφια και τα όποια ζώα είχε ο Πατέρας μου και τα αδέρφια μου. Και εγώ εντάχθηκα στην Αεράμυνα.

Η Βέροια κατακτήθηκε στις 11 Απριλίου 1941 Στις αρχές του Ιούνη του 1941 εντάχθηκα στην Εθνική Αλληλεγγύη και σε συνέχεια στο ΕΑΜ-ΝΕΩΝ, Το Φλεβάρη του 1943 στην ΕΠΟΝ και ένα χρόνο μετά στον ΕΛΑΣ.

Στις αρχές του 1948 με συνέλαβαν για δεύτερη φορά. Καταδικάστηκα σε 20 χρόνια από το έκτακτο στρατοδικείο- το ποινικό μου Μητρώο είναι Λευκό. Ύστερα από 16,5 και αποφυλακίστηκα τον Μάρτη του 1963. Μετά την αποφυλάκιση εκλέχθηκε μέλος της Νομαρχιακής Επιτροπής της ΕΔΑ και σε συνέχεια επαγγελματικό στέλεχος της ΕΔΑ και μέλος της Περιφερειακής της Επιτροπής Μακεδονίας- Θράκης. Διατέλεσε και Ανταποκριτής της «ΑΥΓΗΣ» Έγραψα όπως γράφω και πιο πάνω 676 άρθρα στις τοπικές εφημερίδες στην ΑΥΓΗ και το περιοδικό ΕΑΜ

Στις 16 Αυγούστου του 1964 με ειδική Άδεια της Ασφάλειας που την είχα σε απόσταση αναπνοής, παντρεύτηκα την Πασχαλίνα Τόσου του Κωσταντίνου και της Καλλιόπης το Γένος Θεοδώρου και στις 22/2/66 νεννήθηκε η Κόρη μας καλλιόπη. της δώσαμε το όνομα της Πεθεράς μου.

Την Αυγή της 21ης Απριλίου του 1967 με ξανά συνέλαβαν και με έστειλαν πρώτα για τρίτη φορά μαζί 8000 και πλέον στη Γυούρα και μετά στο Παρθένι της Λέρου, από όπου απολύθηκα σαν άρρωστος τον Μάρτιο του 1970 Τον Απρίλη του1971 γεννήθηκε το δεύτερο παιδί αγόρι και πήρε το όνομα του πατέρα μου Γεώργος. Εργάστηκα επί 18 χρόνια Ιατρικός επισκέπτης, στη Φαρμακευτική Εταιρεία ΦΑΡΑΝ-ΧΕΜΙΚΑ, και σε συνέχεια Λογιστής και προδιαλογιτής φρούτων στην Εταιρεία ΒΕΝΟΥΣ

Τον Αύγουστο του 1968 το ενιαίο ΚΚΕ διασπάστηκε σε ΚΚΕ και σε ΚΚΕ ες. Μετά την απόλυσή μου εντάχθηκα στο Αντιδικτατορικό Μέτωπο.

Την άνοιξη του 1975, μαζί με τον Δημήτρη Τασινόπουλο και τον Σωτήρη Μπίσμπα εκλέχθηκα από την Ν Επιτροπή, αντιπρόσωπος για το Ιδρυτικό Συνέδριο του ΚΚΕ ες που έγινε στην Αθήνα στο Θέατρο Αλίκης και με συγκρότηση του ΚΚες η Νομαρχιακή Επιτροπή του Νομού Ημαθίας με εξέλεξε Γραμματέας του ΚΚΕ ες και σε συνέχεια της Ελληνικής Αριστεράς (ΕΡΑ) και αργότερα του Συνασπισμού.

Το 1977 διατέλεσα Υποψήφιος Βουλευτής του Νομού Ημαθίας με το ΚΚΕ ες και το 1981 υποψήφιος στο συνδυασμό ΣΥΜΜΑΧΙΑ.

Διατέλεσε για πολλά χρόνια μέλος της Διοίκησης της Στέγης Γραμμάτων και Τεχνών του Δήμου Βεροίας. Μέλος του Εθνικού Συμβουλίου για τις Γερμανικές επανορθώσεις,

αποζημιώσεις που πρόεδρος της ήταν ο Μανώλης Γλέζος και την επιστροφή του Δανείου 3,5 δις. Αρθρογράφησα επί δεκαετίες στον τοπικό τύπο και κατά καιρούς περιοδικό «ΕΑΜ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ» και Την Εφημερίδα «ΑΥΓΗ»

Κόγιας Νίκος του Γεωργίου

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΒΕΡΟΙΑΣ

ΑΥΤΟΙ ΠΟΥ ΜΕ ΥΠΟΘΗΚΗ ΤΗ ΖΩΗ ΤΟΥΣ ΑΝΑΜΕΤΡΗΘΗΚΑΝ ΜΕ ΤΟΥΣ ΚΑΤΑΚΤΗΤΕΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ ΤΗΣ ΧΩΡΑΣ

ΑΓΑΠΗΤΕ ΑΝΑΓΝΩΣΤΗ ΚΑΛΗΜΕΡΑ
ΤΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΤΑ ΕΜΑΘΑ ΣΤΗ ΦΥΛΑΚΗ

Τα γράμματα αφού, δεν είχαμε μολύβι και χαρτί τα έμαθα δια ζώσης από τους αξιόλογους Δασκάλους, καθηγητές, Επιστήμονες, λόγιους και Ποιητές που είχαμε στη Φυλακή. Και κάτι ακόμα: «ότι η συνείδησή μας παραμένει αλάνθαστος κριτής όταν δεν την έχουμε δολοφονήσεις» Και όταν είναι όρθια: Αντέχει στη βάσανο της ζωής και της αλήθειας.

Μερικές φορές η συγκινησιακή φόρτιση δεν σε αφήνει να σκεφτείς καθαρά. Να σταθείς απέναντι στα γεγονότα με την απόσταση που πρέπει για να μην επιτρέψεις στα συναισθήματα να διαμορφώσουν την κρίση σου. Όχι πως χρειάζεται να σκέφτεσαι πάντα «ψυχρά και υπολογισμένα», και εν θερμώ στάση απέναντι στα γεγονότα έχει τη γοητεία της επηρεάζοντας την ορθολογική προσέγγιση των πραγμάτων.

Γι' αυτό και τα όποια γραφτά μου δεν είναι σε σείρα και τάξη. Και ειδικά στα σημεία στίξης που δεν είναι νοητά- κατανοητά χωρίς την αποτύπωση. Γι'αυτό και ζητώ συγνώμη, για τις όποιες ελλείψεις, παραλείψεις και επικαλύψεις θα υπάρξουν

Και μόνο η ανάγνωση της ιστορίας, αρκεί να γίνει κατανοητό οτι με ΤΗΝ ΤΑΞΗ και το ΠΡΕΠΕΙ,(το πρέπει είναι και παραμένει ο δολοφόνος της ζωής) που πάντα σαν σκοπό και στόχο έχει να μείνουν τα πάντα ως έχουν: στάσιμα κατοχυρώμενα απ το Νόμο, την τάξη και το πρέπει τα συμφέροντα των κρατούντων και τη λογική-ρεαλισμό, που έχουν επιβάλει δια του Νόμου. Με το Νόμο και το πρέπει ποτέ δεν έχει γίνει κάτι μεγάλο, κάτι που να είναι αντίστοιχο και ισάξιο του Ανθρώπου. Το ίδιο ισχύει και με την στατική παράδοση. Οι Νόμοι, οι όποιοι νόμοι, η τάξη και το πρέπει σε συνδυασμό με τη στατική παράδοση, που εκφράζουν, εξυπηρετούν, κατοχυρώνουν και τιμωρούν με το Νόμους, την τάξη και την στατική παράδοση τα κατοχυρωμένα συμφέροντα, της εκάστοτε άρχουσας τάξης.

Ακόμα η ανάγνωση της ιστορίας πείθει, πώς όλα τα μεγάλα κοινωνικό-πολιτικά και οικονομικά άλματα, οι μεγάλες εφευρέσεις και ανακαλύψεις, τα μεγάλα έργα τέχνης, όλα τα αξιοθαύμαστα αριστουργήματα και : ΟΤΙ καλύτερο έκανε ο συλλογικός Ανθρωπος και ο κάθε Ανθρωπος χωριστά στο διάβα της ζωής του, το οφείλουμε στην ουτοπία, την παρανομία και την τόλμη που είναι άμεσα συνδεδεμένη με την ουτοπία. Δεν θα ηταν δε, υπερβολή αν έλεγα οτι μόνο με την ουτοπία, την παρανομία και την τόλμη η κοινωνία των Ανθρώπων, έκανε και κάνει εκείνα τα απαραίτητα βήματα που οπωσδήποτε χρειάζονται, είναι απαραίτητα για να διατηρηθεί και να πάει η ζωή μπροστά.

Τρανή απόδειξη αποτελεί το γεγονός, οτι το Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο, που εξέφραζε την αγωνιστική συνείδηση του λαού και αποτέλεσε σταθμό στην

ιστορία του λαού και του έθνους, αλλά και στο σύνολό της η Αντίσταση ηταν για πολλούς: Ουτοπική, «παράνομη» και παράτολμη, ενώ τα «τάγματα ασφαλείας» και όλοι οι άλλοι εθνοϊσμοί, ηταν «νόμιμοι» γιατί ηταν «νόμιμα» όργανα του κατεστημένου. Αυτοί που πολεμούσαν τους κατακτητές ηταν παράνομοι και ουτοπιστές, ενώ οι συνεργαζόμενοι νόμιμα και ρεαλιστές. Με δυο λόγια αυτοί που σκότωναν Γερμανούς, ηταν παράνομοι ενώ αυτοί που σκότωναν Ελληνες, ηταν νόμιμοι και με βούλα.

Και το πιο τραγικό ηταν, οτι και μετά την απελευθέρωση της χώρας, αυτοί που σε συνεργασία με τους κατακτητές σκότωναν Ελληνες, ρεαλιστές, νόμιμοι και έξυπνοι, ενώ αυτοί που σκότωναν κατακτητές και απελευθέρωσαν τη χώρα, κρίθηκαν ξανά παράνομοι, ουτοπιστές και βλάκες! Και το ακόμα ποιο τραγελαφικό : αυτούς που σκότωναν Ελληνες, τους δόθηκε συγχωροχάρτι για τα εγκλήματα που διέπραξα εις βάρος των Ελλήνων και της Ελλάδας, στη διάρκεια της κατοχής. Τους απονεμήθηκε έπαινος απ την κυβέρνηση της πλατεία Συντάγματος, για τη «νομιμότητα» και τον «ρεαλισμό». Τους αναγνωρίστηκε το ατιμώρητο και εν λευκό πάντα επί πληρωμή βέβαια, το δικαίωμα και κατ' εντολή του κατεστημένου και του Σερ Τσιώρτσιλ, να συνεχίσουν να σκοτώνουν τους«παράνομους» και «ουτόπιστές» Ελληνες, προκειμένου να δημιουργηθούν οι προϋποθέσεις του εμφυλίου πολέμου.

Να σκοτώνουν αυτούς, που μέσα απ την ψυχή και την καρδιά, απ το Νου και τη συνείδηση, αναπήδησαν οι εκφάνσεις και οι εσωτερικό-ποιημένες σκέψεις και επιτεύξεις ελευθέρων ψυχικά Ανθρώπων. Ανθρώπων, που άντλησαν τη δύναμη απ την ένθεη πίστη τους, απ το απροσμέτρητο σθένος της καρτερίας τους, απ τους κοινούς πόθους. Την ιστορική ευθύνη που αργυπνούσε μέσα τους.

Ανθρώπου που ένα αδούλωτο πνεύμα τους παράσερνε σε μια ακόμη έκφανση, που θα επανασύνδεε-υπούλωνε τη βαριά τραυματισμένη λαϊκή ενότητα και την θρυμματισμένη εθνική ομοψυχία και συνέχεια: Θα περιφρουρούσαν την εδαφική ακεραιότητα, αλλά και θα απαιτούσαν τη λύτρωση-ένωση της Κύπρου και των Δωδεκανήσων με την Ελλάδα και θα διεκδικούσαν την Ανατολική Θράκη και δικαίωμα στα Δαρδανέλια.

Η εδαφική ακεραιότητα της χώρας διέτρεχε άμεσο και βαρύτατο πλήγμα. Και τον διέτρεχε γιατί μπορεί η κατάληψη της Ελλάδας, να έγινε απ τον Γερμανικό στρατό, ο Χίτλερ όμως για να εξ' οικονομήσει στρατό για τα άλλα μέτωπα και να κρατήσει τον Ελληνικό λαό σε κατάσταση μιάς εκτεταμένης φυλακής με την οργανωμένη τρομοκρατία, μοίρασε την Ελλάδα σε τρεις ζώνες κατοχής. Εκτός από μια λωρίδα στα σύνορα της Θράκης με την Τουρκία, που ήταν αφοπλισμένη, την υπόλοιπη Θράκη και την Ανατολική Μακεδονία μέχρι το Στρυμόνα την παραχώρησε στους Βουλγάρους φασίστες, έτσι ώστε να έχουν πρόσβαση και οι Βούλγαροι στο Αιγαίο.

Την κεντρική Μακεδονία, μέχρι τον Πλαταμώνα, τη Φλώρινα με τα νησιά Λήμνος, Μυτιλήνη, Χίο, και την Κρήτη εκτός του Νομού Λασιθίου τα κράτησαν οι

ίδιοι και την υπόλοιπη Ελλάδα και τα νησιά τα παραχώρησαν στους Ιταλούς. Οι Αλβανοί διεκδικούσαν την Τσαμουριά και ο «Πρίγκιπας» Διαμαντής, με τον Ραποτίκα πήρε το πράσινο φως να «αναστήσει το Πιγκιπάτο» της Πίνδου. Την πρόσβαση των Βουλγάρων στο Αιγαίο την επιδίωκαν και οι Αμερικανοί απ το 1918-19 στο Συνέδριο της ειρήνης.

Η Ελλάδα μας, διαβαίνοντας πάντα, τα τραχιά κατσάβραχα της μοίρας βρέθηκε στις 21/4/1941, κάτω απ την ποιο βάρβαρη ναζιστική σκλαβιά. Εκείνη την ημέρα όμως, δεν κατακτήθηκε μόνο η χώρα, έχασαν μαζί με την κατοχή την αξία τους οι βαριά πληγωμένες απ το 4ο Αυγουστιανό κατεστημένο, οι ιδέες του πνεύματος, της πίστης, της αλήθειας και κυρίως καταχωνιάστηκε το όραμα για λευτεριάς

Σκοτάδι και ερήμωση απλώθηκε παντού και ο λαός στέναζε κάτω απ το θανάσιμο πέλμα των κατακτητών. Παντού καταστροφές και ερήμωση. Κανένα φως. Καμιά Ελπίδα. Και ενώ όλα τα έσκιαζε η φοβέρα και τα πλάκωνε η σκλαβιά ήρθε η 27/9/1941, η μέρα της Ιδρυσης του Εθνικού Απελευθερωτικού Μετώπου του θρυλικό ΕΑΜ, και ΑΣΤΡΑΨΕ ΦΩΣ. Και γλυκοχάραξε η ελπίδα στον ορίζοντα. Σκρτησε η καρδιά και με ομόγνωμη την καρδιά, με μια θέληση και με έναν πόθο είπε το δεύτερο και πιο ΒΡΟΝΤΕΡΟ ΟΧΙ στους κατακτητές αυτή τη φορά. Κάλεσε τον λαό σε συναγερμό-πανστρατιά και την επόμενη μέρα ο διπλά σκλαβωμένος λαός, ανταποκρινόμενος στο κάλεσμα του ΕΑΜ, έστηνε τις αντίστοιχες για τον αγώνα οργανώσεις.

Μάζευε όπλα για την ίδρυση του Εθνικού Λαϊκού Απελευθερωτικού στρατού τον ΕΛΑΣ και τον ΕΛΑΝ, την Εθνική Πολιτοφυλακή και την τόσο παραξηγημένη για τον ρόλο της ΟΠΛΑ. Κελάϊδησαν πάλι τα καριοφίλια του Νέου 21 και χόρευαν οι απλοί Ανθρωποι του μόχθου, με πηδήματα πελώρια απ το σκοτάδι και το άγνωστο προς τη λευτεριά.

Η ΟΠΛΑ όπως λένε και αρχικά γράμματα που συγκροτούν τη λέξη ΟΠΛΑ, ήταν μια ξεχωριστή ένοπλη μονάδα-ομάδα περιφρούρηση των λαϊκών αγωνιστών: Αυτό που λέμε σήμερα: Ειδικά ασφάλεια των κομματικών στελεχών και τους εκπροσώπους της κρατικής μηχανής.

Οι ένοπλες Αντιστασιακές δυνάμεις ήταν αυτές με επικεφαλής Τον ΕΛΑΣ, που έδωσε αμέτρητες μικρές και μεγάλες μάχες με την ποιο πολυάνθρωπη και ποιο σύγχρονη εξοπλισμένη πολεμική μηχανή που γνώρισε ο κόσμος. Τον ΕΛΑΣ, που τον θαύμασαν οι σύμμαχοι για τις πολεμικές του επιδόσεις και την τεχνική του πολέμου και κυρίως για την προσφορά του στην απελευθέρωση της πατρίδας και τον αντιφασιστικό συμμαχικό αγώνα.

Το ΕΑΜ, που χωρίς καμιά ξένη βοήθεια ή προστασία και χωρίς τους ψυχρούς μαθηματικούς υπολογισμούς για αριθμητική ανισότητα και έλλειψη μέσων, με όπλο μόνο «της καρδιάς το πύρωμα» και την αδάμαστη θέληση του οργανωμένου στο ΕΑΜ λαού, αποφασισμένου να νικήσει ή να πεθάνει. Για το ξεσκλάβωμα της πατρίδας απ τους ανελέητους Ούνους κατακτητές χρειάστηκε

ένας τετράχρονος αγώνα, άνισος και σκληρός, αδυσώπητος και τιτάνιος, αιματηρός και πολύνεκρος, όμως γεμάτος εξάρσεις, αυτοθυσίες και ολοκαυτώματα. Μπορεί να στοίχισε σε αίμα και πόνο ο αγώνας.

Αλλά στο χώμα, που το είχε νεκρώσει το βαρύ πέλμα των ούνων και των 4ο Αυγουστιανών κεροσκόπων και καθαρμάτων. Των ασυνείδητων πεμποφαλαγγιτών που συστοιχίστηκαν με τους Ούνους, που η κατοχή τους έδωσε την ευκαιρία να δράσουν ασύδοτοι στο σκοτάδι και υπό την προστασία των ούνων, άνθισαν τα ρόδα της λευτεριάς. Εκεί που πατούσε η μπότα και έσπερνε το θάνατο, εκεί έκτοτε λάμπει ο θρίαμβος και η Δόξα. Η δόξα της Ελλάδας άι του λαούς μας, υποθήκες για τις γενιές που έρχονται.

Ο Δαυλός του Σαμουήλ, ο Πυρσός του Καψάλη, τα λαμπρά πυροτεχνήματα του Μπουρλουτίερη Ματρόζου, εύφλεκτοι και ασυγκράτητοι απ τα κατορθώματα των προγόνων, οι κρατούμενοι κομμουνιστές και δημοκράτες δραπέτευαν απ τις φυλακές και τα ξερονήσια. Το ίδιο έκανε και ο δημοκρατικός λαός, δραπέτευε απ τη «νομιμότητα» και το «πρέπει» των Κούϊσγκς και των κατακτητών. Ενστερνίστηκε και αυτός την ουτοπία για την απελευθέρωση της χώρας. Πέρασε στην «παρανομία» και άρχισε να στήνει μέρα τη μέρα οργανώσεις, μάζευε όπλα, με σύμπνοια και ομοψυχία όσον αφορά τους σκοπούς του αγώνα και προαποφασισμένος, για άθλους προσωπικούς και θυσίες ομαδικές.

Αναμνήστηκε το παρελθόν και έσπειρε θρύλους και νέους προμαχώνες, πύργωσε τρόπαια σε όλες τις γωνιές της Ελλάδας. Εστησε λάβαρα τόλμης και λεβεντιάς στην συντονισμένη κραιπάλη της βίας, των κατακτητών αλλά και των ντόπιων πλειοδοτούντων συνεργατών τους.

Οι κατακτητές πίστευαν πως η βία και οι διώξεις, τα μαρτύρια, τις σφαγές, τις λεηλασίες, την πείνα και την εξαθλίωση θα κατάφερναν και ψυχικά να κάμψει το αγωνιστικό φρόνημα του λαού. Λάθεψαν όμως...Και λάθεψαν γιατί πίστεψαν πως με τα μέσα αυτά θα δαμάσουν, το ατρόμητο φρόνημα του λαού μας, που όσες φορές χρειάστηκε και δεν είναι λίγες, δεν άφησε κανένα κατακτητή να κοιμηθεί, έστω και μια νύχτα ήσυχο επί ολόκληρους αιώνες.

Η Ελληνική Εθνική Αντίσταση, σε σχέση με τις Αντιστάσεις των άλλων χωρών της Ευρώπης, είχε μια δική της ξεχωριστή ιδιομορφία. Από τον Αύγουστο του 1936, είχε επιβληθεί στη χώρα μας, μια στιγνή φασιστικού τύπου δικτατορία. Μέχρι τον Οκτώβρη του 1940, που η Ιταλία μας κήρυξε τον πόλεμο ο λαός μας υπόφερε τα πάνδεινα από τον εσωτερικό φασισμό. Αυτήν την ιδιομορφία δεν την είχαν οι άλλοι λαοί της κατακτημένης Ευρώπης.

Το γεγονός αυτό είχε τεράστιες επιπτώσεις στη ζωή του λαού κατά τη διάρκεια της κατοχής. Τόσο ο πόλεμος, πολύ περισσότερο η κατοχή δεν βρήκε ούτε το λαό στο σύνολο του, ούτε και αυτήν την εθνική αστική τάξη σε κατάσταση ομοψυχίας, που απαιτούσαν οι νέες να διαμορφωθούν κατοχικές συνθήκες. Το γεγονός αυτό είχε αρκετές τραγικές για τη χώρα συνέπειες.

α)Το φασιστικό καθεστώς με την προοπτική, η μάλλον με τη βεβαιότητα για αρκετούς της επικράτησης του φασισμού, ανά τον κόσμο με μέτρα όπως, τη διάλυση των πολιτικών κομμάτων και όλων των πολιτιστικών οργανώσεων, το κάψιμο των βιβλίων, τη φίμωση του τύπου, τις εξορίες και τις φυλακίσεις, τις φυλετικές διακρίσεις, την απαγόρευση στις μειονότητες να μιλούν την μητρική τους γλώσσα, διαμόρφωσε εκείνη την απαραίτητη υποδομή και δομές, ώστε να είναι έτοιμο για τη νέα μεταπολεμική φασιστική τάξη πραγμάτων επιβολή του.

β) Στο όνομά του κομμουνιστικού κινδύνου, τραυμάτισε θανάσιμα την κοινωνική συνοχή, αποσάθρωσε κοινωνικό ιστό και έκανε δύσκολη μέχρι και αδύνατη την εθνική ομοψυχία στο θέμα από κοινού κατοχή-δράση- προοπτική και μέλλον. Το γεγονός αυτό είχε σαν αποτέλεσμα να μην υπάρχει ταύτιση συμφερόντων και στόχων ανάμεσα στο λαό και «ηγεσία», όσον αφορά τον τρόπο που θα αντιμετωπίζονταν η κατάκτηση της χώρας. Υστερα απ αυτό ηταν επόμενο τη θέση που θα έπαιρνε ο κάθε Ελληνας και τη στάση που θα κρατούσε απέναντι στην κατοχή. Η στάση του, θα ηταν ανάλογη με τα πιστεύω του για τα εθνικό-κοινωνικά προβλήματα.

γ) Ο Β! Παγκόσμιος πόλεμος όπως γράφω και σε άλλο σημείο, ηταν ο μεγαλύτερος κατακλυσμός σιδήρου, φωτιάς και θανάτου που έπεσε πάνω στην Ανθρωπότητα, μόλις 25 χρόνια μετά απ τον πρώτο. Θα ηταν περίεργο αν ο κατακλυσμός αυτός περνούσε, χωρίς να γίνουν βαθύτερες αλλαγές στο ΠΡΕΠΕΙ στη συνείδηση των λαών. Αν αυτή η αλληλοσφαγή εκατομμυρίων ανθρώπων, που η φασιστική παραφροσύνη οδήγησε στα πεδία των μαχών, δεν θα ηταν νοητή, αν δεν είχε τάξη σαν σκοπό να κόψει μια για πάντα τον ομφάλιο λώρο του φασισμού.

Οι αγωνιστές του Β! Παγκοσμίου πολέμου, εκτός απ τη συντριβή του φασισμού, ονειρεύονταν μια Ανθρωπότητα και μια πατρίδα ελεύθερη και δίκαιη, μέσα σε ένα κόσμο ελευθερίας και κοινωνικής δικαιοσύνης. Η θυσία αυτών των ανθρώπων, δεν θα είχε κανένα νόημα, αν πράγματι μετά απ αυτόν τον φρικτό πόλεμο που στοίχισε στην κοινωνία των ανθρώπων, πολλές δεκάδες εκατομμύρια νεκρών και τεράστιες καταστροφές, να επανέλθει στην πριν τον πόλεμο κατάσταση.

δ) Σήμερα είναι αναμφισβήτητο οτι αν η Ελλάδα, έμπαινε στη δεκαετία του 1940, με ένα έστω ανεκτό απ το λαό βαθμό πολιτικό-κοινωνικής προόδου, όπως οι άλλες Ευρωπαϊκές χώρες με μια έστω μερική ομοψυχία ηγεσίας και λαού, ο Β! Παγκόσμιος πόλεμος, δεν θα είχε τις τόσο καταστρεπτικές συνέπειες για το λαό και τη χώρα. Οπως οι χώρες της Ευρώπης, έτσι και εμείς οχι μόνο δεν θα οδηγούσταν στο αδερφοκόνο εμφύλιο, αλλά θα είχαμε αποφύγει τις χιλιάδες των νεκρών και μια σειρά από καταστροφές.

Για να γίνει αντιληπτό το είδος και το μέγεθος των στηριγμάτων που βρήκαν στο εσωτερικό της χώρας οι Γερμανοί, καθώς και το μέγεθος της αυτοϋπονόμευσης και της διάβρωσης, από τους «προθύμους» που είχαν

υποστεί όλοι οι θεσμοί και οι δομές εξουσίας, αρκεί να αναφερθεί οτι οι Γερμανοί, περιέλαβαν αυτούσιο και αυθανδρό τον κρατικό μηχανισμό. Τον έθεσαν σε κίνηση την επόμενη μέρα, χωρίς να τοποθετήσουν ούτε και στις θέσεις κλειδιά τους δικούς τους ανθρώπους.

Στηρίγματα που ηταν βέβαιοι, πως οχι μόνο θα τους βοηθούσαν στο καταχθόνιο έργο, αλλά και θα πλειοδοτούσαν κιόλα. Εχοντας αυτά τα στηρίγματα, επεδίωξαν απ την πρώτη ακόμα μέρα, με την εξαθλίωση να σπάσουν το ηθικό του λαού. Να του καταρρακώσουν την αξιοπρέπεια και να του τσακίσουν την αυτοπεποίθηση και την πίστη, οτι δεν νικήθηκε στα μαρμαρένια αλώνια ,αλλα προδώθηκε με τον ποιο αισχρό και επέσχυντο τρόπο απ τους ανθρώπους, που αυτό ανακήρυτταν τον εαυτό τους «ηγεσία»

Οι κατακτητές ηταν πολύ σίγουροι στην άποψή τους, οτι ένας εξαλθιωμένος λαός, δεν μπορεί να αντιδράσει, να μπει εμπόδιο στα σχέδια τους. Γι' αυτό και απ την πρώτη ακόμα μέρα άρχισαν τις δημεύσεις, τις επιτάξεις και σε συνέχεια τις αρπαγές. Στην προσπάθειά αυτή ήξεραν οτι έχουν την ολόθερμη συμπαράσταση των ιδεολογικών, πολιτικών και οικονομικών συνεργατών. Των συνεργατών, που ηταν η νέα-σύγχρονη μορφή του προδότη-Εφιάλτη, που ο Λεωνίδας. συνοδευόταν, οι Σουλιώτες από τον Πήλιο Γούση και ούτε ακόμα θα ήταν οι τελευταίοι.

Οσο επεκτείνονταν ο αγώνας σε συνεργασία και στηριγμένο στο λαό θα αγωνιζόταν να καθαρίσουν την Πατρίδα μα από τη σύγχρονη Κόπρο του Αυγείου-την φασιστική χολέρα-τόσο ξεπετιόνταν τα φαρμακερά μανιτάρια (τάγματα ασφαλείας. Εύζονοι κλπ), τα σαπρόφυτα και όποια αλλα αντίστοιχα που ζουν και αναπτύσσονται μονάχα μέσα στη διαφθορά και το σκοτάδι της μαύρης φασιστικής σκλαβιάς

Τα στηρίγματα αυτά ηταν τα γνωστά καθάρματα που θα «έβρισκε ο Χίτλτερ σε κάθε κατακτημένη χώρα». Αν κατόρθωναν να υποτάξουν τον ελληνικό λαό, να του τσακίσουν τον αέρα του νικητή και τη διάθεση για αγώνα, θα τον οδηγούσαν στα παιδία των μαχών σαν «γεναίο στρατιώτη». Αν τον επηρέαζαν σε μικρότερο βαθμό, θα έσερναν τον ενεργό και μη πληθυσμό εργάτη στα γερμανικά κάτεργα.

Δυστυχώς, μερικές ή μάλλον τις περισσότερες φορές οι άνθρωποι παραληρούν. Παραληρούν κυρίως όταν η δύναμη δεν προέρχεται απ τη σκέψη, την κρίση και το επιχείρημα, αλλά απ τα προσωπικά συμφέροντα και τη δύναμη των κατακτητών, όπως συνέβει αμέσως μετά την κατοχή στην Ελλάδα και των νέο κατακτητών μετά την απελευθέρωση. Απ' τα συμφέροντα που πολλές φορές οχι μόνο βλάπτουν τα εθνικά-συλλογικά συμφέροντα και κυρίως όταν διακυδεύετε η τύχη της χώρας αποτελούν το ειδεχθέστερο των εγκλημάτων, αλλά γίνεται ακόμα ποιο ειδεχθή όταν η δύναμη είναι δοτή.

Η ζωή έχει αποδείξει πως καμιά, μα καμιά απολύτως δοτή δύναμη-ένοπλη η οικονομική-,δεν είναι προς Εθνικό όφελος του αποδέκτη. Πάντα ο δότης είναι αυτός που ωφελείται. Βέβαια, κάποια φορά μπορεί και ο αποδέκτης να ωφεληθεί

όπως συνεύει να ωφεληθούν και μάλιστα υπέρμετρα οι αντιδραστικές και συντηρητικές δυνάμεις στην μετά απελευθερωτική Ελλάδα, με την εκ νέου άνοδό της στη εξουσία, τις παγωμένες πιστώσεις, τα Λίμπερτι το σχέδιο Μάρσαλ, το Δόγμα Τρούμαν κλπ.

Η σχέση όμως θα είναι ένα προς εκατό. Και αν συμβεί τη δοτή δύναμη, ο λήπτης της όποιας δύναμης, (οικονομική στρατιωτική κλπ) να είναι υποχρεωμένος να τη χρησιμοποιήσει για να προστεθούν καινούριοι Τάφοι και συμφορές όπως συνεύει με τον εμφύλιο, γιατί αυτό επιβάλει το συμφέρον του δότη, τότε ο αποδέκτης από δούλος γίνεται σκλάβος. Και αυτό γιατί και αυτή την λίγη πολιτική και κοινωνική δύναμη που είχε παραχωρηθεί την χρησιμοποίησε για λογαριασμό του ξένου δότη. Και ο δότης απ τον κυρίαρχος του παιχνιδιού, με το παραπέρα αδυνάτισμα του λήπτη, τότε γίνεται επικυρίαρχος της χώρας. Πράξεις σαν αυτές καταλήγουν να είναι εθνική προδοσία.

Ο αντιδραστικός κόσμος της χώρας είχε χάσει κάθε ελπίδα να πάρει την εξουσία με πολιτικά μέσα. Και επειδή δεν είχε δικά του μέσα θέλησε να την κρατήσει με τη βία. Είδε την Αγγλική κατοχή της χώρας σαν σανίδα σωτηρίας, όπως είχε δει και τους Γερμανούς στην κατοχή και τους Αμερικάνους, όταν έγινε η αλλαγή κατοχικής φρουράς τον Μάρτιο του 1947.

Το Σύνταγμα στο άρθρο 99 που «ίσχυε» απαγόρευε οχι μόνο την παραμονή, αλλά και το πέρασμα ακόμα απ το εθνικό έδαφος ξένων στρατευμάτων, χωρίς ειδικό Νόμο. Νόμο που να προβλέπει ρητά σχετική άδεια για σοβαρή εθνική ανάγκη, όπως ηταν η παραχώρηση εδάφους έστω και ενός διαδρόμου. Αλλωστε αυτό δεν «ζητούσαν οι Ιταλοί εισβολείς»; Δεν επέτρεπε αυτό του διακήρυτταν οι ακραιφνείς «πατριώτες». Να «λίγο χώμα και ένα δρόμο», για να φτάσουν σύντομα, άκοπα και αναίμακτα στις πετρελαιοπηγές της Αφρικής έλεγαν. Τέτοιος νόμος όμως ποτέ δεν εκδόθηκε ούτε για το πέρασμα πολύ περισσότερο για την παραμονή και όμως οι Αγγλοι δια των όπλων θρονιαστηκαν.

Ο σκοπός του άρθρου 99, ήταν σαφής: Ειναι η διασφάλιση της εθνικής κυριαρχίας και ανεξαρτησίας, για την οποία «αποτελεί μεγάλο κίνδυνο η παραμονή στο εθνικό έδαφος ξένων δυνάμεων». Συνεπώς με βάση την συμφωνία του Λιβάνου το «ισχύον συναινετικό Σύνταγμα», ο ερχομός και κυρίως η παραμονή των αγγλικών στρατευμάτων, ηταν οχι μόνο παράνομη, αλλα από ουσιαστική άποψη με τον ερχομός τους είχε συντελεστεί εκτός απ την έμμεση, αλλά και η άμεση ΚΑΤΑΛΥΣΗ της εθνικής κυριαρχίας και ανεξαρτησίας.

Και αυτό είναι το οξύμωρο του τρόπου χρήσης του Συντάγματος του 1911. Για να τεθεί η χώρα σε κατάσταση έκτακτης ανάγκης και να κηρυχθεί ο στρατιωτικός Νόμος και όποιο άλλο μέτρο εις βάρος του λαού ίσχυε το «ίσχυαν» το σύνταγμα αυτό παρά την αποχώρηση του ΕΑΜ απ την κυβέρνηση της Εθνικής Ενότητας. Οταν όμως ήρθε η ώρα να τεθεί σε ισχύ το άρθρο 99 του συντάγματος, που αποτελούσε τον ακρογωνιαίο λίθο και τον θεματοφύλακα της εδαφικής ακεραιότητας της χώρας, επειδή αυτό εξυπηρετούσε τα συμφέροντα και των

Αγγλων και των ντόπιων συνεργατών τους έπαψε να ισχύει το Σύνταγμα του 1911;

Οσον αναφορά τις επιπτώσεις απ την ένοπλη επέμβαση των Αγγλων το Δεκέμβρη του 1944, είναι δεδομένο οτι οι αντιδραστικές δυνάμεις, που άφησαν έρμαιο το λαό στους τρεις κατακτητές (Γερμανούς, Βουλγάρους και Ιταλούς) μετά την κατάληψη της χώρας και σε συνέχεια παρέδωσαν λαό και χώρα στους νέους Αγγλους κατακτητές πρώτα και τους Αμερικανούς μετά, στο όνομα ήταν έστω και τύπης διεκπεραιωτές της απόλυτης εξουσίας. Την εξουσία, που θα ασκούσαν εκ νέου οι ξένοι επικυρίαρχοι στον κρατικό μηχανισμό και ιδίως στο στρατό και τα Σώματα Ασφαλείας, που βρίσκονταν κάτω απ τον πλήρη έλεγχο με αποκορύφωμα το περίφημο «Ιδού ο στρατός σας». Αποτελούσε: Εναν έλεγχο που επεκτείνονταν μέχρι τις παρακρατικές οργανώσεις και σε αυτούς τους συμμορίτες ακόμα.

Αμφισβήτηση είναι η ιστορική αλήθεια, οτι η ένοπλη επέμβαση των Αγγλων ιμπεριαλιστών το Δεκέμβρη του 1944, ανέκοψε βίαια την δημοκρατική ομαλή εξέλιξη της χώρας. Το Λαϊκό Κόμμα του Ντίνου Τσαλδάρη σε συνεργασία με τους Αγγλους και την προδοτική πλουτοκρατική ολιγαρχία, θέλοντας να επιβάλουν τη θέλησή τους με τη βία και τη νοθεία, μετέθεσαν το δημοψήφισμα που είχε προσδιοριστεί για τον Μάρτη του 1948, κατά δύο σχεδόν χρόνια στο Σεπτέμβρη του 1946, και με ένα αμφιλεγόμενο δημοψήφισμα παλινόρθωσαν τη ξενοκίνητη Μοναρχία.

Επέβαλαν το καθεστώς της εθνικής υποτέλειας και του εθνικού διχασμού. Η ένοπλη αγγλική επέμβαση και σε συνέχεια, με το πρόσχημα της «βοήθειας», η αμερικανική επέμβαση στάθηκε η πηγή της μεταπολεμικής κακοδαιμονία της πατρίδας μας. Χωρίς την επέμβαση και τη βοήθεια των Αγγλων, ούτε θα επιβάλλονταν μα ούτε και θα διατηρούνταν το αντιδημοκρατικό καθεστώς απ το οποίο προέρχονται όλα τα οικεία κακά για τις σύγχρονες καταστάσεις και κακοδαιμονίες.

Χωρίς την ένοπλη επέμβαση των Αγγλων οι πολιτικές, κοινωνικές και οι οικονομικές δυνάμεις της χώρας, θα συγκρούονταν βέβαια. Η σύγκρουση όμως θα ηταν ιδεολογικό-πολιτική και ιστορική, αφού η ιστορία αποτελεί ένα απ τα βασικότερα πεδία ιδεολογικής σύγκρουσης. Μέσω της ιδεολογικό-πολιτικής σύγκρουσης θα έβρισκαν την κοινή εκείνη γλώσσα, που θα έδινε τις λύσεις και στα ποιο δύσκολα προβλήματα που μετά απελευθερωτικά θα προέκυπταν. Λύσεις που θα ικανοποιούσε τους Ελληνες και την Ελλάδα.

Αντί για την ιδεολογικό-πολιτική και προγραμματική σύγκρουση, η δοσίλογη Δεξιά, με τη στήριξη και κεντρώων, που δυστυχώς ούτε και όταν διαμορφώθηκαν οι κατάλληλες συνθήκες στη διάρκεια της κατοχής και ειδικά αμέσως μετά την απελευθέρωση και κυρίως μετά την παράδοση των όπλων του ΕΛΑΣ, δεν μπόρεσαν να απαλλαγούν απ το σύνδρομο της εξάρτησης απ το 21 και την ήττα του 1935. Μετέτρεψαν την τρομοκρατία σε ιδεολογία. Σενεπώς, η θεωρία οτι η

επικρατούσα ιδεολογική τρομοκρατία, συνδεδεμένη με τη λευκή τρομοκρατία και το δικαίωμα ο ιδεολόγος τρομοκράτης, να μπορεί να αφαιρεί ακόμα και τη ζωή αυτού που, δεν θα ενστερνιστεί την δική του ιδεολογία, σε συνδυασμό με τη διασφάλιση του ατιμώρητου, μετέτρεψε τον κάθε δεξιό συμμορίτη σε επικυρίαρχο.

Η ιδεολογία της τρομοκρατίας όπλισε το χέρι του τρομοκράτη με τη δύναμη και το μίσος, που οδήγησε σε αυτή τη φρίκη και τη συμφορά που ζούσε ο λαός ανά τη χώρα, Δεν ευσταθή η άποψη οτι όλη αυτή η δολοφονική και καταστροφική λαίλαπα που είχε υποστεί ο λαός και ειδικά της υπαίθρου, ηταν η συνέπεια της αντεκδίκησης αυτών που είχαν υποστεί θανάτους, τραυματισμούς ή και καταστροφές κατά την διάρκεια των Δεκεμβριανών.

Αφού λοιπόν, η θεωρία αυτή δεν ηταν βάσιμη οι εγκέφαλοι, προκειμένου να δικαιολογήσουν τα αδικαιολόγητα διαμόρφωσαν μια άλλη θεωρία. Μια θεωρία που έλεγε : Οτι οι «μετά δεκεμβριανοί διωγμοί» ανά τη χώρα οφειλόταν ίσως σε αντεκδικήσεις σαν συνέπεια των αναπόφεκτων τιμωριών, που βρέθηκε στην ανάγκη να επιβάλει εκεί το ΕΑΜικό κίνημα στη διάρκεια της κατοχής κατά των προδοτών και πάσης φύσεως συνεργατών.

Και αν ακόμα δεχθούμε σαν λογική εξήγηση την θεωρία αυτή, τότε θα έπρεπε με την ίδια λογική, να είχαν σημειωθεί τέτοιες αντεκδικήσεις, οχι μόνο εκ μέρους αυτών που είχαν υποστεί όποιας μορφής τιμωρίες ή οι οικογένειές τους, αλλά και εις βάρος αυτών που ενώ ηταν οι καταδότες-προταίτιοι να συλληφθούν, να σταλούν όμηροι, να καούν τα χωριά μαζί με τους κατοίκους, να κρεμαστούν και να τουφεκιστούν κατά τη διάρκεια της κατοχής χιλιάδες πατριωτών απ τους ίδιους και τους κατακτητές. Αυτοί οι ίδιοι αυτοαποκαλούμενοι τώρα πλέον «εθνικόφρονες» συνέχιζαν ανενόχλητοι το εθνοκτόνο έργο τους. Αλλά ούτε και αυτής της μορφής αντεκδικήσεις υπήρξαν απ την πλευρά των δημοκρατικών πολιτών.

Θα ηταν άλλωστε λογικά αδύνατο-αφύσικο να διεξαχθεί, και πολύ περισσότερο να συντηρηθεί και να δράση ένας τέτοιος σε έκταση και αποτέλεσμα αγώνας και ένοπλος στρατός, αν δεν είχε τη συναίνεση και δεν στηρίζονταν στον ίδιο το λαό, την υπέροχη πολύπλευρη προσφορά και την απροσμέτρητη αυτοθυσία του. Το λαό που κατά τους Μέτρ της «εθνικοφροσύνης» και τους «υπέρ-πατριώτες» δολοφονούσαν οχι μόνο ομαδικά αλλα και κατά τον πιο ειδεχθή τρόπο στην ύπαιθρο! Αν πράγματι είχε συμβεί αυτό απ την πλευρά της ΕΑΜική Αντίστασης, δεν θα προέκυπτε η ανάγκη να οργανωθούν οι συμμορίες. Ο ίδιος ο λαός που είχε υποστεί τα μύρια βάσανα και συμφορές κατά τους Μέτρ, αυτός ο ίδιος θα τακτοποιούσε τους λογαριασμούς με τους ΕΑΜίτες και ΕΛΑΣίτες αφού τώρα ποια ηταν άοπλοι.

Ένα, απ τα ποιο βαρύγδουπα και χιλιοειπομένα επιχειρήματα που πρόβαλαν οι πολέμιοι παλιά και οι αρνητές σήμερα ακόμα της Αντίστασης είναι οτι το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, δεν έκανε πόλεμο με τους κατακτητές, αλλα μόνο κατά των

«εθνικοφρόνων Ελλήνων! Οι οποίοι έκαναν πραγματική αντίσταση κατά του πραγματικού εχθρού»!

Την απάντηση στο «επιχείρημα» αυτό δεν χρειάστηκε να τη δώσουν οι επιζήσαντες, απ τη λαίλαπα του πολέμου και κυρίως του μετά πολέμου μαχητές. Ούτε καν οι μυριάδες των νεκρών, που τα κόκαλά τους είναι ακόμα σπαρμένα σε όλη την ελλαδική γή. Και μια που ο λόγος για τα κόκαλα : Αλήθεια πότε η Εκκλησία, που τόσο πολύ κόπτεται για τους νεκρούς, τα μνημόσυνα και την μετά θάνατο ζωή, πότε θα αποφασίσει να πάρει και αυτή μέρος στην προσπάθεια να κάνει η πολιτεία ένα κενοτάφιο. Ενα μνημείο ανάμνησης αυτών που σκοτώθηκαν στον Αλβανικό, την Αντίσταση και τον εμφύλιο πόλεμο;

Την απάντηση για το ποιος πολέμησε ποιον και πιο συνεργάστηκε με ποιον τη δίνει ο ίδιος ο εχθρός-κατακτητής που στα επίσημα αρχεία παραδέχονται πως δώδεκα και πλέον επίλεκτες μεραρχίες του χίτλερ, εκτός απ τους Τσέχους, Πολωνούς, Γάλλους κλπ, ηταν καθηλωμένες στην κατεχόμενη Ελλάδα, για να αντιμετωπίσουν την πολεμική δραστηριότητα του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ. Αν δεν υπήρχε πολεμική δραστηριότητα του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, για ποιο λόγω επιστράτευε 16ριδές για το μέτωπο και έστελνε τους τραυματίες μετά την εγχείρηση στο μέτωπο και κρατούσε καθηλωμένες αυτές τις μεραρχίες στη Ελλάδα; Οταν ο Χίτλερ επιστράτευε ακόμα και αμούστακα Γερμανόπουλα και τα έστελνε στα μέτωπα;

Η μήπως τις κρατούσαν καθηλωμένες τα «Τάγματα Ασφαλείας» και όλοι οι άλλοι εθνοϊσμοί που οπλίζονταν και πληρώνονταν απ τους κατακτητές και στα πολεμικά τους ανακοινωθέντα με το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ έλεγαν: « ΕΑΜο-κομμουνιστές νεκροί 5, συλληφθέντες 7 και υμέτεροι εις Γερμανός» Και οταν οι Γερμανοί τουφέκιζαν την 1η Μαϊου 1944, στην Καισαριανή τους 200 Ακροναυπλιώτες, που τους πήρανε απ την ανθραπό-αποθήκη του Χαϊδαριού. Και οι ταγματασφαλίτες του Μυστρά για να μην υστερήσουν σε «προσφορά» και αγριότητα πήραν από τη φυλακή 100 κρατουμένους και τους τουφέκισαν, έτσι ώστε να φανούν ευάρεστοι στους πάτρωνές τους.

Οταν η Επανάσταση του 21, ψυχοραγούσε ο οπλαρχηγός Νενέκος απ την Ηλεία, μαζί με 2,500 οπαδούς του, πέρασε με το μέρος του Ιμπραϊμ. Ο Ιμπραϊμ του έδωσε τιμές και οφίτσια. Τον έκανε βοεβόδα της Πελοποννήσου. Για να είναι αρεστός στον Ιμπραϊμ, πίεζε τα χωριά να προσκυνήσουν και όσα δεν συμμορφώνονταν, οχι μόνο τα έκαιγε αλλα σκότωνε και τους κατοίκους των χωριών. Αυτόν τον «πατριώτη» ο Κολοκοτρώνης, έβαλε και τον σκότωσαν και με το σύνθημα «φωτιά και τσεκούρι στους προσκυνημένους» έκαιγε όσα χωριά είχαν προσκύνησει. Η Επανάσταση του 21, διέτρεξε μεγάλο κίνδυνο απ την προδοσία των Νενέκων. Την ίδια δουλειά έκαναν και τα τάγματα ασφαλείας και οι διάφοροι εθνοϊσμοί. Καίγανε τα χωριά και σκοτώνανε τους Ελληνες.

Αυτούς τους παρατρεχάμενους του κατακτητή εθνϊσμούς, ο αρχηγός των Συμμαχικών Στρατευμάτων στρατηγός Αϊζενχάουερ τους αποκήρυξε, τους καταδίκασε και τους έδωσε προθεσμία ένα μηνά για να διαλυθούν και να

παραδοθούν. Μετά την πάροδο της προθεσμίας έδωσε εντολή στους αντάρτες να τους σκοτώνουν.

Τα Τάγματα όμως δεν διαλύονταν, γιατί κρυφά οι πολιτικοί της δεξιάς και ο στρατηγός Γονατάς, τους διαβεβαίωνε οτι αντί πάσης θυσίας θα τους προστατεύσουν. Οσο για τους Αγγλους που ήδη από καιρό τους είχαν πάρει υπό την υψηλή προστασία τους: Φανερά τους καταδίκαζαν σαν προδότες, κρυφά όμως οχι μόνο τους προστάτευαν, αλλά και τους ενεθάρρυναν οτι θα τύχουν της εύνοιας, αρκεί να κάνουν υπομονή και να «αμύνονται σθεναρά κατά του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ».

Και έφτασε επιτέλους η απελευθέρωση. Ο ΕΛΑΣ εκτός από ένα μικρό τμήμα της Ηπείρου που έλεγχε ο ΕΔΕΣ, και ένα κομμάτι της πλατείας Συντάγματος, που ηταν εγκαταστημένη η κυβέρνηση του Καϊρου έλεγχε ολόκληρη την Ελλάδα. Στην Αθήνα και τον Πειραιά κυριαρχούσε. Ηταν ο αναμφισβήτητος νικητής της σύρραξης κατά των Γερμανών και των οπισθοφυλάκων τους, που ηταν οι κάθε λογής εθνοϊσμοί, τα Τάγματα Ασφαλείας και πράκτορες των Αγγλό-Γερμανών.

Στο Παρίσι όταν μπήκαν οι σύμμαχοι συνάλλαβαν και εκτέλεσαν 10,000 συνεργάτες των Γερμανών, και πολλούς τους λιντσάρισαν, ενώ στη χώρα μας δεν άνοιξε ούτε μύτη, παρ' όλα τα δεινά που είχε υποστεί ο λαός των πόλεων και της υπαίθρου απ τους συνεργάτες. Μύθος συνεπώς οτι ο ΕΛΑΣ, πολεμούσε να καταλάβει την εξουσία την οποία κατείχε και παρέδωσε στη κυβέρνηση Εθνικής Ενότητας. Το ΕΑΜ όπως και τα αλλα ανύπαρκτα στη διάρκεια της κατοχής κόμματα ήθελε την εξουσία, την ήθελε όμως με την ψήφο του λαού. Γι' αυτό συμμετείχε στην κυβέρνηση Εθνικής Ενότητας. Γι' αυτό και με τη συμφωνία της Καζέρτας έθεσε τον ΕΛΑΣ, υπό τις διαταγές του Αγγλου στρατηγού.

Αλλά το ποιο ατράνταχτο επιχείρημα που χρησιμοποιήθηκε ευρύτατα για να συκοφαντηθεί η Εθνική Αντίσταση ήταν-ειναι για μερικούς ακόμα η «σφαγιαστική αγριότητα» του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, εναντίον των «υγιώς σκεπτομένων» Ελλήνων...! Η τριαντάχρονη προσπάθεια «πλύσης εγκεφάλου» είχε σαν σκοπό ο καθένας, που τα άκουγε αυτά τα ρεφρέν στη διαπασών να σχηματίσει την εικόνα οτι: οι εκατοντάδες χιλιάδες μαχητές του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, οχι μόνο δεν πολεμούσαν τους κατακτητές, αλλά οτι ηταν ένα είδος ανθρώπων που διψούσαν για αίμα, που είχαν καταληφθεί απ το Αμόκ της μανιακής εξόντωσης των «καλών και συνετών Ελλήνων» απ τους οποίους άλλοι βοηθούσαν τους κατακτητές να επιβάλλουν την «νέα τάξη πραγμάτων» του Χίτλερ, άλλοι είχαν μεν πολύπλευρες κεδροφόρες δοσοληψίες με τους Γερμανούς, άλλοι στα μπλόκα φορούσαν κουκούλες, και με το δάκτυλο έδειχναν στους κατακτητές τους αγωνιστές που την επόμενη θα εκτελούσαν.

Αλλά και αρκετοί-σαν καλοί πατριώτες-άκουγαν κρυφά τις εκπομπές του Λονδίνου! «Και μέσο του Λονδίνου άκουγαν τις σφαίρες να σφυρίζουν δίπλα στα αυτιά τους. Και «υπόφεραν», έμειναν άϋπνοι, παγωμένοι και νηστικοί περιμένοντας με το όπλο στα χέρια, να τελειώσει η μάχη που έδιναν με τους

κατακτητές» για να γυρίσουν μετά τις ειδήσεις του Λονδίνου να κοιμηθεί ζεστά-ζεστά στο κανεπέ του σπιτιού του, απ όπου έδινε τη μάχη υπέρ πίστεως και πατρίδος...

Θα ηταν υπερβολική αφέλεια να υποστηρίξει κανείς οτι στα τόσα χρόνια ενός τόσου αδυσώπητου πολέμου, κάτω από άνισους όρους και αντίξοες συνθήκες, με τους πολύ άριθμους εθνοϊσμούς και τη στρατιά των χαφιέδων, οτι έλλειψαν και από την πλευρά της Αντίστασης οι εξστρεμισμοί και οι αγριότητες. Ομως το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, για τα εγκλήματα που τυχόν το βάρυναν για την κατοχή εξέφρασε οχι μόνο τη λύπη του και τα ειλικρινή συλλαλητήρια, αλλα και τα αποδοκίμασε, γενικά και στη βουλή ειδικά. Αν και πολλά απ αυτά ηταν απρόβλεπτα, αναπόφευκτα και επιβεβλημένα όλοι λυπηθήκαμε γι' αυτή μας την ευθύνη. Η Αριστερά τα πλήρωσε με αίμα είτε μεγάλα είτε μικρά παραπτώματα ή και τους τυχόν αδικαιολόγητους φόνους ακόμα και οχι μόνο αυτοί οι ελάχιστοι που αυτοδίκησαν, που ενδεχομένως ηταν ένοχοι, αλλά και πολλές εκατοντάδες χιλιάδες αθώοι, αλλα και οι οικογένειές τους. Η άλλη πλευρά όμως...

Καλά όσοι συμμετείχαμε στην Αντίσταση και ειδικά όσοι συμμετείχαμε στον ΕΛΑΣ, μπορεί σε κάποια μάχη με τους Γερμανούς πατώντας ο ΕΛΑΣίτης τη σκανδάλη να σκοτώσει τον Γερμανό, που είχε απέναντι του, και μέσα στη γερμανική στολή να ηταν έλληνας. Αυτός ό «φόνος» μετά τη Βάρκιζα, θεωρήθηκε οχι μόνο «φόνος», αλλα φόνος εκ «προμελέτης» και «ειδεχθής».

Γι' αυτόν τον Γερμανό-ντυμένο έλληνα που πολεμούσε την Αντίσταση στο πλευρό των Γερμανών, μετά τη Βάρκιζα οι Αγγλοι και η δοσίλογη Δεξιά, δεν θα κουραστούν πολύ να ψάξουν να βρουν τον «φονιά-δολοφόνο»...του έλληνα «πατριώτη με τη γερμανική στολή» Θέτοντας σε κίνηση τους ιδεολογικούς μηχανισμούς να πείσουν την κοινή γνώμη για το «φόνο» και τους καταδιωκτικούς μηχανισμούς που τους όπλισαν με σύγχρονα όπλα να συλλάβει τον «φονιά» για να τον καταδικάσουν με το στίγμα του «εχθρού» και «προδότη» της πατρίδας. Οι ΕΛΑΣίτες θελέστα, παθέστα.

Οι οικογένειες όμως: οι Μάνες, οι γυναίκες και τα παιδιά. Αυτά τα τραγικά και ανυπεράσπιστα θύματα, που αφήσαμε πίσω ποιο έγκλημα διέπραξαν, ώστε να έχουν και αυτές την ίδια αν οχι χειρότερη τύχη απ αυτήν του «φονιά»; Και λέω χειρότερη, γιατί εμάς, μπορεί να μας βασάνισαν να μας καταδίκασαν, να μας εξόρισαν και να μάς φυλάκισαν για τους επιζήσαντες έστω στην εξορία και τη φυλακή, το πρωϊνό ρόφημα μπορεί να μην είχε όλα τα υλικά σε ποσότητα και ποιότητα για να θεωρείται ένα κανονικό ρόφημα. Το ίδιο και το μεσημεριανό και βραδινό συσήτιο να μην ηταν αυτό που να θεωρήσε άνθρωπος. Σε κρατούσε όμως όρθιο και το καμπανάκι στη συγκεκριμένη ώρα, σε ειδοποιούσε οτι είναι έτοιμο.

Οι απορφανισμένες οικογένειες όμως, που αφήσαμε πίσω, αυτά τα λιγοστά έστω τρόφιμα που εμείς τα είχαμε έτοιμα και στην ώρα, αυτοί έπρεπε να τα βρουν πρώτα για να τα μαγειρέψουν μετά. Σε αυτήν ακριβώς την προσπάθεια

συναντούσαν τα περισσότερα εμπόδια, προσβολές και ταπεινώσεις. Οι χαροκαμένες Μάνες, οι γυναίκες και τα ορφανά παιδιά, που ο άντρας ή ο πατέρας σκοτώθηκαν στην κατοχή πολεμώντας του Γερμανούς, και αυτών που ο άντρας ή το παιδί και ο πατέρας εκτελέστηκαν γιατί σκότωσε τον Γερμανό-ντυμένο έλληνα;

Αυτά τα αξιολάτρευτα θύματα σε τι τους έφτεξαν και ζούσαν με τη ρετσινιά και το στίγμα του «εχθρού-προδότη»; Για ποιο λόγω έχουν υποστεί τα μύρια βάσανα, όλων των ειδών τους κατατρεγμούς και όλες τις συνέπειες που αυτοί οι κατατρεγμοί συνεπάγονταν σε όλους τους τομείς και εκδηλώσεις της κοινωνικό-οικονομικής ζωής;

Με ποιο δικαίωμα η πολιτεία, επέτρεψε να μετατραπούν οι οικογένειες των πολιτικών κρατουμένων παλιά και στη διάρκεια της Χούντας, Βορρά στις δυνάμεις της εκδίκησης και στον κάθε παρακρατικό και χαφιέ να ασχημονεί, να αφήνει τα όποια υπονοούμενα... Να τις πιέζει να γράψουν στα γράμματα πράγματα που δεν ήθελαν; Να δέχονται αναίτιες πιέσεις και να υποστούν όλων των ειδών τις κοινωνικές διακρίσεις οχι μόνο στο δημόσιο, αλλά και στον ιδιωτικό τομέα όσον αφορά την εργασία κλπ. Με ποιο δικαίωμα η πολιτεία εφάρμοζε την αλληλέγγυα ευθύνη στα υπόλοιπα μέλη της οικογένειας; Ποιο ηταν το έγκλημα για το οποίο τιμωρούνταν και ταπεινώνονταν;

Και η Εκκλησία που κόπτεται για το χριστεπώνυμο ποίμνιο, που ενώ δεν άφηνε να περάσει κάποιο Πάσχα ή Χριστούγεννα, χωρίς να κάνει αυτόβουλα η Ιερά Σύνοδο αίτηση ζητώντας απ την πολιτεία να δώσει χάρη στους ελάχιστους στιγμαίους χουντικούς. Τους χουντικούς που σε όλους τους τόνους και το υπερφίαλο ύφος οτι η «επανάσταση» ηταν αναίμακτοι ενώ ήξερε πολύ καλά οτι οι νεκροί ξεπερνούσαν τους εκατό (για τους 88 στη διάθεση του καθένα τα ονοματεπώνυμα) Τους χουντικούς, που ενώ διέπραξαν τόσο εγκλήματα εις βάρος του λαού και της χώρας και έδωσαν την μισή Κύπρο στους Τούρκους.

Που δικάστηκαν πρώτα και καταδικάστηκαν παρουσία μαρτύρων κατηγορίας και υπεράσπισης, με Συνηγόρους και με δικαίωμα λόγου και αντίλογου, με νομική κάλυψη τους σκέφτονταν, εύχονταν, προσέχονταν και αιτούσαν την αποφυλάκισή τους. Εμάς που μας άρπαξαν χωρίς κανένα λόγω, παλιά και τώρα απ το δρόμο την ώρα που πηγαίναμε στη δουλειά ή και απ το κρεβάτι. Εμάς δεν μας σκέφτηκαν ποτέ. Καλά εμείς ήμαστάν «άθεοι αντίχριστοι» και «εγκληματίες». Τις Μάνες, τις γυναίκες και τα ορφανά που αφήσαμε πίσω σε τι έφτεγαν και τις περιφρονούσαν και τις ταπείνωναν ;

Η Μάνα μου, μια περήφανη γυναίκα, που δεν την είδα ποτέ δακρυσμένη. Στα νιάτα της περπατούσε και πετούσε. Δεν κατηγόρησε και ούτε μίσησε ποτέ κανέναν για τα βάσανα των παιδιών της, μα και τα δικά της. Βέβαια, πονούσε Πίστευε πως τα παιδιά της, ήξεραν πολύ καλά τι έπρεπε να κάνουν. Βέβαια και η Μάνα μου ζούσε το δικό της δράμα. Εκεί όμως που τα πράγματα έπαιρναν τραγικές διαστάσεις για τις νέες γυναίκες που έμειναν όπως η δική μου στη

χούντα με ένα παιδί στην αγκαλιά και πολλές και με ένα στην κοιλιά, να μετράνε τα χρόνια της εξορίας και της φυλακής, παλεύοντας με τη φτώχια, την ανεργία και την οργανωμένη περιφρόνηση και ειρωνεία.

Η πόρτα της Εκκλησίας του Αγίου Αντωνίου απ την πόρτα του σπιτιού μας, δεν απείχε περισσότερο από πενήντα μέτρα. Οταν γύρισα ύστερα από 16 σχεδόν χρόνια απ τη φυλακή, η Μητέρα μου την πρώτη Κυριακή δεν πήγε στην Εκκλησία όπως παλιά. Την απουσία της αυτή τη δικαιολόγησα με τη ανάγκη, που ένοιωθε να είμαστε μαζί την Κυριακή. Οταν όμως δεν πήγε την δεύτερη και την Τρίτη Κυριακή, χωρίς να γνωρίζω το λόγω την ρώτησα : δεν θα πας στην Εκκλησία Μητέρα; Η απάντηση ηταν: «Οχι παιδί μου». Γιατί καλέ Μαμά; Εσύ ποτέ δεν έλειψες Κυριακή και γιορτή απ την Εκκλησία; Ναι παιδί όπως το λες είναι, αλλα τώρα δεν πάω. Και πριν προλάβω να τη ρωτήσω γιατί μου διηγήθηκε το εξής:

Κάποια μέρα παλιά διάβασαν αμέσως μετά το ευαγγέλιο απ τον άμβωνα μια «δήλωση-μετανοίας», φεύγοντας με πλησίασε ένας Παπάς και μου είπε: να «γράψεις και εσύ στα παιδιά σου να γίνουν Ελληνες». Οταν του είπα οτι τρία απ τα παιδιά μου πολέμησαν στην Αλβανία και όταν ήρθαν οι Γερμανοί στη χώρα και τα 4 παιδία πολέμησαν τους Γερμανούς, μου απάντησε οτι αφού δεν κάνουν δήλωση...Μόνο που δεν τον έφτυσα. Από τότε μόνο το Πάσχα, τα Χριστούγεννα και της Παναγίας πάω στην Εκκλησία. Τις άλλες μέρες ανάβω το κερί και το καντύλι και προσεύχομαι».

Το ίδιο και ο Ερυθρός Σταυρός, που ενώ μάζευε έρανο αδιάκριτα απ όλους, δεν σκέφτηκε ποτέ έστω την ώρα του εράνου όταν πήγαινε για έρανο και στα δικά μας σπίτια, πως ζούνε αυτές οι οικογένειες και αν έχουμε κάποια ανάγκη κλπ. Οσο για την πρόνοια όπως για τον Ερυθρό Σταυρό και την Εκκλησία δεν υπήρχαν για μάς και τις οικογένειες που αφήσαμε πίσω .

Η Μητέρα μου σαν σύζυγος κτηνοτρόφου, μόλις ψηφίστηκε ο Νόμος για τις αγροτικές συντάξεις, αφού εκπλήρωνε τους όρους ηλικία κλπ, υπέβαλε απ τις πρώτες την αίτηση να συνταξιοδοτηθεί. Η αίτησή της απορρίφτηκε, το ίδιο η δεύτερη και η Τρίτη. Η Τέταρτη ύστερα απ πιέσεις έγινε δεκτή, δεν πρόλαβε όμως να την πάρει. Πέθανε το Σεπτέμβρη του 1965 σε ηλικία 91 χρόνων με το παράπονο του κατατρεγμού και της κοινωνικής διάκρισης. Τέτοια και αντίστοιχα τραγικά για οικογένειες των πολιτικών κρατουμένων ήταν πολλά και το καθένα είχε την δική του τραγικότητα και συνέπειες.

Σε πολλές εκατοντάδες χιλιάδες ανέρχονται οι μέρες που έμειναν οι αγωνιστές στις φυλακές και τα ξερονήσια και σε πολλά δις εκατομμύρια οι ώρες και σε ασύλληπτα τρις τα λεπτά, που έζησαν στα μεσαιωνικά κάτεργα με το στίγμα του «εγκληματία» οι ιδεολογικοί αντίπαλοι του Τσιώρτσιλ και του Τρούμαν. Του Τσιώρτσιλ και του Τρούμαν γιατί οι Ελληνες, μεταπολεμικά μπορεί να διαχειρίζονταν τον ελληνικό καπιταλισμό, δεν είχαν όμως το δικαίωμα να παίρνουν οι ίδιοι τις σημαντικές αποφάσεις. Και αποφάσεις που αφορούσαν τους

πολιτικούς κρατουμένους τις έπαιρναν... Οι Ελληνες όπως γράφω και σε άλλο σημείο ηταν οι διορισμένοι διαχειριστές τους.

Το ΕΑΜ και ο ΕΛΑΣ, δεν είχε να πολεμήσει μόνο με τους Ιταλούς, τους Γερμανούς και τους Βουλγάρους φασίστες εισβολείς. Είχε να πολεμήσει και να εξουδετερώσει τα πολλά και ποικίλα εγχώρια όργανά τους. Τα ευρύτατα δίκτυα κατασκοπείας καταδοτών. Αυτούς που έδωσαν όρκο πίστης στο Χίτλερ : Παπαδόγκωνας κλπ κλπ. Και έστειλαν συγχαρητήριο τηλεγράφημα «επί τη διασώσει του» απ την απόπειρα, που οι ίδιοι οι Γερμανοί ήθελαν να τον βγάλουν απ τη μέση.

Αυτόν τον ποικιλώνυμο εθνοϊσμό, οχι μόνο η κυβέρνηση του Καϊρου και ο αρχιστράτηγος Αϊζενχάουερ, είχαν αποκηρύξει, αλλά και κατά τη συμφωνία της Γκαζέρτας στις 26/9/44 επιβεβαιώθηκε η αποκήρυξη τους σαν «όργανα του εχθρού». Αντί όμως γι' αυτό, η αγγλική επέμβαση που οδήγησε την Ελλάδα στον εμφύλιο πόλεμο οχι μόνο τους «συγχώρεσε» αλλα και τους χρησιμοποίησε για την προετοιμασία και την διεξαγωγή του εμφυλίου πολέμου.

Την άνοιξη του 1943, ο Ιωάννης Ράλλης, που ηταν κοινωνικά αντιδραστικός παράλληλα με την εκπόνηση του σχεδίου «ΜΑΝΝΑ» (του ανατέθηκε) να σχημάτισε κυβέρνηση. Απευθυνόμενος στους Γερμανούς ανακοίνωσε οτι προτίθεται να σχηματίσει κυβέρνηση υπό τον όρο να του επιτραπεί να σχηματίσει «δική του» ένοπλη δύναμη ασφαλείας. Τα επιχειρήματα που πρόβαλε ο Ράλλης στους Γερμανούς, ηταν οτι θα σταματούσε-τσάκιζε κάθε αντί αξονική κίνηση του λαού στις πόλεις και την ύπαιθρο και στους πολιτικούς αρχηγούς, υποσχέθηκε οτι η κυβέρνησή του θα είχε σαν σκοπό την αντί κομμουνιστική και αντί Εαμική δράση. Ηταν μια υπόδειξη του Τσώτρσιλ, τα «τάγματα ασφαλείας» θα αποτελούσαν ένα πυρήνα του τακτικού στρατού μετά την απελευθέρωση.

Οι Γερμανοί και τα παλιά κόμματα βρέθηκαν σύμφωνοι με τις απόψεις του Ράλλη και στις 7/4/1943, η κυβέρνηση αντρείκελων των ναζί, δημιούργησε τα πρώτα 4 «Τάγματα Ασφαλείας» Πολλοί τότε αναρωτήθηκαν, μα και σήμερα ακόμα αναρωτιούνται, γιατί ο Ράλλης, δέχθηκε να παίξει έναν τέτοιο βρώμικό ρόλο τη στιγμή που την εποχή που σχημάτισε την κυβέρνηση, ηταν ποια φανερό οτι είχε αρχίσει η αντίστροφη μέτρηση στα πολεμικά μέτωπα και ο Χίτλερ, θα έχανε σίγουρα τον πόλεμο;

Για πολλούς η ενέργεια αυτή ηταν πράγματι κάτι το παράδοξο και ο λόγος να δεχθεί ένας άνθρωπος σαν το Ράλλη, να κυβερνήσει σαν αντρείκελο των ναζί, έμεινε για πολλούς και σήμερα ακόμα ένα άλυτο αίνιγμα. Και αυτό γιατί στα πολεμικά μέτωπα κάθε μέρα που περνούσε η ήττα του άξονα επιβεβαιώνονταν και το Σεπτέμβρη του 1943 αποχωρεί και η φασιστική Ιταλία απ τον άξονα. Και ενώ συναίβεναν αυτά, η κυβέρνηση Ράλλη, οχι μόνο δεν διαλύει τα τάγματα ασφαλείας, αλλα αυξάνει τον αριθμό τους και από (4) τα έκανε (10) κ.ο.

Ενώ αυτοί που επάνδρωσαν τα τάγματα ασφαλείας προέρχονταν απ τα απεχθέστερα στοιχεία της κοινωνίας, δεν ίσχυε το ίδιο για ένα μεγάλο αριθμό

αξιωματικών, που ηγήθηκαν των ταγμάτων ασφαλείας μερικοί απ τους οποίους είχαν διωχθεί την δεκαετία του 1930 από το στράτευμα γιατί συμμετείχαν στο κίνημα του 1935. Μάλιστα πολλούς από αυτούς η Βασιλό-Μεταξική δικτατορία παρ' όλο που έκαναν αιτήσεις να τους επιτραπεί να πάρουν μέρος στον αλβανικό πόλεμο, δεν τους δέχθηκαν. Αυτούς λοιπόν, τους Αξιωματικούς που δεν τους επέτρεψαν να πολεμήσουν στον αλβανικό πόλεμο τους ανέθεσαν τη δημιουργία των ταγμάτων ασφαλείας.

Ολες οι κυβερνήσεις Κούϊσλιγκς και ειδικά η κυβέρνηση Ράλλη, με στόχο να στερήσει την Εθνική Αντίσταση από εμπειροπόλεμους Αξιωματικούς, που θα έκαναν ακόμα ποιο δύσκολη τη ζωή των κατακτητών και αντί για 10-15 μεραρχίες, θα τους καθήλωνε 20 και πλέον, προκειμένου να τους προσελκύσει να τεθούν επικεφαλής των «Ταγμάτων Ασφαλείας» δήλωσε οτι : όσοι θα ενταχθούν στα τάγματα ασφαλείας, θα γίνουν δεκτοί με το βαθμό που φέρει ο καθένας και με τον αντίστοιχο μισθό. Ο Ράλλης, αφού ανέλαβε τα πρωθυπουργικά του καθήκοντα (με εντολή του Τσιώρτσιλ και αποδεκτός απ τους Γερμανούς) έσπευσε να διαβεβαιώσει τον Γερμανό Ανώτατο Στρατιωτικό Διοικητή Νοτιοανατολικής Ευρώπης, οτι θα ΕΞΟΝΤΩΣΕΙ ΤΙΣ ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΑΝΤΑΡΤΙΚΕΣ ΜΟΝΑΔΕΣ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΑΠΟΧΡΩΣΕΩΝ», λες και υπήρχαν και άλλες μονάδες που πολεμούσαν τους Γερμανούς.

Αυτήν ακριβώς την εξόντωση της Αντίστασης προσπαθούσαν να πετύχουν ο Ράλλης, οι Γερμανοί και ο Τσιώρτσιλ απ κοινού ιδρύοντας τα τάγματα Ασφαλείας. Οσο για τους άλλου εθνοϊσμούς τα γερμανικά αρχεία λένε πως :«Μέλη σοβαρών εθνικιστικών κύκλων πλησίασαν πρόσφατα τις γερμανικές δυνάμεις και ζητούν ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ μαζί τους, με τη βεβαιότητα, οτι με τις παρούσες συνθήκες μόνο η γερμανική κατοχική δύναμη είναι σε θέση να αντιμετωπίσει τον κομμουνιστικό κίνδυνο».

Πρέπει επιτέλους κάποτε οχι μόνο να πούμε τα πράγματα με το όνομά τους, αλλα και να δεχθούμε τα γεγονότα όπως αυτά έγιναν στην πραγματικότητα. Και σε ό,τι αφορά τα «Τάγματα Ασφαλείας» που είχαν άμεση σχέση με το Σώμα των Αξιωματικών πρέπει να τονιστεί για άλλη μια φορά οτι:

Αποστολή και καθήκον του σώματος των αξιωματικών, εκτός απ την εθνική άμυνα, την καθοδήγηση της διεξαγωγής όταν χρειαστεί του πολέμου. Στα καθήκοντά τους, συνεπάγεται και ο πρωτοποριακός ρόλος, που τους αναλογεί σε περίπτωση που συμβεί να κατακτηθεί η χώρα. Οι αξιωματικοί σε συνεργασία με την πολιτική ηγεσία, έχουν καθήκον να πρωτοστατήσουν για την οργάνωση Αντίστασης στη χώρας, και σε συνέχεια να αυτό αποστρατευθούν για την απελευθέρωση της, απ τον όποιο κατακτητή ή και σφετεριστή της λαϊκής κυριαρχίας, των κοινωνικών και πολιτικών δικαιωμάτων του λαού. Και όταν η «ηγεσία» το έχει σκάσει η ευθύνη κατά κύριο λόγω πέφτει στους δικούς ώμους. Για το σκοπό αυτό έχουν δώσει όρκο και σε καιρό ειρήνης η πολιτεία τους ανταμοιβή.

Τι συνέβει όμως στην πραγματικότητα; Μετά την κατάρρευση του μετώπου η «πολιτικό-στρατιωτική ηγεσία» φεύγοντας απ την Ελλάδα μαζί με τα αποθέματα του χρυσού, πήραν μαζί τους και ένα μέρους του στρατού, τον οποίο έθεσαν υπό τις διαταγές των Αγγλων. Οι Αγγλοι ήθελαν σε περίπτωση ήττας του άξονα να επανέλθει η πολιτική της Ελλάδας, στην πριν από την 28η Οκτωβρίου 1940. Για να το πετύχει αυτό έπρεπε όλο το Ελληνικό πολιτικό-στρατιωτικό και κοινωνικό-οικονομικό δυναμικό να είναι υπό την απόλυτη δικοί τους επιρροή και έλεγχο. Και ο έλεγχος του Σώματος των Αξιωματικών και των Σωμάτων Ασφαλείας ηταν ένα καθοριστικής σημασίας δεδομένο.

Μέχρις ότου δεν είχε αρχίσει η οργάνωση της Αντίστασης, η αγγλική προπαγάνδα μέσω του Καΐρου, καλλιεργούσε την αδράνεια των αξιωματικών που έμειναν στην Ελλάδα. Το γεγονός αυτό το εκμεταλλεύτηκαν οι Γερμανοί. Και για να έχουν ακόμα ποιο ήσυχο το κεφάλι και να τους ελέγχουν, τους τοποθέτησαν σε διάφορες θέσεις: όπως στο επισιτισμό, στις Ενώσεις Γεωργικών Συνεταιρισμών κλπ. Μια υπηρεσία που συγκέντρωνε τη 10η σε σιτηρά και δημητριακά για λογαριασμό της διορισμένης απ τους κατακτητές κυβέρνηση και των Γερμανών, απ τις αλωνιστικές μηχανές και τους μύλους. Με τα σιτηρά και τα όσπρια αυτά τροφοδοτούσαν τον Ρόμελ στην Αφρική. Με το ίδιο περίπου αιτιολογικό και οι Ενώσεις Γεωργικών Συνειτεσμών, έπαιρναν τη 10η απ τους παραγωγούς στις αλωνιστικές μηχανές. Και στις Ενώσεις την ευθύνη και την εποπτεία για τη 10η την είχαν οι αξιωματικοί.

Οταν άρχισαν οι πρώτες αντάρτικές ομάδες δεν θορυβήθηκαν μόνο οι Γερμανοί. Περισσότερο θορυβήθηκαν οι Αγγλοι, γι' αυτό και έστειλαν αμέσως στην Ελλάδα, στις 20 Σεπτεμβρίου 1942. μια ομάδα 12 αντρών με επικεφαλής τον Ταξίαρχο Εντυ Μάγιερς στην οποία συμμετέχει και ο Κρίς Γουντχάουζ, που αργότερα τον διαδέχθηκε, καθώς και τον Τσιγάντε κλπ. Ο αντισυνταγματάρχης Χάμιλτον, μέλος της SOE, που ανήκει στο τμήμα επιιχειρήσεων του Γενικού Στρατηγείου του Καΐρου ειπε στον Μάγιερ οτι :«Εχουμε ανάγκη από ένα μόνιμο αξιωματικό, για να διευθύνει μια επιχείρηση πρωταρχικής σπουδαιότητας στην Ελλάδα.

Μετά την επιχείρηση αυτή, θα γυρίσετε πίσω σε μερικές εβδομάδες και θα επιστρέψετε ένδοξος και περήφανος στη Αγγλία...» Η ομάδα αυτή έπεσε στις 29/9/42 με αλεξίπτωτα στη Γκιώνα κοντά στο χωριό Καρούτες. Ειναι η ομάδα που με τη συμμετοχή του ΕΛΑΣ και του ΕΔΕΣ, έκαναν συνεργαζόμενοι την ανατίναξη της Γέφυρας του Γοργοποτάμου. Ο αρχηγοί της ομάδας ηταν ο Ζέρβας και ο Αρης Βελουχιώτης. Οταν Μαγιερ μαθαίνει απ τον Ζέρβα, που του λέει πως είναι δημοκρατικός εκλπήσεται και σκανταλίζεται όταν μαθαίνει οτι ο Μεταξάς, είχε απαγορεύσει στους δημοκρατικούς ανώτερους αξιωματικούς να πάρουν μέρος στην άμυνα της πατρίδας τους στο ιταλικό Ελληνικό πόλεμο.

Οι Αγγλοι έχοντας μια μακρόχρονη επικυριαρχία στην Ελλάδα και ένα πυκνό, πολύπλοκο δίκτυο στηριγμένο σε ένα άρτιο μηχανισμό πρακτόρων Αγγλων και κυρίως ντόπιων, με τον οποίο έχρηζε και έλεγχε αρχηγούς και κόμματα, ηταν

επόμενο να θέλει να διατηρήσει τη θέση αυτή και μετά απελευθερωτικά. Και όταν είδαν οτι δυσκόλεψαν τα πράγματα και η εξόντωση του ΕΑΜ, δεν ηταν εύκολη μόνο απ τους Γερμανούς και αφού ο στόχος ηταν κοινός, ηταν επόμενο να ταυτιστεί και η προσπάθεια των Αγγλων με αυτή των Γερμανών για την απ κοινού εξόντωση του ΕΑΜ, ώστε να επανέλθει η 4η Αυγούστου, που ο ένας την έκανε και ο άλλος, οχι μόνο την αποδέχθηκε, αλλα και την επέκτεινε με την ακόμα πιο βάρβαρη κατοχική νομοθεσία. Μια Νομοθεσία που δυστυχώς πέρασε ατόφια στην μεταπολεμική Νομοθεσία και ειδικά η ποινική, όπως ατόφια πέρασε και αυτή της χούντας μετά την πτώση της τον Ιούλιο του 1974.

Και ενώ το Σεπτέμβρη του 1942, οι ποιο πάνω Αγγλοι, ήρθαν με συγκεκριμένο στόχο να ανατινάξουν με τη βοήθεια του ΕΛΑΣ και του ΕΔΕΣ τη γέφυρα του Γοργοποτάμου, Μετά την ένταξη του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ στο Α.Μ.Α, ο ερχομός των Αγγλων συνδέσμων πύκνωνε και στις 14/7/43 ήρθε ο Εντυ στη Μακεδονία. Στη διαδρομή είδε αρκετά τμήματα του ΕΛΑΣ, συζήτησε μαζί τους και τον «εντυπωσίασε» λέει η « ενενόχλητοι κίνηση στις πόλεις, τα συγκροτημένα, πειθαρχημένα και καλά οργανωμένα τμήματα του ΕΛΑΣ στο μεγάλο ελεύθερο Μακεδονικό κομμάτι που κατ' εξοχή ελέγχονταν απ τους Γερμανούς, μα και ή απόφαση του λαού για τη νίκη.

Αυτό φαίνεται, αντί να τον ευχαριστήσει τον ανησύχισε και σε λίγες μέρες γράφει ο στρατηγός Κικίστας στο Βιβλίο του «η Χη Μεραρχία του ΕΛΑΣ» μαζί με τους άλλους Αγγλους συνδέσμους, εκτός απ την επαφή που είχε με τα τμήματα του Παπαβασιλίου-Μιχάλαγα-Κιτσάμπατζάκ φρόντισε για τη συγκρότηση της ΠΑΟ, να βάλει μια ακόμα σφήνα στην εμφύλια διαμάχη. Και όλος αιφνιδίως τις μέρες αυτές χωρίς καν να το περιμένουμε ή να ειδοποιηθούμε έφτασαν καμιά δεκαριά ανώτεροι και κατώτεροι αξιωματικοί απ τη Θεσσαλονίκη (προφανώς με συστάσεις και προτροπή των Αγγλων να προσχωρήσουν στο ΕΛΑΣ). Και λέω προφανώς γιατί αφού τοποθετήθηκαν σε τμήματα του ΕΛΑΣ, μερικοί απ αυτούς αργότερα προκάλεσαν πολύ άσχημα προβλήματα»

Ο προσεταιρισμός των αξιωματικών όταν γίνεται πόλεμος βρίσκεται στο κέντρο της προσοχής. Ενώ οι Αγγλοι έκαναν αυτό το εγχείρημα να «εντυπωσιάσει τους αντάρτες», οι Γερμανοί προκειμένου να τους ελέγξουν τους εφοδίασαν με ταυτότητες και τους τοποθέτησε σε διάφορους μηχανισμούς όπως ο επισιτισμός κλπ.

Οι σκοτεινοί ανθρωποι, που δεν έλειψαν ποτέ απ αυτόν τον τόπο, δεν δίστασαν να ρίξουν τη ρετσινιά του προδότη στον Κολοκοτρώνη, τον Καραϊσκάκη κλπ. Και όμως, αυτοί οι προδότες σήμερα διδάσκονται στα σχολεία για να φρονηματίσουν και να διαπαιδαγωγούν πατριωτικά τις νέες γενιές των Ελλήνων. Δεν μπορεί επ' άπειρο να φαίνεται κανείς καλύτερος από Ο,τι είναι. Το δίκαιο όπως πάντα, έστω και αργά θα βρει τη θέση που του αρμόζει και του πρέπει. Γι' αυτό είμαι απόλυτα σίγουρος.

Ανήσυχοι για το μέλλον είναι μόνο εκείνοι που άρπαξαν κάποια δόξα, που οχι μόνο δεν τους ταιριάζει, αλλά και δεν τους ανήκει. Και καθώς οι σελίδες του χαρτιού, πάνω στην οποία η νικήτρια παράταξη θα αποτυπώσει τις δικές απόψεις είναι ακόμα απ ιστορική άποψη ακόμα λευκές, πολλές κοινωνικές ομάδες, συμμετοχικές ή εχθρικές μεταξύ τους, βλέπουν στη συγκυρία αυτή (όπως έγινε και το 21) την ευκαιρία να μεταβάλλουν προς το καλύτερο (προς το συμφέρον και τον εαυτό τους) ή να υπερασπίσουν τη θέση τους στην κοινωνική ιεραρχία. Με τον τρόπο αυτό ο ανταγωνισμός και η σύγκρουση για άλλη μια φορά θα εγγραφεί βαθειά μέσα στον κοινωνικό Ιστό.

Στο μεταξύ το ΕΑΜ αναπτύσσεται με γεωμετρική πρόοδο. Το ίδιο και ο ΕΛΑΣ. Η επιρροή του ΕΑΜ είναι τεράστια και οι ανάγκες του ΕΛΑΣ για αξιωματικούς είναι εξίσου μεγάλη. Σε αυτήν ακριβώς την κρίσιμη και καθοριστικής σημασίας για το λαϊκό κίνημα στιγμή, οι «μεγάλοι μας σύμμαχοι Αγγλοι» πήραν την «μεγάλη απόφαση»: προτίμησαν να πάνε οι αξιωματικοί δια μέσω του Ράλλη, στους Γερμανούς για να πολεμήσουν στο πλευρό τους την Εθνική Αντίσταση, παρά στην Εθνική Αντίσταση να πολεμήσουν τους Γερμανούς, που ηταν και ο κοινός στόχος του συμμαχικού αγώνα. Και όταν άρχισε η αντίστροφος μέτρηση για τον άξονα κάνουν τη σκέψη πράξη. Διαμορφώνοντας το περίφημο «Σχέδιο ΜΑΝΝΑ».

Ενα σχέδιο που περιεχόμενό του έχει να επαναφέρει με όλα τα μέσα την Ελλάδα μετά τη λήξη του πολέμου στο καθεστώς της 4ης Αυγ/του. Με βάση τους αξιωματικούς θα οργανώσουν τα προδοτικά «Τάγματα Ασφαλείας» με τρεις βασικούς στόχους. α) Να αποκόψουν-στερηθεί η Αντίσταση από εμπειροπόλεμους αξιωματικούς, που τόσο τους ειχε ανάγκη. β) Να πολεμήσουν από κοινού οι Ελληνες αξιωματικοί με τους Γερμανούς την Αντίσταση, αρχίζοντας έμμεσα μέσω των ταγμάτων ασφαλείας τον εμφύλιο πόλεμο και γ) όταν απελευθερωθεί η χώρα τα τάγματα ασφαλείας θα αποτελέσουν τον κύριο κορμό και άξονα για τον ανοικτό και επίσημο πλέον εμφύλιο και τους βασικούς πυρήνες για τον μετά απελευθερωτικό στρατό. ΤΡΙΠΛΟΣ Ο ΡΟΛΟΣ ΤΩΝ ΤΑΓΜΑΤΩΝ ΑΣΦΑΛΕΙΑΣ!

Το άρθρο 5 της Συμφωνίας της Βάρκιζας πρόβλεπε «Ο εθνικός στρατός θα αποτελεστεί από τακτική στρατολογία. Οι πολιτικές και κοινωνικές ιδέες των υπηρετούντων στις τάξεις του στρατού θα είναι σεβαστές». Και μόνο η υπ' ερμήνευση της παραγράφου αυτής θα έπρεπε να προκαλέσει θυμιδεία στους κύκλους των στρατιωτικών παραγόντων. Αξιωματικοί των «ταγμάτων ασφαλείας», όπως ο συνταγματάρχης Γερακίνης, που επί δέκα μήνες δρούσε μαζί με τους Γερμανούς και υπό τις διαταγές Γερμανού ανθυπολοχαγού στην Εύβοια και έκαψε μόνο στην κεντρική Εύβοια, είκοσι χωριά και κεφαλοχώρια, κρίθηκε ικανός και κατ' εξοχήν κατάλληλος να υπηρετήσει στον εθνικό στρατό και ολόκληρη η Ορεινής ταξιαρχίας μεταβάλλεται σε «Μεραρχία Εκπαιδευτών» του εθνικού στρατού.

Αξιωματικοί που έπρεπε να έχουν περάσει από μια συνοπτική διαδικασία και να έχουν τουφεκισθεί, σαν πασίγνωστοι προδότες του Εθνους και δήμιοι του λαού «τέθηκαν εν ενεργεία»για την εκπαίδευση και διαπαιδαγώγηση στην εθνοφυλακή. Τοποθετήθηκαν σε θέσεις κλειδιά στην ιεραρχία από όπου έλεγχαν τα πάντα.

Την ίδια στιγμή που οι προδότες του Εθνους και οι δήμιοι του λαού αξιωματικοί τοθετούνταν στις θέσεις κλειδιά στην Ιεραρχία τους στρατού και ενώ η Συμφωνία της Βαρκιζας, οχι μόνο πρόβλεπε την ένταξη στον τακτικό στρατό των αξιωματικών του ΕΛΑΣ, αλλα και κατοχύρωνε τις πολιτικές και κοινωνικές ιδέες, όπως πρόβλεπε και την άμεση δημιουργία εθνικού στρατού με τακτική στρατολογία των κλάσεων που θα καλούνταν κάθε φορά. Το συγκροτημένο από τους ποιο πάνω «Ανώτατο Στρατιωτικό Συμβούλιο», με σύμφωνη γνώμη της «κυβέρνησης» δημοσίευε έγγραφό του, που καθόριζε τις θέσεις των συνταγματαρχών του ελληνικού στρατού.

Σύμφωνα με το καταπληκτικό αυτό διάταγμα όλοι οι νόμιμοι συνταγματάρχες του ελληνικού στρατού, που υπηρέτησαν στον Ελληνικό Λαϊκό Απελευθερωτικό Στρατό «τίθενται εις την κατηγορία των εκτός υπηρεσίας και οργανικών θέσεων τελούντων». Αυτό το ανώτατο Στρατιωτικό Συμβούλιο αργότερα θα χαρακτηρίσουν την Εθνική Αντίσταση, πράξη εσχάτης προδοσίας και έγκλημα καθοσιώσεως και με τις «καθεστωτικές δίκες» θα διαπράξουν τα «καθεστωτικά εγκλήματα».

Σύμφωνα με μια αγγλική οδηγία στις 2/6/43, δηλαδή δύο μήνες μετά την συγκρότηση των ταγμάτων ασφαλείας προς τα ΜΜΕ, έλεγαν οτι: «ΝΑΙ ΜΕΝ, όλοι όσοι κατατάσσονται στα τάγματα ασφαλείας βοηθούν τους Γερμανούς, δεν θα έπρεπε όμως να καταγγέλονται ως προδότες»! Το ίδιο εμπόδιζαν την κυβέρνηση του Καϊρου να καταδικάσει τα τάγματα σαν προδοτικά, γεγονός που και οι ίδιοι οι Αμερικάνοι, δεν μπορούσαν να εξηγήσουν την αγγλική πολιτική απέναντι σε μια ένοπλη οργάνωση των Κούϊλιγκς.

Αναμφισβήτητα αυτή η σύγχυση και η αντί κομμουνιστική ρητορική του Τσιώρτσιλ, με τις«κωδικές υποδείξεις» διευκόλυναν κατά πολύ το Ράλλη, να στρατολογήσει αξιωματικούς, να ηγηθούν των χρυσοπληρωμένων απ τον Τσιώρτσιλ ταγμάτων και όλων των άλλων εθνοϊσμών, ενώ οι ενταγμένοι στα τάγματα είχαν την παρηγοριά οτι δεν χαρακτηρίζονταν προδότες απ τους συμμάχους. Μα και όταν τα καταδίκαζαν οι σύμμαχοι, ο Τσιώτσιλ έκανε οτι δεν άκουγε... Ηξερε οτι ο Ράλλης και ο Γονατάς, θα εφάρμοζαν κατά γράμμα το σχέδιο-εντολές του για την έναρξης του εμφυλίου πολέμου. Και οι ταπεινωμένοι για τον αλβανικό πόλεμο Αξιωματικοί;

Από τα στοιχεία που έρχονται στο φως, τελικά θα αποδειχθεί οτι το σχέδιο «ΜΑΝΝΑ», ηταν ένα καλά οργανωμένο Αγγλό-Γερμανικό εταιρικό σχέδιο για την από κοινού εξόντωση της Εθνικής μας Αντίσηστασης. Ενα σχέδιο που λειτουργούσε σαν τα συγκοινωνούντα δοχεία ως προς τις επιδιώξεις. Ενα σχέδιο

που οχι μόνο ταύτιζε, αλλα και συντόνιζε σε όλες τις λεπτομέρειες την από κοινού δράση. Θα αποδειχθεί οτι το σχέδιο «ΜΑΝΝΑ» ηταν ο προπομπός που οδήγησε και στη συμφωνία της Λισαβόνας για την ανενόχλητη αποχώρηση των Γερμανών απ την Ελλάδα και τη δημιουργία από κοινού των προϋποθέσεων για την έναρξη του εμφυλίου.

Ηταν τόσο εμφανής η προσπάθεια να διαμορφωθούν συνθήκες εμφυλίου πολέμου, που και αυτός ακόμα ο μέντορας της βρετανικής πολιτικής στην κατοχική Ελλάδα Γουντχάους, που διαδέχθηκε τον Ταξίαρχο Κρύς στην αρχηγία της αγγλικής αποστολής, δεν δίστασε να ομολογήσει οτι η πολιτική του Λονδίνου, για την υποστηρίξει του βασιλιά δεν μπορούσε παρά να διαιωνίσει (στηριχθεί) στο διχασμό των Ελλήνων». Ακόμα ομολόγησε οτι ο «Ζέρβας εκβιάστηκε να βγει στο βουνό το 1942». Και ο υπαρχηγός του Ζέρβα, Κομνηνός Πυρομάγλου διαπιστώνει οτι «... Η μόνη φροντίδα (του Τσιώρτσιλ) συνεκεντρώνετω στο πώς να επέμβει στρατιωτικώς μετά την εκκένωση της Ελλάδας απ τους Γερμανούς για να επιβάλει την επιστροφή του Βασιλέως Γωργίου και την Βρετανική μεταπολεμική πολιτική» («Δούρειος Ιππος» σελ 193). Ο ίδιος αναφέρει ακόμα πως, τον Φευρουάριο του 1943, έφτασε στα χέρια της ηγεσίας του ΕΔΕΣ, μια εγκύκλιος του αγγλικού Γενικού Επιτελείου Στρατού, που απευθυνόταν «Προς τους ελληνες βασιλόφρονας αξιωματικούς, που περιείχε ΟΔΗΓΙΕΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΑΝΤΙΜΕΤΩΠΙΣΙΝ ΤΟΥ ΑΝΤΑΡΤΙΚΟΥ ΑΓΩΝΟΣ.

Το α) μέρος ανέλυε τον τρόπον με τον οποίον ο βασιλόφρον κόσμος, θα αντιμετωπίσει τον ανταρτικόν αγώνα και θα ΕΞΩΘΗΣΗ ΕΙΣ ΣΥΓΚΡΟΥΣΙΝ ΜΕΤΑΞΥ ΤΩΝ ΟΡΓΑΝΩΣΕΩΝ ΕΑΜ και ΕΔΕΣ. Ενώ το β) ανέλυε με ποιόν τρόπον θα εκμεταλλευτούν την σύγκρουσιν των δύο οργανώσεων δια να επικρατήσουν τελικώς...» («Εθνική Αντίστασις»,σελ 255. Οι υπογραμμίσεις, είναι του συγγραφέα). Ακόμα ο ίδιος λέει οτι : «Το Στρατηγείο της Μ. Ανατολής, είχε διατάξει το Γενικό Αρχηγείο του ΕΔΕΣ να ΑΝΑΣΤΕΙΛΕΙ (η έστω να περιστείλει) τις επιχειρήσεις στην περίοδο εκείνη (Ιούνιος-Οκτώβριος 1944) και να μην ενοχλήσει τους συμπυσόμενους προς το Βορρά Γερμανούς-για να αντιμετωπίσουν αυτοί (οι Γερμανοί) τους Ρώσους, που προελαύνανε απ την Ανατολή».

Ο Αρχιστράτηγος Ουϊλσον, αρχηγός των Συμμαχικών Δυνάμεων της Μεσογείου, θα επιβεβαιώσει και θα ολοκληρώσει την εικόνα: «Οσα ακολούθησαν, περιπλέξανε ακόμα περισσότερο τα πράγματα, όταν μάθαμε πως ο ΕΛΑΣ, είχε επιτεθεί εναντίον του ΕΔΕΣ και ταυτόχρονα, πως τμήματα με επικεφαλής ΒΑΣΙΛΟΦΡΟΝΕΣ αξιωματικούς, που συνεργάζονταν με τους Γερμανούς εναντίον αντάρτικών ομάδων, που τις διευθύνανε Βρετανοί αξιωματικοί». Ετσι για μια ακόμα φορά το «σύμβολο της εθνικής ενότητας»-θρόνος-δίχαζε και κατασπάραζε τους Ελληνες...

Τη δουλειά αυτή ο Τσιώρτσιλ, την είχε αναθέσει σε αξιόπιστα χέρια. Σε χέρια που είχαν ένα βασικό στόχο και κύριο εχθρό : Την ΕΑΜική Εθνική Αντίσταση. Μετά την ήττα των Γερμανών στο Στάλιγκράτ η αντίστροφος μέτρηση για τον άξονα άρχισε. Οι Γερμανοί θα έφευγαν : «η Ελλάδα ηταν δική μας και μας

ανήκει». Ολα πρέπει να είναι έτοιμα για τη μεγάλη μέρα, που θα «κονιοτροποιήσουμε» το καταραμένο ΕΑΜ και τους τρισκατάρατους κομμουνιστές. Γι' αυτό και συνέχιζε να στέλνει τις λίρες.

Μετά την κατοχή 16,000 και πλέον άνδρες και 1.000 αξιωματικοί που το μεγαλύτερο μέρος είχε συλλάβει ο ΕΛΑΣ, μπήκαν υπό Βρετανική ευθύνη, κλείστηκαν στο Γουδί και τις φυλακές Αβέρωφ χωρίς να έχει αποσαφηνιστεί αν θεωρούνταν αιχμάλωτοι η κρατούμενοι. Κανένας δεν κρίθηκε ένοχος. Και ο Ράλλης που «δικάστηκε» σε θάνατο πέθανε στο σπίτι του. Ολοι αποφυλακίστηκαν, και οι Αγγλοι, που κυβερνούσαν τη χώρα τους χρησιμοποίησαν στο σχηματισμό τακτικών «ελληνικών στρατιωτικών μονάδων». Από το Δεκέμβρη, όλοι οι αξιωματικοί των όποιων Εθνοϊσμών και ταγμάτων εισέπραταν ανάλογο μισθό με αυτόν που έπαιρναν οι τακτικοί αξιωματικοί και απ τη 12η Δεκεμβρίου 1944, με «πίεση» των Αγγλων, και με την θέληση της «κυβέρνηση» της πλατείας Συντάγματος ενέταξε 12,000 αξιωματικούς και οπλίτες στις νεότευκτες μονάδες της εθνικής φρουράς.

Τα τάγματα ασφαλείας που μαζί με τους Γερμανούς έσπερναν τον όλεθρο και την καταστροφή στο πέρασμά τους, ηταν αυτοί που αποτέλεσαν τον κύριο κορμό του εθνικού στρατού. Οι δημιουργοί των ταγμάτων είναι οι φυσικοί και ηθικοί αυτουργοί και υπεύθυνοι για τις δολοφονίες των Ελλήνων πατριωτών, τις καταστροφές και τις λεηλασίες του εθνικού μας πλούτου. Για το κάψιμο των χωριών και την ερήμωση του τόπου. Βέβαια, την κύρια ευθύνη για τη συνεργασία, τις καταστροφές και τα εγκλήματα που διέπραξαν οχι μόνο τα «Τάγματα Ασφαλείας» και όλοι οι άλλοι εθνοϊσμοί την έχουν οι Αγγλοι και η κυβέρνηση του Καϊρου, και ας καταφέρονταν εναντίον τους απ τους ραδιοφωνικούς σταθμούς όπως: «Ο Ράλλης μαστρωπός των ευγενεστέρων εθνικών παραδόσεων...θα πληρώσει με το αίμα του». «Τα μισθοφόρα αυτά όργανα της Γκεστάπο, είναι ανάξια αν φέρουν το όνομα των Ελλήνων...«Οσοι υπηρετούν στα τάγματα ασφαλείας θα θεωρηθούν σαν εχθρικά ενεργούντες κατά των Ηνωμέων Εθνών» και οχι των Ελλήνων και της Ελλάδας!

Ενώ «επίσημα» τα καταδικάζονταν σαν ανάξια και προδοτικά τα τάγματα και όλους τους άλλους εθνοϊσμούς στην πραγματικότητα όμως, δεν ηταν μόνο προδοτικά και ανάξια να φέρουν το όνομα των Ελλήνων, αλλά ηταν και ξενοκίνητα. Ενας ταξικός μισθοφορικός στρατός που θα συμμετείχαν στην διεξαγωγή του εμφυλίου πολέμου. Και ενώ έπρεπε να δικαστούν σαν δοσίλογοι γενικά για ό,τι και για όσα ευθύνεται ο καθένας ποινικά, η ένοπλη αγγλική επέμβαση το Δεκέμβρη του 1944, και οι απειλές του Ράλλη, οτι θα κάνει αποκαλύψεις εναντίον υψηλά ισταμένων προσώπων τα μετέτρεψε σε «πατριώτες» και οχι μόνο σε «πατριώτες», εντάχθηκαν αυτούσια στο στρατό, στον κρατικό μηχανισμό σε θέσει κλειδιά. Και απ τις θέσεις αυτές σε απηνείς διώκτες των αγωνιστών.

Τα περισσότερα εγκλήματα για να οδηγηθεί η χώρα στον εμφύλιο πόλεμο, με αποκορύφωμα τη λευκή τρομοκρατία, που δεν άφησε τίποτε όρθιο στην Ελλάδα είναι δικό τους έργο κατ' εντολή βέβαια...

Ενώ αυτοί από συνεργάτες και διώκτες του λαού και των αγωνιστών αποκαταστάθηκαν, είναι απίστευτα σχεδόν τα βασανιστήρια εκατοντάδων αξιωματικών, νέων και παλαιών, όλων των βαθμών, που τα στήθη του κοσμούσαν παράσημα και το σώμα τους τραύματα, σέρνονταν σαν κατάδικοι του Ποινικού Δικαίου, από ένα Αστυνομικό τμήμα στο άλλο, από φυλακή σε φυλακή, με χειροπέδες και συνοδεία χωροφυλάκων ταλαιπορημένοι και ιβριζόμενοι απ τους μετακατοχικούς «αγανακτησμένους-κατ' εντολή-εθνικόφρονες».

Ξέρει ο λαός μας τις δεκάχρονες εξορίες και τις εικοσάχρονες φυλακές που περάσανε, τόσο οι αξιωματικοί όσο και οι άλλοι Ελληνες που πολεμούσανε τους κατακτητές μέσα απ τις γραμμές του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, όπως ξέρει και τα αξιώματα, τις τιμές και τις κάθε είδους παροχές που χορηγήθηκαν στους προδότες και τους συνεργάτες των κατακτητών.

Βέβαια, ο ελληνικός λαός στο εσωτερικό της χώρας και στο εξωτερικό, φίλοι και εχθροί ξέρουν ποιοί ηταν πατριώτες και ποιοί προδότες στην κατοχή. Ξέρει οτι πατριώτης δεν γίνεται κανείς με τα λόγια, τις προβολές και τις προωθήσεις, αλλα με τα έργα που έχει προσφέρει προς την πατρίδα. Γνωρίζει και πολύ καλά, οτι με τα αγάλματα, τις προτομές και όλα τα αλλα τεχνάσματα δεν δημιουργούνται οι πατριώτες και οι ήρωες. Ξέρει πώς, και γιατί στήνονται αυτά και δεν ξεγελιέται. Ξέρει ποιοί πολέμησαν τους κατακτητές και ποιοί συνεργάστηκαν μαζί τους. Ξέρει ποιοί πήραν τα όπλα, που τους έδωσε ο ίδιος ο κατακτητή και οτι μαζί με τους κατακτητές, πολέμησαν με απάνθρωπη λύσσα και μανία τον αγωνιζόμενο για την λευτεριά του Ελληνικό λαό.

Γνωρίζει τους προδότες μασκοφόρους στα διάφορα μπλόκα αν και φορούσαν κουκούλες για να κρύβουν, από φόβο και οχι ντροπή το συχαμένο τους πρόσωπο. Το ίδιο γνωρίζει ποιοί πήγαιναν ψευδομάρτυρες στα Στρατοδικεία και κατηγορούσανε, επί πληρωμή βέβαια, τους πατριώτες αγωνιστές, τις δήθεν χήρες που έβαζαν μπουκάλια αρωμάτων ή ό,τι άλλο βαρύ μέσα στις τσάντες με τις οποίες μας χτυπούσαν, με την ανοχή των συνοδών χωροφυλάκων, όταν βγαίναμε απ τις κλούβες πηγαίνοντας στο στρατοδικείο, μα και στην αίθουσα του στρατοδικείου ακόμα, και τους αγανακτησμένους κιοτήδες εθνικόφρονες. Τους εθνικόφρονες και κυρίως οι δοσίλογοι εθνικόφρονες που το αντί κομμουνιστικό μένος ηταν τόσο που δεν επέτρεπαν στις κόρες και τους γιούς να ερωτεύονται Αντιστασιακούς-Αριστερούς. Χώριζαν αντρόγυνα και δεν δέχονταν να θαφτούν ή να θάψουν δίπλα τους κάποιο κομμουνιστή.

Εκείνο που μας έκανε αλγεινή εντύπωση, ηταν η πλήρης αδιαφορία της έδρας. Ποτέ δεν σηκώθηκε κάποιος της έδρας να απαγγέλει σε κάποια απ αυτές τις «κυρίες» κατηγορία για βιοπραγία «εντός της αιθούσης»! Λειτουργούσε και η έδρα του στρατοδικείου, όπως λειτουργεί και το σωματείο των διαιτητών, όταν

παίζουν οι ομάδες της Θεσσαλονίκης στην Αθήνα, και φίλαθλοι των αθηναϊκών ομάδων, φωνάζουν τους θεσσαλονίκης Βούλγαρους. Ποτέ δεν τόλμησε κάποιος διαιτητής, να τους ανακαλέσει στην τάξη διακόπτοντας το παιχνίδι, γεγονός που θα θύμιζε στους «κυρίους» αυτούς, οτι και οι επάνω-πέρα απ τα Τέμπη οχι απλώς υπάρχουν Ελληνες, αλλα και είναι Ελληνες! Ελληνες που φυλάνε Θερμοπύλες;

Ο ελληνικός στρατός στο σύνολό του είναι ο ποιο δημοκρατικό-λαϊκός στρατός του κόσμου. Το ίδιο ισχύει και για το Σώμα των Αξιωματικών, αλλά και τα Σώματα Ασφαλείας, έχουν σχεδόν την ίδια λαϊκή προέλευση. Και είναι λαϊκό-δημοκρατικός ο στρατός μας και ειδικά το Σώμα των Αξιωματικών, γιατί οι Ελληνες Αξιωματικοί και των Σωμάτων Ασφαλείας δεν προέρχεται απ τα τζάκια, από γόνους Πριγκίπων, Βαρόνων και Κόμητων, όπως συμβαίνει με το σώμα των Αξιωματικών της Ευρώπης κλπ. Μα ούτε και καθαρή ταξική προέλευση έχουν. Βέβαια και στο δικό μας στρατό δεν λείπουν οι διακρίσεις που γίνονταν από προέλευση όσον αφορά την βαθμολογική ανάδειξη και τις θέσεις κλειδιά και κυρίως απ το παλάτι που ήθελε το στρατό αποκλειστικά δικό του φέουδο.

Απόδειξη αποτελεί το γεγονός, οτι με το έτσι θέλω πρόσδεσε, προσάρτησε και ονόμασε-με τη συγκατάθεση βέβαια-τόσο το Ναυτικό όσο και την Αεροπορία, σε βασιλικό Ναυτικό και βασιλική Αεροπορία και τη χωροφυλακή. Και όταν το 1963, όταν για πρώτη φορά η Ενωση Κέντρου πήρε την κυβέρνηση-οχι την εξουσία-συναίβει το παράδοξο: Να είναι αποδεκτός απ το παλάτι σαν Πρωθυπουργός ο Γ Παπανδρέου, να ασκεί την Πρωθυπουργία και να μην γίνεται αποδεκτός και σαν Υπουργός στρατιωτικών. Μάλιστα το παλάτι θεώρησε την εποχή κατάλληλη προκειμένου να προσεταιριστεί-και τον στρατό ξηράς ζητώντας να μετονομαστεί και ο στρατός ξηράς σε βασιλικό στρατό! Ηθελε και το Παλάτι να κάνει αυτό που έκανε αδιαμαρτύρητα η Εκκλησία. Να έχει υπό την αιγίδα του όπως η Εκκλησία με το «φιλοχρήστους υμών στρατού», να έχει και ο Βασιλιάς όλο το στρατό βασιλικό.

Οι δυνάμεις του σκότους και της εκδίκησης, έχοντας ανακηρύξει τον εαυτό τους ιδιοκτήτη της χώρας, αφέντη του λαού και θεματοφύλακα των όσιων και Ιερών συμφερόντων τους, δεν ξεχνούν ποτέ και κυρίως δεν συγχωρούν ποτέ όταν πρόκειται για ανθρώπους, που δεν πειθαρχούν απόλυτα στις εντολές τους ή ακόμα και στον τρόπο που αυτοί θέλουν να λειτουργήσουν «άβουλα» για λογαριασμό τους σε δύσκολες στιγμές.

Ειναι γεγονός οτι ο κ Γ Παπανδρέου, στο διάβα της πολιτικής του καριέρας, πολλές φορές και με ποικίλους τρόπους, έκανε προσπάθεια να ενταχθεί στον κυβερνό-χώρο της αντιδραστικής Δεξιάς. Τον χρησιμοποίησαν πολλές φορές, για την προσέγγιση του λαού, ποτέ όμως δεν έγινε αποδεκτός στο Ιερατείο της εξουσίας. Πάντα γι' αυτούς ηταν ξένο σώμα και η χρήση του ηταν πάντα η χρήση του πυροσβέστη.

Κάποτε φαίνεται πείστηκε οτι τον θεωρούν ξένο σώμα και στράφηκε, οχι βέβαια από εκδίκηση αλλά γιατί πίστευε, οτι αν πάρει τη συναίνεση του λαού, Ε! Τότε πια όπως ο Βενιζέλος φώναζε «Ζήτω ο Βασιλεύς» για τον ίδιο λόγω, θα γινόταν αποδεκτός μετά φανών και λαμπάδων και αυτός απ το κατεστημένο της εξουσίας. Δυστυχώς γι' αυτόν παρά την μεγάλη του προσφορά σε πολύ κρίσιμες στιγμές για το κατεστημένο, δεν στάθηκε δυνατόν να γίνει αποδεκτός. Το παράδειγμα του κ Παπανδρέου είναι ενδεικτικό του τρόπου χρήσης αυτών που το παίζουν σε δυο και μερικές φορές και σε τρία ταμπλό.

Η διάρκεια της κατοχής, ηταν η εποχή που το ιερατείο της εξουσίας, συνεργαζόμενο ποικιλότροπα με τους κατακτητές και τασσόμενο και ένοπλα ακόμα ενάντια στην Εθνική Αντίσταση έχασε, και τα τελευταία λαϊκά στηρίγματα. Αυτήν ακριβώς την περίοδο έκρινε ο κ Παπανδρέου, οτι είναι η πιο κατάλληλη στιγμή να στραφεί προς το λαό, χωρίς όμως να ξεκόψει τον ομφάλιο λώρο με το ιερατείο. Και η κατάλληλη για τον κ Παπανδρέου, στιγμή ηταν το συνέδριο του Λιβάνου που έγινε από 17-21 Μαϊου το 1944, για τη συγκρότηση κυβέρνησης Εθνικής Ενότητας. Σε αυτό το συνέδριο έκρινε πως έπρεπε να στραφεί-εκμεταλλευθεί το «κεφάλαιο λαός». Εκεί λοιπόν στο συνέδριο για τη εθνική ενότητα, έκανε και την περίφημη δήλωση-στροφής στο λαό. Απευθυνόμενος προς το λαό και τον αγώνα στην Ελλάδα είπε:«Ενας λαός άξιος της ιστορίας του» και για την ηγεσία και εννοούσε την ηγεσία τους ΕΑΜ-ΕΛΑΣ «Μια ηγεσία άξια του λαού»(Γ. Παπανδρέου «Η απελευθέρωση της Ελλάδας» 1945 σελ 63).

Για το ιερατείο αυτή η δήλωση αποτέλεσε έγκλημα εσχάτης προδοσίας. Φαίνεται πως ο κ Γ Παπανδρέου, όπως και ο Γιό του αργότερα, όταν έκανε και αυτός εκείνη την βαρύγδουπη δήλωση οτι θα βάλει το ιερατείο της αντιδραστικής Δεξιάς στο «χρονοντούλαπο της ιστορίας» δεν μπόρεσαν να καταλάβουν οτι η δεξιά δεν «παίζεται». Αυτή μπορεί να πουλήσει και την ψυχή της στο διάβολο, να υποθηκεύσει και την Ελλάδα ολόκληρη, γι' αυτήν «τη γλυκιά απόλαυση της εξουσίας» πάντα την είχε υποθηκευμένη. Το ιερατείο της Δεξιάς δεν «παίζεται». Η θα είσαι μαζί της ψυχή τε και σώματι ή θα δέχεσαι να σε χρησιμοποιήσουν κατά το δοκούν...Και για μια χρήση σε κάποια δύσκολη στιγμή. Ο στρατός, τα σώματα ασφαλείας και οι θέσεις κλειδιά στον κρατικό μηχανισμό και την Εκκλησία, είναι οι ακρογωνιαίοι λίθοι της δύναμής τους.

Σε αυτούς τους μηχανισμούς κουρνιάζουν τα δικά τους παιδιά. Συνεπώς λαϊκή συναίνεση και Υπουργός στρατιωτικών δεν πάνε μαζί. Πρωθυπουργός με τη συναίνεση του λαού Ναι, και αυτό γιατί ένα πρωϊ εν ρυπή οφθαλμού γίνεσαι «κοινός θνητός» η δύναμη πυρός και αποφάσεων όμως ανήκει στη Δεξιά «ελέω Θεού» και «Εθνικοφροσύνης». Οσο για τη συναίνεση του λαού που την έδωσε τον Νοέμβρη του 1963 και τον Φλεβάρη του 1964, με την «πονηρή σκέψη», οτι μπορεί να αλλάξουν έστω ορισμένα πράγματα είναι γελασμένος.

Αν δεν το αντιληφθεί μόνος του να την αποσύρει υπάρχει στα σκαριά η 21η Απριλίου, η μέρα που οι συνταγματάρχες στο όνομα του κομμουνιστικού «κινδύνου πάλι» θα κάνουν πράξη την εντολή. Και οχι μόνο θα στείλουν ένα

μέρος του λαού πάλι προς γνώση και συμόρφωση στη Γυάρο, και όσοι δεν θα είναι στη συγκεκριμένη διεύθυνση την ώρα που έπρεπε να συλληθφούν και θα σταλούν στις φυλακές με την κατηγορία οτι δεν ηταν «συνεπείς»!!!

Από μια άποψη είχε δίκαιο το τρίπτυχο: Αμερικανοί, παλάτι και η Δεξιά να ανησυχούν απ την μετ' εμφυλιακή περίοδο. Το τρίπτυχο αυτό σε όλη τη μεταπολεμική περίοδο και ειδικά στη διάρκεια του εμφυλίου πολέμου, έδρασε με το σκεπτικό να διασφαλίσουν μια αδιατάρακτη εκατονταετή εξουσία. Τα πολιτικά πράγματα όμως στη χώρα ηταν και παραμένουν πεισματάρικα και ακολουθούσαν το δικό τους δρόμο. Το Φεβρουάριο του 1952 άρθηκε ο Στρατιωτικός Νόμος, που ίσχυε απ το Δεκέμβρη του 1944 και με μια προσθήκη επί το αυστηρότερο το 1947 και τον επόμενο μήνα έγιναν εκλογές με το αναλογικό σύστημα που είχε χρησιμοποιηθεί το 1936 και το 1946. Στις εκλογές τον Μάρτη του 1946 τα Αριστερά κόμματα που συμμετείχαν στο ΕΑΜ δεν πήραν μέρος στις εκλογές αυτές. Εκαναν αποχή.

Το σύστημα της απλής αναλογικής σε συνδυασμό με τη διασφάλιση της ελεύθερης έκφρασης των ψηφοφόρων είναι, εκτός απ δίκιο αποτελεί και το βαρόμετρο προσδιορισμού της θέλησης του λαού, όσον αφορά του τρόπου διακυβέρνηση της χώρας, συμμετοχής του συνόλου των Ελλήνων στη λήψη των αποφάσεων και κυρίως στη σωστή και σύντομη υλοποίησή τους.

Πληθώρα κομμάτων πήραν μέρος στις εκλογές του 1950. Η Αριστερά στις εκλογές αυτές πάρα την ισχύ των εκτάκτων μέτρων και τα πιστοποιητικά κοινωνικών φρονημάτων. Και παρά την μικρή οικονομική και κοινωνική δράση των Αριστερών, τα κόμματα της Αριστεράς πήραν 13% ενώ στις εκλογές του Μάρτη του 1946, που το ΕΑΜ έκαναν αποχή, οι ξένοι παρατηρητές διακήρυξαν οτι στο «σύνολό τους» οι εκλογές ηταν «ελεύθερες» και «δίκαιες» και εκτίμησαν οτι η αποχή ηταν μόνο 9% των εγγεγραμμένων ψηφοφόρων.

Βέβαια, αργότερα η Αριστερα παραδέχθηκε οτι η απόφαση για την αποχή ηταν λαθεμένη. Ομως έξη χρόνια αργότερα στις εκλογές του 1958 η Ενιαία Δημοκρατική Αριστερά (ΕΔΑ) παρά την ισχύ ακόμα των εκτάκτων μέτρων και των πιστοποιητικών κοινωνικών φρονημάτων, τα νησιά και οι φυλακές γεμάτες κατόρθωσε να γίνει αξιωματική αντιπολίτευση. Το γεγονός αυτό σήμαινε οτι έχασε μέσα σε δέκα χρόνια τη δυναμική της η νίκη του Γράμμου και του Βίτσι. Οι εκλογές του 1950, έβαλαν σε βαθιά σκέψη το κατεστημένο και ειδικά την ακροδεξιά.

Γεγονός, που δείχνει πως και αν ακόμα λόγω της διατήρησης σε ισχύ τα έκτακτα μέτρα, τις φυλακές και τα ξερονήσια γεμάτα, δεν χρεοκόπησε η ιδεολογία της μετ' εμφυλιακής δεξιάς. Απλώς περιορίστηκε στον εσωτερικό μικρόκοσμο της αντικομουνιστικής εθνικοφροσύνης και των ιδεολογικών της ταγών. Η μετριοπαθής δεξιά και ιδεολογική Δεξιά, ταυτισμένη με τη Θεολογική δεξιά, είναι έκτοτε τα δυο «άκρα» μεταξύ των οποίων κινείται το εκκρεμές του ελληνικού συντηρητισμού και μέσα στο οποίο εκτρέφονται οι διχαστικές θέσεις του

«έθνους» και του «αντί-έθνους» απ τον οποίο πηγάζουν α) οι μεταπολεμικές δυσκολίες για τον εκσυγχρονισμό της θεσμικής δεξιάς. β) Η δυσκολία «ενωτικής υπέρβασης» του τραυματικού παρελθόντος της γ) η καταφυγή σε διχαστικές ενέργειες όταν ο έλεγχος ξεφεύγει απ τα χέρια της και δ) η καταφυγή στο εύκολο βιασμό της νομιμότητας και η δυσκολία στη νομιμοποίηση της βίας.

Μέσα στο κλίμα της αυξημένης διεθνούς έντασης και την κήρυξη του πολέμου στην Κορέας, οι Αμερικανοί, με πρωτεργάτη την Πρεσβευτή Πιουριφόυ, άλλαξαν τον εκλογικό νόμο. Επέβαλαν το πλειοψηφικό σύστημα για να δισφαλίσουν μέσω που εκλογικού νόμου ενα συνεπή συνεργάτη. Εκριναν πως ο καλύτερος εγγυητής για πολιτική σταθερότητα στην Ελλάδα ηταν ο Στρατάρχης Αλ. Παπάγος. Και σαν Στρατάρχης δεν μπορούσε δεν μπορούσε να αποτελέσει εξαίρετου κανόνα να μην πολιτευτεί ύστερα από μια νίκη στον εμφύλιο με όπλα και τη συμμετοχή στη νίκη δυο αυτοκρατοριών Ο άνθρωπος που οχι μόνο θα έστελνε ελληνικό στρατό να πολεμήσει στην Κορέα, αλλα θα κρατούσε και μια σταθερή γραμμή εναντίον της Αριστεράς.

Βέβαια, όλες οι πολιτικές δυνάμεις διαμαρτυρήθηκαν γι’ αυτή την κατάφορη ανάμειξη, αλλά η αλλαγή είχε γίνει εγκαίρως για τις εκλογές του Νοέμβρη του 1952. Ο Παπάγος εκτός απ την σταθερή αντί κομμουνιστική γραμμή, θα διατηρούσε στη ζωή και τη νίκη του Γράμμου και του Βίτσι. Θα έπειθε για άλλη μια φορά πως η Ελλάδα ανήκει στη Δεξιά και οχι στο λαό!

Οι εκλογές αυτές έδωσαν μεγάλη νίκη στο κόμμα του Ελληνικού Συναγερμού του κ Παπάγου. Το πλειοψηφικό σύστημα έκανε το 49% της Λαϊκής ψήφου αντίστοιχο με το 82% των εδρών. Απόρροια αυτής της σχέσης ήταν να αρχίσει μια περίοδο διακυβέρνησης της χώρας απ τη «καθαρόαιμη» Δεξιά, που θα διαρκέσει μέχρι το 1963. Παρ’ όλο που το Σύνταγμα παρείχε τις εγγυήσεις των βασικών ελευθεριών, στην πράξη όμως οι ελευθερίες αυτές ακυρώνονταν συχνά μέσω μιας κατεπείγουσας νομοθεσίας που ίσχυε απ τον εμφύλιο πόλεμο.

Ο νόμος το Γ! ψήφισμα και ο Νόμος 509 του 1947 παρέμεινε σε ισχύ και πρόβλεπε αυστηρές ποινές για όσους υποστήριζαν την αμφισβήτηση και την «ανατροπή» του κοινωνικού συστήματος και την διεκδίκηση καλύτερων όρων ζωής και εργασίας. Οι Ασφάλειες εξοπλισμένες με χιλιάδες φακέλους για πραγματικές και φανταστικές πεποιθήσεις του λαού, παρακολουθούσε κατά πόδας τους υπόπτούς ακόμα και για συμπάθεια προς την Αριστερά.

Και όταν προς το τέλος της 10ετίας του 1960, εξαντλήθηκε η δυναμική και των εκτάκτων μέτρων για να μην χαθεί η νίκη του Γράμμου και να παρατείνουν την παραμονή του παρακράτους στην εξουσία, οι Αμερικανοί εν όψη του πολέμου στο Ισδραϊλ, ανέθεσαν στον ΙΔΕΑ, τον Αρχιεπίσκοπο Ιερώνυμο και τον δικαστή Κόλλια, να βάλουν λαό και Ελλάδα για εφτά χρόνια στο γύψο. Και τώρα για να έχει λόγω ύπαρξης, με την αυτή άποψη και σε συνδυασμό με τον καιρό θέλει να καταργήσει και την ιστορία, έτσι ώστε οι νέες γενιές να μην ξέρουν τίποτε, για τα πολλά ανομήματα της Δεξιάς.

Να μην μάθει ο λαός οτι στην κατοχή συνεργάστηκε με τους κατακτητές και με την απελευθέρωση ξεπούλησε, τη λίγη ψυχή και τσίπα στο διάβολο για να μπορέσει να επιβιώσει, οτι είδε σα σωτήρες τους Αγγλους πρώτα και τους Αμερικανούς μετά, όπως είχε δει τους Γερμανούς στην κατοχή. Να μη γνωρίζει για ποιο πραγματικά κοινωνικό-οικονομικό περιεχόμενο αγωνίστηκαν οι αγωνιστές του 21, ούτε για τα 120 χρόνια της Αγγλικής επικυριαρχίας, την αμερικάνικη ετεροδικία, τις κατά καιρούς νότες και τις κατά και διαστήματα δικτατορίες που έκανε, τα στρατιωτικά και εκλογικά πραξικοπήματα, τους στρατιωτικούς νόμους, τη μη συμμετοχή στην Εθνική Αντίσταση, τη συνεργασία με τους κατακτητές, για να την πολεμήσει, τα απάνθρωπα μετά κατοχικά εγκλήματα, τα έκτακτα μέτρα και στρατοδικεία, τα εκτελεστικά αποσπάσματα, τα ξερονήσια και τις φυλακές-κάτεργα: όπως η Γυάρο, Το Επταπύργιο, Η Κέρκυρα κλπ, όπου δεκάδες χιλιάδες όρθιες και ασυμβίβαστες συνειδήσεις, έζησαν από πέντε μέχρι και είκοσι χρόνια στα ανήλια και σκοτεινά κελιά κάτω απ τις ποιο φρικτές και απάνθρωπες συνθήκες.

Να μην μάθουν και ούτε να θυμούνται οι επόμενες γενιές, οτι η Δεξιά, δεν συμμετείχε στην Εθνική Αντίσταση, οτι συνεργάστηκε με τους τρεις κατακτητές σε όλα τα επίπεδα και την πολεμούσε, ενώ παράλληλα μέσω των ταγμάτων ασφαλείας, μόλις διαγράφτηκε η αντίστροφη μέτρηση του άξονα, άρχισε την ανοικτή πλέον συνεργασία με τους Αγγλους. Τον παλιό μας δυνάστη και μέλλον να επανέλθει κατακτητής, έτσι ώστε να μην γευτεί ο λαός ούτε μια μέρα τη Λευτεριά και την Εθνική του Ανεξαρτησία. Για την οποία Λευτεριά τόσο αίμα, θυσίες και ολοκαυτώματα είχε πληρώσει για να την αποκτήσει.

Οτι ηταν τόσο εθισμένη βιωματικά στην εξάρτηση, που είχε ταυτίσει την ύπαρξή τους με τους εκάστοτε κατακτητές. Για την αντιδραστική φασιστική δεξιά, μα και το Κέντρο, μόνο η παράφραση «του Ελληνα ο τράχηλος...», Αυτής της δεξιάς χωρίς σκλαβιά δεν ζει. Και πράγματι η ζωή έχει αποδείξει οτι δεν ζει. Αν υπάρχει το οφείλει στην εξάρτηση μέσω της εκποίησης της εθνικής ανεξαρτησίας και την υποθήκη της λαϊκής κυριαρχίας στους ξένους.

Και οχι μόνο πολέμησε την Εθνική Αντίσταση, που ηταν και παραμένει η δόξα της Ελλάδας, αλλα σε συνεργασία τώρα με τους νέου ιμπεριαλιστές Αγγλους πρώτα και Αμερικάνους μετά για να την κονιορτοποιήσει (αυτή ηταν η συναπόφαση που πήρε με τον μέγα ευεργέτη Τσιώτσιλ) οδήγησε λαό και χώρα στον εμφύλιο. Οσους αγωνιστές δεν μπόρεσε να σκοτώσει στους δρόμους στους συνέλλαβε, τους βασάνισε.

Γέμισε τα ξερονήσια και τις φυλακές και όσοι ξέφυγαν τη σύλληψη τους σκότωσαν μαζί με τους Αμερικάνους, με βόμβες Ναπάλμ στο Γράμμο και το Βίστι, προς δόξα της νέας εξάρτησης. Και το πιο τραγικό όταν η κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ, ύστερα από τριάντα οκτώ (38) χρόνια σκληρών αγώνων και θυσιών την 1η Αυγούστου 1985, με τη Βουλή σε διακοπές για να προσεταιριστεί όσους απ τους εναπομείναντες Αντιστασιακούς μπορούσε, κατέθεσε Νόμο στη Βουλή. Ενα νόμο ψευδεπύγραφο για την αναγνώριση της Εθνικής μας Αντίστασης, η δεξιά

σύσσωμη οχι μόνο δεν ψήφισε το Νόμο, αλλά έφυγε απ τη Βουλή απειλώντας πώς όταν έρθει στην κυβέρνηση θα τον καταργήσει αυτόν το Νόμο. Βέβαια γι' αυτήν την κατάσταση δεν είναι λίγες και οι ευθύνες του Κέντρου, γενικές και ειδικές.

Και ενώ είναι αποδεδειγμένα και ολοφάνερη η ταυτότητα της Ελληνικής Επανάστασης με την Εθνική Αντίσταση (ΕΑΜ) 1941, σε τέτοιο βαθμό ταύτισης σε πολλά και βασικά σημεία, που όταν κάνει κανείς σύγκριση αναρωτιέσαι: «Όπως δεν μπορείς να σβήσεις από την ιστορία το Μεσολόγγι, τα Ψαρά, τη Χιό το Κιούγκι, έτσι δεν μπορείς να σβήσεις και την Εθνικά Αντίσταση. Και αφού οι κυβερνόντες δεν μπορούν να πειστούν ότι μόνο το σήμερα τους ανήκει και όχι το αύριο: Ότι το αύριό ανήκει πάντα στο λαό και την ιστορία.

Στο σημείο αυτό θα μπορούσα να επικαλεστώ σε ότι αφορά την Εθνική Αντίσταση, ποια ήταν η Εθνική Αντίσταση και τον ρόλο που αυτή έπαιξε τους 103 διάσημους Γάλλους διανοούμενους, καλλιτέχνες και στρατιωτικούς από τον πρωτομάστορα της Γαλλικής Αντίστασης στρατηγό Ντε Γκώλ και τον Ζάν Πωλ Σάρτ, τον Ελιάρ, τον Καμή την Ελσα Τριολέ, το Μάτις τον Λεκορμυζιέ ή τον Ζολιό κιουρί, που γράψανε αξιοθαύμαστα πράγματα για την Αντίσταση στην Ελλάδα του 1940-44, αλλά προτιμώ να αναφερθώ σε έναν ανώνυμο , αλλά συλλογικά γραμμένο κομμάτι από μια παράνομη γαλλική Εφημερίδα της κατοχής «Κομπά» της 1ης Αυγούστου 1943, που νομίζω πως αντιπροσωπεύει το πνεύμα ολοκλήρου του λαού.

«Ηταν ένας πολύ μικρός τόπος, βαρύς από ένα ένδοξο και πλούσιο παρελθόν. Η Ελλάδα μητέρα του πολιτισμού μας, Όμως στις μέρες τι ήταν; Ένας λαός στη δύση του μας έλεγαν. Πόσο λάθος έκαναν!! Υστερα από 3.000 χρόνια σιωπής η Ελλάδα ξεπετάγεται αθάνατη και δίνει στο κατάπληκτο κόσμο το παράδειγμα των άφθαρτων αξιών της. Η Ελλάδα ορθώνεται και αντιμετωπίζει τους δημίους της. Οι δήμιοι τρέμουν.

Μέσα σε τρεις μήνες, από την 1η Ιανουαρλιου ίσαμε τις 7 Απρίλη του 1943 κερδίζει μια τεράστια μάχη. Τα όπλα της δεν υπακούουν και γίνεται μια απεργία Γενική.

Και ποιος κάνει αυτό τι τόλμημα; Μια χώρα δέσμια και πεινασμένη που βρήκε τη δύναμη να κηρύξει Γενική Απεργία και να την πάει ίσια πέρα. Τα πλήθη του λαού της αντιμετώπισαν τα τάνκς και τα μεδραλιοβόλα μέσα στης Αθήνας τους δρόμους. Και είδαμε ανάπηρους του πρόσφατου πολέμου να καλύπτουν με τα σώματά τους την πρώτη γραμμή διαδηλωτών πάνω στα αναπηρικά καροτσάκια τους. Είδαμε λαϊκούς αγωνιστές, με υψωμένη τη γροθιά και τα στήθη γυμνά κι άδειο το στομάχι να χυμάνε και να αλώνουν κτήρια και υπόγεια όπου ήταν θρονιασμένοι και κώνευαν την προδοσιά τους οι Κούϊσλιγκ της Ελλάδας

Η πολιτική επιστράτευση που κηρύξανε απέτυχε από το Α ίσια με το Ω και οι Λαβάλ και Κούϊσλιγκ με επικεφαλής τον άθλιο Λογοθετόπουλος, βρίσκονται υπό

παραίτηση. Οι αντάρτες στην ύπαιθρο θερίζουν τους κατακτητές, ανατινάζουν γέφυρες, συρμούς και οχυρά.

Ορθιοι πάνω στα Ιερά βουνά οι Ελληνες το 1943, παραβγαίνουν με εκείνους της Αρχαία Ελλάδας. Κι η λευτεριά θα στεφανώσει τους αγώνες τους,

Γαλλικέ λαέ δες τι έκαναν αυτοί φτωχοί, γυμνοί και πεινασμένοι και άοπλοι και μέτρησε αυτό που Εσύ πρέπει να πράξεις».

Ποιο μεγάλο εγκώμιο δεν μπορούσε να γραφτεί από αυτό για το λαό μας, όταν οι αγώνες του γίνονται παράδειγμα για μίμηση και αναγνωρίζεται σαν μια ξεδιπλωμένη σημαία που ανεμίζει σε όλο τον κατεχόμενο κόσμο τη Λευτεριά.

«Ετσι, όταν ο Ποιητής Γκιγιεβίκ τραγουδάει: Κορμιά για μάχες, κορμιά για πολυβόλα, κορμιά για το χαμόγελο και για το άσπρο ψωμί. Για μια φορά ακόμα αποδείξατε ότι ξέρετε πως ο Ανθρωπος πρέπει να ζει, αλλοιώς καλύτερα να πεθάνει…».

Ξανά βρίσκει εκείνο το «Λευτεριά ή Θάνοτος» της παλιγγενεσίας

Και σαν επιβεβαίωση του γενικότερου θαυμαστού, μα και οφειλής προς την Ελληνική Αντίσταση να ένα: απόσπασμα από το γράμμα του μεγάλου Αντιστασιακού συγγραφέα Ζαν Κασσού, που γράφει: «Σε όλη την βαθιά αγάπη που έχουμε για την Ελλάδα, ας προστεθεί και τούτο το χρέος, Αυτός ο μέγας ο απέραντος μικρός λαός, αξίζει να γίνει για πάντα Ελεύθερος, Αφλαντης της μοίρα του και ευτυχής».

Επιβεβαίωση οτι Νόμος για την «Αναγνώριση της Εθνικής Αντίστασης», ηταν ψευδεπύγραφη «αναγνώρισης» το επιβεβαιώνει και η εισηγητική έκθεση του Νόμου του τότε Πρωθυπουργού Ανδρέας Παπανδρέου, που με αντί Αμερικάνικα συνθήματα και με μια χούφτα δολάρια ήρθε από εκεί να ολοκληρώσει το αντί κομμουνιστικό έργο-μένος του πατέρα του «τσουβαλιάζοντας» και αυτός κατά τον ίδιο πάντα τρόπο, βέβαια όπως παλιά σε συνεργασία με την Δεξιά την πολύπαθη Αριστερα.

Η Εθνική Αντίσταση είναι (όπως γράφου και ξένοι) το μεγαλούργημα του λαού μας. Ενα μεγαλούργημα που παρόμοιο δεν έχει να επιδείξει καμιά άλλη χώρα στην Ευρώπη και η χώρα απ το 21. Την Εθνική Αντίσταση, που ανέδειξε όλους εκείνους του θεσμούς και τις Ανθρώπινες αξίες που διατηρούν και σήμερα ξεχωριστή επικαιρότητα και τους αγώνες από αλλα μετερίζια: Οπως το «114» του 15% για την Παιδεία» των Λαμπράκιδων, την «ΕΔΑ», το Πολυτεχνείο, ΡΗΓΑΣ Φεραίος κλπ

Τα ιδανικά και τα οράματα του ΕΑΜ είναι βαθιά ριζωμένα στη συνείδηση του λαού. Ο λαός μας ποτέ δεν θα ξεχάσει. Το ΕΑΜ που ο ποιητής μας Βασίλης Ρώτας ταύτισε με την Λευτεριά: «Λευτεριά πανώρια κόρη κατεβαίνει από τα όρη. Κι ο Λαός την αγκαλιάζει και χορεύει και γιορτάζει. ΕΑΜ, ΕΑΜ, ΕΑΜ, ΕΑΜ φωνή λαού που φτάνει ως τ’ αστρα τ ουρανού, ΕΑΜ, ΕΑΜ, ΕΑΜ, αντιλαλεί όλη Ελλάδα μια φωνή».

Στο ΕΑΜ προσχώρησαν κορυφαίοι επιστήμονες, Ακαδημαϊκοί, διανοούμενοι, ανθρωποι των γραμμάτων και των τεχνών καθώς και ο κλήρος απ όλη την ιεραρχία του όπως και στην επανάσταση του 21. Οταν λοιπόν, και η μεταπολίτευση έχασε την αίγλη και πριν εξαντλήσει και την δυναμική της και οι ενωμένες δυνάμεις της Κεντρό-Δεξιάς δεν αρκούσαν και υπήρχε κίνδυνος να ξεπεράσει η Αριστεράς την εσωτερική της κρίση, έκριναν η κάθε πλευρά παίζονταν το δικό της ρόλο μέσω της «αναγνώρισης» να παραποιήσουν την ΕΑΜική ιστορία, αλλα και να προσεταιριστούν ένα μεγάλο κομμάτι ψηφοφόρων.

Ετσι, ενώ, ο λαός περίμενε την ιστορική αποκατάσταση της Εθνικής Αντίστασης όπως την δημιούργησε, την έζησε και τη θυμάται ο λαός η εισηγητική έκθεση με την οποία «ανγωρίστηκε» είναι μια εισήγηση άχρωμη, άοσμη και χωρίς ταυτότητα. Να ένα απόσπασμα απ την εισήγηση του Ανδρές Παπανδρέου, στη βουλή:

«Ηρθε η ώρα δίπλα στους ήρωες του 1821, να τοποθετήσουμε στην εθνική μας μνήμη ενωμένους αυτούς που έπεσαν στο 1940-44. Τα στρατευμένα παιδιά του λαού έγραψαν σελίδες δόξας στο μεγάλο αμυντικό πόλεμο. Πόλεμο στον οποίο τελικά οφείλεται η πτώση της ναζιστικής δικτατορίας, του ναζισμού. Αυτούς επίσης που συνέχισαν τον αγώνα στα βουνά και τις πόλεις, φτιάχνοντας ένα μαζικό λαϊκό κίνημα με πολυβόλα και συλλαλητήρια, με περιφρόνηση προς το θάνατο, με πάθος για την λευτεριά, με άμετρητη αυτοθυσία, άνδρες και γυναίκες, στην Πίνδο και στη Ρούμελη, στο Γοργοπόταμο, στην Αθήνα, στην Κοκκινιά, στο Χαϊδάρι, στην Καισαριανή, στα Καλάβρυτα, στο Δίστομο, στις πόλεις στα χωριά, στην Ελλάδα, στη μέση Ανατολή, στα γερμανικά στρατόπεδα...».

Μια έκτεταμένη καλά πασπαλισμένη με ένα παχή στρώμα άγνοιας της ίδια της Αντίστασης, που προσπαθεί να τους χωρέσει όλους: νηστεύσαντες και μη νηστεύσαντες και με ολίγη ουσιαστική όμως αμνηστία. Με χωρίς καμιά αναφορά στη Αντίσταση. Μια ταύτιση του επιστρατευμένου στρατιώτη με τον εθελοντή. Χωρίς αναφορά στους συντελεστές και πρωτεργάτες. Μια εισήγηση που αφορά γεωγραφικά από τη Θεσσαλία και κάτω. Μια έκθεση που δεν διαφορίζει τον αγωνιστή από τον συνεργάτη. Μια έκθεση που στην ουσία λέει : Κατοχή ηταν «όλοι οι Ελληνες Αντίσταση κάναμε»,

Αλλωστε αυτό ηταν μετά απελευθερωτικά το βασικό σύνθημα. Μια έκθεση χωρίς διακριτικά που και πότε, ποιος και γιατί. Μια έκθεση που δεν μπαίνει στην ΟΥΣΙΑ της Εθνικής Αντίστασης. Μια έκθεση ΣΟΥΠΑ. Μια έκθεση που θυμίζει σκορδαλιά χωρίς σκόρδο!

Να καταργήσουμε λένε την ιστορία, ώστε να μην γνωρίσουν οι νέες γενιές τι προηγήθηκε και τι ακολούθησε μετά το 21, συνεργάτες και συνακόλουθα χούντες, κοινοβουλευτικά πραξηκοπήματα αποστασίες, αντί για κάθαρση-αφομίωση και φίμωση, Τούρκοι, Κύπρος, Αιγαίο, ΣΙΑ, ξένοι πράκτορες και τόσα άλλα, που δεν ξεπήδησαν έτσι ξαφνικά και απρόσμενα. Ετσι ώστε: Να μην ξέρει ο λαός πως, όπως και αν λέγονται οι ξένοι, Αγγλοι, Γερμανοί, ξανά Αγγλοι ή

Αμερικάνοι, αποικιοκρατία η νεοαποικιοκρατία, όλοι τον ίδιο στόχο είχαν και έχουν: Πως θα κρατήσουν την Ελλάδα σφιχτά, αποπνιχτικά δεμένη, πως θα παραμείνει παντοτινά η Ελλάδα «το αγγιστρωμένο ψάρι» για την εξυπηρέτηση των δικών τους σκοπών και συμφερόντων.

Να μην μάθουν και να μην θυμούνται οι νέες γενιές γιατί έγινε η Αντίσταση και ποιος έκανε τον εμφύλιο, την 21η απριλίου 1967. Οτι η δικτατορία της 21ης Απριλίου, «δεν ηταν ένας αιφνίδιος κεραυνός εν αιθρία, ούτε μας προέκυψε σαν μια μεμονωμένη στρατιωτική πρωτοβουλία, μιάς «μικράς άφρονως ομάδος επίοκρων αξιωματικών», η σαν «Στίγμαιο έγκλημα» όπως αρέσκεται να την αποκαλεί όχι μόνο η κοινοβουλευτική Δεξιά, στο μετ΄ εμφυλιακό πολιτικό και κοινωνικό τοπίο. Οτι με την πτώση της δεν καταργήθηκαν και οι χουνικοί Νόμοι, όμως δεν καταργήθηκαν οι Μεταξικοί και οι κατοχικοί, πολλοί απ τους οποίους έχουν δεσμεύσει διεθνώς τη χώρα και κακοποιούν και σήμερα το λαό με την ισχύς τους.

Οπως και η πτώση της, δεν διέργαψε δια μιάς νοοτροπίες και ανορθολογικές πολιτικές, και τον γύψο, που αυτή αδίστακτα πρώτη συνέχισε, αλλά και εξέθρεψε το :«Καραμανλής ή τάτκς». Να μην ξέρουν όσοι δεν την έζησαν οτι η απριλιανή χούντα, ηταν η τελευταία ορατή συνέπεια της μετ' εμφυλιακής ιστορίας, ο επιθανάτιος ρόγχος της μετ' εμφυλιακής ιδεολογίας και της εθνικοφροσύνης. Οτι για την επικράτηση και να παραμένει στην εξουσία παρά τον ισχυρισμό οτι ηταν αναίμακτη μέχρι την πτώση της δολοφόνησε τουλάχιστο (88) Ελληνες, με πρώτο τον Ελλίς στον ιπόδρομο και ανάμεσά τους και (4) γυναίκες.

Για την Αρετή ο Αριστοτέλης έλεγε «Αρετή Εσύ, που Είσαι η ωραιότερη επιδίωξη για τον Ανθρωπο» Η αλήθεια είναι αντίθετη της λήθης ή σωστότερα η λήθη αποζητά το θάνατο της αλήθειας. Για να μην χάσει την αξία της η αλήθεια πρέπει να συγχωρούμε, αλλά να μην τη λησμωνούμε.

Όπως γράφω και σε άλλο σημείο: Δεν υπάρχει μεγαλύτερος πόνος απ το να θυμάσαι σε στιγμές ευτυχίας τη δυστυχία σου. Να περπατάς στα χθεσινά και να σε ακολουθούν τα περασμένα και να μη μπορείς να τα αποφύγεις.

Στη ζωή ενός μεγάλου αριθμού Ανθρώπων υπήρξαν «λεπτομέρειες», περιστατικά ή και «σημεία» που είτε δεν μπόρεσαν να γίνουν γνωστά ευρύτερα, είτε έγιναν και αμέσως μετά «κουκουλώθηκαν» για ευνόητους λόγους...Και μας μένουν ιστορικά άγνωστες (και ίσως μένουν άγνωστες για πάντα) «λεπτομέρειες»για τους τρόπους, τις μέθοδες και τα μέσα για την «αναμόρφωσή» τους. Τους χώρους και τις επινοήσεις εφαρμογής ποιο «αποδοτικής» τακτικής και «συμπεριφοράς», τις θλιβερές καταλήξεις τόσων Νέων Ανθρώπων σε φρενοκομεία, Ψυχιατρεία, Νοσοκομεία και (από εκεί) σε Νεκροταφεία η σε άγνωστους τόπους ενταφιασμού. Ακόμα και για όσους (και από ποιους) εξαφανίστηκαν «μυστηριωδώς».

Ίσως, (εκτός απ την επίσκεψη του κ Εβερτ, στις φυλακές Κορυδαλού) αυτός να ήταν κατά βάθος και ο λόγος που αποφάσισα να ρίξω στο χαρτί μερική απ την

«ιστορία-ζωή» εκείνων των ανήσυχων και ωραίων Ανθρώπων και μαζί με αυτήν κάτι και απ τη δική μου, που ό,τι όμορφο, σεμνό και δημιουργικό οραματίστηκαν και αγωνίστηκαν και προπαντός γι' αυτό «πληρώθηκαν» και με τη μακρόχρονη «φιλοξενία» σε εκείνα τα άγρια ξερονήσια, στις ανήλιες φυλακές και τα εκτελεστικά απόσπασμα.

Και μίλησαν ή έστω προσπάθησαν να μιλήσουν ή να γράψουν, για κάποια πράγματα που τότε εκείνοι ή και άλλοι απ τους «απέξω», δεν μπόρεσαν ή δε+ν έτυχε να δουν, να μάθουν ή να ακούσουν όσον καιρό βρίσκονταν εκεί, που για πολλά χρόνια επικρατούσε σιγή τάφου.

Να καταθέσεις ας πούμε έτσι, μερικές μικρές και ελάχιστες εμπειρίες απ τον ωκεανό, που μεσολάβησαν και ας κινδυνεύεις να χαρακτηριστεί εγωϊστικό, μια μικρή ελάχιστη ή και ασήμαντη αν θες προσωπική εμπειρία ή μαρτυρία ή και να κάνεις μια υπεύθυνη κατάθεση. Πριν αρχίσεις μια τέτοια δύσκολη κατάθεση-μαρτυρία αναρωτιέσαι :Για ποιους; Και σε ποιους; Μα νάσαι μονάχα είσαι που αναρωτιεσαι; Για το πώς, το πού και το γιατί;

«Η πείνα και η κατοχή», έγραφε ο Νίκος Καζαντζάκης το 1945, «στάθηκαν οι μεγάλες πείρες αγνότητας. Θα έρθει μια μέρα που θα ξεχαστούν οι τουφεκισμοί απ τους βαρβάρους, θα καταλαγίασουν τα πάθη. Ενας καινούριος λαός βγήκε. Πρέπει να τον πληροφορήσουμε σωστά». Αυτά τα λόγια όπως γράφω και σε κάποιο άλλο σημείο, ηχούν ακόμα στα αυτιά μου και...Οπως ηχεί και το υπερφίαλο, αλλα απολίτικο και καταπραϊντικό σύνθημα του Παπανδρέου-ΠΑΣΟΚ οτι θα βάλει τη Δεξιά στο «χρονοντούλαπο της ιστορίας».

Και ενώ μεσολάβησαν συγκλονιστικά γεγονότα : όπως βασιλό-μεταξική δικτατορία, αλβανικός πόλεμος, κατοχή και Αντίσταση. Απελευθέρωση, αγγλική επέμβαση-Δεκέμβρης, εμφύλιος, έκτακτα μέτρα. Συλλήψεις, βασανιστήρια, στρατοδικεία, καταδίκες σε θάνατο και βαριές ποινές, φυλακές εξορίες Γυούρα τρεις φορές χρησιμοποιήθηκε, Μακρόνησος, ΝΑΤΟ, εκλογές στρατηγού Δόβα, αποστασίες, χούντα των συνταγματαρχών. Πτώση της χούντα και πάλι τάνκς, που στο άκουσμα και μόνο των λέξεων, η φαντασία ανατρέχει στις τραγικές συνέπειες, που το κάθε γεγονός είχε στο λαό και τη χώρα. Σαράντα χρόνια διήρκεσαν αυτές οι φρικαλεότητες και τεράστιο ηταν το κόστος, όσο και αν οι εκφραστές και οι πρωτεργάτες αυτών των φρικαλεοτήτων, επιχείρησαν να τις απαλύνουν ή να ψελλίσουν κάποιες δικαιολογίες, δεν τα κατάφεραν. Τα σημάδια μένουν ανεξίτηλα και στους ανθρώπους και στη χώρα. Ολοι οι Νόμοι του Μεταξά, της κατοχής και της χούντας συμπεριελήφθηκαν στην εθνική Νομοθεσία.

Το γεγονός και μόνο, οτι δεν τόλμησαν να «πληροφορήσουν σωστά» το λαό όπως το ήθελε ο Καζαντζάκης και το απαιτούσε η ιστορική συνέχεια και η ζωή. Καθώς και το γεγονός οτι δεν τα καταγράψαμε «σωστά», ιστορικά (αυτό εννοούσε ο Καζαντζάκη), όπως ακριβώς έγιναν τα γεγονότα, δείχνει οχι μόνο την ευθύνη που βαρύνει τους πρωτεργάτες και συμμετέχοντες, αλλα αποτελούν και μια μεγάλη μελανή σελίδα στην ιστορία της χώρας. Μια σελίδα που μένει ακόμα

ανοιχτή για μελέτη. Μια μελέτη οχι βέβαια για να ανοίξει μόνο το θέμα- παρελθόν, αλλα ποιος και πόσο ευθύνεται η κάθε πλευρά. Πόσο έβλαψαν το λαό και τη χώρα, οι αποφάσεις που πήρε η κάθε πλευρά, και κυρίως για ποιόν ακριβώς λόγω χρειάστηκε η αγγλική επέμβαση και κρίθηκαν αναγκαία αυτά τα φρικτά και απάνθρωπα γεγονότα-εγκλήματα και οι δεδομένες συνέπειες.

Ποιος τα έκρυψε απ το λαό και γιατί: Αλλά και ποιος τα εκμεταλλεύτηκε μέχρι την τελευταία ρανίδα και στο έπαρκο. Μόνο μια τέτοια επιστημονική έρευνα η μεταπολεμική σαραντάχρονη περίοδο θα καταγράψει (σωστά) την ιστορία.

Να πχ ενώ στην Μακρόνησο, συναίβεναν καθημερινά όλων των ειδών τα εγκλήματα εις βάρος των παιδιών της Ελλάδας. Οι μεταπολεμικοί «ταγοί», χωρίς ευθύνη και ντροπή είπαν εγκώμια και έψαλαν τους γνωστούς εμετικούς για το λαό και τη χώρα ύμνους. Ευχές και προτροπές. Υμνούς και εγκώμια για τα οποία μόνο λύπη και πόνο νοιώθει η Ελλάδα και οι Ελληνες στο άκουσμά τους. Το ίδιο και για τους ανθρώπους που πρωτοστάτησαν και ειδικά για αρκετούς, όπως ο κ Κ. Τσάστος κλπ και κυρίως ο κ Παναγιώτης. Κανελόπουλος, που ξεχνώντας οτι με τις δηλώσεις αυτές απευθύνεται προς τους πρώην ΕΑΜίτες και ΕΛΑΣίτες, γιατί αυτοί ακριβώς τους ΕΑΜίτες και ΕΛΑΣίτες που εκθείαζε στην Πάτρα, την Τρίπολη κλπ, ηταν που η κυβέρνηση της οποίας ηταν Υπουργός και μάλιστα στρατιωτικών, που είχε μαζέψει για να εξοντώσει...Τους ίδιους «σε αυτό το υπέροχο σχολείο εθνικής μετανοίας και αναβαπτίσεως των ασώτων ιών της Ελλάδος...

Ο ίδιος πριν απ τις δηλώσεις αυτές για την Μακρόνησο και το «εθνοσωρήριο έργο που συντελέστηκε εκεί», είχε πει και εκείνο το περίφημο, αλλλά εμετικό για το λαό: «Στρατηγέ μου ιδού ο στρατός Σας» απευθυνόμενος προς τον Αμερικάνο Στρατηγό Βάν Φλίτ, που οι δυνάμεις της αντίδρασης και του σκότους έχρησαν Υπέρ Αρχιστράτηγο του ελληνικού στρατού και που σαν Αρχιστράτηγος, θα έσωζε την Ελλάδα (αφού δεν μπόρεσε να το κάνει ο Τσωρτσιλ) απ τους Ελληνες!

Λόγια και πράξεις που ταπείνωναν, υποτιμούσαν και μηδένιζαν την Ελλάδα στην παγκόσμια κοινή γνώμη. Την παγκόσμια κοινή γνώμη. που στη διάρκεια του αλβανικού πολέμου και της τριπλής κατοχής, υμνούσε και δοξολογούσε την Ελλάδα για τις πρωτιές και τις νίκες κατά του άξονα: για τις νίκες στον αλβανικό πόλεμο, τα Μακεδονικά οχυρά, την Κρήτη, τον Γοργοπόταμο και τον εγκλωβισμό της τεράστιας σε σχέση με άλλες χώρες πολεμική μηχανή του Χίτλερ, στις πλατείες των μεγάλων πόλεων. Για την Ελλάδα, που ύστερα από έναν υπέρ πάντων αγώνα για λευτεριά και εθνική ανεξαρτησία.

Τον αγώνα, που οχι μόνο με τα λόγια και κυρίως με τις πράξεις υποταγής την μετέτρεψαν ξανά σε προτεκτοράτο του Πιούρι Φόϊ, του 6ου στόλου και του ΝΑΤΟ. Την μετέτρεψαν σε αγγιστρωμένο ψάρι που δεν θέλει δόλωμα. Και από περήφανη και εθνικά ανεξάρτητη-κυρίαρχη που για πρώτη φορά την είχε κάνει Αντίσταση την μετέτρεαν ξανά σε χώρα των Γές Μάν.

Οπως το 21 η Αγία Τριάδα (Φεουδάρχες, Κλήρος και Αστοί) την ξεπούλησαν, για να μην δώσουν τα λίγα ψιχία που διεκδικούσαν οι Ραγιάδες για τη συμμετοχή τους και το αίμα που έβαλαν στη Επανάσταση. Ενώ αρνήθηκαν τα ψιχία λευτεριάς και δίκαιου στους Ραγιάδες, για λίγη δύναμη-εξουσία παραχώρησαν τα πάντα στους Αγγλους, απ τους οποίους σαν αντάλλαγμα θα αντλούσαν δύναμη με την οποία θα φρονημάτιζαν, τσάκιζαν και θα κονιορτοποιούσαν τον αρματωμένο Ραγιά.

Ετσι και τώρα, οι αγώνες, οι θυσίες και τα ολοκαυτώματα των Ελλήνων, για λευτεριά και εθνική ανεξαρτησία. Αγώνες και θυσίες που είχαν τέτοια έκταση και σημασία για τον κοινό αγώνα, που έκανε η παγκόσμια κοινότητα για τη συντριβή του φασισμού-ναζισμού. Αγώνες και θυσίες, που κανένας πλέον δεν μπορούσε να τους αμφισβητήσει, μα και να διανοηθεί πως ύστερα από έναν τέτοιο λαμπρό, ένδοξο και αξιοθαύμαστο αγώνα, αναγνωρισμένο από εχθρούς και φίλους, θα ξαναβρεθεί η Ελλάδα στην πριν του 1940, θέση- κατάσταση και οι απόγονοι του Μεταξά στην εξουσία;

Και δεν θα βρισκόταν σε αυτήν τη τραγική θέση, αν η νεκραναστημένη Αγία τριάδα δεν ζητούσε-εκλιπαρούσε, δεν φιλούσε κατουρημένες ποδιές, αν δεν έβαζε όπως πάντα πάνω απ τα Εθνικά τα ταξικά της συμφέροντα. Αν δεν είχε διασυνδέσεις με τη διεθνή του κεφαλαίου για κονιορτοποιήσει της αξιοθαύμαστης Εθνικής μας Αντίστασης, αν στην κρίσιμη στιγμή, πανικόβλητη και κατατρομαγμένη απ τη ακατάβλητη δύναμη που έκρυβε μέσα του αυτός ο λαός, δεν θα χάνονταν αυτή η μοναδική ευκαιρία, που είχαμε, να συνταχτούμε σε ανεξάρτητη πολιτεία κρατώντας την Ελλάδα για Μας τους Ελληνες. Και κυρίως αν αξιοποιούσαμε σωστά και δημιουργικά αυτό το κεφάλαιο-δύναμη.

Βέβαια, σαν άρχουσα τάξη θα φρόντιζε για τα ταξικά της συμφέροντα, σε συνάρτηση όμως και σχέση με τα συμφέροντα του λαού και της χώρας. Επειτα υπερασπιζόμενοι παράλληλα με τα δικά της συμφέροντα και τα συμφέροντα της χώρας, θα είχε και τη συναίνεση του λαού και δεν θα ηταν υποχρεωμένη να πληρώνει προστασία στους ξένους. Να εξαγοράζει την εξουσία με τα ποιο βαρύτερα ανταλλάγματα... Οι ανθρωποι που πρωτοστάτησαν σε αυτό το νέο εθνικό έγκλημα, είναι αυτοί που ποτέ δεν είδαν ή σκέφθηκαν την Ελλάδα σαν ένα ενιαίο σύνολο.

Και επειδή οι προλαλλήσαντες, που βέβαια δεν ηταν οι μόνοι, συγχαίρουν εαυτούς και αυτούς που συνέβαλαν-πρωτοστάτησαν στη «δημιουργία και το έργο της Μακρονήσου», ας δούμε όμως έστω ενδεικτικά το «έργο που αποτελεί τίτλο τιμής για την Ελλάδα».

Ολοι όσοι βρέθηκαν στη Μακρόνησο, τη Γυάρο, τα ξερονήσια και τις φυλακές, βρέθηκαν γιατί στα χρόνια της κατοχής οι ίδιοι ή οι γονείς τους πήραν μέρος στην Αντίσταση. Βέβαια, για να πολεμήσουν τον κατακτητή-εχθρό, όπως τους δίδαξαν απ τα μικρά τους χρόνια στο σπίτι και το σχολείο με τα «αμύνεσθαι υπέρ Πατρίδος», «τα Νυν πάντων ο αγών», το «Μολών Λαβέ» σε αναρίθμητες

εκδόσεις και παραλλαγές, Γι’ αυτόν ακριβώς το σκοπό: Να την αγαπούν εν καιρό ειρήνης, να την υπερασπίζονται όταν κινδυνεύει και να πολεμούν για την απελευθέρωσή της όταν κατακτηθεί. Αν είχαν αδρανήσει ή αδιαφορήσει, αν είχαν γίνει μαυραγορίτες να εκμεταλλευτούν τον πόνο και τη δυστυχία του λαού, αν είχαν σκύψει το κεφάλι και συμβιβαστεί με την κατοχή και προπαντός, αν είχαν «συνεργαστεί» με τους κατακτητές, όπως έκαναν ευτυχώς λίγοι, όλα θα τους θα ηταν μέλι-γάλα που λέει ο λαός. Θα είχαν και κοινωνικό-οικονομικά καταξιωθεί, όπως έγινε με τους θρασύδειλους εθνοϊσμούς του δοσιλογισμού.

Η συνεργασία τους θα αναγνωρίζονταν «εθνική προσφορά» και θα κατείχαν κάποια ξεχωριστή θέση στην κοινωνία. Αυτοί όμως ηταν Ανθρωποι με ενθουσιασμό και αγάπη για την πατρίδα. Δεν μπορούσαν να την φανταστούν σκλαβωμένη. Είχαν ιδανικά, οράματα και πίστη για την Ελλάδα. Και με απροσμέτρητη αφέλεια όπως θα μπορούσε να πει κάποιος σήμερα, ύστερα από τόσες και τόσες εμπειρίες, αντί για συνεργασία ή ο,τι άλλο μπορούσε να βλάψει έστω και στο ελάχιστο την Ελλαδίτσα μας, σαν όρθιες και ασυμβίβαστες συνειδήσεις προτίμησαν τον δύσκολο, σκληρό, μακρόχρονο και αιματηρό αγώνα. Να υπερασπιστούν τη λευτεριά και το δίκαιο και με τη ζωή τους ακόμα.

Και ξαφνικά βρέθηκαν στη Μακρόνησο, πολλοί παιδιά ακόμα, που τα πέταξαν στους βράχους της Μακρονήσου, της Γυούρας και στα δεκάδες αλλα ξερονήσια και τις ανήλιες φυλακές. Πρωτόβγαλτα σε τέτοιες ταπεινώσεις και αυτού του είδους τους κατατρεγμούς. Σε ένα «περιβάλλον» που έκανε ό,τι και όσα περισσότερα μπορούσε για την «αναμόρφωση» με την ψυχική εξόντωση-διάλυση και τον «μέχρις αισχάτων» εξευτελισμό. Τι πρώτο να αντέξουν και πώς; Η καθυπόταξή τους για τους επιβήτορες της εξουσίας φαινόταν εύκολη και οριστική, Ετσι, τουλάχιστον πήγαιναν να δείξουν οτι είχαν τα πράγματα, τόσο για τους εξορισμένους στρατιώτες και ειδικά με αυτούς που κλήθηκαν να κάνουν τη στρατιωτική τους θητεία και αντί για το στρατώνα, τους δόθηκε «φύλλο πορείας-συνοδεία» μέχρι τη Μακρόνησο.

Οι συνθήκες ζωής στα στρατόπεδα και τις φυλακές, τόσο από άποψη χώρου διατροφής και συμπεριφοράς, ηταν ζωή προγραμμένων με βασικό στόχο την βιολογική εξόντωση, όσων δεν μπόρεσαν να στείλουν στο εκτελεστικό απόσπασμα. Αν υπήρχε κάποια διαφορά ίσως αυτή να υπήρχε στις επανορθωτικές φυλακές. Στις εγκληματικές φυλακές όπως τη Γυούρα, το Επταπύργιο, η Κέρκυρα, η Αίγινα, η Κεφαλονιά κλπ και τη Μακρόνησο, και ας ηταν «επίσημα στρατόπεδο» ηταν η ίδια με τον ίδιο συγκεκριμένο στόχο και με βασικό σύνθημα:

«αυτοί δεν είναι Ελληνες. Θα κάνουμε τα πάντα για να εξοντώσουμε όσο το δυνατό περισσότερους». Οσον αφορά τα μέσα που χρησιμοποιούσαν για το σκοπό αυτό τα βασικά ηταν τέσσερα. α) τα κάθε είδους βασανιστήρια σωματικά και πειθαρχικά, β) Ο μόνιμος υποσιτισμός-πείνα, γ) η εξαντλητική δουλειά και δ) οι διάφορες προβοκάτσιες, με σκοπό να σκαρώσουν υποθέσεις «οργάνωσης»

στη φυλακή και παραπέμπει στο στρατοδικείο. Αρκετοί ελαφροποινίτες εκτελέστηκαν με αυτό το αιτιολογικό-και τρόπο.

Τα βασανιστήρια σωματικά και ψυχολογικά, άρχιζαν απ τη στιγμή της σύλληψης και με προσαρμογή στα κάθε φορά και εποχή δεδομένα, συνέχιζαν μέχρι την ημέρα της απόλυσης. Για πολλούς όπως συνέβει και με μένα συνέχισαν μέχρι το 1974. Εργαλεία οι εικονικές εκτελέσεις το συχνό και καλά οργανωμένο ξυλοδαρμό, το πειθαρχείο, η στέρηση επισκεπτηρίου και αλληλογραφίας. Η λογοκρισία και της εισερχόμενης και της εξερχόμενης δεκάγραμμης κατά μήνα, ο περιορισμός της αλληλογραφίας μόνο σε συγγενείς πρώτου βαθμού, κατάσχεση μολυβιού, του όποιου χαρτιού και βιβλίων. Πολύωρος εγκλωβισμός στα κελιά, στέρηση συσητίου για το παραμικρό, ειδών καθαρισμού χώρου και υγιεινής, νερό ελάχιστο και αυτό τις περισσότερες φορές εφάμλυρο. Οι πειθαρχικές μεταγωγές απ την φυλακή στην άλλη κλπ, πάντα στην κοιλιά του κοίτους σαν τον Ιωννά.

Την εποχή της χούντας δεν μας επέτρεπαν τις δέκα σείρες της αλληλογαφίας να τις γράφουμε σε κόλλα και να τις κλείνουμε σε φάκελο. Μας υποχρέωναν να τις γράφουν σε κάρτες, έτσι που η λογοκρισία να είναι εύκολη. Κάρτες σαν αυτές που χρησιμοποιούσαμε στον αλβανικό πόλεμο. Ίσως να ηταν και υπολείμματα εκείνης της εποχής όπως ηταν τα φασόλια, τα κουκιά, οι φακές και το κρέας που τρώγαμε μια φορά το μήνα υπολείμματα του Α! παγκοσμίου πολέμου.

Ο υποσιτισμός-πείνα, ηταν ένα μόνιμο και παρά τεταμένο μέσο εξόντωσης. Για μερικά χρόνια και ειδικά στη Γυούρα, ο υποσιτισμός ηταν τόσο έντονος, που σε πολλούς είχε μειωθεί το φως και αρκετοί γέροι το είχαν χάσει τελείως. Με βάση τον κανονισμό δικαιούμασταν εκατόν δέκα δράμια ψωμί στο εικοσιτετράωρο, μια φορά το μήνα Κρέας και κάθε δεκαπέντε μέρες ψάρι. Ομως ούτε το κρέας ούτε τα ψάρια δεν μας τα έδιναν στο συγκεκριμένο χρόνο. Κρέας και ψάρια μας έφερναν όταν εύρισκαν κάποια παλιόβοϊδα ή πρόβατα. Πρόβατα Αυστραλίας κατεψυγμένα απ το 1902. Αυτό έλεγε η σφραγίδα προέλευσης και χρόνο συσκευασίας. Το κακό με το κρέας και τα ψάρια, ηταν οτι μας το έφερναν ύστερα από τρεις η και τέσσερες μήνες μαζεμένο και σε ποιότητα που σκεπτόσουν πολύ αν πρέπει να το φας.

Πως όμως να μην το φας, που έτρεμαν τα πόδια απ την πείνα. Τις περισσότερες φόρες επακόλουθο της κατανάλωσής του, ηταν η δυσεντερία. Το ίδιο συναίβενε και με τα ψάρια που βασικό είδος ηταν η σαρδέλα και σπάνια, σαβρίδια ή γόπα πάντα σε μικρό μέγεθος. Εκείνο που υπήρχε άφθονο ηταν η πάστη-σαρδέλα τις περισσότερες φορές σάπια, που μας τη δίνανε για βραδινό ή λίγες ελιές... Για αρκετό καιρό αυτό ηταν το βραδινό συσσίτιο. Τα γαλακτοκομικά τα είχαμε ξεχάσει, το ρύζι, τα μακαρόνια το ίδιο. Οποιος μιλούσε για κρέας, ψάρια και γαλακτομικά προϊόντα τον έβαζαν στην φυλακή της φυλακής-πειθαρχείο!

Τα όσπρια, οι πατάτες και τα χόρτα και οι πατάτες για αρκετόν καιρό ήταν πάντα το μεσημεριανό μας φαγητό. Ομως και με αυτά είχαμε μεγάλο πρόβλημα.

Τις πατά και τα χόρτα έπρεπε να τις καθαρίσουμε με το κουτάλι χωρίς χερούλι, αφού αυτό το έκοβα έπρεπε να κόβουμε με το στομιο-κομμάτι του κοταλιού. Το ίδιο και τα χόρτα. Τα φασόλια, τα ρεβίθια, οι φακές και τα κουκιά ηταν υπολείμματα του πρώτου παγκοσμίου πολέμου, όπως και το κρέας. Εχοντας έναν τόσο μακρόχρονο βίο, εκτός του ότι θα είχαν χάσει τα ζωτικά θρεπτικά τους συστατικά, ήταν επόμενο στο κάθε σπυρί να έχουν φωλιάσει μερικά μαμούδια. Επρεπε όμως να ζήσουμε και για να ζήσουμε έπρεπε να τα φάμε έστω και με τα μαμούδια.

Οι μάγειροι αφού έκαναν τεράστια προσπάθεια να αλιεύουν τα μαμούδια στην επιφάνεια του καζανιού όταν το νερό ήταν ακόμα χλιαρό και δεν μπορούσαν, γιατί με την αύξηση της θεμοκρασίας δεν προλάβαιναν να βγουν λα και ειδικά αυτά του πυρήνα, μας έλεγαν «να τρίβετε το ψωμί στη καραβάνα για να μη τα βλέπετε». Το ίδιο μεγάλο πρόβλημα είχαμε με το ψωμί και το νερό. Τα ψωμί που και αυτό για ένα μεγάλο διάστημα έρχονταν απ τη Σύρα, πολλές φορές όταν είχε τρικυμία εκτός από μπαγιάτικο, ηταν βρεγμένο με θαλασσινό νερό και πολλές φορές μουχλισμένο.

Ηταν μουχλισμένο γιατί αν έπιανε στο μεταξύ θάλασσα το καϊκι ερχόταν ύστερα απ δυο ή τρεις μέρες. Το νερό που σε όλες σχεδόν τις φυλακές ήταν εφάλμυρο και κυρίως στη Γυάρο. Φυσικό νερό πολύ αργά μετά τη λήξη του εμφυλίου, μας έδιναν μόνο απ ένα κυπελάκι την ημέρα. Αν σε όλα αυτά προστεθεί και η μερική έστω φήρα...Και οι γενικές συνθήκες διαβίωσης-αφόρητος συνοστισμός, έχουμε όλα τα δεδομένα ενός καλά οργανωμένου υποσιτισμού.

Δίπλα στον υποσιτισμό και έλλειψη Ιατρικής-παρά την πληθώρα των κρατουμένων γιατρών- και φαρμακευτικής περίθαλψης, με αποτέλεσμα, εκτός από το να μειωθεί το φως, να εμφανιστούν και να κάνουν θραύση σε μεγάλα ποσοστά μολυσματικές αρρώστιες όπως : φυματίωση, νεφροπάθειες, ηπατίτιδες, επιδιδυμίτιδες, ουρολυμόξεις τραχώματα, επιφικίτιδες, δερματίτιδες, μυκητιάσεις, ψώρα, ψωρίαση, λάμιες, αμοιβάδωσεις κλπ. Εγώ την ψωρίαση την έχω μέχρι και σήμερα μονίμως απ το Σεπτέμβρη του 1967, που εμφανίστηκε στο Παρθένι της Λέρου.

Η καταναγκαστική δουλειά. Δουλειά άσκοπη. Δουλεία που είχε σαν σκοπό και στόχο μόνο την ταπείνωση, αφού ούτε κοινωνικά αναγκαία ηταν, μα ούτε και ωφέλιμη. Π.χ για ένα μεγάλο διάστημα μας υποχρέωναν να φορτωνόμαστε πέτρες μεγάλες τις οποίες πετάγαμε στη θάλασσα. Και για να μας ταπεινώσουν ακόμα περισσότερο μας έλεγαν πως:«όταν η πέτρινη ράμπα ενώσει τη Γυούρα με την Σύρα, τότε ίσως αποφυλακιστούμε».Την πέτρα όμως που ρίχναμε χιλιάδες κρατούμενοι βαριά φορτωμένοι και από μεγάλη απόσταση στη θάλασσα όλη την ημέρα, υπό την απειλή τις κάνες των πολυβόλων τη νύχτα τα κύματα την έπαιρναν. Για να αρχίσουμε την άλλη μέρα χιλιάδες Ανθρωποι, αλβανομάχοι και Αντιστασιακοί να ξανά ρίχνουμε πέτρες στο ίδιο μέρος.

Το ποιο τραγικό δε ηταν οτι στο μέρος που παίρναμε τις πέτρες και στο μέρος που τις πετάγαμε, υπήρχαν φύλακες που παρακολουθούσαν-εκτιμούσαν το μέγεθος της πέτρας, που είχε στην πλάτη του ο κάθε κρατούμενος. Αν το μέγεθος της πέτρας κατά την εκτίμηση του φύλακα, δεν ανταποκρινόταν στις δικές του προδιαγραφές σε τιμωρούσε σε διάφορες ποινές : με τροχάδην, με ορθοστασία ή και με αναφορά στον Αρχιφύλακα για τα παρά πέρα...

Στίς 6/4/41 η Γερμανία μας κήρυξε τον πόλεμο. Στις 27/4/41 η Ελλάδα εκτός της Κρήτης καταλαμβάνεται απ τους κατακτητές. Η Ελλάδα πενθεί. Παρ' όλο που ξέραμε γιατί μπήκαμε σε αυτήν την κόλαση του αλβανικού πολέμου. Η κατάκτηση της χώρας έβαλε τους Ελληνες, μπροστά στο μεγάλο δήλημμα: Θα αποδέχονταν την κατοχή ή θα έμπαιναν σε μια Νέα Πολεμική Δίνη. Θα οργανώσουν Αντίσταση για να πολεμήσουν τους κατακτητές. Οι πολιτικοί κρατούμενοι ηταν οι Ανθρωποι, που με επίγνωση και εθελοντικά μπήκαμε σε αυτή τη νέα πολεμική ΔΙΝΗ.

Χωρίς δραματικές μπόζες, με τη θέλησή μας ξεκινήσαμε να ανταμώσουμε το χάρο και ξέραμε γιατί μπήκαμε σε αυτή την κόλαση του πολέμου με τους τρεις σιδηρόφρακτους κατακτητές. Ο πόθος και η θέληση να δούμε την φορά αυτή την Ελλαδίτσα μας πραγματικά ελεύθερη από κάθε εξάρτηση και δουλεία ηταν αυτό που μας οδήγησε να πάρουμε μέρος στην Εθνική Αντίσταση.

Για μια ολόκληρη εικοσαετία αρκετές χιλιάδες άνθρωποι βρεθήκαμε αντιμέτωποι με ένα προαποφασισμένο και καλά οργανωμένο, τρομερό και κτηνώδη μηχανισμό ταπείνωσης και εξόντωσης. Ενα μηχανισμό διάλυσης του Ανθρώπινου ΕΝΑΙ. Ενα μηχανισμό που ανέλαβε να ολοκληρώσει ένα έγκλημα, που δεν μπόρεσε να το κάνει το βόλι των κατακτητών και των συνεργατών στη διάρκεια της τετράχρονής κατοχής, οι ποικιλώνυμοι συμμορίτες, οι Ασφάλειες και τα σφαγεία των εκτάκτων στρατοδικείων.

Ενα μηχανισμό, που δεν μπορούσε να συγχωρήσει στον εαυτό του και να δεχθεί, οτι ηταν δυνατόν ορισμένοι Ανθρωποι, έστω και λίγοι που πέρασαν απ όλους τους μηχανισμούς εξόντωσης, παρ' όλα αυτά κατόρθωσαν οχι μόνο να αντέξουν τις δοκιμασίες, αλλά και να επιβιώσουν. Να μείνουν όρθιοι. Ε! λοιπόν, αυτό δεν μπορούσαν να το συγχωρέσουν στον εαυτό τους. Γι' αυτό και έκαναν το παν να μας εξοντώσουν. Και όσους δεν μπορέσουν να τους ταπεινώσουν. Και Αυτός Ηταν ο Ποιο Μεγάλος, Αβάσταχτος Και Αγιάτρευτος Πόνος Των Κρατουμένων Αγωνιστών Της ΕΑΜικής Εθνικής Αντίστασης.

Και στην ποιο μικρή μετακίνηση σε αντίθεση με τον ποινικό, ο πολιτικός κρατούμενος μεταφέρονταν δεμένος με χειροπέδες. Αν ηταν μόνος τα χέρια του μέχρι τη λήξη του εμφυλίου πολέμους μας τα έδεναν πίσω. Μετά τη λήξη μπροστά. Το ίδιο και για τις μεγάλες αποστάσεις και τα όποια μέσα μεταφοράς. Στα καράβια μας στοίβαζαν με δεμένα τα χέρια στα ποιο σκοτεινά σημεία του αμπαριού, όπως τις 7/11/ 1947 στο πλοίο Χειμάρα στη μεταγωγή απ τις φυλακές Θεσσαλονίκης με προορισμό τη Γυούρα πνίγηκαν όλοι σχεδόν οι κρατούμενοι. Το ίδιο και στα μεταγωγά ο συνοστισμός ήταν ανυπόφορος.

Τα συναρμόδια Υπουργεία, Δικαιοσύνης και εσωτερικών, τότε για τους πολιτικούς κρατουμένους εφάρμοζαν με τον ποιο ευρύτατη έννοια τον όρο της αλληλέγγυας ευθύνης. Σπάνια έφτεγε ο ένας. Πάντα έφευγαν όλοι μαζί και οι συνέπειες των όποιων μέτρων ηταν ομαδικές. Πολύ σπάνια αναζητούνταν ο συγκεκριμένος «φτέχτη» να τιμωρηθεί. Για το παραμικρό η διεύθυνση, χαρακτήριζε ολόκληρη τη φυλακή πειθαρχείο. Μας κρατούσαν μια δυο ή και περισσότερες μέρες κλεισμένους μέσα στα κελιά ή τους θαλάμους. Το συσσίτιο το έφερναν οι ποινικοί μάγειροι στο κελί. Τις μέρες αυτές επέτρεπαν ένα από κάθε θάλαμο ή κελί να αδειάσει το δοχείο ή τα δοχεία νυκτός. Ομαδική στέρηση αλληλογραφίας, επισκεπτηρίου και δεμάτων.

Πολλές φορές τα γράμματα τα επέστρεφαν και τα δέματα όταν μας τα έδιναν ηταν ποια καταστραμένα. Ερευνα στην ασφάλεια μήπως υπάρχει κάποιο βιβλίο, γραφική ύλη, μολύβια κλπ. Κατά κύριο λόγω ό,τι είχε σχέση με τη γνώση και την αυτό μόρφωση, ή κάποιο «φονικό όργανο»: κουτάλι με χωρίς χειρολαβή. Και λέω χωρίς χειρολαβή, πιρούνια δεν τα επέτρεπαν και απ τα κουτάλια έσπαζαν τις χειρολαβές, με το δικαιολογητικό ότι θα τα μετατρέψουμε σε «φονικά» όργανα.

Με το αιτιολογικό να «διασφαλίσουν» την σωματική τους...και να μην «αυτοκτονήσει» ο κρατούμενος μας ξεγύμνωναν. Στη έρευνα αυτή σου έπαιρνα τα πάντα, ακόμα και αυτά τα κορδόνια στην αρχή από τα παπούτσια. Φεύγοντας για τη δίκη έρευνα. Γυρνώντας έρευνα. Μέσα στη φυλακή έρευνα. Κάθε λίγο και λιγάκι και με το παραμικρό έρευνα! έρευνα!

Το βασικό ζητούμενο της έρευνας ηταν η ψυχολογική, μα και σωματική ταλαιπωρία αλλά και τα μολύβια, η γραφική ύλη και κυρίως τα βιβλία, και τα όποια τυχόν γραφτά υπάρχουν και η στέρηση κάθε ψυχαγωγικής εκδήλωσης. Ερευνα, σκόπιμη. Ερευνα να προκαλέσει. Ερευνα προ μελετημένη να κουράσει. Ερευνα, να εκνευρίσει. Βασικός σκοπός της Ερευνας ηταν να βγάλει τον κρατούμενο εκτός εαυτού, να αντιδράσει για να τους δώσεις τη δυνατότητα να μπει η φρουρά μέσα και υπό την απειλή της φρουράς να γίνει ομαδικός ξυλοδαρμός.

Επειτα, ήταν και ο τρόπος που γίνονταν, μα και ο λόγος για τον οποίο γίνονταν. Και αυτό γιατί έρευνα στη φυλακή σήμαινε: Πριν απ την πρωϊνή έξοδο αφού κάνουν τη σωματική έρευνα, σε βγάζουν έξω απ το κελί ή το θάλαμο. Οι φύλακες μόνοι τους κάνουν τα πράγματα φύλλο και φτερό. Αναποδογυρίζουν τα πάντα, στρώματα, κουβέρτες, άδειαζαν σε ένα σωρό τις βαλίτσες και ό,τι άλλο υπάρχει στο κελί ή στο θάλαμο. Μέχρις ότου τελειώσει η έρευνα απαγορεύονταν η είσοδος στο κελί ή το θάλαμο. Φεύγοντας οι φύλακες έπαιρναν μαζί τους ό,τι ο κάθε φύλακας έκρινε επιλήψιμο.

Το δράμα άρχιζε μετά τη λήξη της έρευνας. Οταν μπαίναμε ποια μέσα να μαζέψουμε τα πράγματα. Στο κελί η διαλογή ήταν πιο εύκολη. Ο σωρός αποτελούνταν απ τα πράγματα του ενός, δυο ή το πολύ τεσσάρων. Στο θάλαμο

όμως πότε και πώς να ξεδιαλέξει ο καθένας τα πράγματά του απ το σωρό των έξη, δέκα ή και πενήντα, που είχε ένας θάλαμος στην φυλακή της Αίγινας.

Η πολύ συχνόπυκνη έρευνα, εκτός του οτι ηταν κουραστική, και επίπονη κυρίως στη διαλογή, ηταν εκνευριστική γιατί περιείχε το στοιχείο της μετάδοσης διαφόρων χρόνιων μεταδοτικών παθήσεων, όπως φυματίωση, επιφικίτιδες, ψώρα κλπ. Υπήρχαν κρατούμενοι που έκαναν αιμοπτήσεις, με εν ενεργεία τραχώματα και πολλές άλλες δερματικές παθήσεις. Ετσι, η συχνότητα και ο τρόπος που γίνονταν οι έρευνες, θα έλεγε κανείς οτι αυτόν τον στόχο είχαν κατά Νου αυτοί που τις διατάζανε. Σε διαμαρτυρία μας η απάντηση ηταν οτι και η διεύθυνση δεν θέλει τόσο συχνές τις έρευνες, αλλά είναι εντολή του Υπουργείου και είναι υποχρεωμένη να την εφαρμόζει. Και ειδικά μετά την απόδραση της φυλακής των Βούρλων

Σαν άνθρωποι κρίναμε σκόπιμο οτι έπρεπε να ενημερώσουμε τους φύλακες για τον κίνδυνο που και οι ίδιοι διατρέχουν. Σε διαμαρτυρία των φυλάκων για τυχών μετάδοση και σε αυτούς παθήσεων από τις συχνές έρευνες, η απάντηση ηταν οτι : «Μην ψάχνετε όπως πρώτα ένα-ένα τα πράγματα. Απλώς κάντετε στη μέση του κελιού ή του θαλάμου ένα σωρό ανακατέψετα πάρτε ότι χαρτικό και βιβλία έχει και φύγετε».

Κάθε μεταγωγή, ανεξάρτητα απ τον αριθμό και το πλοίο που έφτανε στη Μακρόνησο ή τη Γυάρο, οι κρατούμενοι φορτωμένοι με τα ρούχα (κουβέρτες κλπ απ το σπίτι) έπρεπε να ανέβουν σε ένα απότομο ύψωμα. Το ύψωμα αυτό οι κρατούμενοι της Γυούρας το ονόμασαν Γολγοθά. Και πράγματι για Γολγοθά επρόκειτο. Σε αυτό το σημείο-προσήλιο έμειναν σχεδόν όρθιοι για πολλές ώρες, πριν αρχίσει η «έρευνα». Η έρευνα, ηταν ένα απ τα πρόσθετα μαρτύρια:

Στον ορίζοντα η Γυούρα. Ενας γυμνός και ανεμοδαρμένος ξερό-βράχος. Οσο πλησιάζαμε στο νησί, οι πάνινες πολιτείες στις πλαγές διακρίνονταν καθαρά, ενώ πολλά και αναπάντητα ερωτηματικά; Εντυπωση που δεν άλλαξε, αλλα αντίθετα έγινε πιο έντονη, όταν πατήσαμε το χώμα της. Μόλις πατήσαμε το πόδι στο χώμα μας περίμενε μια...υποδοχή κανιβαλισμού. Με τα πράγματα ακόμα στα χέρια δόθηκε το σύνθημα της επίθεσης.

Οι φύλακες με εξαγριωμένες τις φάτσες, ουρλιάζοντας βοηθούμενοι και απ τη φρουρά, ρίχτηκαν επάνω μας, χτυπώντας με τα ρόπαλα στα τυφλά : «κουμμούνια, Βούλγαροι, προδότες, θα πεθάνετε» Τα πολυβόλα στημένα και οι μαγκουροφόροι έβρισκαν αλάθητα το στόχο. Στο κεφάλι κατά προτίμηση, πλάτες πόδια, χέρια και όπου τύχει...Σκηνές απερίγραπτης φρίκης και αγριότητας. Σε κατάσταση έξαλλη, χτυπάνε, βρίζουν και απείλουν. Θέλουν απ την πρώτη στιγμή να μας σπάσουν το ηθικό, ενώ παράλληλα να μας κάνουν κοινωνούς για το τι μας περίμενε.

Το επόμενο βήμα ηταν δυο ώρες σε ένα ακατάσχετο τροχάδην (έπεφταν κάτω, γλύτωναν το τροχάδην δεν γλύτωναν όμως το ξύλο) με ένα ομαδικό ξυλοδαρμό και συνέχεια, η έρευνα με την εντολή «άνοιξε τη βαλίτσα σου». Μόλις

όμως ο κρατούμενος έσκυβε να ανοίξει τη βαλίτσα, δέχονταν αλλεπάλληλα κτυπήματα αδιάκριτα στο σώμα του. Κατά τη διάρκεια της έρευνας οι φύλακες με τις μαγκούρες στα χέρια και οι χωροφύλακες τα αυτόματα υποχρέωναν τον κρατούμενο να απαντήσει σε πολλές ερωτήσεις όπως : «Είσαι παντρεμένος ρέ»;. Αν ο κρατούμενος έλεγε «Ναι είμαι παντρεμένος» τότε τον άρχιζαν ομαδικά στο ξύλο, λέγοντας του «γιατί βρε... άφησες τη γυναίκα σου και τα παιδιά σου και πήγες αντάρτης;» το ξύλο συνέχιζε μέχρι λιγοθυμιάς.

Αλλα και αν ο κρατούμενος απαντούσε οτι δεν είναι παντρεμένος, έτρωγε πάλι ξύλο με το αιτιολογικό τη φορά αυτή, οτι «δεν τον άφησε το κόμμα να παντρευτεί» και πολλά αλλα κοσμητικά επίθετα. Οι έρευνες κυρίως οι αρχικές ηταν και ένα μέσο που επωφελής...

Από όποια φυλακή και αν προέρχονταν οι κρατούμενοι βασικό σημείο συνάντησης ηταν το μεταγωγών του Πειραιά. Το μεταγωγών του Πειραιά ηταν στη Καστέλα. Ενα ερείπιο χωρίς πόρτες και παράθυρα και το δάπεδο τσιμέντινο. Στα μεταγωγά την εποχή εκείνη το συσσίτιο ηταν ένα κομμάτι ξερό ψωμί το 24ωρο, αν βέβαια στο έδιναν και αυτό. Στο μεταγωγό του Πειραιά συναίβενε κάποιοι κρατούμενοι που έφταναν πρώτοι κυρίως με προορισμό τη Γυούρα ή σε κάποια άλλη φυλακή ή και για δίκη να μένουν 10 και πλέον μέρες.

Οι λόγοι για αυτήν την παρά τεταμένη παραμονή ηταν τρεις α) Να συγκεντρωθούν στο μεταγωγό του Πειραιά όλοι όσοι προορίζονταν να είναι στη ίδια αποστολή. Ειδικά στη Γυούρα, Κέρκυρα Κεφαλονιά και τα υπόλοιπα νησιά του Ιονίου και β) Πολλές φορές δεν υπήρχε η απαραίτητη δύναμη που θα συνόδευε την αποστολή και γ) τα μποφόρ ειδικά το χειμώνα.

Κάθε μεταγωγή, ανεξάρτητα απ τον αριθμό και το πλοίο που έφτανε στη Γυούρα, οι κρατούμενοι φορτωμένοι με τα ρούχα (κουβέρτες κλπ απ το σπίτι) έπρεπε να ανέβουν σε ένα απότομο ύψωμα. Το ύψωμα αυτό οι κρατούμενοι της Γυούρας το ονόμασαν Γολγοθά. Και πράγματι για Γολγοθά επρόκειτο. Σε αυτό το σημείο-προσήλιο έμειναν σχεδόν όρθιοι για πολλές ώρες, πριν αρχίσει η «έρευνα». Η έρευνα, ηταν ένα απ τα πρόσθετα μαρτύρια:

Αν κάποιος κρατούμενος αντί μιλούσε, τον έπαιρναν και τον πήγαιναν στη συκιά το μοναδικό δέντρο που υπήρχε στη Γυάρο και τον κρεμούσαν για λίγο με το κεφάλι κάτω. Εκτός απ τη συκιά είχαν δημιουργήσει και ένα υπαίθριο πειθαρχείο από λαμαρίνες. Εριχναν πρώτα νερό στο πάτωμα πριν βάλουν τους κρατούμενους μέσα. Την ημέρα ο ήλιος έψηνε τη λαμαρίνα και τη νύχτα η παγωνιά τρυπούσε τα κόκαλα. Μετά τη λήξη αυτού του μαρτυρίου αργά το βράδυ έδιναν για κάθε 14 άτομα μια σκηνή ή μια για 60. Χώρο 30-35 πόντους για τον καθένα. Σακατημένοι απ την κούραση, τον καλά οργανωμένο και κατά βούληση ξυλοδαρμό. Πριν καλά καλά μας πάρει ο ύπνος, μια πλειάδα φύλακες, εκτός του οτι χτυπούσαν με τις μαγκούρες όποιον έβρισκαν μπροστά τους, τραβούσαν τους ορθοστάτες των σκηνών, έτσι που η σκηνή να σκεπάσει τους κρατουμένους και σε συνέχεια χτυπούσαν αδιάκριτα με βρισιές και κάθε είδους κοσμητικά επίθετα.

Για τη Μάνα, την αδερφή, την κόρη και όποια άλλη βρωμιά ερχόταν στο στόμα τους, τα σκεπασμένα με τη σκηνή σώματα.

Το έργο όμως δεν προχωρούσε, όπως το είχαν σχεδιάσει και προ γραμματίσει. Τα παιδιά όμως δεν εννοούσαν να δεχθούν τα όσα τους «καταμαρτυρούσαν». Για να ευοδωθεί το θεάρεστο έργο των εμπνευστών της Γυούρας και κυρίως της Μακρονήσου, πέρα απ τα λόγια και τις προτροπές έκριναν οτι έπρεπε να μπει σε κίνηση και η κρεατομηχανή, που θα άλεθε τους «στενοκέφαλους», τους «άθεους», που ευπρεπέστατα την ονόμασαν «Γραφείο ηθικής αγωγής».Τέτοια Γραφεία είχαν και οι φυλακές και όλα τα νησιά που φιλοξενούσαν πολιτικούς κρατουμένους.

Οταν σε καλούσαν μέρα ηταν να σου πάρουν, δήθεν τα στοιχεία. Στοιχεία, λες και είχες φτάσει εκεί με δική σου πρωτοβουλία ή χωρίς να σε έχουν περάσει απ τα σαράντα κύματα και δεν σου έχουν πάρει στοιχεία και τα όποια χαρτιά και άλλα αντικείμενα που είχες μαζί σου κατά την ώρα της σύλληψης ή της παρουσία σου στο κέντρο κατάταξης ή τη φυλακή. Πολλές, τις περισσότερες φορές φώναζαν τη νύχτα...Μετά απ τα στοιχεία περνούσαν στο ιστορικό της «αντεθνικής δράσης σου και η γνωστή συνέχεια...»

Και αυτό το κομμάτι της ιστορίας και πολλά αλλα παρόμοια, ήθελαν και εξακολουθούν να θέλουν οι συντηρητικές και οι αντιδραστικές δυνάμεις να την ξεχάσουμε. Να μη ξέρει ο λαός, οτι το ΟΧΙ στο φασισμό εξέφραζε τη βούληση ολοκλήρου του λαού οχι όμως και το σύνολο της πολιτικής και στρατιωτικής τότε ηγεσίας. Επειτα ιστορική αλήθεια λέει οτι η λέξη οχι δεν υπόθηκε απ το Μεταξά. Η λέξη με την οποία ο Μεταξας απέρριψε το τηλεσίγραφο ήταν: ώστε «έχουμε πόλεμο».

Αυτή η φράση μεταφράστηκε σε οχι. Οτι το ΚΚΕ πήρε την πρωτοβουλία για την ίδρυση του ΕΑΜ) και το ΕΑΜ τον (ΕΛΑΣ και τον ΕΛΑΝ), που πολέμησε τους τρεις κατακτητές και τους ντόπιους Εφιάλτες. Οτι οι Αγγλοι επέβαλαν με την πιο ωμή και απάνθρωπη ένοπλη βία τη νέα κατοχή στη χώρα μας και έκαναν το Δεκέμβρη, που αποτέλεσε την απαρχή του εμφυλίου πόλεμου. Το Δεκέμβρη, που ηταν το μόνο μέσο να εξοντώσει αυτό το πρωτόγνωρο λαϊκό κίνημα.

Οτι η Δικαιοσύνη κάλυψε «νομικά» τις παράνομες μεταπολεμικές κυβερνήσεις. Οτι η Εκκλησία ποτέ δεν σκέφτηκε οτι υπήρχαν χιλιάδες κρατούμενοι και οτι τους θυμούνταν μόνο για τις δηλώσεις και την καλή ψυχή. Οτι η χώρα μας έχασε την μοναδική τότε ευκαιρία να εξασφαλίσει την εθνική της ανεξαρτησία και κυριαρχία, να ανήκει επιτέλους η Ελλάδα στους Ελληνες. Αυτά και πολλά αλλα ήθελε και επιμένει το κατεστημένο να ξεχάσουμε. Χωρίς αυτό να σημαίνει οτι για πολλά απ αυτά τα τραγικά γεγονότα, δεν είχαν την ανοχή, αποδοχή και τη συμμετοχή των δυνάμεων του κέντρου.

Ειναι γεγονός οτι ο στρατός απ το 1909 και μετά κατέχει μια ιδιάζουσα θέση στη δομή της εξουσίας. Ετσι παρά τη λαϊκή του καταγωγή οχι μόνο στηρίζει, αλλά και απορρίπτει την πολιτική και την κοινωνική έννοια του λαού, προς όφελος της

κυριαρχίας μιάς φυλετικής εθνοτικής αντίληψης, που εξυπηρετεί την ολιγαρχία του πλούτου. Η στήριξη αυτή με την παράλληλη απόρριψη της έννοιας του λαού, οδηγεί πάντα και με μαθηματική ακρίβεια στον εθνικό διχασμό. Ορισμένα φαινόμενα, καταστάσεις και γεγονότα, ενώ φαίνονται σαν αυθόρμητα και συμπτωματικά, έχουν μακρόχρονη ιστορία και συγκεκριμένους στόχους αναφορικά με τη χρήση του στρατού, των Σωμάτων Ασφαλείας και γενικότερα του κρατικού μηχανισμού και κυρίως της μεγάλης και ανίατης γάγγραινας: του διογκωμένου και παντοδύναμου στρατιωτικού και πολιτικού παρακράτους.

Κατά τη διάρκεια του 20ού αιώνα η Ελλάδα, έχει υποστεί πολλά τραύματα και συμφορές, τόσο σε εθνικό όσο και σε διεθνές επίπεδο. Βέβαια το 1912, με την απελευθέρωση της Μακεδονίας μεγάλωσε χωροταξικά η χώρα, καθώς και η γεωστρατηγική της σημασία. Ομως ο εθνικός διχασμός του 1915, η μικρασιατική καταστροφή, οι δικτατορίες του Πάγκαλου του και του Κονδύλη πραξικόπημα του Κονδύλη, η οικονομική κατάρρευση της δεκαετίας του 1930, ο Ιταλο-Ελληνικός πόλεμος, η 4χρονη κατοχή, ο εμφύλιος και σε συνέχεια η χούντα το 1967 και η Τουρκική εισβολή στην Βόρεια Κύπρο, ηταν και παραμένουν οι συνέπειες αυτής της αλόγιστης χρήσης του στρατού, των σωμάτων ασφαλείας και του παντοδύναμου παρακράτους.

Εθνικά γιατί ενώ ο λαός μας συμμετείχε ολόπλευρα απ τον Οκτώβρη του 1940, στον αντιφασιστικό αγώνα στο πλευρό των συμμάχων. Συνέχισε οργανωμένος στο ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, την ΕΠΟΝ και τις άλλες Αντιστασιακές οργανώσεις τον αντιφασιστικό αγώνα σε όλη τη διάρκεια της τριπλής κατοχής, στον ελλαδικό χώρο, στο εξωτερικό την Μέση Ανατολή (Αλαμέϊ) και την Ιταλία (στο Ρίμενι), με πολλές χιλιάδες νεκρούς και τραυματίες και εκατοντάδες χιλιάδες νεκρούς απ την πείνα το χειμώνα του 1942, Οι άσπονδοι «φίλοι» και «σύμμαχοί» μας στο πλευρό των οποίων πολεμήσαμε με τις γνωστές Ανθρώπινες θυσίες και υλικές καταστροφές, δεν μας άφησαν να βαδίσουμε ενωμένοι εθνικά και σύμφωνη η Ελλάδα προς την ενοποίηση των εθνικών της δικαίων μέσα στα νέα της σύνορα, όλων των ελληνικών περιοχών :Κύπρο, Δωδεκάνησα, Ανατολική Θράκη στα πλαίσια της νέας δημοκρατικής και αντιφασιστικής Ευρώπης.

Από την μελέτη της ιστορίας μας προκύπτουν πολλά και διδακτικά συμπεράσματα...για τα αίτια και τους υπεύθυνους των συμφορών, αλλα και των θριάμβων που τη σημάδεψαν...κατά τη μακραίωνα πορεία του λαού μας! Ανέκαθεν η μοίρα αυτού του τόπου και του λαού μας ήταν (και είναι) δέσμια των διεθνών εξελίξεων, συγκυριών, συσχετισμών δυνάμεων και συμφερόντων των εκάστοτε ισχυρών Μεγάλων δυνάμεων, αλλα και της ικανότητας και του κύρους των ηγετών μας. Τα αποτελέσματα των σωστών και επιδέξιων χειρισμών...η αποφυγή σφαλμάτων και λαθών...και η κατάλληλη εκμετάλλευση των όποιων ευκαιριών ...δημιουργούν τα «Επη» και τους «θριάμβους», ενώ, τα λάθη, οι αδυναμίες υπαρκτές και υποκειμενικές, τα προσωπικά πάθη των ηγετών οδηγούν στο διχασμό του λαού με τις κάθε φορά γνωστές συνέπειες και

συμφορές, προκαλούν την «ντροπή» και την καταστροφή...του λαού και της χώρας.

Και αναρωτιέται κανείς, πώς να δικαιολογήσει-ονομάσει αυτούς που ανακήρυξαν τους προδότες και δολοφόνους του λαού «πατριώτες » και τους πραγματικούς Ελληνες πατριώτες «ειδεχθείς δολοφόνους» του λαού ; Του λαού που έδωσε στο ΕΑΜ, τον ΕΛΑΣ και την ΕΠΟΝ τα παιδία του. Που το στήριξαν ηθικά και υλικά σε αυτόν τον δύσκολο, σκληρό και αιματηρό αγώνα για την απελευθέρωση της σκλαβωμένης πατρίδας; Για την ίδρυση του ΕΑΜ πρωτοστάτησαν οι κομμουνιστές, το επάνδρωσε όμως ο λαός. 0λα τα κοινωνικά στρώματα του λαού: εργάτες, αγρότες, υπάλληλοι, επαγγελματοβιοτέχνες, εισοδηματίες, συνταξιούχοι, πνευματικοί ανθρωποι και βιομήχανοι ακόμα, που είδαν οτι οι κατακτητές σε συνεργασία με τους ντόπιους εθνικοφασίστες με την βία, την αρπαγή και την πείνα, ήθελαν να του λυγίσουν τη θέληση, να τσακίσουν την ψυχική αντίσταση για να του επιβάλουν τη μαύρη μοίρα που ετοίμαζαν, να ρίξουν το λαό στην απελπισία και τη μοιρολατρία. Η ζωή είχε γίνει ανυπόφορη. Η σκλαβιά κάθε μέρα που περνούσε γίνονταν και ποιο αβάσταχτη. Και ο Θάνατος φτερούγιζε πάνω από την Ελλάδα και το κεφάλι του κάθε Ελληνα.

Στην μακραίωνη ιστορική διαδρομή η κοινωνία των ανθρώπων πέρασε από πολλές μορφές εξουσίας και διακυβέρνησης. Από κατακτήσεις συνασπισμούς και Αυτοκρατορίες. Από πολέμους, συμμαχίες και συνασπισμούς συμφερόντων με αποκορύφωμα τις ιερές συμμαχίες, το ΝΑΤΟ και Σύμφωνο της Βαρσοβίας κλπ, στη σύγχρονη εποχή. Το ίδιο και από μορφές και τρόπους κατάκτησης και υποταγής, σκλαβιάς και δουλείας. Στις όποιες συμμαχίες και συνασπισμούς υπήρχε μια ιεράρχηση όσον αφορά τις ευθύνες και τα δικαιώματα των εταίρων. Μετά τον Β! παγκόσμιο πόλεμο όμως, και ειδικά τις τελευταίες δεκαετίες, που οι ΗΠΑ βρίσκονται στην τελευταία φάση για την κατασκευή της παγκόσμιας αμερικάνικης Αυτοκρατορίας, οι όροι λειτουργίας των σχέσεων ακόμα και μέσα στις συμμαχίες άλλαξαν.

Πιστεύω πως και τότε στην κατασκευή των όποιων κατακτήσεων και τη δημιουργία Αυτοκρατοριών, χρησιμοποιήθηκαν εκβιασμοί και βάρβαρα μέσα για την συγκρότηση της όποιας Αυτοκρατορίας. Πάντα όμως μέσα στις συμμαχίες τηρούνταν κάποιοι όροι υποχρεώσεων και δικαιωμάτων. Με τη κατασκευή της Αυτοκρατορίας των ΗΠΑ, μας προέκυψε ένα καινούριο δόγμα. Και το δόγμα με το οποίο και πάνω στο οποίο στηρίζουν την Αυτοκρατορία οι ΗΠΑ λέει : «Οσοι δεν είναι μαζί μας είναι εναντίον μας».Που σημαίνει, σύμμαχοι αυτοί που είναι μαζί μας και εχθροί αυτοί που είναι εναντίον μας. Αυτό ίσχυε μέχρι τώρα. Τα τελευταία όμως χρόνια, όσο πλησιάζουμε προς την ολοκλήρωση, ένα νέο δόγμα έκανε την εμφάνισή του. Ενα δόγμα που λέει ξεκάθαρα οτι οι σύμμαχοι στην αμερικάνικη Αυτοκρατορία, θα είναι υποτακτικοί και οι εχθροί σκλάβοι.

Το ΕΑΜ ηταν ο λαός με την τρισχιλιόχρονη ιστορία. Ο λαός που πέρασε μέσα από τόσες συμφορές και κατατρεγμούς, χωρίς να χάσει ποτέ την ελπίδα και κυρίως τη δύναμη της άρνησης και της Αντίστασης σε κάθε επιδρομέα,

καταχραστή της εξουσία και κατακτητή. Δεν λύγισε μα και ούτε απελπίστηκε παρά την εγκατάλειψη απ τους «ταγούς» και τους «άρχοντες». Αφουγκράστηκε την πατριωτική φωνή του ΕΑΜ, οτι η χώρα πρέπει να απελευθερωθεί με κάθε θυσία και πύκνωσε τις γραμμές του. Ο ξεσηκωμός παρά τις απειλές και τα μύρια μέτρα βίας να μην ύπαρξη ανταπόκριση, ηταν γενικός και αδιαίρετος. Στο εθνικό πατριωτικό προσκλητήριο του ΕΑΜ, ελάχιστοι ηταν οι απόντες. Οι προσωπικές, πολιτικές και ιδεολογικές αντιθέσεις ξεπεράστηκαν.

Στο λαός κυριάρχησε η βαθιά συναίσθηση του χρέους προς την Ανθρώπινη αξιοπρέπεια, την Ιερή ευθύνη προς την πατρίδα που νοιώθει ο καθένας ξεχωριστά. Σε γεγονότα σαν αυτά της κατοχής ο κάθε Ανθρωπος, περνά σε μια άλλη διάσταση. Νοιώθει οτι ήρθε ώρα που πρέπει να πει το μεγάλο ΝΑΙ ή το μεγάλο οχι, στο προσκλητήριο. Συνειδητοποιεί οτι βρίσκεται μπροστά σε στιγμές και γεγονότα που η ιστορία δεν προσφέρει συχνά στους Ανθρώπους. Αυτό ηταν το ΕΑΜ που έκανε πράξη μια φράση του Δημόκριτου: «Από Ομονοίης τα Μεγάλα Εργα» και αυτό έκανε ο λαός: Μόνιασε, έδρασε και νίκησε.

Το ΕΑΜ απευθύνθηκε στους Ελληνες που απ το 1936, είχαν στερηθεί την ελεύθερη πολιτική τους βούληση και τα ατομικά τους δικαιώματα λόγω της δικτατορίας. Σε αυτούς που υπόφεραν οικονομικά, που προσπαθούσαν με τον καθημερινό τους αγώνα απλά να επιβιώσουν βρέθηκε την αυγή του Οκτώβρη του 40, μπροστά στα επεκτατικά σχέδια του Ιταλικού φασισμού και τον Απρίλη του 1941, ύστερα από ένα θαυμάσιο νικηφόρο αγώνα την απρόκλητη επίθεση της Χιτλερικής Γερμανίας, και σε συνέχεια στην κατοχική δίνει. Μια κατοχή που απ τις πρώτες ακόμα μέρες απαξίωσε την Ανθρώπινη ζωή και αργότερα, στηριγμένη στο φασιστικά δομημένο κράτος σε συνεργασία με τους ντόπιους εθνοφασίστες, άρχισαν τα αντίποινα και η αλληλέγγυα ευθύνη, έχασε και τα ελάχιστα ψήγματα που του είχαν απομείνει. Δίσεκτα χρόνια στερήσεων και ταπείνωσης, πείνας και θανάτου.

Απευθύνθηκε σε αυτούς που δεν μπορούσαν να πιστέψουν πώς όλα είχαν χαθεί, πως μπαίναμε στο σκοτάδι. Σε αυτούς που πίστευαν στην Ελλάδα και το καθήκον οτι έπρεπε συναισθανόμενοι την ευθύνη που είχαν απέναντί της, να πολεμήσουν για την απελευθέρωσή της. Σε αυτούς που κρατούσαν άγρυπνη τη μνήμη των προγόνων, που δεν έχασαν την επαφή με την αρχαία και αείχρονη κουλτούρα της Ελλάδας. Σε αυτούς που δεν θα άφηναν ανοιχτό το δρόμο να κυριαρχήσει μια αλόγιστη ατομικότητα στο βωμό της οποίας οι απόντες και οι εθνοπροδότες θυσίασαν αρχές, παρελθόν και το ίδιο το μέλλον. Σε αυτούς που θα έβαζαν πάνω απ όλες τις αξίες την Ανθρώπινη αξιοπρέπεια που είχαν τσαλαπατήσει και μηδενίσει κατακτητές και εθνοπροδότες.

Απευθύνθηκε σε αυτούς που κατά χιλιάδες συναντήθηκαν αργότερα στα περήφανα βουνά, που έζωσαν από άκρου σε άκρου την Ελλάδα. Σε αυτούς που αρκετές χιλιάδες δεν ξαναγύρισαν στα σπίτια τους. Σε αυτούς που υποχρέωσαν τους κατακτητές να αποσπάσουν δεκαπέντε και πλέον μεραρχίες από μέτωπο

για να τιθασεύσουν τους κατακτημένους και να κυνηγούν στα βουνά του αδούλωτους.

Ο Ελληνας φαντάρος της Αλβανίας, που ούτε καινούρια τουφέκια και ζεστά ρούχα, όσα χρειάζονται σε ένα μακρόχρονο αγώνα είχε, ούτε πυκνές επικοινωνίες και ανεφοδιασμό είχε, ούτε άρματα μάχης και αεροπλάνα υπήρχαν. Τίποτα απ όλα αυτά που τα λογάριαζε καλά ο εισβολέας. Αλλα μόνο καρδιά και θέληση. Μόνο το παράπονο οτι προσβάλλεται χωρίς να φταίει, και γενεοφροσύνη να δείξει οτι και ο μικρός γίνεται μεγάλος όταν είδε οτι με σταυρωμένα χέρια πρόκειται να υποδουλωθεί σε ανοικτίρμονες δυνάστες. Αυτά έκαναν το λαό να τρέξει, να ντυθεί, να οπλιστεί όπως-όπως και ανηφόρεσε στα βουνά για να υπερασπιστεί τη γη των πατέρων του. Με τις πληγές και τα κρυοπαγήματα, είχε δείξει στους περιώνυμους λαούς της Ευρώπης πως υπερασπίζεται κανείς τη Γη των πατέρων του απέναντι στην αυθάδεια και τη μεγαλοστομία. Με την τρέλα έστω, οχι όμως με το ψέμα και το συμφέρον.

Επειτα, από λίγους μήνες πόσο θα μπορούσε να βαστάξει η παλικαριά και η αυτοθυσία όταν πέφτουν επάνω τους ανελέητες οι μηχανές; Οι σιδηρόφρακτοι και αναρίθμητοι οι εχθροί κτυπούν απ ξηρά, θάλασσα και αέρα τους υπερασπιστές της εθνικής τιμής και τους καταδουλώνουν. Και ήρθε ο καιρός της δεινής δοκιμασίας. Ομως η κατάληψη της χώρας απ τα στρατεύματα της κατοχής δεν σήμαινε για την Ελλάδα και το τέλος της Αντίστασης του λαού κατά των επιδρομέα και του κατακτητή.

Μέσα του όμως βογκούσε το χρέος, όπως στις μεγάλες μέρες της ιστορίας του υπαγόρευε τα προστάγματά του. Και αυτό μόνο άκουγε, σε αυτό πειθαρχούσε. Και όπως ρίχθηκε ολόσωμος στην άνιση μάχη στα χιόνια και τη φωτιά, με το ίδιο θάρρος και την ίδια ορμή εντάχθηκε στον νέο αγώνας που άρχισε να οργανώνεται. Ενας αγώνας που τον δόξασε: Η Εθνική Αντίσταση 1941-44.

Οταν στον αλβανικό πόλεμο τα πράγματα πήραν διαφορετική κι ολότελα αντίθετη τροπή και κατάληξη από εκείνη που ήθελε, πίστευε και περίμενε ο λαός και για την οποία θυσιάστηκε. Και όταν το σκοτάδι και η ερήμωση απλώθηκε με την κατάκτηση της χώρας απ τους Γερμανούς, και ο λαός βρέθηκε για αρκετά χρόνια σε ένα νέο ανηφορικό Γολγοθά, όπου στραυρώνοταν η λευτεριά του και η αποσταμένη απ τον πόλεμο ελπίδα.

Το ΚΚΕ και τα αλλα Αριστερά κόμματα, δίδαξαν με έργα και οχι με λόγια τις γενιές 1920-30 και του 1930-40 τα ιδανικά της Ελευθερίας και της ανθρώπινης αξιοπρέπειας. Η ίδρυση του ΕΑΜ και η δημιουργία του ΕΛΑΣ, έδωσε διαστάσεις εξωπραγματικές στα γεγονότα. Αναπτέρωσε την ελπίδα και τα οράματα του λαού για μια, Ελλαδα δημοκρατική και εθνικά ανεξάρτητη. Οι Ελληνες ενώνονται. Γίνονται μια συμπαγής δύναμη έτοιμη να δημιουργήσει όλες εκείνες τις προϋποθέσεις για τη Νέα μεταπολεμική Ελλάδα.

Και κάτι ακόμα: πιστεύουν οι κύριοι αυτοί, οτι ήταν δυνατόν να διεξαχθεί αυτός ο πατριωτικός λαϊκός αγώνας, χωρίς να χτυπηθούν αυτοί που απεργάζονταν

χωριστικά μειονοτικά κινήματα, χωρίς να τιμωρούνται οι προδότες και οι κατάσκοποι, χωρίς να πολεμούνται τα ντόπια ένοπλα όργανα του εχθρού, χωρίς να εξουδετερώνονται αυτοί που οχι μόνο συμφωνούσαν με τα σχέδια των κατακτητών, αλλά και πολεμούσαν για να τα εφαρμόσουν στη χώρα μαζί με τους κατακτητές;

Οταν το κοινωνικό σύστημα δεν μπορεί να λειτουργήσει χωρίς αυτά τα φαινόμενα όπως: το στρατιωτικό και πολιτικό παρακράτος και τους διάφορους άλλους θεσμικούς και εξωθεσμικούς μηχανισμούς, που σε περιπτώσεις αναταραχής, πολέμου, κατοχή κλπ, λόγω της φύσης και του τρόπου που λειτουργούν αυτοί οι μηχανισμοί, τόσο οι εμφανείς πολύ περισσότερο οι αφανείς, με το είδος του πολιτικό-κοινωνικού μιθριδατισμού που διαπαιδαγωγούνται, και ζώντας υπό τις διαταγές, έχοντας όμως μια τεράστια και ανέλεγκτη δυσανάλογα μεγάλη δύναμη, είναι επόμενο οτι αυτοί οι μηχανισμοί, μόλις χάσουν τον αφέντη ανεξαρτοποιούνται και καθώς είναι ανεπάγγελτοι, αποτελούν εύκολη λεία για τους κατακτητές να στρατολογήσουν οχι μόνο συνεργάτες αλλα και εθνοπροδότες. Αυτούς ακριβώς εννοούσε ο Χίτλερ, όταν έλεγε στο φίλο του «θα βρεφούν πολλά καθάρματα...».

Οταν το σύστημα προκειμένου να επιβάλει σιγή τάφου στη χώρα καταφεύγει σε δικτατορία και μέσω της δικτατορίας διαμορφώνει ένα κρατικό μηχανισμό, που γίνεται στο σύνολο του αναντίρρητα αποδεκτός απ τους κατακτητές, είναι επόμενο οι κατακτητές να βρουν και δυστυχώς βρήκαν ανθρώπους έτοιμους να πουλήσουν οχι μόνο την ψυχή τους στους κατακτητές αλλά και όσους πατριώτες χρειαστεί προκειμένου να διατηρηθούν στους μηχανισμούς.

Οταν το καθεστώς αυτό συνεργάζεται αρμονικά σ όλα τα επίπεδα με τους κατακτητές, φυσικό επακόλουθο θα είναι να δημιουργήσει αντιπαραθέσεις, προστριβές και συγκρούσεις με τους συνεργάτες και προδότες σε θέματα της ζωής του λαού και του Εθνους. Και το τραγικότερο όταν το καθεστώς αυτό, οχι μόνο συγχωρεί και συφχταγκαλιάζεται με αυτούς τους εθνοϊσμούς, προκειμένου να κονιοτροποιήσει αυτό το λαϊκό κίνημα που πολέμησε κατακτητές και εθνοπροδότες, αλλά και δέχεται σαν δόκιμη «εθνική προσφορά» τη συνεργασία με τους κατακτητές και τους υπόσχεται κοινωνική καταξίωση, αντιλαμβάνεται και ο ποιο αδαής, για ποιο ακριβώς λόγω το κατεστημένο δημιούργησε αυτούς τους ένοπλους εθνοϊσμούς.

Στους ανθρώπους αυτούς, που τόσα θύματα προκάλεσαν στον αγωνιζόμενο λαό και τόσες καταστροφές στη χώρα, θα αρκούσαν και μόνο οι νιγμοί της συνείδησης για τις εγκληματικές πράξεις που διέπραξαν κατά της πατρίδας, τα χιλιάδες μοιραία πένθη απ τον αγώνα, το φόβος της δικαιοσύνης απ την ανάδειξη ενός δημοκρατικού καθεστώτος στο οποίο θα έπρεπε να δώσουν λόγω των πράξεών τους εξηγούν αρκετά, την εμπάθεια, το μίσος και τη λύσσα κατά των αγωνιστών και του λαού αυτών των ανθρώπων.

Των ανθρώπων που ήδη απ τα Τάγματα Ασφαλείας και τους διάφορους εθνοϊσμούς βρίσονταν σε θέσεις κλειδιά στο στρατό, τη Χωροφυλακή, την Αστυνομία, τη διοίκηση και την πολιτική εξουσία, όπου τους τοποθέτησαν αυτοί που τους αποκήρυξαν και τους «απειλούσαν, οτι θα τους δικάσουν σαν δοσίλογους και προδότες» αν δεν συμορφωθούν με τις κάθε φορά οδηγίες. Αν σε αυτά προστεθεί και η πίεση απ το τρίπτυχο : Αγγλοι, ολιγαρχία και δοσίλογη Δεξιά, που επείγονταν να οδηγηθούν τα πράγματα στον εμφύλιο, όπως πρόβλεπε το σχέδιο «ΜΑΝΝΑ» γίνονται σαφείς οι λόγοι και ο σκοπό για τον οποίο τους έδωσαν οχι μόνο συγχωροχάρτι, αλλα και τους υποσχέθηκαν πλήρη κοινωνικό-οικονομική αποκατάσταση, ο καθένας αντιλαμβάνεται γιατί οδηγηθήκαμε στον εμφύλιο και θρινήσαμε τόσες χιλιάδες νέους νεκρούς.

Κάτω απ αυτές τις συνθήκες ένας προαποφασισμένος εμφύλιος πόλεμος, προσφέρει στους ενόχους οχι μόνο διέξοδο απ την ανασφάλεια, αλλά και την εκ νέου ευκαιρία για εκδίκηση και αντεκδίκηση, τόσο σε προσωπικό όσο και σε μαζικό επίπεδο.

Ο Μεγάλος Σολωμός από αφορμή φαίνεται του τρόπου με τον οποίο γράφτηκε η Νεοελληνική ιστορία. Τα ψέματα που έλεγαν και έγραψαν οι ακριβοπληρωμένοι κοντυλοφόροι και ντοτόροι, ειδικά μετά το συμβιβασμό που έκαναν οι Αστοί με την Αγία Τριάδα και την πλήρη υποταγή-χωροταξικά και οικονομικά-κατ’ απόλυτη νομή και κυριότητα στους Αγγλους. Και κυρίως μετά τον εξοστρακισμό του κοινωνικού σκέλους-περιεχομένου του 21, η επανάσταση έχασε τη δυναμική της.

Ο συμβιβασμός αυτός, που έθετε έκτος επανάστασης το Ραγιά, που έβαλε το αίμα για την απελευθέρωση οχι μόνο οδήγησε αλλά νομοτελειακά επέβαλε και τον πρώτο ελληνικό εμφύλιο πόλεμο το 1823 και του 1824, για να τσακίσει το τότε λαϊκό κίνημα, που έκανε αυτόν τον αξιοθαύμαστο αγώνα, έτσι ώστε να μη συμμετάσχει ο Ραγιά στους καρπούς της απελευθέρωσης και τα κοινωνικό-οικονομικά οφέλη που προέκυψαν. Χωρίς τους δυο εμφυλίους πολέμους δεν θα μπορούσαν να προσεταιριστούν μόνοι τους όλα τα κοινωνικό-οικονομικά οφέλη απ την απελευθέρωση και ειδικά την απελευθερωμένη με το αίμα του Ραγιά Τούρκικη και εθνική Γη.

Η Γη την εποχή εκείνη αποτελούσε, μαζί με την μυϊκή και πνευματική δύναμη το βασικό παραγωγικό κεφάλαιο. Τη Γη τη είχαν την κατείχαν, ο κλήρος και οι κοτζαμπάσηδες και στο βαθμό που διαγράφοντα η ανάπτυξη του αγώνα οι Τούρκοι πουλούσαν τα δικά τους κτήματα σε τιμές ανάγκης. Οι Ραγιάδες όχι μόνο δεν είχαν χρήματα να αγοράσουν τη Γη και τα όποια υπάρχοντα πουλούσαν οι Τούρκοι

Οι πλούσιοι γαιοκτήμονες που κάθε μέρα που περνούσε και στο βαθμό που αναπτύσσονταν ο αγώνας γίνονταν πλουσιότεροι, με το σύστημα των κατασχέσεων για ασήμαντα χρέη, άρπαξαν τη ελάχιστη Γη των χωρικών, που μέχρι χθες, χάρη στα μικρά τους κτήματα που καλλιεργούσαν φιλόπονα κατόρθωναν τουλάχιστον να επιβιώνουν.

Είχε δημιουργηθεί μια μικρή ομάδα, που πλούτιζε αδιάκοπα, ενώ η μεγάλη πλειοψηφία του λαού ζούσε μέσα σε τραγικές συνθήκες. Απερίγραπτη η αθλιότητα του αγροτικού πληθυσμού και οι αιματηρές καταστολές καταλάγιαζαν την όποια αντίδραση και αργότερα στο Κιλελέρ. Κάτω απ αυτές τις συνθήκες έγιναν εγκληματικοί συμβιβασμοί και πάνω απ όλα εξάρτηση. Οι γαιοκτήμονες και ο Κλήρος τότε προκειμένου να συσπειρώσουν τις συντηρητικές και αντιδραστικές δυνάμεις, καλλιεργούσαν μια ιδιόμορφη κινδυνολογία: αν η σημερινή κατάσταση ανατραπεί και στη θέση του έρθουν οι «λαϊκοί», που με μια μόνο κοντυλιά θα διαγράψουν όλα τα χρέη, θα μοιράσουν τη γη στους Ραγιάδε-Κολίγους και θα τιμωρήσουν όσους...

Αυτόν ακριβώς το φόβο να μην έρθουν οι «λαϊκοί» στην εξουσία και τους ζητήσουν ευθύνες για τη συνεργασία με τους κατακτητές και τα εγκλήματα που διέπραξαν εις βάρος του λαού και της χώρας οι άμεσα ή έμμεσα συνεργάτες. Από αυτούς που εγκατάλλειψαν τη χώρα. Από αυτούς που της γύρισαν την πλάτη όταν διέτρεχε τον ποιο μεγάλο κίνδυνο. Από αυτούς και τους κάθε μορφής μαυραγορίτες και αυτούς που είχαν ιδρύσει τις διαβόητες εταιρείες «διάσωσης» και κυρίως απ τους καταδότες, τους κουκουλοφόρους και αυτούς που πολέμησαν ένοπλα μαζί με τους κατακτητές την Αντίσταση.

Αυτόν ακριβώς τον φόβο που καλλιεργούσαν και τον κίνδυνο που διέτρεχε ο καθένας απ αυτούς είναι που εκμεταλλεύτηκαν στην υπερβολή οι επιβήτορες της εξουσίας. Και τον εκμεταλλεύτηκαν, οχι μόνο για να συσπειρώσουν τους άμεσα ή έμμεσα ενόχους, αλλά και να τους πείσουν οτι ο μόνος τρόπος να σώσουν το «πολύτιμο σαρκίο» τους το πρόβλημα είναι οχι μόνο να μην συμμετάσχουν στην εξουσία οι «λαϊκοί-ΕΑΜ», αλλα για να αποκλείσουμε οριστικά αυτόν τον κίνδυνο η μόνη λύση είναι η εξόντωσή τους. Και για να εξοντωθούν μας χρειάζεται πανστρατιά και κυρίως η δική σας συμμετοχή, που λόγω θέσης γνωρίζετε πρόσωπα και πράγματα. Ο φόβος της ευθύνης για το όποια εγκλήματα διέπραξε ο καθένας αποτέλεσε την συγκολλητική ουσία που οχι μόνο τους ένωσε αλλα και του «υποχρέωσε» να διαπράξουν τα απάνθρωπα μετά απελευθερωτικά εγκλήματα.

Και η χούντα μετά που άρπαξε με τα τάνκς την κυβέρνηση, αφού τακτοποίησε στην εντέλεια όλα τα άλλα εσωτερικά κοινωνικό-οικονομικά θέματα και εθνικά, ανακοίνωσε πομποδώς οτι θα χαρίσει τα αγροτικά χρέη μέσω Σεισάχθεια τα χρέη των αγροτών Ηθελε ανάμεσα στα τόσα αλλα αρχαιοελληνικά και δίπλα τους ελληνοχριστιανικους πολιτισμούς να μιμηθεί τους αρχαίους και ειδικά στο ύψος του Σόλωνα, εισάγοντας τα «Σεισάχθεια» που κατάργησε όλα τα χρέη, ιδιωτικά και δημόσια και απαγόρευσε τον δανεισμό με υποθήκη το σώμα του δανειζομένου.

Εκείνο που τελικά χάρισαν οι χουντικοί δεν ηταν τα χρέη-αλλά οι τόκοι υπερημερίας και αυτό απ τους επισφαλείς χρεώστες. Επειτα οι νόμοι που διέπουν την τραπεζική Νομοθεσία απαγορεύει στις τράπεζες να χαρίζουν χρέη!

Αυτό το Σλόγκαν μου θυμίζει εκείνο το αξιομνημόνευτο: «πρέπει να πολεμήσουμε γιατί αν έρθουν οι κομμουνιστές θα μας πάρουν εκτός απ τις περιουσίες και όλα τα αλλα υπάρχοντα και τις γυναίκες ακόμα»!

Εκτός απ αυτά υπάρχουν αρκετά στοιχεία που επηρέασαν την εξέλιξη του αγώνα, αλλα δεν ματαίωσαν την πραγματοποίηση του χαρακτήρα της επανάστασης σαν λαϊκή εξέγερση. Η δράση των πρωτοπόρων εναρμονίζονταν βέβαια, με τις επαναστατικές αντιλήψεις της εποχής που διακηρύχθηκαν. Οι διακηρύξεις αυτές όμως, ενώ δεν εφαρμόστηκαν διατηρήθηκαν στα επαναστατικά συντάγματα. Οπως π.χ στη διακήρυξη της γαλλικής υπήρχε οχι μόνο η εθνικοποίηση της Γης, αλλα και το μοίρασμα της στους ακτήμονες αγρότες. Ομως αυτή η διάσταση ανάμεσα στις διακηρύξεις και την πράξη, συνάντησε την αντίσταση των υποδούλων απέναντι στο Δεσποτισμό της εξουσίας, αποτέλεσε αναμφισβήτητα ένα ιστορικό κατεκτημένο που διατήρησε τη δυναμική του μέχρι το Κιλελέρ.

Το μεγαλείο της διάστασης και της αντίστασης του υπόδουλου και του υπό κατοχή Ελληνα, βρίσκεται στο γεγονός οτι ο υπήκοος διεκδίκηση την ιδιότητα του πολίτη, όταν το άτομο ανακτά την ικανότητα να είναι υποκείμενο της ιστορίας, όταν η συλλογικότητα συντονίζει-συνδέει την ορμή της ελευθερίας σε κοινό αγώνα, τότε ανεξάρτητα απ την έκβασή του, έχει γίνει ένα βήμα προς τα μπρος. Εχει επιτευχθεί, η υπέρβαση της αδράνειας και η κατάσταση υποταγής, έχει εκδηλωθεί η πράξη ευθύνης και αυτονομίας.

Στη χώρα μας η ιστορική αλήθεια δεινοπαθεί και συνήθως διαστρευλώνετε. Συνεκτιμώντας ο Μεγάλος Σολωμός, τα γεγονότα και την τέτοια κατάληξη της επανάσταση του 21, που ξεκίνησε Κοινωνικό-Απελευθερωτική και κατέληξε μόνο απελευθερωτική, αφήνοντας εκτός της επανάστασης το Ραγιά, όταν του ζήτησαν τη γνώμη είπε: «Το Εθνος των Ελλήνων δεν έχει μάθει ακόμα, να θεωρεί εθνικό ό,τι είναι αληθινό».

Αλήθεια υπάρχει μεγαλύτερη διαστρεύλωση, παραποίηση και αλλοίωση της ιστορίας απ τον γιορτασμό στη Χώρα μας των εθνικών επετείων; Με εξαίρεση τον γιορτασμό την απελευθέρωση της Μακεδονίας Είμαστε η μόνη χώρα στον κόσμο που γιορτάζουμε την έναρξη της επανάστασης του 21 και οχι την Νίκη. Το ίδιο και

Ολοι οι λαοί του κόσμου, ξέρουν με κάποιες βέβαια υπέρβολες την ιστορία τους. Μόνο Εμείς την αγνοούμε στις πραγματικές και αληθινές της διαστάσεις και κυρίως αγνοούμε την μεγάλη της αξίας. Και την άγνοια αυτή τη χρωστάμε «στο εθνολόγιο των ψεμάτων και της διαστροφής» που μας σερβίρουν για ιστορία οι διάφοροι προφεσόροι και ακαδημαϊκοι, μεγαλόσχημοι λογάδες και βαρύγδουποι ντοτόροι. Αυτοί που έχουν πάρει οριστικό διαζύγιο με «το ερευνάτε τας γραφάς ην σοφία είς αυτάς».

Αυτή η συντηρητική και οκνηρή πνευματικά Ελίτ, που για να επιβιώσει καταλήγει αντιδραστική και για να «διαπρέψει» εγκληματεί εις βάρους του λαού

και της χώρας. Αυτή που με τα χωρίς ιστορικής σημασίας γραφτά, προσπαθούν να δουλώσουν τον αδούλωτο αγωνιστικό πνεύμα του λαού και να καναλιζάρουν τους πόθους και τα οράματα του λαού στη θέληση και τις επιδιώξεις της άρχουσας τάξης και των ξένων. Αυτοί οι αργυρώνητοι δούλοι της εκάστοτε άρχουσας τάξης, που αναλαμβάνουν με το ψέμα, τη διαστροφή και την παραποίηση των ιστορικών γεγονότων, να απαλλάξουν απ τις όποιες ευθύνες τους πραγματικά υπεύθυνους ακόμα και για πράξεις εγκληματικές σαν αυτές του 21 και 1940-1949-

Και σε συνέχεια για τους ίδιους λόγους να μεταφέρουν αυτές τις εθνοπροδοτικές ευθύνες και εγκληματικές πράξεις στους αγωνιστές του 21 τότε και του 1941-44 τώρα. Αυτοί νομίζουν οτι η ιστορία, για να μην πω η Ανθρωπότητα, άρχισε να υπάρχει από τότε που γεννήθηκαν, έδρασαν και «μεγαλούργησαν» αυτοί. Αυτοί είναι «ιστορικοί χωρίς ιστορία». Αυτοί οι ταξικά στρατευμένοι ιστορικοί γράφουν μια ιστορία λουστρασιόν. Ιστορία για την «ιστορία». Κλασικό παράδειγμα η πλήρης ταύτιση της Ορθοδοξία με τον Ελληνισμό.

Αυτοί που σε συνεργασία με τους Ιεραφάντες και το Ιερατείο, έχουν αναγάγει την νεκρό προγονολατρείας και την μετά θάνατο ζωή σε θέσφατο, περιεχόμενο ζωής και μέσο λύσεις προβλημάτων...Οι άνθρωποι αυτοί ξεχνώντας ή παραβλέποντας οτι η παράδοση που δεν είναι μια αφηρημένη έννοια. Ξεχνώντας ή παραβλέποντας οτι η παράδοση έχει δυο βασικά σκέλη: α) Η παράδοση που μεταφέρει τους αγώνες των προγόνων και την προσφορά τους στη ζωή. Αγώνες που, υπερασπιζόμενοι την διαμορφωμένη κλίμακα των ανθρώπινων αξιών και δικαιωμάτων με σκοπό και οι νέες γενιές να τις διαφυλάξουν και αυτοί, όπως τις διαφύλαξαν οι πρόγονοί τους και να τις υπερασπιστούν και με τους αγώνες να προεκτείνουν την κλίματα αξιών και δικαιωμάτων του Ανθρώπου, εν ανάγκη και πολεμώντας ακόμα όταν συμβεί να διατρέχουν και τον παραμικρό κίνδυνο.

Και β) η παράδοση της νεκρό-προγονολατρείας που αποτελείται απ τις νεκρόσιμες τελετές, και μυστήρια, «των μυστηρίων μυστήρια», τα μνημόσυνα, και τις παρακλήσεις και ειδικά απ τις πρόσφορές και με τις προσφορές να πάνε οι νεκροί πρόγονοι στον παράδεισο, δεν λύνονται τα κοινωνικά και εθνικά προβλήματα. Στην πρώτη περίπτωση η έννοια της παράδοσης είναι Ανθρώπινη, αγωνιστική, κοινωνική και ζώσα, ενώ στη δεύτερη θεό συν διαφήμιση είναι μεταφυσική και εμπορεύσιμη και σώζει αυτούς που την ασκούν κοινωνικό-οικονομικά.

Την ιστορία τη γράφουν πάντα οι νικητές. Βέβαια, η συγγραφή της εξαρτάται και απ αυτόν που τη γράφει, απ τα πιστεύω του, σε ποια τάξη ανήκει και κυρίως για λογαριασμό τίνους τη γράφει. Διαβάζοντας κανείς τη Νεοελληνική ιστορία και ειδικά τα κεφάλαια που αφορούν την επανάσταση του 1821, μένει με την εντύπωση οτι διαβάζει στρατιωτικά ανακοινωθέντα ή κάποια οδηπορικά άσχετα με αυτό καθ' εαυτό το θέμα. Πρωτεργάτες της επανάστασης ηταν οι Κοτζαμπάσηδες, οι Προεστοί και κυρίως ο Κλήρος. Αυτοί με τον Παλαιό Πατρών

Γερμανό κήρυξε την επανάσταση στην Αγια Λαύρα στις 25η Μαρτίου του 1821. και (ας είχε κηρυχθεί στις 22 του Φλεβάρη στο Ιάσιο της Μολδαβίας). Δεν υπάρχει ο Ραγιάς.

Ο Ραγίας, δεν παίζει κανένα απολύτως ρόλο σε αυτό τον αγώνα. Πολεμάει μόνο για του «Χριστού την πίστη την Αγία». Δεν έχει και αυτός δικά του ξεχωριστά κοινωνικό-οικονομικά μετά απελευθερωτικά προβλήματα να λύσει. Αυτός ο δούλος που αρματώθηκε, που είχε σηκώσει μπαϊράκι πολλές δεκάδες χρόνια πριν την επανάσταση.

Που Επαναστατεί και προτάσει το όπλο σε ένα εχθρό που έχει τα πάντα: στρατούς οργανωμένους και άρτια εξοπλισμένους, που έχει στόλους και ελέγχει τη Μεσόγειο, που κολυμπά στο χρήμα και που εκτός απ τη δική του κυριαρχία, έχει τη στήριξη και τη «νομιμότητα της Ιερής Συμμαχίας» να τον τσακίσει και την πολιτική των Τόρρυδων να μην μεγαλώσει η Ρωσία και να μην μικρύνει και αδυνατήσει η Τουρκία. Αυτός δεν φαίνεται πουθενά. Απλώς κάνει αυτό που του ζητούν οι Ελληνες τσιφλικάδες και ο Κλήρος και τις όποιες θυσίες χρειάστηκε ο αγώνας. Χύνει το αίμα του για να φύγουν οι Τούρκοι και μετά ήσυχα, ήσυχα και αθόρυβα θα γυρίσει στο χωριό του και το αχυρόσκεπο καλύβι του. Και θα παραμείνει πάλι Ραγιάς, τώρα πλέον θα ανήκει και θα δουλεύει αποκλειστικά και μόνο στου Κοτζαπμάση, του Προεστού τα αρχοντικά και του Κλήρου στα Μοναστήρια, αφού αυτήν «του έταξε μοίρα ο Πανάγαθος θεός» κλπ.

Τον αγώνα μέχρι να φτάσει το ξημέρωμα της μακρινής νύχτας, μέχρι να θηριέψει η αποσταμένη απ τα δεινά η ελπίδα και νάρθει η ανάσταση ύστερα απ τη σταύρωση και τον μακρόχρονο γογλοθά. Τον αγώνα κατά τους εθνοφόνους και λαοφόνους ιστορικούς τον «έκαναν» οι Κοτζαμπάσηδες, οι Προεστοί φοροεισπράκτορες και ο ανώτερος Κλήρος, καπνίζοντας τον Ναργιλέ στα μαλακά ντιβάνια ψιλοκουβεντιάζοντας με τον δυνάστη: αν πήγε καλά η σοδειά, αν μαζεύτηκαν οι φόροι και ενδεχομένως τα καινούρια ποσοστά που θα παίρνουν στο εξής οι ίδιοι μια και οι Ραγιάδες άρχισαν οχι μόνο να δυστροπούν αλλά και να σηκώνουν κεφάλι...

Ούτε λέξη γι' αυτούς που ζώντας άμεσα τη σκλαβιά στο πετσί τους, που άδραξαν στα χέρια τα άρματα και μέσα στο πυκνό και αβάσταχτο σκοτάδι της σκλαβιάς άναψαν τα καριοφίλια, έλαμψαν τα γιαταγάνια και αντιλάλησαν τα βουνά απ το εθνεγερτήριο σάλπισμα: «Ελευθερία ή Θάνατος».

Αυτούς που πρώτοι πήραν τα μηνύματα του Ρήγα και στάθηκαν οι θεματοφύλακες των ιερών παραδόσεων και σταυροφόροι των εθνικών πεπρωμένων του λαού. Αυτούς που χωρίς ψυχρούς μαθηματικούς υπολογισμούς για αριθμητική ανισότητα και έλλειψη μέσων. Αοπλος, με μόνα όπλα του τη θεία φλόγα και τον μεγάλο ενθουσιασμό «της καρδιάς το πύρωμα», και την αδάμαστη θέλησή του να νικήσει ή να πεθάνει, πέταξαν στα μούτρα του δεινάστη το «Καλύτερα μιας ώρας ελεύθερη ζωή...».

Ούτε μια λέξη δεν επέτρεψαν στον εαυτό τους να γράψουν για αυτές τις φλογισμένες για λευτεριά ψυχές και προετοιμασμένες για τον αγώνα καρδιές. Ούτε καν μια αναφορά σε αυτήν τη σπονδή αίματος που πρόσφερε ο Ραγιάς. Ούτε μια λέξη για τη συμμετοχή του στον αγώνα. Ούτε μια πράξη ηρωϊσμού και αυτοθυσίας, που χρειάστηκε να γίνουν δεν έχουν καταγράψει, δεν έχουν μνημονεύσει. Ούτε μια λεξούλα γι αυτές τις αθάνατες ψυχές που πύργωσαν με τα ιερά τους κόκαλα το δέντρο της Λευτεριάς.

Που έδωσαν την πρώτη ύλη για την υποδομή του ελληνικού κράτους και την αναβίωση του ελληνικού πολιτισμού. Αυτούς τους σκαπανείς που με το γιαταγάνι σμίλεψαν το θρόνο της λευτεριάς στη «Διαμαντόπετρα της Γης το δακτυλίδι». Που ηταν ένας απ τους βασικότερούς συντελεστές της Επανάστασης. Τόση ηταν η δίψα τους για αρπαγή και εξουσία, που ούτε και σε αυτούς τους Φιλικούς, τους φλογερούς κήρυκες της λευτεριάς, δεν τους έδωσαν την πρέπουσα έστω θέση στην ιστορία. Σε αυτούς που σηματοδότησαν στα Βαλκάνια την εθνική αφύπνιση των υπόδουλων λαών της οθωμανικής Αυτοκρατορίας και την οικουμένη γενικότερα. Σε αυτούς που για πρώτη φορά έδωσαν συγκεκριμένο ιδεολογικό περιεχόμενο στην οικουμενικότητα.

Διαβάζοντας την ιστορία του 21, μένει κανείς με την εντύπωση οτι οι Κοτζαμπάσηδες, οι Προεστοί και ο ανώτερος Κλήρος, ηταν οι εμπνευστές, οργανωτές και πρωτεργάτες της επανάστασης. Κάθε λαός οδηγείται να πάρει μέρος στον εθνικό-απελευθερωτικό αγώνα για τρεις κυρίως λόγους. α) Να απελευθερωθεί απ τη σκλαβιά του δυνάστη β) να βελτιώσει τους όρους ζωής σε σχέση με προηγούμενα και γ) να κατοχυρώσει αυτήν την λευτεριά του με τη δημιουργία μιάς κρατικής οντότητας μέσα απ την οποία θα προστατεύει όλες αυτές τις κατακτήσεις. Κάθε επανάσταση έχει τους δικούς της λόγους να εκραγεί και τους δικούς της συντελεστές. Και κάθε συντελεστής έχει τους δικούς του ξεχωριστούς λόγους για να πάρει μέρος στην επανάσταση ή να μην πάρει ή και να την πολεμήσει ακόμα.

Αντιλαλούσαν τα κλέφτικα τραγούδια στα βουνά, δοξάζοντας τους σκληρούς αγώνες και το θάνατο των παλικαριών, που πέφτανε στην άνιση και αδιάκοπη μάχη με τον τύραννο. Το κλέφτικο τραγούδι, με το κατ' εξοχήν κοινωνικό-οικονομικό τους περιεχόμενο και η ζωντανή πατρογονική παράδοση, που καθημερινά τη βίωνε και την αναπαρήγαγε μας πείθουν οτι στα σπλάχνα της ελληνικής κοινωνίας η ελληνική λαϊκό-κοινωνική Επανάσταση, ωρίμαζε και σαν τέτοια ηταν πρόδρομος της Γαλλικής.

Οπως ο Ρήγας που τον γέννησε και τον γαλούχισε η δίγλωσση Μάνα, ηταν ο πρόδρομος των προδρόμων, έτσι και η ελληνική Επανάσταση ηταν προδρομική της Γαλλικής, όσον αφορά το περιεχόμενο. Και οχι μόνο προδρομική αλλά και οικουμενική. Ετσι όπως ηταν κοινωνικό-οικονομικά διαμορφωμένη η ελληνική κοινωνία πριν απ το 21: Τέσσερείς ηταν οι βασικοί εσωτερικοί συντελεστές της Επανάστασης. α) Ο Ραγιάς. β) Η Αγία ομοούσιο και αχώριστο τριάδα: Κοτζαμπάσηδες, ο Κλήρος και οι Προεστοί στο εσωτερικό και γ) οι αστοί λόγιοι

και πλούσιοι Ελληνες του εσωτερικού, οι καραβοκύρηδες κατά κύριο λόγω και του εξωτερικού που δημιούργησαν τη «Φιλική Εταιρία». Και δ) όπως παντού και πάντα ο ξένος παράγοντας οι αγγλοι κα Γάλλοι και ειδικά οι Αγγλοι.

Η Αγγλία την εποχή εκείνη ηταν η κοσμοκράτηρα των θαλασσών και το εργοστάσιο του κόσμου. Κάθε χώρα που θα απελευθερώνονταν και θα αναπτύσσονταν αστικά-καπιταλιστικά, θα αντιστρατεύονταν τα συμφέροντά της. Αναλογιζόμενη η Αγγλία τις τεράστιες επιπτώσεις, που θα είχε η εξέλιξη της Ελληνικής Λαϊκό-Κοινωνικής Επανάστασης σε Αστικό-καπιταλιστική στο περίγυρο των Βαλκανίων και της Μέσης Ανατολής, εκτός του οτι θα την έχανε από πελάτη, με τον καιρό θα της γίνονταν ανταγωνιστής.

Αν στη γεωστρατηγική θέση της Ελλάδας, προστεθεί και η προοπτική του ανταγωνιστή, παραγωγικά και Ναυτικά, οι Αγγλοι είχαν κάθε λόγω να θέλουν να την έχουν υπό τον απόλυτο γεωστρατηγικό και οικονομικό έλεγχό τους. Και όταν οι Ελληνες, ύστερα από δύο εμφυλίους πολέμους που στοίχισε τόσα δεινά και τίναξε στο αέρα και αυτά τα ελάχιστα ψήγματα της οικονομίας, υπακούοντας τη φωνή και την προτροπή του Ρήγα, «ενώθηκαν και δέχθηκαν να βάλουν τους Νόμους οδηγό της ζωής και να πειθαρχήσουν σ ένα αρχηγό...». Και έβαλαν τον Ιωάννη Καποδίστρια για Αρχηγό και Κυβερνήτη.

Οι Αγγλοι διαπίστωσαν τον κίνδυνο που διέτρεχαν τα δικά τους γεωστρατηγικά και οικονομικά συμφέροντα απ την πραγματική εθνική ανεξαρτησία και την κοινωνικό-οικονομική ανάπτυξη. Ανάπτυξη που θα οδηγούσε την Ελλάδα ο Καποδίστριας, τον δολοφόνησαν για να θέσουν τη Ελλάδα υπό κηδεμονία.

Με τη μέθοδο του διαίρει και βασίλευε με στόχο να τη θέσουν υπό κηδεμονία είχαν μετατρέψει την Νεογέννητη Ελλάδα, σε ένα πεδίο διαρκούς εμφυλίου πολέμου. Πριν προλάβουν όμως να ολοκληρώσουν το σχέδιό τους η εθνοσυνέλευση της Τροιζίνας αποφασίζει και δέχεται τον Ιωάννη Καποδίστρια Κυβερνήτη της Ελλάδας. Με την αποδοχή της πρότασης απ τον Καποδίστρια, στη χώρα δημιουργήθηκε ένα πνεύμα προσδοκίας. Στη σκέψη του απλού λαού, των οπλαρχηγών και των πολιτικών που δεν εποφθαμιούσαν το αξίωμα του ηγέτη στην πολιτική ιεραρχία ο Καποδίστριας έπαιρνε διαστάσεις Μεσσία.

Για την υποδοχή του απ τον ελληνικό λαό ο Τερτσέτης, στα απόλογα για τον Καποδίστρια γράφει οτι ο ίδιος έλεγε: «Είδα πολλά εις την ζωή μου, αλλά σαν το θέαμα όταν έφτασα εδώ στην Αίγινα, δεν είδα παρόμοιο ποτέ, και άλλος να μην το ήδη. Ζήτω ο Κυβερνήτης, ο σωτήρας μας, ο ελευθερωτής», εφώναζαν γυναίκες αναμαλλιάρες, άνδρες με λαβωματιές πολέμου, ορφανά γδυτά...Ανατρίχιαζα, μου έτρεμαν τα γόνατα, η φωνή του λαού έσχιζε την καρδιά μου...»

Η προσφώνηση του Θ Καϊρη και η πραγματικότητα που επικρατούσε στην Ελλάδα τότε θα έλεγε κανείς, οτι καλούσαν τον Καποδίστρια να κτίσει επάνω σε σωρούς από ερείπια με κτίστες που μεταξύ τους μιλούσαν διαφορετική ο καθένας γλώσσα αλήθειας, να σπείρει σε τριβόλια και αγκάθια, χωρίς οικονομικά μέσα και

με προστάτες που γίνονταν δύσκολοι κηδεμόνες και που πολύ δύσκολα θα μπορούσε ο ίδιος να καταλάβει τι νόημα έδινε ο καθένας τους στη συνθήκη του Λονδίνου της 6ης Ιουλίου 1927 και σε τι απέβλεπε.

Αυτά έβλεπαν και άκουγαν οι Αγγλοι εντεταλμένοι και ανησυχούσαν. Γι' αυτό και ενέτειναν την προσπάθεια να φέρουν σε αντιπαράθεση τις διάφορες φατρίες. Και όταν ο Καποδίστριας κατέληξε στο συμπέρασμα οτι στο νεοσύστατο κράτος, όπου οι αντιπρόσωποι που έχουν εκλεγεί μεν απ το λαό, δεν είχαν όμως την αντίστοιχη πείρα και ικανότητα και είναι απροετοίμαστοι πολιτικά να νομοθετήσουν και επηρεάζονταν απ τις διάφορες φατρίες. Εκρινε οτι στην κατάσταση που βρίσκονταν η χώρα οικονομικά, πολιτικά και κοινωνικά, μόνο ένα συγκεντρωτικό σύστημα με ένα πανίσχυρο πρόεδρο μπορούσε να βγάλει τη χώρα απ αυτό το χάος. Μόνο ένας πρόεδρος περιβεβλημένος με κυβερνητικές εξουσίες θα μπορούσε να βάλει σε σειρά και τάξη τη ζωή της χώρας.

Η βουλή δέχθηκε την πρότασή του και με ψήφισμα της 23 Ιανουαρίου 1828 και την υπογραφή 84 βουλευτών ανέλαβε ουσιαστικά τη γενική αρχηγία των ενόπλων δυνάμεων ξηράς και θάλασσας και με σχετικό διάταγμα, η βουλή διόρισε τα εννέα μέλη του Πανελληνίου. Μετά την ανάληψη των εξουσιών που ζήτησε να του παραχωρηθούν ο Πρόεδρος, οι Αγγλοι θορυβήθηκαν και εκτός του οτι επέκτιναν το διαίρει και βασίλευε, έθεσαν σε κίνηση τις συκοφαντίες και τις διαδόσεις οτι ο Καποδίστριας «ήρθε στην Ελλάδα με ιδιαίτερη εντολή του Τσάρου και ρωσικά χρήματα. Το γεγονός αυτό έλεγαν τον έκαναν ανεπιθύμητο στα ανακτοβούλια της Ευρώπης».

Ο Ιωάννης Καποδίστριας ηταν μια από τις τρεις μεγάλες πολιτικό-διπλωματικές προσωπικότητες του Ευρωπαϊκού κόσμου στις αρχές του 19ου αιώνα: Μέττερνιχ, Ταλεϋράνδος και ο Καποδίστριας. Δεν υπήρξε συνθήκη, πολιτική πράξη εθνικής σημασίας, γεγονός που αφορούσε τη μοίρα ολοκλήρων λαών και προβολή ως κρατών-εθνών ως τότε ασύστατων πολιτικά, που να μην εκπορεύονται απ τον Νου και την καρδιά του Καποδίστρια. Πίσω από κάθε γεγονός, κάτω από κάθε πέτρα, υπήρχε αυτή η ισχυρή μορφή. Ηταν ένας απ τους δημιουργούς της Νέας Ευρώπης, που προήλθε απ τις συνθήκες του Παρισιού το 1815. Ενας πολιτικός χάρτης που διατηρήθηκε απαρασάλευτος σχεδόν εκατό χρόνια. Αυτά έγραψε ο Κόμης Μπομπινό για τον Καποδίστρια. Αυτός ηταν ο Καποδίστριας.

Ο πρώτος κυβερνήτης της Ελλάδας, Ιωάννης Καποδίστριας γεννήθηκε στην Κέρκυρα το 1776, και δια χειρός Ελλήνων τον δολοφόνησαν οι Αγγλοι, στο Ναύπλιο την ώρα που έμπαινε στην Εκκλησία στις 27 του Σεπτέμβρη του 1831. Πριν όμως τον δολοφονήσουν κατ' εντολή τους οι Ελλενες Μαυρομιχαλαίοι, την απόφαση για τη δολοφονία του την είχε προ αποφασίσει ο Βασιλιάς Γεώργιος της Αγγλία, με τις γνωστές σκέψεις που διατύπωσε στο Ρώσο πρεσβευτή στο Λονδίνο Λιέβεν, πριν ακόμα τον δει όταν ο Καποδίστριας ζήτησε ακρόαση.

Είπε στον Ρώσο πρέσβη ο Γεώργιος :«Μαθαίνω, οτι έχετε εδώ τον Καποδίστρια. Γνωρίζετε τη γνώμη μου γι' αυτόν που δεν άλλαξε καθόλου. Δεν αγαπώ τις επαναστάσεις και τους επαναστάτες. Τους μισώ. Κακή επιχείρηση αναλαμβάνει ο Κόμης και η θέση του είναι άχαρη, ακανθώδης και επισφαλής».

Κάνοντας μια αναγωγή των όσων υπόθηκαν από τον Βασιλιά Γεώργιο στο Ρώσο πρέσβη και το τραγικό τέλος που είχε ο Καποδίστριας, ο Γεώργιος ήταν αυτός που προσδιόρισε την καταδίκη του Καποδίστρια. Γι' αυτό και ο φάκελος της δολοφονίας του Καποδίστρια είναι 200 χρόνια επτά σφράγιστος έκτοτε στα Αγγλικά αρχεία. Και δικές μας κυβερνήσεις ποτέ δεν ζήτησαν το άνοιγμα του.

Ο Εθνομάρτυρας Ρήγας, με τα οικουμενικά του κηρύγματα καλούσε τους σκλαβωμένους λαούς του κόσμου και ειδικά της Νοτιοανατολικής Ευρώπης και της λεκάνης της Μεσογείου, χωρίς διακρίσεις γλώσσας, θρησκείας και φυλής να ξεσηκωθούν σαν ένας άνθρωπος εναντίον του οποιουδήποτε δυνάστη : «Ν ανάψομεν μια φλόγα, σε όλη την τουρκιά, να τρέξει απ την Μπόσνα και ως την Αραπιά» και μέσα απ τον «Φούριο» προστάζει τους σκλάβους: «Να σφάξουμε τους λύκους, που στο ζυγό βαστούν και Χριαστανούς και Τούρκους σκληρά τους τυραννούν». Κήρυγμα γι' άμεση επαναστατική και αιματηρή πράξη συνοδευόμενη με το τραγούδι «Ως πότε παλικάρια...».

Και όταν απ τις χώρες των ραγιάδων καμιά φωνή καλαμαρά, δεν του έδινε απόκριση απευθυνόμενος στους Ελληνες τους είπε: «Ελάτε με ένα ζήλον σε τούτο τον καιρόν, να κάμωμεν τον όρκο επάνω στον σταυρόν, συμβούλους προκομμένους, με παριωτισμόν, να βάλωμεν, εις όλα να δίδουν ορισμόν. Οι Νόμοι ναν ο πρώτος και μόνος οδηγός».

Αφού λοιπόν, καμιά φωνή καλαμαρά, Κοτζαμπάση, Επίσκοπου και Προεστού δεν αποκρίθηκε, τότε με πόνο καρδιάς ο Ρήγας, μοίρα τρισένδοξη τούχε γραφτό να απευθυνθεί, με άλλο τραγούδι, πούλεγε σε αρματωλούς, κλέφτες και Ραγιάδες : «Ενωθήτε, βάλτε το Νόμον οδηγό σας, πειθαρχήστε σε έναν αρχηγό και πάμε να συντρίψουμε το δυνάστη!...» Καθόλου απίθανο ο Ρήγας με το μήνυμα αυτό να εννοούσε ένα Καποδίστρια.

Αυτοί που εμφορούμενοι απ τον ουμανισμό, τον διαφωτισμό, την αναγέννηση και τη Γαλλική κουμούνα του Παρισού, μετέτρεπαν σε θεωρία και εθνική συνείδηση τα μακρόχρονα και έντονα σκιρτήματα του ανυπότακτου, αρματωλού, κλέφτη και Ραγιά, και έχοντας απτά τα αποτελέσματα της γαλλικής επανάστασης, με την ίδρυση της «Φιλικής» διαμόρφωσαν ιδεολογικά και θεωρητικά τα απελευθερωτικά και κοινωνικό-οικονομικά πιστεύω της Επανάστασης και κάλεσαν το λαό σε ένα γενικό εθνικό συναγερμό.

Ο Ραγίας ηταν αυτός που ζούσε ποιο άμεσα και έντονα στο πετσί του όλες τις μορφές καταπίεσης, όπως ο λαός στη διάρκεια της κατοχής. Αυτός βίωνε την οικονομική φτώχια, την σωματική σκλαβιά, την πνευματική υποταγή, τη άμεση σωματική βία, και την άμεση αρπαγή του μόχθου του, οχι μόνο απ τον δυνάστη,

αλλα και την πολύπλευρη καταπίεση και εκμετάλλευση, απ τους ντόπιους Νενέκους συνεργάτες του δυνάστη.

Αυτός ο Ραγιάς ηταν, ο πρώτος που ενώ του έλλειπε η θεωρητική-κατάρτηση ηταν πρώτος που πρακτικά συνειδητοποίησε την αδικία, γι' αυτό και ο πρώτος που πήρε τα βουνά. Που επαναστάτησε, που έγινε αρματωλός και κλέφτης. Χωρίς να έχει συνειδητοποιήσει οτι η πράξη του αυτή, θα συμβάλει στη διαμόρφωση επαναστατικής και εθνικής συνείδησης, Αρπάζε το όπλο και έφευγε στο βουνό. Εκεί στο βουνό δημιουργεί συνδέσμους στην αρχή και αντάρτικα σώματα μετά για να πολεμήσει τον ξένο δυνάστη και τους ντόπιους συνεργάτες του.

Και τότε ο Μιλτιάδης, ο Λεωνίδας και ο Θεμιστοκλής, έγιναν Κολοκοτρώνης, Ανδρούτσος, Καραϊσκάκης, Διάκος, Μακρυγιάννης, Μπότσαρης, Ζαφειράκης, Καρατάσος, πήρε ολόψυχα μέρος στην Επανάσταση και συνέτριψαν με της ορμή του δίκαιου και της λευτεριάς τη φλόγα τον βάρβαρο δυνάστη και τους κάθε λογής Νενέκους.

Οι κοτζαμπάσηδες, ο Κλήρος και οι Προύχοντες, επειδη ήταν και αυτοί υπό κατοχή και γνώριζαν οτι πληρώνουν και οι ίδιοι φόρο υποτελείας, δεν έβλεπαν με άσχημο μάτι τις κινήσεις του Ραγιά, αν τον αγώνα αυτόν θα μπορούσαν στην πορεία να τον μετατρέψουν από λαϊκό-κοινωνικό-απελευθερωτικό μόνο σε απελευθερωτικό. Αν το κατόρθωναν αυτό θα μεγάλωναν τα ήδη μεγάλα τσιφλίκια τους αρπάζοντας την απελευθερωμένη τούρκικη γη.

Και επειδή δεν βίωναν άμεσα τη σκλαβιά και την καταπίεση όπως τη ζούσε ο Ραγιάς, δεν βιάζονταν. Καραδοκούσαν να διαμορφωθούν εκείνες οι συνθήκες, που θα διαγράφονταν η αρχή της ήττας του δυνάστη για να καθορίσουν το χρόνο της συμμετοχής για να επωφεληθούν τη νίκη. Ετσι ανάλογα με τη θέση του κατείχε ο καθένας στην πυραμίδα της συνεργασία με τον δυνάστη, αντίστοιχη ηταν και η στάση τους απέναντι στην επανάσταση. Την ίδια τακτική εφάρμοσαν τα αστικά κόμματα, η πλουτοκρατική ολιγαρχία και η Εκκλησία με επικεφαλής τον Αρχιεπίσκοπο Δαμασκηνό στη διάρκεια της κατοχής.

Αφού από μόνοι τους, δεν είχαν καμιά ελπίδα να πάρουν την εξουσία, η ωμή ιμπεριαλιστική επέμβαση των Αγγλων σε μια απελευθερωμένη χώρα τους έδωσε οχι μόνο τη δυνατότητα, αλλα και τα μέσα να σφετεριστούν την εξουσία για λογαριασμό των...Και με τη βοήθεια τους να θέσουν όπως τότε υπό απηνή και εξοντωτικό διωγμό τους αγωνιστές.

Να όμως τη γράφει γι' αυτούς τους ακούσιους σκλάβους και ειδικά για τον Ανώτερο Κλήρο. Τον ανώτερο Κλήρο που είναι γεμάτες οι πλατείες των πόλεων και με δικές τους προτομές και ολόσωμα αγάλματα. Γι' αυτούς που η κακή τύχη έκανε Ελληνες, λέειο ανώνυμος Ελληνας στην ελληνική Νομαρχία στο τέταρτο βιβλίο του με τίτλο: «Οι Συνεργοί της Τυραννίας» για τους σφετερεστές της Επανάστασης. «Δύο αίτια είναι, Ω Ελληνες μου ακριβοί, όπού μέχρι της σήμερον μας φυλάτουσι δεδεμένους εις τας αλύσους της τυραννίας, είναι δε το άμαθές

Ιερατείον και η απουσία των αρίστων συμπολιτών. Εις την διήγησιν της δευτέρας αιτίας, είς την οποίαν συγκταλέγεται και η κλάσις των ευεργετών της Ελλάδος, θέλω φανερώσει το χρέος των, ώς έταξα...Δια να αποδείξω, οτι δεν είναι ούτε δειλία, ούτε αστοχασιά των Ελλήνων, όπου μέχρι της σήμερον μας φυλάττει υπό της οθωμανικής τεραννίαν, και να αποστομώσω τάς φθονεράς και καταλάλους γλώσσας των αλλοφύλων.

Αλλά, πόσον ταχέως θέλει ρίψουσιν είς το πύρ τούτο μου το βιβλιάριον, όσοι φοβούνται το φως της αληθείας! Διά τούτο λοιπόν κρίνω αναγκαίον να τους προειδοποιήσω, οτι το πατριωτικό χρέος μου με προστάζει να ομιλήσω την αλήθειαν, και δεν φοβάμαι ούτε τους αμαθείς, ούτε τους σπουδαίους και ενάρετους και ... Αποφασίζω να ελέγξω αυστηρώς τους ανάξιους και αμαθείς καλογέρους, και να αναδείξω με γεωμετρικήν βεβαιότητα το πόσον κακόν προξενούσι την σήμερον είς την Ελλάδα.

Ω σύ μιαρά Σύνοδος της Κωσταντινουπόλεως, είς τί ομοιάζεις, ήθελα να ηξεύρω, από εσέ τώρα όπου σε ερωτώ, είς τί, λέγω, μοιάζεις τους ιερούς και θείους αποστόλους του λόγου της σοφίας του Ισού Χριστού; Ίσως είς την ένδειαν και αφιλοκερδίαν, όπου εκείνοι εκήρυττον; Αλλ΄εσύ είσαι γεμάτη από χρήματα, όπου καθημερινώς κλέπτεις από τους ταλαίπωρους χριστιανούς. Ισως την εγκράτειαν και χαλιναγωγίαν τών παθών; Αλλ΄είς ποίον μεγάλον ξεφάντωμα δεν ευρίσκεται μέρος από τους συγκλήτους σου, και ποιός από αυτούς δεν λατρεύει δύο και τρεις αρχόντισσας με άκραν αναισχυντίαν και σχεδόν φανερά; Σύ, λοιπόν,

Ω Σύνοδος, αγκαλά και να φέρεις τους τίτλους της αγιοσύνης και τα σημεία της αρετής, ουχί, ουχί, ποσώς δεν ομοιάζεις τα υποκείμενα, όπου προσπαθείς να παρουσιάσης. Συ είσαι μια μάνδρα λύκων, όπου δεν υπακούεις τον ποιμένα σου και κατατρώγεις τα αθώα και πολλά ήρεμα πρόβατα της ορθοδόξου εκκλησίας. Ως τοιαύτην λοιπόν θέλω σε ονομάσει εις τον παρόντα μου λόγον, και αν η αμάθειά των Ελλήνων και η απειρία αυτών εφύλαξεν μέχρι της σήμερον είς μακαραιότητα το ανυπόφορον κράτος σου, το φώς της μαθήσεως και ο ήλιος της αληθείας θέλουσι σας αποδείξει είς τους οφθαλμούς όλων, όχι καθώς προσποιείσθε να είσθε, αλλά καθώς είσθε τωόντι. Και θέλουσι σας διδάξει ενταυτώ την αληθή οδόν της αρετής και ιερατικής διαγωγής...

...Εκείνοι οι αυτόματοι και ουτιδανοί άρχοντες, οι φιλάργυροι και αμαθείς αρχιεπίσκοποι. Εκείνοι οι αμαθείς και όντως βάρβαροι προεστοί. Εκείνοι οι αμαθείς όπου θέλουσι να αποκρίνονται πάντοτε και είς κάθε πρόβλημα. Εκείνοι όπου αναζητήτως δίδουσι συμβουλάς πάντοτε και είς όλους. Κείνοι, τέλως πάντων, όπου με άκρα ουτιδανότητα ψυχής αφού πωλήσουν εκουσίως τώ τυράννω και την ζωήν και το έχειν τους και την τιμήν τους καυχόνται είς το να διαφέρωσιν από τους άλλους, όπου ειναι ακούσιοι σκλάβοι...»

Από μια εποχή και μετά, το περιεχόμενο της Επανάστασης είχε καθαρά μόνο απελευθερωτικό περιεχόμενο, όπως τον ήθελαν ο Κλήρος και οι Κοτζαμπάσηδες,

Αν η Επανάσταση δεν είχε κηρυχθεί στο Ιάσι της Ρουμανίας και η συμμετοχή του Ραγιά δεν ηταν τόσο μαζική και καθοριστικής σημασίας η συμβολή του. Και αν οι πρωτεργάτες δεν ηταν τόσο αξιοθαύμαστοι άνθρωποι και ο ρόλος τους τόσο καθοριστικός, σε βαθμό που να μην είναι δυνατόν να αμφισβητηθεί, είναι ζήτημα αν θα γιορτάζαμε την απελευθέρωση και σαν πράξη που θα είχε συντελεστή τον άνθρωπο.

Οπως το Ιερατείο άλλαξε τον τόπο, που κηρύχθηκε η Επανάσταση και μετακίνησε την ημερομηνία έναρξης από της 22 του Φλεβάρη του 1821 για την 25η του Μάρτη, συνδέοντάς την με τον Ευγγελισμό της Θεοτόκου. Με τον τρόπο αυτό αμφισβητούσε και τη συμβολή του ανθρώπινο παράγοντα. Ολα είχαν γίνει για του «Χριστού την πίστη την Αγία». Αν η Επανάσταση δεν είχε συνδεθεί με τον Ευαγγελισμό της Θεοτόκου θα μας ηταν εντελώς άγνωστο το 1821 και σαν πράξη ανθρώπινη. Οπως το Ιερατείο δεν άφησε τίποτα που να θυμίζει τη συμμετοχή του Ραγιά στην Επανάσταση και κάτι που να θυμίζει το κοινωνικό-οικονομικό της περιεχόμενο, με τον ίδιο αλχημικό τρόπο και οι ιστορικοί δεν άφησαν τίποτε στην συγγραφή της ιστορίας, που να τραβά την προσοχή και να κεντρίζει το ενδιαφέρον του αναγνώστη. Βέβαια τους τα χαλάνε λίγο οι ξένοι ιστορικοί και κυρίως οι συμμετέχοντες στην Επανάσταση ξένοι. Δεν βαριέσαι όμως ξένοι ηταν τι «ήθελες να γράψουν».

Κάπως έτσι, άρχισε από μερικούς να γράφεται και η Νεότερη ιστορία του 21, του 1897, και κυρίως αυτή του Μακεδονικού αγώνα το 1912, με αποκορύφωμα του αλβανικού πολέμου με τον Δαβάκη κλπ και της Εθνικής Αντίστασης 1941-45.

Ενα ενδεικτικό παράδειγμα για το πώς αξιολογούνται τα γεγονότα σε περιόδους αναταραχής και πολέμου και γράφεται τελικά η ιστορία απ τους νικητές, θα πείσει και τον ποιο δύσπιστο. Λαός και στρατός-με ελάχιστες εξαιρέσεις στα υψηλά ιστάμενα κλιμάκια στην κυβέρνηση και το στρατό-προσδιορίζοντας τον θανάσιμο κίνδυνο του εσωτερικού και του εξωτερικού φασισμού, έκαναν ένα κοινό όνειρο, ένα όραμα ενός νέου κόσμου, προκειμένου να απαλλαγή από τον υπάρχοντα εσωτερικό φασισμό και τον επαπειλούμενο εξωτερικό. Ο ελληνικό λαός αυτά τα όνειρα και τα οράματα τα διαμόρφωσε, οχι μόνο με την αίσθηση, αλλά και με την πεποίθηση οτι ποτέ δεν νικήθηκε.

Ο ελληνικός στρατός και λαός προδομένος, πρώτα απ τη βασιλική κυβέρνηση, που έφυγε στο εξωτερικό και τους ηττοπαθείς στρατηγούς που υπόγραψαν τη συνθηκολόγηση στις 21 του Απρίλη του 1941, (πως να εξήγηση κανείς αυτή η σύμπτωση) βρέθηκε άθελα και χωρίς τη συγκατάθεσή του σκλαβωμένος. Με τη φυγή της «κυβέρνησης» στο εξωτερικό και την υπογραφή της συνθηκολόγησης απ τους ηττοπαθείς στρατηγούς και Δεσποτάδες έκλεισε μια μεγάλη σελίδα του έθνους γραμμένη με αξιοθαύμαστο ηρωϊσμό και θυσίες στην Πίνδο, τα βουνά της Αλβανίας, στα διάσελα της Μακεδονίας και στα ακρογιάλια της αδάμαστης Κρήτης.

Εκλεισε με την βαρύτατη προσβολή: και το κυμάτισμα του αγγελωτού σταυρού πάνω απ την κορωνίδα της Ελλάδας, την Ακρόπολη και το έγκλημα ολοκληρώθηκε με την κυβέρνηση που σχημάτισαν οι φασίστες πεμτοφαλαγγίτες.

«Η Πόλη (λέει η βεροιώτισα Ποιήτρια Ραχίλ Γανοπούλου στο Ποίημα Εσπερινό Φως), ανοχύρωτη ετοιμάζεται για τη μάχη. Οι γεναίοι στον αγώνα παρατάσσοντας τα στήθη, γνωρίζουν καλά τους εφιάλτες που η εμπάθεια τους συντηρεί...».

Σκλαβώθηκε απ τον ποιο βάρβαρο εχθρό της ανθρωπότητας τον Ναζισμό. Ομως δεν υποτάχθηκε. Από τις πρώτες ακόμα μέρες της κατοχής, δονίζεται από το εξαίσιο όραμα της Λευτεριάς. Και αυτό το ιδανικό δεν το κρατάει για τον εαυτό του. Το διαλαλεί στον διπλανό, στο γείτονα, στο χωριανό και τον συμπολίτη. Ενώ παράλληλα ετοιμάζει την πρώτη Αντιστασιακή οργάνωση της Εθνικής Αλληλεγγύης, που θα τον βοηθήσει να σταθεί στα πόδια αξιοπρεπής και ειδικά οι ανάπηροι του πολέμου και για να μην εξαθλιωθεί.

Στήνει τις πρώτες μικρές Αντιστασιακές οργανώσει και στα βουνά της Μακεδονίας, κάνουν την εμφάνισή τους και οι πρώτες ένοπλες ομάδες, η μια με το όνομα «Οδυσέας Ανδρούτσος», με επικεφαλής το δάσκολο Εφεδρο Ανθυπολοχαγό Θανάση Γκένιο (καπετάν Λασάνη) και η άλλη με το όνομα «Αθανάσιος Διάκος» με επικεφάλης τον Δάσκαλο Εφεδρο Ανθυπολοχαγό χρήστο Μόσχο (καπετάν Πέτρο) άλλη μια ηταν στα σκαριά στη Θεσσαλονίκη με τον Γιάννη Πασαλίδη, τον συνταγματάρχη Ψαρό κλπ.

Οι ομάδες αυτές μετά τη συγκρότηση τους αρχίζουν δράση: Ανατινάζουν γέφυρες, χτυπούν γερμανικά αυτοκίνητα και αφοπλίζουν σταθμούς χωροφυλακής, που και αυτή δεν αφοπλίστηκε απ του Γερμανούς. Η Αντίσταση όμως για να έχει αποτελέσματα χρειάζεται πολιτική ηγεσία. Χρειάζεται μια Νέα «Φιλική Εταιρία». Για το σκοπό αυτό στις 27/9/41, ιδρύεται στην Αθήνα με πρωτοβουλία του ΚΚΕ, ΕΚΕ, ΑΚΕ και Λ Δ του καθηγητή Αλ Σβώλου το ΕΑΜ, που αναλαμβάνει, να οργανώσει και να καθοδηγήσει τον αγώνα του Ελληνικού λαού.

Ετσι, η ίδρυση του ΕΑΜ, παρά την άρνηση των τότε αστικών κομμάτων, του ΕΛΑΣ, του ΕΛΑΝ και της ΕΠΟΝ, παρά τη λυσαλαία αντίδραση των Αγγλων και του Καϊρου, η προσχώρηση των δημοκρατικών στρατηγών στον ΕΛΑΣ Στέφανο Σαράφη, Νεόκοσμο Γρηγοριάδη, Αυγερόπουλο, Μάντακα, Μπακιρτζή και πολλοί άλλοι το έκαναν ικανό να πραγματοποιήσει το τρίπτυχο της ιδρυτικής του διακήρυξης που ηταν : α) Αγώνας για την Απελευθέρωση της Χώρας. β) Περιφρούρηση των κατακτήσεων του λαού και των ελευθεριών του ενάντια σε κάθε επιβουλή και γ) Εξασφάλιση της τάξης μέχρι τη διεξαγωγή των εκλογών, στις οποίες ο λαός θα εκφράζει ελεύθερα την θέλησή του. Να υλοποιήσει τους προ αιώνιους πόθους για Εθνική Κυριαρχία, Κοινωνική Δικαιοσύνη και Συμμετοχική Δημοκρατική Διακυβέρνηση σε μια Ελλάδα που να Ανήκει στους Ελληνες.

Στην Μακεδονία σε όλες σχεδόν τις πλατείες των πόλεων υπάρχει και κάποια προτομή ή άγαλμα απ τους στρατιωτικούς η και εθελοντές που ήρθαν απ την παλιά Ελλάδα, να συμβάλουν στην απελευθέρωσή της Μακεδονίας. Το ίδιο συμβαίνει και με πολλούς κεντρικούς δρόμους να φέρνουν ονόματα αγωνιστών, που και αυτοί ήρθαν απ την παλιά Ελλάδα. Αν εξαιρέσει κανείς τους πολύ γνωστούς τοπικούς: Οπως ο Καρατάσος, ο Ζαφειράκης, ο Γκόνος, Γάτσιος κλπ απ το 21 και το 1912, αυτούς που δεν μπορούσαν να αποφύγουν, όλοι οι άλλοι αγωνιστές και ήρωες είναι απ την παλιά Ελλάδα.

Και αναρωτιέται κανείς; Μα επιτέλους γίνεται απελευθερωτικός-λυτρωτικός αγώνας, μόνο με τους ανθρώπους που γράφει η Πινελόπη Δέλτα, που είναι θα έλεγε κανείς το βασικό ιστορικό βιβλίο του Μακεδονικού αγώνα που διδάσκεται στα σχολεία; Δεν υπήρχαν στη Μακεδονία αγωνιστές, που ποθούσαν τη λύτρωση και την ένωση της με την υπόλοιπη Ελλάδα; Δεν είχαν κάνει καθόλου πριν απ αυτούς, κάποια οργανωτική και υποδομή πάνω στην οποία στηρίχθηκαν αυτοί οι αγωνιστές, που φιγουράρουν στις πλατείες και τους κεντρικούς δρόμους των Μακεδονικών πόλεων ;

Το ίδιο και σε χειρότερη σχέση και θέση συμβαίνει ο αγώνας των Μακεδόνων και με το 21. Ο Μακεδονικός αγώνας του 1821, για τον οποίο αγώνα δεν βρήκαν μερικές έστω λέξεις να πουν, ότι έχει μια ξεχωριστή και ιδιόμορφη θέση στον αγώνα του 21, τόσο αγωνιστικά άλλο τόσο και γεωστρατηγικά; Και αυτή η ξεχωριστή και ιδιόμορφη θέση της συνίσταται στο γεγονός, οτι οι μεν Μοραϊτες και οι Ρουμελιώτες αγωνιζόμενοι, οχι μόνο ελπίζανε, αλλά και πίστευαν στην απελευθέρωση-νίκη.

Οι Μακεδόνες αγωνιστές αντίθετα, έχοντας επίγνωση τη γεωστρατηγική και νευραργική θέση που κατείχε η Μακεδονίας για την Οθωμανική Αυτοκρατορία οχι μόνο δεν πίστευαν, μα ούτε και ελπίζανε σε ταυτόχρονη απελευθέρωση και της Μακεδονίας. Και δεν ελπίζανε γιατί μια ματιά στο χάρτι της τότε Οθωμανικής Αυτοκρατορίας και της σημερινής όπως διαμορφώθηκε Ελλάδα, θα διαπιστώσει δυο βασικά πράγματα. α) την τεράστια γεωστρατηγική θέση και σημασία της Μακεδονίας για την Οθωμανική Αυτοκρατορία σε σχέση με τη Ρούμελη και τον Μοριά. Και β) Οτι πρώτα η Τουρκία θα έχανε την υπόλοιπη Βόριο-Δυτική Βαλκανική Χερσόνησο και μετά τη Μακεδονία. Βέβαια σε μια Αυτοκρατορική δύναμη είναι απαραίτητη και πολύτιμη κάθε πιθαμή κατακτημένης γης.

Για να γίνει κατανοητή η θέση και η σχέση της Μακεδονίας με την υπόλοιπη απελευθερωμένη Ελλάδα το 21, μόνο ένα αφαιρημένο και άσχετο με την πραγματικότητα, συγκριτικό παράδειγμα θα μας βοηθούσε να αντιληφθούμε τη διαφορά. Μια σύγκριση που θα μπορούσε να δώσει την ακριβή σχέση και θέση της Μακεδονίας με την παλιά Ελλάδα και ειδικά με τη Ρούμελη και το Μοριάς.

Τη σχέση αυτή θα ήταν αν συσχετίζαμε-παρομοίαζαμε την Οθωμανική Αυτοκρατορία με τον ανθρώπινο οργανισμό. Ο ανθρώπινος οργανισμός ανάμεσα στα άλλα όργανα έχει και την σκωλικοειδή απόφυση. Αν λοιπόν, τοποθετήσουμε

το Μοριά από γεωστρατηγική άποψη στη θέση της απόφυσης και τη Μακεδονία στη θέση της αορτής, θα έχουμε μεταφορικά μεν, αλλα μια πραγματική εικόνα για το ποιο ηταν η θέση, η σχέση και η αξία για την αυτοκρατορία αυτών των δυο γεωγραφικών περιοχών. Εκτός του οτι η απόσταση της Μακεδονίας απ την Κωσταντινούπολη ηταν μικρή, μέσω της Μακεδονίας η Τουρκιά έλεγχε μέχρι την Τεργέστη και τη Βουδαπέστη.

Από την Μακεδονία περνούσαν και οι δυο βασικές σιδηροδρομικές γραμμές και όλες οι οδικές αρτηρίες. Ενα ακόμα πλεονέκτημα που είχε η Μακεδονία σε σχέση με τον Μοριά και τη Ρούμελη, είναι οτι οι πεδιάδες της, τροφοδοτούσαν με σιτάρι και δημητριακά τις στρατιωτικές μονάδες που στάθμευαν Βόριο-Δυτικά της Κωσταντινούπολης και δεν ηταν υποχρεωμένη να μεταφέρει τα προϊόντα αυτά απ άλλες περιοχές.

Βέβαια, κάθε οργανισμός για να ζήσει χωρίς προβλήματα τα θέλει όλα τα όργανα. Αποδείχθηκε όμως οτι ο ανθρώπινος οργανισμός, μπορεί να συνεχίσει να ζει εξ ίσου καλά και όταν ακόμα του αφαιρεθεί η σκωλικοειδής απόφυση που αντιστοιχούσε γεωστρατηγικά με το Μοριά. Η Οθωμανική Αυτοκρατορία για τίποτε δεν θα δεχόταν να της αφαιρέσουν έστω και τη σκωλικοειδή απόφυση που ηταν ο Μοριάς.

Τα ιστορικά όμως γεγονότα και η δυναμική της ελληνικής επανάστασης την υποχρέωσαν να δεχθεί, οχι μόνο να της αφαιρέσουν την σκωλικοειδή απόφυση και αρκετά ψαχνά όπως η Ρούμελη, η Εύβια και αργότερα τη Θεσσαλία. Σε καμιά περίπτωση όμως την εποχή εκείνη με την οικονομική ευρωστία και τις πολυάριθμες δυνάμεις που διέθετε θα δεχόταν να της αφαιρέσουν την Αορτή. Ακόμα και το 1897 απέτυχε η προσπάθεια για απελευθέρωση της Μακεδονίας. Χρειάστηκαν να περάσουν ακόμα εννενήντα (90) και πλέον χρόνια για να απελευθερωθεί η Μακεδονία.

Αυτά ακριβώς τα δεδομένα: στρατηγικά, οικονομικά κλπ, δεδομένα ζωτικής σημασίας για την Τουρκία τα γνώριζαν οι Μακεδόνες αγωνιστές, γι' αυτό και δεν πίστευαν στην ταυτόχρονη ή σύντομη απελευθέρωση της Μακεδονίας. Και όμως συμμετείχαν ολόψυχα στον αγώνα με το σκεπτικό οτι ο αγώνας είναι κοινός και ενιαίος. Και σαν ενιαίος είχε την ανάγκη της όποιας βοήθειας, που θα μπορούσε να συμβάλει έστω και κατ' ελάχιστο στη νίκη, έστω και μόνο να απελευθερωθεί ο Μοριάς. Να γίνει η αρχή για να αναγεννηθεί η σύγχρονη Ελλάδα. Για να υπάρχει σίγουρη η νίκη, έπρεπε να κινητοποιηθούν όλες οι δυνάμεις όπου Γης των Ελλήνων και αυτό ακριβώς έκαναν οι Μακεδόνες αγωνιστές.

Αγώνας των Μακεδόνων αγωνιστών απέβλεπε σε τέσσερους βασικούς και καθοριστικής σημασίας στόχους α) Να κάνουν γνωστό στην παγκόσμια κοινή γνώμη, οτι η Μακεδονία ανήκει στην Ελλάδα. β) Να κρατήσει στην Μακεδονία στρατιωτικές δυνάμεις, που αν δεν υπήρχε επαναστατική εξέγερση στην Μακεδονία, θα ενίσχυαν και με αυτές τις τουρκικές δυνάμεις και θα αντιπαρατάσσονταν στους αγωνιστές του Μοριά και της Ρούμελης. γ) Να

διαμορφώσει ενιαία εθνική συνείδηση και να την εμβαθύνει και δ) Να κρατήσει άσβεστη τη φλόγα του αγώνα, τους πόθους και τα οράματα για την εν καιρό επελευθέρωση και της Μακεδονίας.

Και όταν ο Μακεδονικός αγώνας έπαιξε με τις τόσες τοπικές εξεγέρσεις και ολοκαυτώματα : Βέροια και η Νάουσα ηταν το κέντρο συντονισμού της κεντρικό-δυτικής Μακεδονίας, Ελευθεροχώρι, Χαλκιδική, Σέρρας Σιάτσιστα κλπ, τον ρόλο για τον οποίο ξεκίνησε και κάθε παραπέρα στρατιωτική δράση, που απέβλεπε στην απασχόληση δυνάμεων του εχθρού, έπαψε να παίζει το ρόλο που έπαιζε αρχικά. Και αφού έδωσαν και το αίμα που χρειάστηκε για την εθνική αφύπνιση και ενέγραψαν τις εθνικό-πατριωτικές υποθήκες, με το Αίμα που αποτελούσε οχι μόνο πιστοποίηση αλλά και επιβεβαίωση οτι η Μακεδονία είναι Ελληνική και συνέβαλαν στην εδραιώσει της ενιαίας εθνικής συνείδησης.

Το Αίμα λένε Είναι η Μελάνη, που γράφει ανεξίτηλα την ιστορία. Τότε λοιπόν, αφού οι Μακεδόνες Αγωνιστές έδωσαν και το αίμα που χρειάστηκε για την εθνική αφύπνιση και σφράγισαν τις εθνικό-πατριωτικές υποθήκες με το Αίμα, που αποτελούσε οχι μόνο πιστοποίηση αλλά και επιβεβαίωση, οτι η Μακεδονία ειναι Ελληνική και συνέβαλαν στην εδραιώσει της ενιαίας εθνικής συνείδησης, αρκετοί απ τους επιζώντες οπλαρχηγούς: Καρατάσιος, Κασομούλης κλπ, κατέβηκαν στη Ρούμελη και τον Μοριά και πολέμησαν στο πλευρό τους και πολλοί έδωσαν και την ίδια τη ζωή τους για την απελευθέρωση της πολύπαθης Ελλάδας.

Γι’ αυτό το σταυροδρόμι του κόσμου. Το βράχο που συνδέει αμφίδρομα την Ανατολή με τη Δύση και τους πολιτισμούς του κόσμου.

Αρκετοί απ τους επιζώντες οπλαρχηγοί Καρατάσιος, Κασομούλης κ,α κατέβηκαν στη Ρούμελη και τον Μοριά και πολέμησαν στο πλευρό τους τον κατακτητή, τύραννο και δυνάστη του λαού μας.

Λόγω της γεωστρατηγικής θέσης λοιπόν, που είχε η Μακεδονία για την Οθωμανική Αυτοκρατορία, και η γειτνίαση με την Κωσταντινούπολη, οι στρατιωτικές δυνάμεις που κινητοποίησαν για τον τερματισμό του εξεσηκωμού και το τσάκισμα των αγωνιστών ηταν χωρίς προηγούμενο. Το ίδιο οι σφαγές και οι καταστροφές. Στη Νάουσα, (η Αραπίτσα το σύγχρονο Ζαλόγκο)το Μοναστήρι του Πρόδρομου της Βεροίας και σε πολλές άλλες περιοχές, οι Γυναίκες και τα κορίτσα πηδούσαν απ τους γκρεμούς για να μην ατιμαστούν απ τους Τούρκους και με την υπόδειξη και τη συμμετοχή των ντόπιων λακέδων προκειμένου να απομονώσουν τους αγωνιστές από επικοινωνία, τη διατροφή και στέγη άδειασαν και έκαψαν όπως γράφω και σε άλλο σημείο όλα τα χωριά του Ανατολικού Βερμίου.

Σε τέτοιο βαθμό ηταν άσχετοι οι «υπεύθυνοι» που γνωρίζοντας τη εξοπλιστική γύμνια του στρατού, δεν μπορούσαν οχι μόνο να εξηγήσουν, αλλα και να δικαιολογήσουν τις αλλεπάλληλες Νίκες. Και για να μην αποδεχθούν την αλήθεια-συμβολή του λαού τις ερμήνευσαν όπως πάντα τη συμβολή και τις θυσίες του λαού μεταφυσικά :«Ο Θεός, η Παναγιά και οι Αγιοι, οι εικόνες, το Εντούτω Νίκα, οι αγρυπνίες οι παρακλήσεις κλπ...» Με αυτό το σκεπτικό γράφτηκε ελληνική

ιστορία γενικά και του αλβανικού πολέμου ειδικά, που στην ουσία δεν είναι παρά τα στρατιωτικά και κυβερνητικά ανακοινωθέντα: Ημερομηνίες, υψώματα, τοποθεσίες και αριθμοί μαχών και νεκρών.

Ποιος τα έκανε αυτά και για ποιο λόγω έγιναν αυτά: την τάδε μέρα, την τάδε ώρα στην τάδε κορυφογραμμή κλπ; Ποια ηταν τα κίνητρα και για ποιον ακριβώς λόγω πολέμησε ο στρατός με τόση αυτοθυσία και αυταπάρνηση; Για ποιο λόγω ,αψηφώντας και αυτήν ακόμα τη ζωή ο φαντάρος, συμμετείχε και συμπαραστέκονταν σύσσωμος ο λαός στα μετώπισθεν. Μα και για ποιόν ακριβώς λόγω τους έκανε στρατός και λαός αυτούς τους ανεπανάληπτους άθλους, την αυτοθυσία και τους ηρώϊσμούς;

Δύο απ τα τρία αδερφια μου, που επιστρατεύτηκαν στον αλβανικό πόλεμο, (ο ένας ηταν και πολύτεκνος), για ένα μικρό διάστημα ηταν στην ίδια μονάδα. Ενώ εδώ μας έλεγαν, πως την όποια νίκη την οφείλουμε στην Παναγία! Ο,τι οι δικές μας απώλειες είναι ελάχιστες σε σχέση με τις νίκες και αυτό οφείλεται χάρη στην «Παναγιά που μπαίνει ανάμεσα στους εμπόλεμους και δεν άφηνε τις σφαίρες των Ιταλών να φτάσουν στα κορμιά των φαντάρων μας κλπ»!! Οταν γύρισαν όμως ευτυχώς ζωντανοί μας διηγήθηκαν...

«...Κάποια νύχτα μετά από μια μεγάλη μάχη κοιμηθήκαμε δίπλα στους σκοτωμένους. Η μάχη αυτή κράτησε ολόκληρη τη μέρα. Μόνο όταν νύχτωσε σταμάτησε το μακελειό. Το πρωϊ κοιτάζοντας γύρω μας, τρομάξαμε. Πτώματα το ένα επάνω στο άλλο, κουφάρια, κομματιασμένα, διαλυμένα και πολλά χωρισμένα στα δυο...Αίμα... πολύ αίμα. Παντού αίμα...Και μόλις ξυπνήσαμε άρχισε η μάχη για το τελευταίο ύψωμα. Χαλάζι οι σφαίρες, οι χειρομβοβίδες, οι όλμοι και τα κανόνια μετέτρεψαν ολόκληρη την περιοχή σε κόλαση. Και όσοι δεν σκοτωθήκαμε και λουφάξαμε πίσω από κάποια πέτρα, πριν καλά καλά προλάβουμε να ευθυγραμμίσουμε το κορμί, άρχισε νέα αντεπίθεση. Οι φασίστες και το ιταλικό πυροβολικό ασταμάτητα ξερνούσε φωτιά και σίδερο. Σίδερο που κομμάτιαζε κορμιά...».

Βέβαια, τότε που μας τα διηγήθηκαν ίσως διατηρήσαμε κάποια αμφιβολία για τη σκληρότητα της μάχης. Οταν όμως διάβασα τον Ελίτη και τα όσα γράφει για τον αλβανικό πόλεμο, δεν μου έμεινε και η παραμικρή αμφιβολία οτι πράγματι έτσι ακριβώς είχαν γίνει.

Ο,τι δεν μπόρεσαν να κάνουν οί πολυάριθμοι, με άρτιους-εφάμιλλους εξοπλισμούς και επιβλητικά μέσα (Αγγλοι, Γάλλοι, Βέλγοι κλπ) το κατόρθωσε μέσα σε λίγους μήνες η υψηλή φύση των Ελληνων. Με την τρέλα έστω, οχι όμως με το ψέμα και το συμφέρον. Με το ψέμα και το συμφέρον δεν γίνονται πράξεις ηρωϊκές. Οπως το πρόβλεψαν και οι ποιητές, η ιστορική μοίρα επιφύλαξε στους Ελληνες: το βαρύ προνόμιο να δώσουν πρώτοι την απάντηση στη βάναυση επίθεση του φασισμού, οχι μόνο για τη δική τους λευτεριά, αλλα και τη λευτεριά των λαών όπου Γης. Ετσι, ακόμα μια φορά ο λαός μας εκπλήρωσε την ιστορική

του αποστολή, να περιφρουρηθούν οι ανώτερες αξίες και τα ιδανικά του Ανθρώπινου πολιτισμού.

Οι λαοί της Ευρώπης έτριβαν το μάτια. Ειναι τούτο δυνατόν έλεγαν; Μπορεί την ώρα που η θύελλα του δορικτήτορα σαρώνει τους λαούς της Ευρώπης, γκρεμίζει τα σύνορα και έθνη μεγάλα και ισχυρά, υποχωρούν εμβρόντητα μπροστά στη ρομφαίο του, γίνεται μια φούφτα κακό αρματωμένοι άνθρωποι να ξεσηκωθούν και να πετάξουν έξω απ τα σύνορα τους τον επιδρομέα; Που πάνε; Σε τι αποβλέπουν; Και αν, πράγμα απίθανο, κατορθώσουν τώρα το ακατόρθωτο, τι θα γίνει όταν αύριο ξυπνήσει το θηρίο και βγάλει τα νύχια του; Ολα αυτά είναι ορθά και λογικά. αλλα ικανά να πείσουν όσους με ψυχραιμία προσπαθούν να ορθοφρονήσουν και να λογικευτούν.

Την εποχή εκείνη ο ελληνικός λαός ούτε να ορθοφρονήσει, ούτε να λογικευθεί είχε τον καιρό να κάνει. Οι ορθοφρονήσεις και συλλογισμοί θα γίνουν αργότερα. Τώρα το καθήκον λέει να πολεμήσουμε. Αυτές είναι στιγμές όπου θριαμεύει ο παραλογισμός. Αυτό το δέχεται η ιστορία και ειδικά η ιστορία των Ελλήνων. Οσον αφορά τη χούφτα θα επικαλεστώ για άλλη μια φορά όχι μόνο τον Θουκιδίδη αλλά και σύγχρονο Θουκιδίδη: τον Μακρυγιάννη του 21 και του 1940 και της Αντίστασης το 1941 του θα θύμιζε άλλη μια φορά «Κι αν είμαστε ολίγοι εις το πλήθος, παρηγοριούμαστε με έναν τρόπο, οτι η τύχη μας έχει εμάς τους Ελληνες πάντοτε ολίγους, Οτι αρχή και τέλος, παλαιόθεν και ως τώρα, όλα τα θεριά πολεμούν να μας φάνε και δεν μπορούνε. Τρώνε από μάς μένει όμως και μαγιά. Και οι ολίγοι αποφασίζουν να πεθάνουν, και όταν το κάνουν αυτήν την απόφαση, λίγες φορές χάνουν και πολλές κερδαίνουν».

Φαίνεται πως οι λαοί της Ευρώπης, όταν διατύπωναν και δικαιολογημένα αυτές τις απορίες, δεν είχε διαβάσει ακόμα τους δυο προειδοποιητικούς στίχους από τη «Σύβυλλα» του Σικελιανού, που προφητικά είχε εξαγγέλλει και προμηνούσε τον αυριανό θρίαμβο με τους στίχους: «Λαέ των Ελλήνων, Αύριο Ξημερώνει η ποιο Τρανή σου Αυγή, κι Αυγή του Κόσμου». Προ ανάγγειλε οτι θα ξημέρωνε μια «τρανή αυγή» για την Ελλάδα, «αλλα και τον κόσμο», γιατί ο λαός αυτός, ο ελληνικός λαός, δεν σκέφτηκε ούτε πόσο μικρός ηταν ο ίδιος, ούτε πόσο μεγάλοι ηταν εκείνοι που χτύπησαν με αυθάδεια τις πόρτες του και είπε ΟΧΙ: στους επιδρομείς που σκέφτηκαν και τόλμησαν να πατήσουν τα κατ' επανάληψη βρεγμένα με αίμα και ιδρώτα χώματα.

Τον θρίαμβο που στάθηκε, η πρώτη νικηφόρα Αντίσταση στις παντού θριαμβεύουσες ως τότε δυνάμεις του Αξονα και την επόμενη της κατοχής μέρα με τη μέρα γιγάντωνε την Εθνική Αντίσταση. Οι συνεχιστές του αγώνα της Ελευθερίας που άρχισε, την 28η Οκτωβρίου, θα οργανωθούν και θα γίνουν ο εφιάλτης των κατακτητών. Και θα του προκαλέσουν τεράστιες ζημιές. Ο Ελληνας σαν ιδανικό του έχει την Ελευθερία, γιατί έχει συνειδητοποιήσει οτι χωρίς την Ελευθερία η ανθρώπινη ζωή δεν έχει κανένα νόημα.

Η εκλογή της μοίρας ηταν βαριά και το τίμημα μεγάλο. Ποτέ άλλοτε ύστερα από το ξεσηκωμό του 21, δεν είχε φουσκώσει μέσα στην ελληνική ψυχή ο πυρετός της λευτεριά και της λεβεντιάς αντάμα. Θα έλεγε κανείς, πως ο αλβανικός πόλεμος και σε συνέχεια ο ένοπλος και όποια άλλη Αντίσταση εναντίον του άξονα και σαν σύλληψη και σαν εκτέλεση ηταν έργο του λαού. Η άρνησή του να μην υποταγεί και οι πρώτες Ελληνικές νίκες έφεραν την Ελλάδα στο επίκεντρο της παγκόσμιας κοινής γνώμης. Ο αντίλαλος του «οχι» και της νίκης, ηταν κάτι το πρωτόγνωρο, τη στιγμή που ολόκληρη η Ευρώπη στέναζε κάτω απ τη μπότα του άξονα. Το ίδιο μεγαλούργησε όταν λίγους μήνες αργότερα είπε το δεύτερο ΟΧΙ το σύγχρονο «Μολών Λαβέ» ο λαού μας. Αυτό το ΟΧΙ ηταν ποιο ηρωϊκό απ το πρώτο. Με αυτό το ΟΧΙ ο λαός μας αποφάσισε να αναμετρηθεί με τις στρατιές των Ούνων, που εξαπέλησε ο Χίτλερ στις Εξη του Απρίλη του 1941, ενανίον της Ελλάδας στα οχυρά της Μακεδονίας και αργότερα στην Κρήτη.

Εκεί στα οχυρά που μια χούφτα ήρωες, αντιμετώπισαν με Θεϊκή καρτερία τα αλλεπάλληλα κύματα των ατσαλόφρακτων φαλλάγγων και μιάς άλλης αυτοκρατορίας 90 εκατομμυρίων, που πρόστρεξε να σώσει το ήδη τρωτό και πληγωμένο ποια μύθο του αήττητου. Εκεί που ο διοικητής των γερμανικών μονάδων κρατώντας άσπρη σημαία φώναζε με τη Ντουντούκα, να κάνει γνωστή στο Διοικητή, τη συνθηκολόγηση του Τσολάκογλου, τονίζοντας το «άσκοπο πλέον του αγώνα» και να παραδοθεί με τους άνδρες του. Για να πάρει την απάντηση απ τον Ταγματάρχη Δουράτσο οτι :«τα κάστρα δεν παραδίδονται, αλλα καταλαμβάνονται».

Οι Γερμανοί βλέποντας ποσό λίγοι ηταν οι Ελληνες και με ποια μέσα κρατούσαν τόσο χρονικό διάστημα καθηλωμένες υπέρμετρες δυνάμεις και το κόστος που πλήρωσαν σε αίμα προκειμένου να μπουν στο ελληνικό έδαφος, στάθηκαν προσοχή και παρουσίασαν όπλα στους σωρούς των νεκρών, που υπερασπίστηκαν μέχρις αισχάτον την ιερή γη τους. Στην ιστορία του ελληνικού στρατού (σελ 251) δημοσιεύεται το γερμανικό ανακοινωθέν της 11/4/41. που αναφέρει τις πολεμικές εκείνες συγκρούσεις και που ανάμεσα στα άλλα γράφει: «Εκλεκτά ελληνικά στρατεύματα υπερασπίστηκαν με εντελώς εξαίρετον ηρωϊσμόν τα οχυρά της γραμμής Μεταξα. Προκλήθηκαν ώς εκ τούτου συγκρούσεις εξ εγγυτάτης αποστάσεως, τόσον πείσμονες και έντονοι, όσο δεν είχα λάβει μέχρι τούδε χώραν εις κανένα άλλο πολεμικό μέτωπο...». Μήπως οι ηγεσίες αυτών είχαν εντολή να μην αμυνθούν;

Ομως πέρασαν. Και ο ήρωας της Πίνδου, των Μακεδονικών οχυρών και της Κρήτης την άλλη μέρα έγινε αγωνιστής της Εθνικής Αντίστασης.

Για να ακολουθήσει σε λίγο το ακόμα ποιο βροντερό ΟΧΙ, με την ίδρυση του ΕΑΜ για να γίνουν οι αγωνιστές αυτοί. οι εφιάλτες των κατακτητών. Θα καθηλώσουν πολλές αξιόμαχες δυνάμεις και θα προκαλέσουν τεράστιες και ανεπανόρθωτες ζημιές με αποκορύφωμα τον Γοργοπόταμο, τις εκατοντάδες ανατινάξεις γεμάτες στρατό και πολεμοφόδια φάλαγγες, σιδηροδρομικές

αμαξοστοιχίες από τον ΕΛΑΣ και Νηοπομπές απ το ΕΛΑΝ, στις εκατοντάδες πολύνεκρες μάχες και τις ανατινάξεις αποθηκών πλοίων, λιμανιών, αεροδρομίων κλπ.

Ο ελληνικός λαός είχε ένα μεγάλο θησαυρό αγωνιστικών παραδόσεων, μακρόχρονους αγώνες, θυσίες, ολοκαυτώματα και νίκες. Δεν μπορούσε να ξεχάσει, να τα απαρνηθεί όλα αυτά γιατί το ήθελαν μερικοί. Από αυτόν τον πλούσιο και ανεξάντλητο θησαυρό αντλούσαν τη δύναμη και τη θέληση-απόφαση για αγώνα. Αυτήν ακριβώς τη δύναμη-θέληση του αγωνιστή λαού, εκφράζανε και προωθούσαν οι πρωτοπόροι και ηταν το ζωντανό παράδειγμα του. Ηταν αυτοί που δίνανε πνοή και προοπτική στον λαϊκό αγώνα.

Ηταν αυτοί που προειδοποιούσαν το είμαστε από όλες τις μεριές περί κυκλωμένοι από εχθρούς και θα έρθουν και άλλο και ήμαστε αναγκασμένοι να βαδίσουμε κάτω από τα πυρά τους. Γι' αυτό και πρέπει να ενωθούμε ύστερα από Ελεύθερη παρμένη απόφαση για να πολεμήσουμε τους εχθρούς και όχι για πάμε στον δικό τους βάλτο που προ ετοιμάζουν για τον εαυτό τους

Και τώρα πριν ακόμα ολοκληρωθεί η ένωση μερικοί από μας, πριν ακόμα καταλάβουν για ποια Ενωση μιλάμε και εννοούμε το ΕΑΜ, αρχίζουν να φωνάζουν πάμε στο αυτόν τον Βάλτο! Και όταν αρχίζουμε να τους μαλώνουμε, απαντούν: τι καθυστερημένοι που είστε! Και πώς δεν ντρέπεστε να μας αρνήστε την ελευθερία να σας καλούμε σε ένα καλύτερο δρόμο! Ω ναι κύριοι είστε ελεύθεροι όχι μόνο να μας καλείτε, μα και να μας πάτε ακόμα και στο βάλτο σας, αν βέβαια σας το επιτρέψουμε. Και ο νοών νοήτω...

Αυτή η Λαϊκή ανεξάντλητη δύναμη άρχισε να οργανώνεται και να κινητοποιείται απ τις πρώτες μέρες που οι κατακτητές πάτησαν το «Αγιο της χώμα οι δολοφόνοι Χιτλερικοί», που λέει και ένα απ τα τραγούδια της Αντίστασης.

Το πνεύμα της Αντίστασης έρχονταν απ το μεγάλο 21, που ηταν σχετικά πρόσφατο. Αμέσως μετά την κατάρρευση του μετώπου, ο λαός ένοιωσε οτι θα ζούσε ένα καινούριο 21. Ετσι όπως οι αγωνιστές του 21 ένοιωθαν τους αρχαίους αγωνιστές, Οδυσέας, Λεωνίδας, Περικλής, Σόλων, Αλέξανδρος, κλπ. έγιναν Κολοκοτρώνης, Καραϊσκάκης, Ανδρούτσος, Μπότσαρης, Μπούρας, Καρατζάς Καρατάσος, έτσι και στην Αντίσταση. Οποιος γνώρισε απ κοντά τον εθελοντή αντάρτη και συζήτησε μαζί του για τον αγώνα και το περιεχόμενο του αγώνα, θα διαπίστωνε οτι πρέπει να είχε έντονη τη βεβαιότητα μέσα του οτι θεωρούσε τον εαυτό του απόγονο κατευθείαν απ τους αγωνιστές τους 21.

Ολα σχεδόν τα ονόματα που πήρε η πλειοψηφία των αγωνιστών ηταν απ τη Μυθολογία, αρχαία και πατρογονικά όπως: Λεωνίδας, Περικλής, Κολοκοτρώνης, Ακρίτας κλπ ή τοπωνυμίες: όπως Βερμιώτης, Κόζακας, Χείμαρος κλπ. Μα και οι πολιτικές οργανώσεις στο πρότυπο της«Φιλικής Εταιρίας» λειτουργούσαν. Αν η επανάσταση του 21, ηταν το σταθερό πρότυπο του Νέου αγώνα, η αρχαία Ελλάδα ηταν το αξεπέραστο πολιτιστικό πρότυπο του σύγχρονου κόσμου. Και

αυτό γιατί ήξεραν, πως εδώ και από εδώ ξεκίνησαν όλα. Τα γράμματα και οι τέχνες. Η Δημοκρατία, η Πολιτική, η Ιστορία, τα Μαθηματικά, η ποίηση, η λογοτεχνία, φιλοσοφία κλπ έχουν πατρίδα την Ελλάδα.

Ο λαός μας εμπνευσμένος απ τις παραδόσεις και τους αγώνες των προγόνων σε στενή συνεργασία με τη διανόηση, οχι μόνο διαφύλαξαν αλώβητη την πατρογονική κληρονομιά και κουλτούρα, αλλα σε αντίθεση με τις άλλες Βαλκανικές και ευρωπαϊκές Αντιστάσεις παρήγαγε πολιτισμό. Κάτω από πολύ ποιο δύσκολες συνθήκες ορθώνοντας ο λαός μας το ανάστημά του στον φασισμό, ντόπιο και ξένο επέκτεινε τον Ανθρώπινο και αγωνιστικό πολιτισμό. Τον πολιτισμό της Ειρήνης, της Δημοκρατίας της Αλληλεγγύης και της Κοινωνικής Δικαιοσύνης.

Οταν ο φασισμός χτύπησε την πόρτα μας και έστησε και εδώ ένα φυλάκιό του με τη δικτατορία του Μεταξά, και έβαλε σε άμεσο κίνδυνο αυτήν την πνευματική πατρογονική κληρονομιά, οι άνθρωποι όλων των ειδών του λόγου και των μορφών τέχνης, έχοντας επίγνωση αυτής της βαριάς κληρονομιάς. Ο αντιφασιστικός αγώνας συνεχίστηκε στην «παρανομία» με σκοπό οχι μόνο να περιφρουρήσουν αυτόν τον ανεκτίμητο θυσαυρό του λόγου και της τέχνης, αυτήν την πνευματική κληρονομιά των προγόνων από τα βέβηλα βλέμματα και τα αρπακτικά χέρια των σκοταδιστών του κόσμου, αλλά με τη ολόθερμη και εθελοντική συμμετοχή του λαού και της διανόησης στον Αντιστασιακό αγώνα στη διάρκεια της κατοχής, παρά τις τραγικές συνθήκες οχι μόνο περιφρούρησαν στο βαθμό που ηταν δυνατόν θυσαυρό, αλλα και πλούτισαν αυτόν τον ιστορικό πολιτισμό.

Μπορεί η δικτατορία να απαγόρευσε και να διέλυσε τις αντιφασιστικές οργανώσεις, μπορεί να έπιασε και να έκλεισε τα στελέχη τους και χιλιάδες άλλους αντιφασίστες στη φυλακή και στα στρατόπεδα συγκέντρωσης, για να τους παραδώσει αργότερα επί αποδείξει στους επιδρομείς, αλλά τις ιδέες, το πνεύμα και την αγωνιστικότητα του λαού δεν μπόρεσε να τα δουλώσει.

Κάθε εποχή έχει τα δικά της χαρακτηριστικά, τα μέσα που την εκφράζουν και την ιδιαίτερη εκπροσώπησή της στον πολιτιστικό τομέα γενικά και στης ιστορίας ειδικά. Ολες οι εποχές, δεν χωρίζονται με ερμητικά τείχη. Δεν είναι αυθύπαρχτες ούτε ασύνδετες η μια με την άλλη. Με οποιονδήποτε τρόπο και αν γίνεται η αλλαγή, τα βιώσιμα στοιχεία της παλιάς εξακολουθούν να ζουν και να αναπτύσσονται στην καινούρια. Οι προϋποθέσει του καινούργιου γενιούνται μέσα στο παλιό. Αν δεν ηταν έτσι, αν γινόταν διαφορετικά, θα καταλήγαμε στο συμπέρασμα, πως κάποια δύναμη έξω κοινωνική, μια υπερφυσική δύναμη βάζει σε κίνηση αναιτιολόγητα και αφθαίρετα την ιστορία.

Παίρνοντας και προσωπικά μέρος στο μεγάλο αγώνα της Εθνικής Αντίστασης, οι ανθρωποι των γραμμάτων και των τεχνών, έζησαν όλη την τραγωδία και όλο το αγωνιστικό μεγαλείο του λαού: τη μαρτυρική πείνα, το φοβερό θανατικό, τις μάχες, την ασφυκτική καταπίεση, το όργιο της βίας και του τρόμου,-μπλόκα,

συλλήψεις, κρεμάλες, στρατόπεδα, κλούβες, βασανιστήρια και ομαδικές εκτελέσεις-αλλα και την αγωνιστική του έξαρση και ορμή, την εθελοντική αυτοθυσία, τις ηρωϊκές πράξεις και τα λαμπρά κατορθώματά του. Αυτά ακριβώς τα βιώματα αισθάνθηκαν έντονη και βαθιά την ανάγκη και το χρέος να μετουσιώσουν σε λόγω και τέχνη : να τα κάνουν ποίημα, διήγημα, χρονικό, μυθιστόρημα, θούριο, αφίσσα, πίνακα.Τα έκαναν εκατοντάδες τραγούδια, με πρώτο το « ΠΑΙΔΙΑ ΣΗΚΩΘΗΤΕ ΝΑ ΒΓΟΥΜΕ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΚΑΙ ΑΝΔΡΕΣ ΜΕ ΟΠΛΑ ΣΤΟΥ ΩΜΟΥΣ...», το «ΣΤ ΑΡΜΑΤΑ ΣΤΑΡΜΑΤΑ ΕΜΠΡΟΣ ΣΤΟΝ ΑΓΩΝΑ ΓΙΑ ΤΗ ΧΙΛΙΑΚΡΙΒΗ ΤΗ ΛΕΥΤΕΡΙΑ...» το «ΕΑΜ, ΕΑΜ, ΕΑΜ, ΦΩΝΗ ΛΑΟΥ ΠΟΥ ΦΤΑΝΕΙ ΩΣ Τ ΑΣΤΡΑ ΤΟΥ ΟΥΡΑΝΟΥ» το «ΕΜΠΡΟΣ ΕΛΑΣ, ΕΛΑΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ΤΟ ΔΙΚΙΟ ΚΑΙ ΤΗ ΛΕΥΤΕΡΙΑ...» το «ΠΕΣΑΤΕ ΘΥΜΑΤΑ ΑΔΕΡΦΙΑ ΕΣΕΙΣ ΣΤΟΝ ΤΙΜΙΟ ΑΓΩΝΑ...». το ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΖΩΗ ΚΑΙ ΦΩΣ ΜΟΡΦΩΣΗ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ» κλπ κλπ σύνθημα με το οποίο και για το οποίο προκειμένου να πάρει σάρκα και οστά έπεσαν πολεμώντας 1300 ΕΠΟΝΙΤΕΣ

Στο μεγάλο και πολυαίμακτο αγώνα της Εθνικής Αντίστασης, όπου ο λαός εθελοντικά φανέρωσε τις καταπληκτικές αρετές και το αγωνιστικό μεγαλείο. Συμμετέχοντας άμεσα βρέθηκαν ανάμεσα στους καλύτερους αγωνιστές της λευτεριάς και πρόσφεραν την ξεχωριστή και ειδική εκείνη συμβολή, που μόνο αυτοί ηταν σε θέση να προσφέρουν: Να καταγράψουν με το λόγω και να απεκονείσουν με την τέχνη αυτόν τον αξιοθαύμαστο αγώνα του λαού ενάντια στον ντόπιο και ξένο φασισμό.

Τον αγώνα για το Δίκιο και τη Λευτεριά. Πολύ σημαντικής σημασίας ηταν η προσφορά στην ελεύθερη Ελλάδα μέσα σε εντελώς διαφορετικές συνθήκες από ό,τι στην κατεχόμενη Αθήνα. Εκείνο που χαρακτηρίζει ιδιαίτερα όλα τα έργα τους εκτός του οτι είναι φορτισμένα με άσβεστες ελληνικές μνήμες, είναι γεμάτα Ελλάδα, αγάπη και Αντίσταση. Τα μηνύματα είναι διαποτισμένα με βαθιά πίστη στον Ανθρωπο, την ακατανίκητη δύναμη των λαών και τους αγώνες τους. Εκφράζουν τους ποιο σκληρούς και πιο κρίσιμους αγώνες του λαού για λευτεριά και εθνική ανεξαρτησία, με μηνύματα που φτάνουν και αγγίζουν τις ποιο ευαίσθητες χορδές και σημεία των ανθρωπίνων πόθων και ελπίδων: την απελευθέρωση του Ανθρώπου, σαν μοναδική και ανεπανάληπτη Ανθρώπινη οντότητα και υπόσταση.

Γι’ αυτό και αποσιωπήθηκε, διώχθηκε και καταδικάστηκε στη σιωπή και την αφάνεια. Ενα μεγάλο μέρος των έργων καταστράφηκε από τις βάρβαρες και ειδικά για το σκοπό αυτό έρευνες στα σπίτια. Δυστυχώς ένα μέρος αυτών έργων καταστράφηκε και από τους ίδιους τους Δημιουργός, αφού η ύπαρξή του ηταν συνώνυμο της ίδιας της ζωής του αν οχι και των οικείων του. Εγώ προσωπικά, αφού οι έρευνες διαδέχονταν η μια την άλλη, υποχρεώθηκα να συνεναίσω όντας κρατούμενος, να καταστραφεί ένα μεγάλο μέρος από το έντυπο και φωτογραφικό Αρχείο του Νομαρχιακου Συμβουλίου της ΕΠΟΝ.

Στην αντιστασιακή εποποιϊα του ελληνικού λαού, η συβμολή που πρόσφεραν οι άνθρωποι των γραμμάτων και των τεχνών, τόσο με το έργο τους, όσο και με

την άμεση συμμετοχή και δράση στον αγώνα, στάθηκε και παραμένει μεγάλη και ειδική σε σημασία και βαρύτητα.

Ενώ λοιπόν, οι έρευνες διαδέχονταν η μια την άλλη να βρεθεί και να καταστραφεί αυτό το Αντιστασιακό υλικό και ξοδεύονταν τόνοι χαρτιού και τυπογραφικής μελάνης για να ικανοποιηθεί το αίτημα της ανέρρευσης και της καταστροφής, για να καλλιεργηθεί στο λαό το αίσθημα της ηττοπάθειας και της έλλειψης έργου. Η αντίθεση ηταν ασυμβίβαστη. Παρ' όλες τις προσπάθειες, πονηρές ή απονήρευτες που έγιναν, το πνεύμα της ήττας που τόσο πολύ ήθελαν ντόπιοι και ξένοι δεν μπόρεσε να πιάσει ρίζα. Πεποίθηση του λαού ηταν, οτι δεν είχε νικηθεί από το φυσικό του αντίπαλο, αλλά από τους τρίτους, από τους ξένους, που ήρθαν σαν σύμμαχοι και τρογκυλοκάθησαν στην απελευθερωμένη από τον ίδιο λαό χώρα σαν νέο κατακτητές.

Και οι ανθρωποι της πέννας, του χρωστήρα και του σκαρπέλου ,γνώρισαν και αυτοί την τύχη των αγωνιστών της Εθνικής Αντίστασης και ολοκλήρου του λαού μας, που τη νικηφόρα πορεία του την ειχαν διακόψει βίαια οι ξένες επεμβάσεις.

Οι άνθρωποι των γραμμάτων και των τεχνών περιέγραψαν με λόγω τον αγώνα και αποτύπωσαν σε έργα τέχνης τους άθλους και την πρωτόγνωρη αυτοθυσία για τους οποίους άθλους και πρωτιές ολόκληρη η Ανθρωπότητα όπου Γη, είχε στραμένα τα βλέμματά της στην Ελλάδα. Ενώ λοιπόν, όλοι παρακολουθούσαν (το 21) και τώρα με κομμένη την ανάσα τα γεγονότα που καθημερινά διαδραματίζονται, μιλούν για την Ελλάδα και καταγράφουν ένα προς ένα τα γεγονότα. Η Ελλάδα που είναι η μοναδική χώρα στην οποία ηττούνταν κάθε μέρα ο άξονας, μόνο οι δικοί μας Αγία Τριάδα, που με υπόδειξη των Αγγλων δολοφόνησαν τον Ιωάννη Καποδίστρια, έκανε Υπουργό Ασφάλειας τον Παπαφλέσα, που συνέλλαβε, βασάνισε και δολοφόνησε με Χωσία κατ' εντολή της και οι φλουριατόχρυσοι «ιστορικοί» με την πέννα καταχώνιασαν, οχι μόνο το κοινωνικό περιεχόμενο του 21, αλλα και αξιοθαύμαστους αγωνιστές στην αφάνεια.

Τα γεγονότα που διαδραματίζονταν στην Ελλάδα, την περίοδο 1940-44 σ αυτήν τη γωνιά του πλανήτη, σ αυτόν τον ξερό βράχο, δεν υπήρχε Ανθρωπος στην κατεχόμενη Ευρώπη, που δεν τα αναγνώρισε, που δεν τα θαύμασε και δεν εμπνεύστηκε απ τον αξιοθαύμαστο λαό μας. Το λαό που δεν δίστασε να πάρει στα στιβαρά του χέρια, τόσο τον πόλεμο της Αλβανίας, άλλο τόσο και της Εθνικής Αντίστασης. Και τα παρακολουθούσαν βήμα προς βήμα τα γεγονότα που εξελίσσονταν στον ελλαδικό χώρο το 1940-44, γιατί γνώριζαν την καθοριστική σημασία που είχαν για την παγκόσμια κοινότητα οι αγώνες των Ελλήνων.

Τα παρακολουθούσαν γιατί γνώριζαν, πώς οι αγώνες των Ελλήνων, δεν αφορούσαν μόνο τους Ελληνες. Ηξεραν, πως και ο αγώνας αυτός, όπως και οι προηγούμενοι έχουν οικουμενικότητα. Ηξεραν, πως εδώ με τον αγώνα ο Ανθρωπος πήρε, την Ανθρώπινη Πνευματική του Υπόσταση. Και το κυριότερο γνώριζαν πως από εδώ ξεκίνησαν όλα: Οι Αμφικτιονίες, η Παιδεία, τα Σχολεία, τα

Πανεπιστήμια, η Βουλή, οι Νόμοι, τα Στάδια και οι Ολυμπιάδες, η Ευγονία, η Ιατρική, η Υγεία και η Χριστιανική Θεολογία.

Οτι όλα, μα όλα κατάγονται απ την Ελλάδα: Τα Μαθηματικά, το Θέατρο, η Μουσική, η Ζωγραφική και η Αρχιτεκτονική, φέρνουν βαθίες τις ελληνικές σφραγίδες. Ολες, μα όλες οι Επιστήμες, οι Τέχνες, οι Πνευματικές και οι Κοινωνικό-οικονομικές επιδόσεις προέρχονται απ την Αρχαία Ελλάδα. Και αν οι αντιδραστικοί, σκοτεινοί κύκλοι και τα Φαιά φορούντες, δεν κατάστρεφαν τις βιβλιοθήκες-Αλεξάνδρειας κλπ και είχαν σωθεί τα αριστουργήματα που έγραψαν οι Ελληνες Σοφοί, συγγραφείς και εφευρέτες, η ελληνική Επιστήμη, θα θεωρούνταν σαν το πρώτο και το μεγαλύτερο κατόρθωμα της Ανθρωπότητας.

Ολα αυτά μαζί λένε πως Εμείς οι Ελληνες, δεν ήμαστε τυχαίοι και τυχάρπαστοι σε αυτήν την Βαλκανική γωνιά της Ευρώπης. Εχουμε ταυτότητα, ιστορία, παράδοση και σελίδες αγώνων: εθνικής, ηθικής και πνευματικής Αντίστασης και έναν αξιοθαύμαστο πολιτισμό. Εχουμε αποσκευές πλούσιες σε αρετή, τόλμη και αξιοπρέπεια. Εχουμε αξιοπρεπές παρόν και μέλλον. Μα και μια τεράστια προσφορά στην παγκόσμια κοινότητα.

Ολα αυτά δεν τα επικαλούμαστε, πολύ περισσότερο δεν τα γράφουμε εμείς. Τα αναφέρει η «Παγκόσμια Ιστορία του Πολιτισμού» συγγραφέας της οποίας είναι ο διάσημος Αμερικανός μελετητής της vvilldy rant, καθώς και ο Βρετανός Xenr mein, που επί λέξη λέει οτι: «Τίποτε δεν κινείται στον κόσμο μας που δεν είναι Ελληνικό». Και το βασικότερο ξέρουν πως το δικό μας παρελθόν είναι το δικό τους παρόν.

Ηξεραν, ακόμα πως το ελληνικό πνεύμα, είναι αυτό που άδρευσε τόσο βαθιά και ολοκληρωτικά τον σύγχρονο πολιτισμό, ώστε ολα τα αναπτυγμένα έθνη να είναι πνευματικά παιδιά της Ελλάδας. Ο ελληνισμός δεν πρέπει να μείνει-όπως προσπαθούν μερικοί-χωρίς μνήμη, οράματα και ελπίδα. Μόνο αν μείνει άπαρτο κάστρο της Μνήμης και της Ιστορικής Αλήθειας θα μεγαλουργεί. Και μνήμη σημαίνει ιστορία.

Σε έναν τόπο που δεν στερείται μνήμης, μια απ τις λίγες, σπάνιες αξίες του ελληνικού λαού σαν αυτή της Αντίστασης, που ξεχωρίζει σε εθελοντική προσφορά, αυτοθυσία και ηρωϊσμό είναι εθνικά ωφέλιμο, τίμιο και ηθικό να παραμείνει ζωντανή και να της δοθεί η πρέπουσα θέση στη ζωή και την ιστορία.

Οι Ανθρωποι της Αντίστασης αγωνίστηκαν μέχρι τη στερνή τους πνοή, με πάθος στον τετράχρονο σκληρό και αιματηρό αγώνα, για να μην χαθεί για την Ελλάδα και οχι μόνο γι' αυτήν, το μεγαλόπνευστο έργο των αγωνιστών, που καθαγίασαν με το αίμα τους οι πρωτομάρτυρες κομμουνιστές και ΜΗ, για να ηττηθεί ο φασιστικός άξονας, την απελεθέρωση της χώρας απ την τριπλή σκλαβιά και τις υπεράνθρωπες προσπάθειες, που έκαναν για να υλοποιηθούν και τα κοινωνικό-οικονομικά προβλήματα που απασχολούσαν το λαό και τη χώρα. Προβλήματα που έμειναν άλυτα απ το 1821 ακόμα. Ενα έθνος που θέλει

να αγνοεί τους αγώνες, τις θυσίες και τους αγωνιστές που τις έκαναν, είναι καταδικασμένο να οδηγηθεί αργά ή γρήγορα στην παρακμή.

Εκεί στη μνήμη λάμπει ο πολιτισμός και η πρόσφορά κάθε λαού. Χωρίς τη μνήμη οι ιστορικές εμπειρίες και η προσφορά μένουν άγνωστες. Δεν επικοινωνούν με την αρχαία και σύγχρονη αείχρονη κουλτούρα του.

Ο,τι δεν γράφεται ξεχνιέται. Και οχι μόνο ξεχνιέται, αλλα και διαστρελώνετε, παραποιείται, αλλοιώνεται και τη θέση της ιστορικής αλήθειας την παίρνει το κατασκευασμένο ψέμα. Και το ψέμα δεν είναι ιστορία. Η ιστορία δεν παραποιείται μόνο με το συνοθύλευμα που θεωρείται ιστορία, με επιλεκτικό τρόπο από στρατευμένους και για ταξικούς σκοπούς και στόχους. Παραποιείται και αν ακόμη δεν γίνεται αυτό έντεχνα, αποφεύγεται όμως σκόπιμα η διδασκαλία της στα σχολεία, έτσι ώστε όσο περισσότερο πλησιάζουν τα γεγονότα προς την εποχή μας, τόσο ποιο άγνωστα να είναι σε αυτούς που τα διδάσκονται.

Στην αυριανή γενιά που θα αναλάβει την ηγεσία του τόπου, τους Νόμιμους κληρονόμους των αγώνων του Ελληνισμού, έτσι όπως το κατεστημένο έχει προαποφασίσει, δεν θα έχει διδαχθεί. Και αφού δεν θα έχουν διδαχθεί οι αγώνες, δεν θα είναι και ιστορία. Αν σε αυτό προστεθεί και η ακόμα ποιο έντεχνη προσπάθεια τα μηνύματα αυτών των αγώνων, περιβεβλημένα με ταξικούς σκοπούς και στόχους να διοχετεύονται σε άλλους δρόμους. Σε δρόμους που αποκτούν εθνικιστικό ταξικό και ατομικό χαρακτήρα.

Στο διάβα των αιώνων οι γενιές των Ελλήνων αγωνίστηκαν. Αγωνίστηκαν όμως για τα πανανθρώπινα οράματα και ιδανικά. Για ιδεώδη και αξίες αξεπέραστες : Για Ειρήνη, Ελευθεριά, Δημοκρατία, Δικαιοσύνη, Ησηγορία και Ισότητα. Η ιστορία όπως γράφεται και κυρίως όπως διδάσκεται τα συγκεντρώνει όλα αυτά κάτω απ ένα γενικό τίτλο «εθνικά ιδεώδη». Η επιλεκτική και στρατευμένη ιστορία τα καπηλεύεται με σκοπό να δημιουργήσει αντί για εθνική, εθνικιστική συνείδηση. Και αλίμονο στους λαούς που πέφτουν στην παγίδα του εθνικισμού. Μοιραία συνέπεια αυτού του τρόπου συγγραφής και διδαχής της ιστορίας: Η μη αποδοχή του διαφορετικού, ο φασισμός, ο ραστισμός , ο πόλεμος για να επιβληθούμε εμείς οι καλύτεροι. Ο «περιούσιος λαός του Θεού». Οι καλύτεροι που κανείς δεν είναι σαν και εμάς κλπ !!!

Η τέτοια αναγραφή της ιστορία, οχι μόνο οδηγεί στη ρήση του Hegel, που επισημαίνει οτι ο «δόλος της ιστορίας» αποδεικνύεται τελικά υπέρτερος απ την προνοητικότητα των εκάστοτε κρατούντων να μην καταγράψουν τα γεγονότα όπως πραγματικά έγιναν την επιβεβαιώνουν την ρήση. Οτι η ιστορία εκτός του οτι γράφεται απ τους νικητές, αλλα γράφεται και με δόλο και μόνο για τους νικητές.

Τα γεγονότα όταν καταγράφονται την ώρα που διαδραματίζονται έχουν τη φλόγα και την αμεσότητα του γίγνεσθαι. Κάθε μεταγενέστερη προσπάθεια για εξωραϊσμό, απόκρυψη ή δικαίωση για να εξυπηρετήσει κατοπινές σκοπιμότητες, θα ηταν πλαστογραφία της ίδιας της ιστορίας και των γεγονότων. Και αυτά είναι

πεισματάρικα, είτε μας αρέσει είτε οχι έτσι όπως καταγράφονται έγιναν στην πραγματικότητα και οχι όπως θα θέλαμε να είχαν γίνει. Και όλοι έχουν το δικαίωμα να μάθουν από πρώτο χέρι τι ακριβώς έγινε εκείνα τα χρόνια.

Δεν είναι η αλήθεια που βλάπτει, όσο δυσάρεστη και αν είναι. Ούτε είναι αυτή που ξύνει πληγές, σπέρνει μίση, διχασμό και συμφορές. Ειναι, αντίθετα, η απόκρυψη της αλήθειας, η θεληματική ή αθέλητη αλλοίωση και διαστρέβλωση των πραγματικών γεγονότων, τα μισόλογα και τα ψέματα. Ειναι τα εγκλήματα μικρά η μεγάλα, καθώς και οι συνθήκες, μα και οι αιτίες που επέτρεψαν να γίνουν αυτά. Δεν ωφελεί να τα κρύβει και να τα αποσιωπά καμιά πλευρά. Μόνο στο φως της δημοσιότητας και οι καθαρές εξηγήσεις απέναντι στο λαό και την ιστορία, θα δώσουν την ευκαιρία στον καθένα να δει τι έγιναν, πως έγιναν και γιατί έγιναν έτσι και οχι αλλιώς για να μην ξαναγίνουν.

Σαν λαός μας χρειάζεται η μνήμη, και κυρίως η ιστορική μνήμη. Μας χρειάζεται αυτή η κρυφή φλόγα, που άσβεστη να μας θυμίζει τα γεγονότα που σηματοδοτούν την μακραίωνη ιστορική πορεία του λαού μας. Και μας χρειάζεται γιατί η μνήμη είναι αυτή που γράφει και διατηρεί ζωντανή την ιστορία και βοηθάει την εξέλιξη. Η ιστορική μνήμη είναι η υποδομή πάνω στην οποία δομείται το μέλλον. Ειναι η δύναμη της μνημοσύνης, ο φάρος και ο φρουρός της συλλογικής μνήμης. Ειναι η συνείδηση του Εθνους. Κάθε λαός, πολύ περισσότερο ο δικός μας πρέπει να θυμάται και να καταγράφει όλη του την ιστορία καλή ή κακή. Μαύρες και άσπρες σελίδες.

Ενώ λέμε, με στεντόρια τη φωνή οτι το κάλεσμα του Ρήγα, στηριγμένο στην μνήμη και Ελληνική παιδεία, είχε οικουμενικό χαρακτήρα κρύβουμε ή και ντρεπόμαστε ακόμα να πούμε οτι το κάλεσμα του βρήκε μεγαλύτερη ανταπόκριση στους Βαλκανικούς λαούς. Γιατί να κρύψουμε λόγου χάρη, οτι ο στρατός του Αλέξανδρου Υψηλάντη, όταν αποβιβάστηκε στο Ιάσιο της Ρουμανίας, αποτελούνταν οχι μόνο από Ελληνες, αλλα από Αρβανίτες, Σέρβους και Βουλγάρους. Να πούμε το ίδιο δυνατά οτι η Εκκλησία μας, δεν αρκέστηκε στο να αφορίσει μόνο τον Ρήγα και τον Υψηλάντη, αλλα αφόρισε και την ίδια την Επανάσταση. Οτι ανάμεσα στην σημερινή Ελλάδα προτιμότερη ηταν για αυτούς η «μικρά και έντιμος Έλλάς». Η Ελλάδα της Μελούνας, της μιζέριας της ψωροκώσταινας. Η Ελλάδα του πτωχοπροδρομισμού και των συμπεθεριών ανάμεσα στους Δελιγιανναίους και τους Κολοκοτρωναίους.

Οτι σαν Λαός, είχαμε και εμείς όπως οι άλλοι λαοί τους Παυσανίες, τους Εφιάλτες στην Αρχαιότητα, τους Νενέκους και πολλούς Κοτζαμπάσηδες, Προεστούς και Κληρικούς και κυρίως Δεσποτάδες, που συνεργάστηκαν σ όλα τα επίπεδα με τον δυνάστη ενάντια στην Επανάσταση και πλειάδα συνεργατών στην κατοχή. Και μια συνεργασία που συμμετείχε σε όλα α επίπεδα: Πολιτικά, οικονομικά και ένοπλα. Και οτι είναι αυτοί ακριβώς που φιγουράρουν σαν πρωταγωνιστές της Επανάστασης στις πλατείες των πόλεων με αγάλματα, με προτομές, ενώ ο πρωτομάρτυρας Ρήγας, είναι καταχονιασμένος στις συνοικίες και όταν το θυμάται κάποιο Δημοτικό Συμβούλιο στους παρόδους των πόλεων,

αφού οι κεντρικοί δρόμοι και πλατείες είναι καταλημένες απ αυτούς που τον πολέμησαν και τον αφόρισαν και στις μεγάλες και κεντρικές λεωφόρους οι Βασιλείς, οι Βασίλισσες και οι πρίγκιπες και οι όποιοι στρατηλάτες!!! Μα και τώρα στην έκδοση του Ευρώ

Γιατί λέμε ψέματα στα Ελληνόπαιδα, οτι η Επανάσταση κηρύχθηκε στις 25 του Μάρτη του 1821, απ τον Παλαιών Πατρών Γερμανό στα Καλάβρυτα, ενώ η αλήθεια είναι οτι κηρύχθηκε στο Ιάσιο της Ρουμανίας στις 22 Φευρουαρίου του 1821. Γιατί λέμε ψέματα οτι ο Δαβάκης έπαιξε πρωταρχικό ρόλο στον Αλβανικό πόλεμο, ενώ στην πραγματικότητα τον πρωταγωνιστικό ρόλο τον έπαιξε ο συνταγματάρχης Φρατζής.

Για όλους αυτούς η ιστορία σταμάτησε κάπου στο 1204, οταν οι στραυροφόροι άλλωσαν την Πόλη και μοίρασαν τη Βυζαντινή αυτοκρατορία. Γιατί εξακολουθούμε να διδάσκουμε στα παιδιά οτι αν υπάρχει Ελλάδα σήμερα και ελληνική παιδεία τα οφείλουμε στο κρυφό σχολιό, όπου δάσκαλοι ηταν οι παπάδες, ενώ ξέρουμε πολύ καλά, οτι η Οθωμανική Αυτοκρατορία, ηταν πολυεθνική και σαν πολυεθνική στήριξε την ύπαρξή της σε τρεις βασικούς άξονες α) την ανηξηθρησκεία β) τη συνεργασία με τις ηγεσίες των λαών ή εθνικοτήτων και γ) την είσπραξη των φόρων.

Για το σκοπό αυτό επέτρεπε τη λειτουργία σχολείων αλλα και τη λειτουργία ουσιαστικής αυτοδιοίκησης που βοήθησε τον Ελληνισμό, οχι μόνο να διατηρηθεί αλλά και να αναπτυχθεί και υπό καθεστώς δουλεία ακόμα. Αλλο ένα έξ' ίσου μεγάλο ψέμα που τα λέμε είναι, οτι ο ελληνισμός και ελληνικός πολιτισμός υπάρχουν χάρις στο Χριστιανισμό!

Ο θεσμός της κοινότητας, για τον οποίο θεσμό οι Ελληνες χρησιμοποιούσαν τον όρον Λοιπόν για τη χώρα «η δε χώρα κοινόν» (Αριστ πολιτ 3, 13, 2 για το σύνολο των πολιτών, πάνω στον οποίο οι Ελληνες στήριζαν την ύπαρξή τους, οχι μόνο λειτουργούσε αλλά και ηταν αναγνωρισμένος απ την τουρκική διοίκηση σαν νομικό πρόσωπο. Οι κοινότητες ασκούσαν ουσιαστική αυτοδιοίκηση με θρησκευτική και πολιτική και παιδαγωγική αυτοτέλεια: Κατένεμε τους φόρους, που ηταν το βασικό ζητούμενο του κατακτητή, μα και τους φόρους που επέβαλε η ίδια η κοινότητα για την κάλυψη των δικών της λειτουργικών εξόδων.

α) Φόρος που αφορούσε όλες τις κοινωνικές τάξεις και στρώματα εκτός των γεωκτημόνων. β) φρόντιζε για τα οικονομικά για τη λειτουργία της κοινότητας. γ) Ασκούσε δικαστικά καθήκοντα : γάμοι, διαζύγια, διαθήκες κλπ. δ) χτίζει και επισκευάζει τα σχολικά κτίρια. ε) διορίζει τους δασκάλους και κοινοτικούς γιατρούς. ζ) φρόντιζε τους άπορους και αναξιοπαθούντες κλπ. Οταν λοιπόν, έχεις ουσιαστική αυτοδιοίκηση, με θρηκευτική και πολιτική εκπαιδευτική αυτοτέλεια, πως εξηγείται η τέτοια προβολή του κρυφού σχολείου, και οτι σε αυτό και μόνο σε αυτό οφείλονται : «οι ιδέες και οι αναμνήσεις του γένους που ηταν φυλαγμένες στο κιτρινισμένα ψαλτήρια στις Εκκλησίες, στα μοναστήρια και το κρυφό σχολιό, που προετοίμαζε τους αγωνιστές του γένους»;

Αν αυτήν την άποψη τη δεχθούμε σαν ιστορική και μοναδική πραγματικότητα, όπως μας την επέβαλε και συνεχίζει να την θεωρεί σαν ιστορική αλήθεια ο Κλήρος, τότε πρέπει να δεχθούμε, οτι η ελληνική ιστορία συμποσούτε σε αυτό που υπάρχει στα ψαλτήρια των Εκκλησιών και τα μοναστήρια. Με την ίδια λογική πρέπει να δεχθούμε οτι ο ανώτερος Κλήρος, είναι αυτός που κατάστρεψε την μακραίωνη προχριστιανική ιστορία του γένους των Ελλήνων και κράτηση το γένος των Ελλήνων αγράμματο.

Για να γίνει αντιληπτό πόσο η όποια εξουσία και ειδικά οι τα φαιά φορούντες, οχι μόνο μισούν αλλα και καταπολέμουν με λύσσα και με όλα τα μέσα αυτούς που τολμούν να φωτίσουν μέσω της γνώσης εστω ορισμένες πτυχές της ζωής του βασανισμένου απ τους ίδιους άνθρωπο-ανθρωπότητα. Θα αναφέρω μια φράση που χρησιμοποίησε ο Σέξπιρ προκειμένου να καυτηριάσει την όποια εξουσία, τους σκοταδιστές και του δολοφόνους της γλώσσας και του λόγου.

«Away witln him away witn him. He speaks Latin»» Τη φράση αυτή αποδίδει ο Σέξπιρ σε ένα από τα πρόσωπα του έργο του «Ερίκος Στ!» που προστάζει τους ανθρώπους του, να σύρουν στην αγχόνη σιδηροδέσμιο αντίπαλό του, επειδή ... «μιλά λατινικά». Στο ιστορικό αυτό πρόσωπο (πρόκειται για τον jack Gade ηγέτη μιας αγροτικής επανάστασης του ξέσπασε το 1450 στη Ν. Αγγλία) αποδίδει ακόμα ο Σέξπιρ την απαγγελία απ το ακόλουθο κατηγορητήριο: «Με τον ποιο προδοτικό τρόπο διεύθιρες τη νεολαία του βασιλείου, ανοίγοντας ένα σχολείο για γραμματική.

Και-παρ' όλο που οι πρόγονοί μας δεν γνώριζαν τι είναι βιβλίο και δεν χρησιμοποίησαν τη γραφή παρά μόνο να κρατούν τους λογαρισμούς τους, χαράσσοντας σημάδια επάνω σε ραβδιά-(ραμπούς τα έλεγαν οι δικοί μας κτηνοτρόφοι), εσύ προκάλεσες τη χρήση της τυπογραφίας. Ενάντια στη θέληση του βασιλιά και το κύρος του στέμματός του, έκτισες ένα μύλο χαρτοποιϊας. Θα αποδειχθεί ενώπιόν σου οτι περιστοιχίζεσαι από άτομα που δεν μιλούν παρά μόνο για ουσιαστικά, για ρήματα και για αλλα τέτοια απαίσια πράγματα που δεν αντέχει να τα ακούει το αυτί ενός χριστιανού...». Με το στίχο αυτό όποιος και αν το είπε, δείχνει την έμφυτη απέχθεια που τρέφει απέναντι στη γλώσσα και τον γραπτό λόγω που διακρίνει διαχρονικά την όποια αυταρχική εξουσία και το όποιο δόγμα πίστης.

Ο στίχος αυτός που αποδίδεται στον Σέσπιρ, ο τρόπος χρήσης του στίχου από την εξουσία και τους όποιους φωτοσβέστες μου θύμισε την οργή και τη φρίκη που προκάλεσε στους δικούς εξουσιαστές και φωτοσβέστες καθώς και τις συνέπειες που υπέστει ο Ρήγας, όταν μετά το «Θούριο», που δεν ηταν καθόλου γραμμένες οι στροφές του για να ξεθυμάνει σε λόγια και δάκρυα η πίκρα των Ραγιάδων για τη σκλαβά, παρά να γίνουν φωτιά και βόλια κατά του τυράννου, τόλμησε να μεταφράσει από τα γαλλικά και να προσαρμόσει στα ελληνικά δεδομένα και φέρει τα δυο πρώτα του βιβλία: Το «Σχολείο των Ντελικάτων Εραστών» και το «Φυσικής Απάνθισμα δια τους αγχινούς και φιλομαθείς Ελληνας»

Γιατί να το κρύβουμε απ τις Νέες γενιές, οτι και στη διάρκεια της κατοχής ενα μεγάλο μέρος της άρχουσας τάξης και ειδικά η ολιγαρχία και η άκρα φασιστική Δεξιά, συνεργάστηκε αρμονικά με τους κατακτητές πριν και κατά τη διάρκεια της καταχής. Οτι υπήρχαν οι Ράλληδες, οι Γονατάδες, οι Παπαδογκωναίοι, οι Μπουραντάδες κλπ, που οχι μόνο συνεργάστηκαν οι ίδιοι, αλλά και πήραν στο λαιμό και τους απλούς ανθρώπου, που αν δεν τους επιστράτευαν αυτοί μπορεί να μην συμμετείχαν στην αντίσταση, σε καμιά όμως περίπτωση δεν θα τάσσονταν στο πλευρό των κατακτητών για να την πολεμήσουν. Γιατί απ όλο αυτόν τον εθνοϊσμό των δοσίλογων. Και το βασικότερο, δεν δικάστηκε παρά μόνο ο Ράλλης, σε θάνατο αλλα και για αυτόν βρήκαν τρόπο να του αναγνωρίσουν την «προσφορά»! Πέθανε οχι στο Νοσοκομείο που πάνε τους αρρωστούς κρατούμενους, όπως πέθαναν εκατοντάδες αγωνιστές της Αντίστασης και πολλές δεκάδες στη στο κάτεργο της Γυούρας, αλλα στο σπίτι του. Να μην την ωραιοποιούμε και κυρίως να μην την διαστρεβλώνουμε και παραποιούμε την ιστορική μνήμη.

Μνήμη σημαίνει παρελθόν που καταγράφει πράξεις και ενέργειες επιβεβαιωμένες, που μπορεί με αυτές να ξαναζωντανέψεις το παρελθόν, σαν προϊστορία του παρόντος...Κατά τα άλλα, το πρόβλημα είναι ποιος γράφει και για ποιόν γράφεται κάθε φορά την ιστορία. Οι λαοί υπάρχουν με την ιστορία. Γι' αυτό και δεν υπάρχει μεγαλύτερο και ειδεχθέστερο έγκλημα για το λαό απ την παραποίηση της ιστορίας του.

Και η ιστορική μνήμη του αιώνα που φεύγει λέει, οτι στο διάβα του στην χώρα μας μεσολάβησαν πολλά και σημαντικά γεγονότα. Οτι λαός μας συνέχισε να ζει κάτω από το ίδιο ιδιόμορφο μισό αποικιακό καθεστώς υπό την πολιτικό-οικονομική εξάρτηση της Αγγλίας και κατά κύριο λόγω και απ το 1947 της Αμερικής, χωρίς αυτό να σημαίνει οτι και άλλες χώρες δεν συμμετείχαν αναλογικά στην εξάρτηση. Με την απελευθέρωση το 1912 της Ηπείρου, της Μακεδονίας και το 1920 της Θράκης, ολοκληρώθηκε...κατά κάποιον τρόπο η χωροταξική έκταση της χώρας. Συμμετείχε στον πρώτο παγκόσμιο πόλεμο. Ακολούθησε η Μικρασιατική καταστροφή, ο ξεριζωμός και ερχομός ενάμιση εκατομμυρίου Ελληνων στην Ελλάδα, κυρίως στον βορειοελλαδικό χώρο. Οτι σε όλη τη διάρκεια του αιώνα η διακυβέρνηση της χώρας, ηταν οχι μόνο συντηρητική αλλα και αυταρχική.

Μεσολάβησαν αρκετά στρατιωτικά πραξικοπήματα, κηρύχθηκαν πολλοί στρατιωτικοί Νόμοι, εκλογικά πραξικοπήματα και τέσσερες τουλάχιστον δικτατορίες. Οτι έγιναν κάθε είδους εκπτώσεις και παλινόρθωση της ξενόφερτης δυναστείας και είχαμε αρκετούς διχασμούς. Οτι τον Οκτώβρη του 1940, η φασιστική Ιταλία του Μουσουλίνι μας κήρυξε τον πόλεμο. Στον πόλεμο αυτό ο λαός μας, παρά το γεγονός οτι ζούσε κάτω από δικτατορία ένστολος και μη, οχι μόνο απόκρουσε τον εισβολέα αλλά και τον νίκησε στα πεδία των μαχών.

Οτι στις 6 του Απρίλη το 1941, η φασιστική Γερμανία του Χίτλερ, μας κήρυξε και αυτή τον πόλεμο προκειμένου να σώσει απ την ταπεινωτική ήττα τον

συνεταίρο του Μουσουλίνι και στις 21 Απριλίου αρχίζει η κατοχή της χώρας και ολοκληρώνεται στις 30-31/4/ του 1941 με την κατάληψη και της Κρήτης. Οτι ο λαός μας, παρά την κατοχή της χώρας δεν έπαψε να θεωρεί τον εαυτό του νικητή. Απόδειξη αποτελεί το γεγονός οτι λίγες μόνο μέρες κυμάτισε ανενόχλητη η σβάστικα του ναζισμού στην Ακρόπολη. Στις 30-31 του Μάη οχι μόνο είχε κατεβεί αλλά και τσαλαπατήθηκε.

Αν εξαιρέσει κανείς τα τελευταία δώδεκα χρόνια, που τείνει να παγιωθεί μια κάπως ποιο δημοκρατική διακυβέρνηση, τα προηγούμενα χρόνια του αιώνα και όταν ακόμα λειτουργούσε το κοινοβούλιο η διακυβέρνηση της χώρας, δεν εί είχε καμιά σχέση με το καθεστώς της αστικής κοινοβουλευτικής Δημοκρατίας. Μα και η μετά χουντική δημοκρατία πόρρω απέχει απ την αστική κοινοβουλευτική δημοκρατία.

Το μόνο θετικό που πρόσφερε είναι το γεγονός οτι η εναλλαγή των κομμάτων στην «εξουσία» (αλλαγή φρουράς απαιτούσε ο Αμερικανό-φερτός Ανδρέας Παπανδρέου),έγινε και ίσως και στο μέλλον γίνουν χωρίς συγκρούσεις και πράξεις όπως άλλοτε να οδηγηθεί η χώρα σε διχασμό. Ο λαός μας ολόκληρο σχεδόν τον αιώνα, έζησε κάτω από ενα καθεστώς συγκεκαλυμένης κοινοβουλευτικής δικτατορίας. Οτι οι δικτατορίες καταργούν όλα τα πολιτικά κόμματα, φιμώνουν τον τύπο. Οτι καίνε χιλιάδες βιβλία, συλλαμβάνουν, βασανίζουν και στέλνουν στα ξερονήσια και τις φυλακές χιλιάδες κομμουνιστές και διανοούμενους δημοκράτες ακόμα και απλές νοικοκυρές και ειδικά στην περίοδο της βασιλό-μεταξική δικτατορία.

Οτι όταν η Ιταλία μας κήρυξε τον πόλεμο οι κρατούμενοι στα νησιά και τις φυλακές κομμουνιστές και ΜΗ, ζήτησαν με γράμματά τους να τους επιτραπεί να πάνε να πολεμήσουν στην πρώτη γραμμή του μετώπου. Δυστυχώς όμως δεν τους το επέτρεψε η δικτατορία, που θεωρούσε τον πόλεμο αυτό σαν μια καθαρά δική τους προσωπική υπόθεση. Το ίδιο συνέβει και με τους απόστρατους αξιωματικού του 1935, τους οποίους όμως αξιωματικούς Αγγλοι και Ελληνες από κοινού χρησιμοποίησαν για να οργανώσουν τα «Τάγματα Ασφαλείας».

Το κατέβασμα της βάστικας από την Ακρόπολη, απ τον Μανώλη Γλέζο και τον Απόστολο Σάντα, ερμηνευτές και εκφραστές της ψυχικής διάθεσης και θέλησης ολοκλήρου του ελληνικού λαού, αποτελεί κόλαφο για τον Χίτλερ, γιατί συμβόλιζε και την αρχή έναρξης του αντιστασιακού αγώνα ακριβώς την ημέρα που είχε κατακτηθεί και η Κρήτη. Η πράξη αυτή δεν είναι βέβαια ίσως η πρώτη Αντιστασιακή πράξη. Ειναι όμως η πρώτη που πέρασε τα σύνορα της χώρας και βρήκε αντίκτυπο στις καρδίες όλων των αντιπάλων του άξονα. Οτι οι πριν την κατοχή ηγετικές ομάδες εγκατάλειψαν λαό και χώρα έρμαιο στη διάθεση των κατακτητών.

Η συλλογή όπλων απ το λαό και οι πρώτες ομάδες ανταρτών στα διάφορα σημεία της χώρας, ηταν ένα μήνυμα προς τους λαούς του κόσμου, οτι ο ελληνικός λαός οχι μόνο δεν αποδέχεται την ήττα και την κατοχή, αλλά και οτι

άρχισε ήδη να οργανώνει Αντίσταση πολιτική και ένοπλη. Οτι έγινε μια αρκετά μακρόχρονη προσπάθεια η Αντίσταση να αποτελείται από ολόκληρο τον πολιτικό κόσμο. Η άρνηση από μέρους των παλιών κομμάτων του Κέντρου και κυρίως της Δεξιάς ηταν κατηγορηματική.

Και οτι αφού δεν στάθηκε δυνατή η από κοινού οργάνωση της Εθνικής Αντίσταση, η παγκόσμια κοινή γνώμη μαθαίνει οτι με πρωτοβουλία των κομμουνιστών στις 27 του Σεπτέμβρη του 1941, τέσσερα πολιτικά κόμματα: Το ΚΚΕ, το ΣΚΕ, η ΕΛΔ και το ΑΕΚ, ιδρύουν το Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο (ΕΑΜ) και σε συνέχεια τον Εθνικό Λαϊκό Απελευθερωτικό Στρατό (ΕΛΑΣ) και το Εθνικό Λαϊκό Απελευθερωτικό Ναυτικό (ΕΛΑΝ), την Εθνική Αλληλεγγύη (Ε.Α). Την Εθνική Πολιτοφυλακή (Ε.Π) και στις 23 του Φλεβάρη του 1943 δέκα Νεολαϊϊστκες οργανώσεις ιδρύουν την Εθνική Πανελλήνια οργάνωση Νέων (ΕΠΟΝ).

Δίπλα στο ΕΑΜ ή και παράλληλα ιδρύεται η ΕΕΚΑ, το ΕΔΕΣ και μια σειρά άλλες μικρότερες Αντιστασιακές οργανώσεις ακόμα και ατομικές. Με εξαίρεση ένα κομμάτι της Ηπείρου που ελέγχονταν απ το ΕΔΕΣ, όλη η υπόλοιπη Ελλάδα ηταν οργανωμένη και ελέγχονταν απ το ΕΑΜ.

Η Ελλάδα έπρεπε να μείνει όρθια. Η ίδρυση του ΕΑΜ το Σεπτέμβρη του 1941, αποτέλεσε ένα καινούριο, πρωτόγνωρο ιστορικό γεγονός στη Νεοελληνική ιστορία μετά το 1821. Και ηταν ιστορικό γιατί για πρώτη φορά μετά το 21, βγαίνουν καινούριες πολιτικές δυνάμεις στο πολιτικό-κοινωνικό προσκήνιο. Οι δυνάμεις που εθελοντικά θα έπαιρναν μέρος στον αγώνα για την απελευθέρωση της χώρας απ τους τρεις κατακτητές. Οι δυνάμεις αυτές ηταν οι δυνάμεις που κουβαλούσαν μέσα τους τις μακραίωνες λαϊκές αγωνιστικές παραδόσεις και το χρέος προς την πατρογονική κληρονομιά.

Οτι ο αντάρτης ΕΛΑΣίτης και ΕΛΑΝίτης λαός που συμμετείχε στο ΕΑΜ, γνώριζε τι σημαίνει να είσαι κληρονόμος και θεματοφύλακας μιάς τέτοιας σε μέγεθος και περιεχόμενο κληρονομιά. Μια κληρονομιά που διαμόρφωσε και αποτελεί τη βάση του σύγχρονου πολιτισμού.. Ενός πολιτισμού που οποίο, και όποιου είδους βιβλίου και σε όποιο σημείο του κόσμου, αν ανοίξει κανείς και σε οποιαδήποτε γλώσσα του κόσμου και αν είναι γραμμένο, είναι παρούσα η Ελλάδα.

Γνώριζε ακόμα οτι οι πρόγονοί μας για να παράγουν και να υπερασπιστούν αυτόν τον πολιτισμό, χρειάστηκαν κάθε είδους θυσίες και αγώνες με αποκορύφωμα : τη Σαλαμίνα, τον Μαραθώνα, τις Θερμοπύλες, τις Πλατιές κλπ. Το ίδιο και οι αγωνιστές του 21, προκειμένου να τον ανασύρουν απ την μακραίωνα λήθη και οχι μόνο να τον ανασύρουν, αλλά και να τον Αναστήσουν-Αναστηλώσουν στην πατρώα Γή, να τον πλουτίσουν και να τον προεκτείνουν χρειάστηκαν τα Μανιάκια, τα Μεσολόγγια, τα Ζάλογγα, οι Αραπίτσες, το Μοναστήρι του Προδρόμου της Βέροιας Κιούγκια κλπ.

Για να μείνει η Ελλάδα όρθια, έπρεπε οι γενιές της κατοχής να δράσουν όπως έδρασαν οι πρόγονοί μας το 1821, με τον υπέρ πάντων αγώνα ήθελαν να επιβεβαιώσουν το ένδοξο παρελθόν των Ελλήνων και να εγγυηθούν το μέλλον της Ελλάδας, έτσι και οι αγωνιστές του 1941-45 : Ηθελαν να επιβεβαιώσουν-απελευθερώσουν-την Ελλάδα και να εγγυηθούν τον ελεύθερο και εθνικά ανεξάρτητο πλέον το μέλλον της Ελλάδας.

Επειδή και τότε οι κίνδυνοι που διέτρεχε η Επανάσταση, όσον αφορά το κοινωνικό της περιεχόμενο απ το εξωτερικό «Ιερή Συμμαχία κλπ» αλλά και τους «συμμάχους» ακόμα και κυρίως απ το εσωτερικό-Κοτζαμπάσηδες, Κλήρος Πρόρκιτοι κλπ-ηταν πολλοί και μεγάλοι. Ο μεγάλος Σολωμός, διαβλέποντας αυτούς τους πολλούς και μεγάλους κινδύνους που διέτρεχε η Επανάσταση, να παρεκκλίνει-εκτραπεί απ τις διακηρυγμένες ιδέες, αρχές και επιδιώξεις. Προκειμένου να μην εκτραπεί απ τους αρχικούς της στόχους, απευθυνόμενος προς τους αγωνιστές και τους ελεύθερους πολιορκημένους οχι μόνο τους εφιστούσε την προσοχή, για τους κινδύνους που διέτρεχε να εκτραπεί, αλλα και τους ζητούσε να μην αφήσουν την Επανάσταση να παρεκκλίνει-εκτραπεί απ τους κοινωνικούς στόχους που περιείχαν αυτές οι διακηρυγμένες ιδέες, αρχές και επιδιώξεις. Αλλά με το στίχο :«Πάντ' ανοιχτά, πάντ' άγρυπνα, τα μάτια της ψυχής μου», τους καλούσε επίμονα να έχουν καθαρό Νου και άγρυπνη τη συνείδηση.

Με τον αποφθεγματικό αυτό στίχο, ο βάρδος της Ελευθερίας, εκτός του οτι εφιστά την προσοχή για τους κινδύνους που διέτρεχε η Επανάσταση να παρεκκλίνει, εκφράζει καλύτερα από κάθε τι άλλο, το δράμα και το στόχο και της δικής του ψυχής.

Ο Σολωμός γνωρίζοντας, οτι η «Πάντα άγρυπνη» συνείδηση είναι μεγάλη, ακατανίκητη δύναμη στον άνθρωπο-αγωνιστή, που έχει το θάρρος να αντιμετωπίζει τα όποια θέματα της ζωής και τις αντιξοότητές της με αξιοπρέπεια και ειλικρίνεια, ακολουθώντας σταθερά και αμετακίνητα τη γραμμή που χάραξε. Με το στίχο αυτόν τους καλούσε-συνιστούσε να μένουν σταθεροί και αμετακίνητοι στις επιταγές της συνείδησής τους. Στην εκπλήρωση των διακηρυγμένων ιδεών, αρχών και επιδιώξεων της Επανάστασης, αν θέλουν να έχουν το προσδοκόμενο αποτέλεσμα.

Σε ένα εθελοντικό λαϊκό κίνημα, όπως ήταν το ΕΑΜικό στο οποίο μπορούσε να προσχωρήσει όποιος ήθελε, χωρίς να του ζητήσουν πρώτα τα διαπιστευτήρια. Το προσκλητήριο ηταν γενικό και αφορούσε όλους τους Ελληνες. Μπορούσε να συμμετάσχει αυτός που δεν ανέχονταν την κατοχή της χώρας, αυτός που ένοιωθε τον αντίκτυπο της κατοχής να τον συνθλίβει και κυρίως αυτός που πέρα απ αυτά συνειδοποίησε την ανάγκη να αγωνιστεί για την απελευθέρωση της χώρας απ τους τρεις κατακτητές.

Οταν επιστρατεύεις έχεις κάποιο βιογραφικό ή υποχρεώνεις τον επιστρατευθέντα να απαντήσει σε κάποιες ερωτήσεις και με βάση αυτές κρίνεις. Ακόμα για τον επιστρατευμένο έχεις ήδη προκαθορισμένους όρους και αρχές

κάτω απ τις οποίες θα ζήσει και θα δράσει, αν και όταν χρειαστεί. Μπορείς να τον τιμωρήσεις για το όποιο παράπτωμα κλπ. Στην εθελοντική όμως ένταξη αυτοί οι λόγοι δεν συντρέχουν και αυτό γιατί, δεν έχεις το δικαίωμα να στερήσεις από κάποιον Ελληνα να συμμετάσχει σε έναν κοινωνικό ή απελευθερωτικό αγώνα για την απελευθέρωση της Πατρίδας του

Με βάση αυτούς τους όρους συγκρότησης του κινήματος, μπορούσε να συμμετάσχει ο καθένας, ακόμα και αυτός που ήθελε να παρακολουθήσει, να κατασκοπεύσει ή και να κάνει ακόμα και πράξεις που να εκθέτουν το κίνημα. Τα πρώτα λόγια που άκουγε ο εθελοντής-πραγματικός και μη, από τον καθοδηγητή στρατιωτικό ή πολιτικό ήταν τέσσερα βασικά πράγματα που έπρεπε να πάρει σοβαρά υπόψη του. α) ο αγωνιστής δεν προδίνει και δεν παραδίνει το όπλο, β) δεν κλέβει, γ) δεν γαμπρίζει και δ) δεν λέει ψέματα για θέματα που έχουν σχέση με τον αγώνα. Η παραβίαση αυτών των κανόνων ζωής συνεπάγεται κάποια τιμωρία το μέγεθος της οποίας εξαρτάται απ το είδος της παραβίασης, τον χρόνο και τον σκοπό στον οποίο απέβλεπε.

Κάτω απ την αδήρριτη ανάγκη όλα τα κινήματα Αντίστασης υποχρεώθηκαν να επιβάλουν τιμωρίες και μάλιστα αυστηρές και σε μερικές περιπτώσει αιματηρές. Οι τιμωρίες αυτές όσο αυστηρές και αν ηταν, δεν έγιναν ούτε για προσωπικούς λόγους, μα ούτε και από προσωπική εμπάθεια. Οποια όμως και ηταν η τιμωρία που επιβλήθηκε στον συνεργάτη του κατακτητή, ή τον εσωτερικό κατάσκοπο, έγινε για να διασφαλιστεί το λαϊκό και εθνικό συμφέρον. Τιμωρίες και εγκλήματα για την τιμωρία και το έγκλημα αυτό καθ' εαυτό δεν έγιναν. Για να επιβληθεί μια τιμωρία πολύ περισσότερο για να διαπραχθεί ένα έγκλημα, η λογική, η Επιστήμη και η Δικαιοσύνη αναζητεί τον συγκεκριμένο λόγω για τον οποίο επιβλήθηκε η τιμωρία ή και διαπράχθηκε το έγκλημα.

Ενα τέτοιο πράγμα όμως δεν έγινε. Και δεν έγινε γιατί δεν μπορούσαν να αναζητηθούν ευθύνες από έναν αγωνιστή για το θάνατο ενός Γερμανό-ντυμένου συνεργάτη ή ενός κουκουλοφόρου καταδότη των αγωνιστών. Και επειδή η αναζήτηση του τιμωρού ή και του «εγκληματία» ακόμα δεν θα είχε τα αναμενόμενα αποτελέσματα της γενικευμένης δίωξης, έδωσαν ιδεολογική χροιά στο έγκλημα, έτσι ώστε κάθε Αντιστασιακός να είναι υπόδικός στη συνείδηση του «εθνικόφρονα» και εν δυνάμει «εγκληματίας» και τότε άρχισε το ασύδοτο και ανεύθυνο των εγκλημάτων...

Η προπαγάνδα των συνεργατών και αυτών που εγκληματούσαν εις βάρος του λαού και της πατρίδας, στηρίζονταν σε δυο βασικά συνθήματα. α) Το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ δεν πολεμάει τους κατακτητές και β) Σκότωνε αδιάκριτα το λαό και ειδικά αυτούς, που έστω και απ τη θέση του συνεργάτη του κατακτητή πολεμούν τους προδότες του έθνους κομμουνιστές»!!!

Για το εάν πολέμησε το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ και ΕΛΑΝ τους κατακτητές στον βιβλίο του :«Η Δεκεμβριανή Επανάσταση» ο αντί κομμουνιστής Κ Καλατζής γράφει οτι: «εκτός απ την άποψη για τα δήθεν εγκλήματα, που είναι πανομοιότυπη και

ευθυγραμμισμένη με την επίσημη θέση. Μια θέση που είχε επιβληθεί απόλυτα (αφού η αντίθετη είχε κόστος και την ίδια τη ζωή), αναφέρεται και στην εξέλιξη των στρατιωτικών επιχειρήσεων που κατέληξαν χάρις στην ωμή και βάρβαρη αγγλική ένοπλη επέμβαση στην ήττα του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ το Δεκέμβρη του 44. Ανάμεσα στα άλλα ο κ Κ Καλατζής, ασχολείται και με τον απλό αγωνιστή, τον ανώνυμο αντάρτη, τον ΕΛΑΣίτη. και ΕΛΑΝίτη Εκείνο που πρέπει να προσεχθεί, είναι το γεγονός οτι αυτός ο «αντί κομμουνιστής» συγγραφέας, αξιολογεί δίκαια αυτόν τον απλό αγωνιστή που προσχώρησε στην ΕΑΜική Εθνική Αντίσταση και αγωνίστηκε για τη λευτεριά της σκλαβωμένης πατρίδας του. Τον αγωνιστή που μετά τον αφοπλισμό του τον μετατρέπουν σε «δολοφόνο» και «εγκληματία».

Σε ό,τι έχει σχέση με τις στρατιωτικές επιχειρήσει ο κ Κ Καλατζής αναφέρεται μόνο στην τελευταία φάση τους, που αφορά την αγγλική γενική επίθεση που άρχισε στις 28/12/1944. Γράφει :

«... Ο ΕΛΑΣ έχασε με μιάς την πρωτοβουλία και πέρασε στο στρατόπεδο των αμυνομένων. Οι αγγλικοί όλμοι έβαζαν γενικά ενάντια σε όλα τα «εχθρικά» υψώματα. Τα αεροπλάνα στριφογύριζαν σαν δαιμονισμένα πάνω στον ουρανό της Αθήνας, προσπαθώντας να ανακαλύψουν τις εχθρικές φωλιές. (Και πράγματι για φωλιές επρόκειτο για ο ΕΛΑΣ δεν είχε κατεβεί στην Αθήνα). Τις πρώτες μέρες η άμυνα του ΕΛΑΣ και του ΕΛΑΝ, παρ' όλο τον αιφνιδιασμό-και την ελάχιστη δύναμη-ηταν αξιοζήλευτη. Οι άντρες του πολεμούσαν ηρωϊκά. Ούτε τα αεροπλάνα ούτε οι όλμοι ούτε η είδηση πως κάνουν οι Αγγλοι γενική επίθεση μπόρεσε να τους κάνει να λυγίσουν. Α! όχι, ο Δεκέμβρης έχει μέσα του το τραγικό και το μακάβριο στοιχείο, μα έχει συνάμα και το επικό και το ηρωϊκό...»

Με εντυπωσιάσανε γράφει : «Το επικό όμως και το ηρωϊκό είναι αποκλειστικό έργο των ηρωϊκών παιδιών του λαού. Απόγονοι αντάξιοι μεγάλων προγόνων. Με όλες τις στερήσεις, με όλο τον ελαττωματικό οπλισμό, με την πείνα, αυτά τα παιδιά έμειναν εκεί που τα έταξε η μοίρα τους. Στη σκοπιά τους για να πεθάνουν...Εβλεπες στρατιώτες του ΕΛΑΣ και του ΕΛΑΝ κουρελιασμένους, αξύριστους, νηστικούς, αληθινές σκιές.

Αυτές όμως οι σκιές τρύπωναν κάτω απ τα τάνκς και τα ανατίναζαν στον αέρα... Οι άνδρες του βουνού, εκείνοι που σκάλωσαν εκεί πάνω αρχικά από άδολη αγάπη προς την πατρίδα, εκείνοι που σκέφτηκαν να συνεχίσουν την παράδοση των ηρωϊκών μορφών του 1821, ηταν ασυγκράτητοι. Η πειθαρχία και ο αλτουϊσμός τους, η αυταπάρνησή τους, η καλοσύνη και η ανδρεία τους ηταν κάτι το εκπληκτικό. Ούτε το πλιάτσικο τους τράβηξε ούτε ο άδικος φόνος. Πόθος τους ηταν η λατρεία της πατρίδας...Στις δύσκολες μέρες του Δεκέμβρη, που τα τρόφιμα σπάνιζαν και την μπουκιά ακόμη τη μοίραζαν με τους διπλανούς τους...Η υπεροχή των αγγλικών δυνάμεων και των μέσων λύγισαν την ηρωϊκή άμυνα του ΕΛΑΣ, αλλά δεν πέρασε πανικός στις γραμμές του. Το κάθε τετράγονο, τον κάθε δρόμο τον υπεράσπιζαν πεισματικά...» (Σελ 216-219)

Λόγω της συμφωνίας της Καζέρτας, οι ελάχιστες μονάδες που βρέθηκαν στη Αθήνα τον Δεκέμβρη, δεν διέθεταν την απαραίτητη αριθμητική δύναμη σε ενόπλους, ούτε το είδος των όπλων να αντιπαρατάξουν στους Αγγλούς. Αυτές οι δυνάμεις που θα μπορούσαν να αντιπαραταχθούν στους Αγγους για να μη σκοτώνουν ασύδοτα το λαό ήταν με την ίδια συμφωνία: οι Ομάδες Μεραρχιών Νότια του Ολύμπου στη Λαμία και Βόρια του Ολύμπου στη Βέροια.

Οι μονάδες του βουνού δεν μπορούσαν και λόγω απαγόρευσης (κρατήθηκαν με βάση τη συμφωνία της Καζέρτας σε απόσταση απ την Αθήνα και τη Θεσσαλονίκη) να διεισδήσουν στην Αθήνα απαραίτητες και η τυχόν μαζική κοινητοποίησή τους τις παραμονές της σύρραξης καθώς και η αναγκαστική μακρόχρονη πορεία τους προς την Αθήνα, εκτός του οτι θα έδινε τη δυνατότητα στους Αγγλους το χρόνο αλλά και αν ακόμα μπορούσαν η Αγγλική αεροπορία και τα καράβια που ήταν άγγυρο βολημένα, θα προξενούσε τεράστιες ζημιές. Επειτα ο πόλεμος συνεχίζονταν. Αν ο ΕΛΑΣ παραβιάζοντας την συμφωνία θα έμειναν και τα σύνορα ακάλυπτα. Για άλλη μια φορά η τήρηση πιστά της όποιας συμφωνίας υπέργαψε το ΕΑΜ με τους Αγγλους οι «ελέω θεού έλληνες» στις συμφωνίες εκπροσωπούνταν απ τους Αγγλους έβλαψε την ηγεσία του ΕΑΜ. Ποτέ δεν είδαν την Ελλάδα σαν χώρα που να ανήκει στους Ελλήνες

Αυτούς ακριβώς τους ΕΛΑΣίτες του βουνού, που είχαν δώσε 600 μεγάλες και μικρές μάχες με τους κατακτητές και τους ντόποιους συνεργάτες 41 από τις οποίες στο Νομό Ημαθίας 17 το 1943 και 24 το 1944, δεν κατέβηκαν στην Αθήνα (Βλέπουμε οτι ο όρος να μην κατέβει ο ΕΛΑΣ στην Αθήνα ήταν το λάθος των Αγγλων). Και ηταν λάθος γιατί όπως δολοφόνησαν τον ΕΛΑΣ της Αθήνας, θα είχαν δολοφονήσει και τον ΕΛΑΣ του βουνού και δεν θα ηταν υποχρεωμένοι να οργανώσουν και να καθοδηγούν τις πολυάριθμες επί πληρωμή συμμορίες, για να τους σκοτώσουν έναν. έναν. Βέβαια, το σκεπτικό ηταν αυτό : εξόντωση του κάθε ΕΛΑΣίτη. Το ζητούμενο όμως ηταν ευρύτερο: ηταν ιδεολογικό. Ηταν η δυναμική του ΕΑΜ και η επιρροή που ειχε το ΕΑΜ στο λαό . Αυτό έπρεπε να καταπολεμηθεί με το αιτιολογικό της εξόντωσης του ΕΛΑΣίτη, να ξεχαστεί και σε συνέχεια να καταχωνιαστεί. «Αμ Επος, Αμ Εργο». Ολόκληρο το Εργο του ΕΑΜ.

Τα λόγια αυτά, ειπωμένα από ένα φανατικό αντίπαλο, είναι ένας πραγματικός ύμνος προς τους αδικημένους, αυτούς τους γεναίους και ανιστερόβουλους μαχητές της ΕΑΜικής Εθνικής Αντίστασης, τους εθελοντές που πύκνωσαν τις φάλαγγες του Λαϊκού στρατού στον αγώνα για τη λευτεριά της σκλαβωμένης πατρίδας.

Ας σημειωθεί οτι το ΕΑΜ, δεν διέθετε ούτε αεροπλάνα, ούτε στόλο, τάνκς και αντιαεροπορικά για να προβάλει κάποια αντίσταση στα σχέδιά των Αγγλων, που ήταν ακόμα τότε αυτοκρατορική δύναμη και ένας από τους τρεις εταίρους του αντί φασιστικού αγώνα.

Οι Αγγλοι όμως δεν είχαν μεγάλα τμήματα πεζικού για να εισβάλουν στην υπόλοιπη Ελλάδα, όπου ηταν ο κύριος όγκος του ΕΛΑΣ. Ενώ ο κ Κ Καλατζής

μιλά με εντιμότητα και ειλικρίνεια για τον ΕΛΑΣίτη, τους χρεώνει όμως τα «εγκλήματα» που εμπνεύστηκαν οι ειδικοί της Αλβιώνας και επιβεβαίωσε ο Μέγας Σετρίν. Και επειδή μένει προσυλωμένος στην παράταξη των ορκισμένων εχθρών του Λαϊκού Κινήματος, τα εγκλήματα αυτά τα αποδίνει «στην ανικανότητα της κομμουνιστικής ηγεσίας». Και αναρωτιέται κανείς πως συμβιβάζενται αυτές οι δυο απόψεις.

Με δεδομένη την εντιμότητα θα κάνω μια παρομοίωση: Την ηγεσία οποιουδήποτε κόμματος με τους γονείς της οικογένειας. Αν δεχθούμε οτι ηγεσία διαπαιδαγώγησε τα παιδιά της με αρχές : Να είναι συνεχιστές των παραδόσεων του 21, και ασυγκράτητοι με τον εχθρό, να έχουν πειθαρχία και αλτρουϊσμό, αυταπάρνηση, καλοσύνη και καταπληκτική αντρεία. Να μην τους συγκινεί το πλιάτσικο ούτε ο άδικος φόνος, να μοιράζεται τη μπουκιά και μοναδικό πάθος να είναι η λατρεία της πατρίδας, πώς είναι δυνατόν να δεχθεί κανείς, οτι απ τη μια στιγμή στην άλλη να μετατράπηκαν σε ύαινες και «μετέβαλαν την Αθήνα σε νεκρόλη;»

Γιατί ας μη γελιόμαστε. Οι Αγγλοι δεν ήρθαν στη Ελλάδα σαν σύμμαχοι. Αχ αυτοί οι αιώνιοι «φίλοι» και «σύμμαχοι», ποτέ δεν σεβάστηκαν την ιστορία μας, ούτε τη μοναδική προσφορά μας στην ανθρωπότητα. Μας θυμούνται μόνο όταν εξυπηρετούνται τα δικά τους συμφέροντα. Βέβαια αυτό το καθεστώς της εξάρτησης και της ένοπλης επέμβασης, δεν είναι τωρινή εφεύρεση, ούτε η μοναδική.

Ειναι γνωστό οτι σε όλες τις κοινωνικές αναταραχές υπάρχουν οι ειδικοί Μέτρ, που εκμεταλλευόμενοι την αναμπομπούλα για πλιάτσικο και ξεκαθάρισμα λογαριασμών με κλοπές, απάτες και δολοφονίες. Χρησιμοποιούν τα όποια αποβράσματα της κοινωνίας, για να στήνουν για συγκεκριμένους λόγους μακάβρια σκηνικά, όπως αυτό που περιείχε με λόγια και φωτογραφικό υλικό η έκθεση Σετρίν. Ενα τέτοιο σκηνικό μόνο με σωρούς παρά μορφωμένων πτωμάτων μπορούσε να γίνει. Τέτοια υποκείμενα ασφαλώς έδρασαν το Δεκέμβρη του 1944. Σε καμιά περίπτωση όμως, όσο καλά οργανωμένοι και συντονισμένοι να ηταν αυτά τα υποκείμενα, τρία πράγματα για κανένα λόγω δεν θα έκαναν :α) Να συγκεντρώνουν σε συγκεκριμένο χώρο μετά τη δολοφονία τα θύματά τους β) να κομματιάζουν, να βγάζουν τα μάτια, να κόβουν μύτες, αυτιά, γλώσσες και γεννητικά όργανα και να τα μαζέψουν σε σωρούς-γκαζοτενεκέδες μας είπαν και γ) Οσο πορωμένοι και προσωπικοί αντίπαλοι και αν ηταν με τον ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, δεν θα μάζευαν τον κόσμο για να προβάλουν αυτό το αποτρόπαιο και μακάβριο έργο τους.

Η πείρα διδάσκει ότι: α) τέτοια σκηνικά στήνονται από ειδικούς Μέτρ. Και οι αποικιοκράτες έχουν τεράστια πείρα, οχι μόνο να τα στήνουν αλλά γνωρίζουν και τις επιπτώσεις που αυτά τα μακάβρια σκηνικά έχουν στον απλό λαό και β) αυτού του είδους τα σκηνικά στήνονται από ενόχους με σκοπό να καλύψουν τα δικά τους εγκλήματα, μα και να αποπροσανατολίσουν την κοινή γνώμη μα και γ) να μετά κυλήσουν την ευθύνη τους.

Μόνο ανθρωποι, που έχουν ειδικό λόγω οργανώνουν και επί πληρωμή αναθέτουν την εκτέλεση στα κατακάθια ή από ανθρώπους που συμμετείχαν στα ποιο πάνω εγκλήματα, απ αυτούς που απειλούνται, πως αν δεν πάρουν ενεργό μέρος στο στήσιμο του σκηνικού, θα υποστούν ανεπανόρθωτες συνέπειες, ενώ αν συμμετάσχουν και εκτελέσουν σωστά τις υποδείξεις στο στήσιμο τους σκηνικού, όχι μόνο δεν θα υποστούν τις συνέπειες, αλλα και θα αναγνωριστεί η συμμετοχή τους σαν πράξη εθνικής προσφοράς. Και τέτοιους είχαν πολλού στις γραμμές τους.

Οι ανθρωποι αυτοί κρίθηκαν οι ποιο κατάλληλοι, γιατί ηταν και οι ποιο παθιασμένοι, ορκισμένοι εχθροί του κινήματος. Πρόθυμοι να εκτελέσουν ό,τι τους ζητηθεί. Μοναδικό κριτήριο είναι ο δεδηλωμένος αντί κομμουνισμός, η απαλλαγή απ τις ευθύνες και η καταξίωση.

Τέτοια μακάβρια σκηνικά με κατακρεουργημένα ανθρώπινα κορμιά, μόνο από αυτούς τους ανθρώπους μπορούν να στηθούν. Μόνο για λόγους κάλυψης εγκλημάτων, πολιτικής εκμετάλλευσης και ανταμοιβής μπορούν να διαπραχθούν τέτοιες αποτρόπιες πράξεις. Οσο για που βρέθηκαν τόσα πτώματα, τα αεροπλάνα που «στριφογύριζαν σαν δαιμονισμένα πάνω απ την Αθήνα», και ειδικά στις συν οικείες, τα κανόνια των καράβια που είχαν και αυτά στόχο τον λαό της Αθήνας και του Πειραιά, Τα όπλα καμπύλης τροχιάς (όλμοι),τα τάνκς που μεδραλιοβολούσαν αδιάκριτα τους πολίτες. Μα και οι τουφεκιοφόροι Αγγλοι στρατιώτες, που ήρθαν στην απελευθερωμένη απ το ΕΑΜ- ΕΛΑΣ χώρα, είτε το δέχονται είτε οχι γι' αυτόν το σκοπό ήρθαν.

Αυτός που έρχεται να σου πάρει αυτό που έχεις και αυτός που νοιώθει ο ένοχος σκοτώνει. Και αυτός που σκοτώνει προσπαθεί οχι μόνο να δικαιολογήσει τα εγκλήματα του, αλλά και μέσω αυτών των αποτρόπαιων πράξεων να μετά κυλήσει την ευθύνη των εγκλημάτων του στον αντίπαλο για να τα εκμεταλλευθεί και πολιτικά.

Η επιθυμία για την εξουσία και την απαλλαγή ευθυνών απ τα διαπραχθέντα εγκλήματα στις περιπτώσεις αυτές, γίνεται ασύδοτο στοιχείο της ιδιωτικής, της δημόσιας και της παγκόσμιας ζωής. Και οι Αγγλοι με τη δοσίλογη Δεξιά και την πλουτοκρατική ολιγαρχία και την εξουσία επιθυμούσαν να πάρουν και τις ευθύνες έπρεπε οπωσδήποτε να μετά κυλήσουν στο ΕΑΜ-ΕΛΑΣ για να την πάρουν, αλλα και να δικαιολογηθούν στο λαό πως βρέθηκαν ξανά στην εξουσία. Γι' αυτό και προσπαθούν μέσα απ τα γεγονότα να προβάλουν σαν «ιστορία» τα πάθη, τα μίση, την εκδίκηση και τους παραλογισμούς, που η συνέχεια της ολοκλήρωσης του εμφυλίου πολέμου απαιτούσε.

Οι εμφύλιοι πόλεμοι ανοίγουν στο πολιτικό και κοινωνικό σώμα της χώρας πληγές μεγαλύτερες και βαθύτερες ίσως ακόμα και από την πολεμική αντιπαράθεση ανάμεσα σε δυο λαούς. Γιατί πράξεις σαν αυτές «πτωματολογία κλπ» πήγαιναν πέρα απ την καταστροφή και την ανθρωποθυσία του πολέμου. Αγγίζουν και καταστρέφουν το ήθος και την ψυχική ισορροπία του ανθρώπου.

Πολτοποιούν συνειδήσεις. Επρεπε να καλλιεργηθεί και να επικρατήσει κάθε είδους κακίας και αντιπαράθεση ανάμεσα στο λαό.

Αλήθεια μπορεί να φανταστεί κάποιο, πως ένοιωσαν οι απανταχού Ελληνες μα και ανά τον κόσμο, βλέποντας αυτές τις Sik γιγαντό-Αφίσες τι ακριβώς ένοιωθε ο απλώς άνθρωπος; Τη συναισθήματα βίωνε εκείνες τις στιγμές; Και που καταλόγισε τις ευθύνες γι' αυτήν την αποτρόπαια πράξη; Και ειδικά για αυτούς που τη διέπραξαν; Αν πέτυχαν κάτι ήταν η τρομοκράτηση ήταν αυτό όμως και αυτό γρήγορα μετατράπηκε σε Μπουμεργκ.

Ετσι, δεν έμεινε αγριότητα που να μη γίνει ακόμα χειρότερη και απ αυτήν τη φρικτή-πτωματολογία. Μόνο με αυτόν τον τρόπο θα επικρατούσαν οι εισβολείς και οι δοσίλογοι και η εξουσία θα ηταν πια η επιβραύβευση του εγκλήματος και του δόλου.

Με τσελεμεντέ λοιπόν, τη διεθνή του κεφαλαίου, αρχημάγειρα τον Τσιώρτσιλ και σερβιτόρο τον κύριο Σετρίν το πιάτο βγήκε γευστικότατο!

Αυτά τα λόγια, ειπωμένα από ένα φανατικό αντίπαλο, είναι ένας πραγματικός ύμνος προς τους τόσο αδικημένους, αυτούς τους γεναίους και ανυστερόβουλους μαχητές της ΕΑΜικής Εθνικής Αντίστασης. Τους εθελοντές που πύκνωσαν τις φάλαγγες του Λαϊκού Στρατού στον αγώνα για τη χιλιάκριβη τη λευτεριά της σκλαβωμένης απ τους Ούνους πατρίδα. Και ενώ απελευθέρωσε την πατρίδα και συνέβαλε τα μέγιστα στην νίκη του συμμαχικού αγώνα κατά του φασισμού, βρέθηκε αντιμέτωπος με έναν εμπειροπόλεμο Νέο κατακτητή. Τούς Αγγλους αποικιοκράτες.

Εναν αντίπαλο, που διέθετε απείρως ανώτερα μέσα πυρός και η υπεροχή του σε όλα ηταν καταπληκτική και παρ' όλα αυτά έμεινε πιστός στην αποστολή να λευθερωθεί επιτέλους η πατρίδα από κάθε άμεση και έμμεση εξάρτηση.

Ειναι προς τιμή του κ Καλατζή. Η πολιτική τοποθέτηση είναι αναφαίρετο δικαίωμα του καθενός. Εκείνο που έχει σημασία και πρέπει να εκτιμηθεί βαθύτατα είναι το γεγονός, οτι ξεπέρασε την προκατάληψή του και είπε με τόλμη και με παρρησία για τον απλό, τον ενώνυμο αγωνιστή της ΕΑΜικής Εθνικής Αντίστασης Οση Αλήθεια μπορούσε απ αυτή που είδε και έζησε.

Δεν τόλμησε όμως παρά αυτά, να την ολοκληρώσει δίνοντας τα του Καίσαρι στο Καίσαρι και τα του θεού στο Θεό. Οι σκέψεις και οι εκτιμήσεις αυτές, όπως και ο ίδιος τονίζει αφορούν το «ηρωϊκό και επικό» στοιχείο του Δεκέμβρη, που είναι αποκλειστικό έργο των απλών μαχητών του ΕΛΑΣ. Και στην συνέχεια περνά η αφήγηση στο «τραγικό και μακάβριο» στοιχείο του Δεκέμβρη και τονίζει : «...Ειναι το στίγμα, το αίσχος του, οι ανέσχυντες κηλίδες του. Ολα αυτά τα κακά που μετέβαλαν την Αθήνα σε νεκρόπολη, όλοι αυτοί οι ακροτηριασμοί, όλες αυτές οι εξορύξεις ματιών, όσα αυτά τα τσεκουρώματα, προήλθαν από την ανικανότητα της ηγεσία των κομμουνιστών...». (σελ 216).

Βέβαια, ο κ Κ Καλατζής, δεν είναι ο μόνος που μίλησε για ανατριχιαστικά εγκλήματα. Πριν απ αυτόν μίλησαν και έγραψαν πολλοί άλλοι, ακόμα ποιο πολλά και χειρότερα. Ειναι οι αρχιτέκτονες που για να στηρίξουν το εγκληματικό τους έργο, να εξοντώσουν «τα ηρωϊκά παιδιά του λαού». τους «Απογόνους αντάξιων μεγάλων προγόνων», αυτούς που με «άδολη αγάπη, το πάθος και τη λατρεία της πατρίδας», αυτούς ακριβώς που άφησαν πίσω τους εκτεθεμένες τις οικογένειες στους κατακτητές και συνεργάτες και εθελοντικά εντάχθηκαν στο ΕΑΜ-ΕΛΑΣ για να πολεμήσουν για την απελευθέρωση της πατρίδας, αυτούς που ένοιωσαν την ανάγκη να εκθέσουν στη συνείδηση του κόσμου δημιουργώντας εις βάρος του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, ένα τέτοιο μακάβριο θέαμα.

Ειναι η παλιά, αδίσταχτη και ξεσκολισμένη αποικιοκρατία που έπρεπε με κάθε θυσία να κρατήσει τούτο τον τόπο-κλειδί κάτω απ τον έλεγχό της. Ετσι όπως στο παρελθόν, δεν δίστασε να καταφύγει σε κάθε είδους δολοπλοκίες και ίντριγγες. Ετσι και τώρα δεν δίσταζε να προβεί σε κάθε είδους βρωμιές για να τον κρατήσει. Γιατί να διστάσει τώρα; Μα ούτε και μπροστά στα ποιο αποτρόπαια εγκλήματα δεν τους έβαλαν μπροστά στο πρόβλημα και αυτό γιατί τα δικαιολογούσαν πάντα πως ό,τι και αν κάνουν όποια μέσα και αν χρησιμοποιήσουν τα κάνουν για το «καλό» και το συμφέρον των «παθόντων». Τα μακάβρια θεάματα είναι και αυτά ένα απ τα βρώμικα-όπως πάντα-μέσα που μεταχειρίστηκαν ανά τον κόσμο οι αποικιοκράτες και στη χώρα μας, οι επίδοξοι Νέο κατακτητές, σε συνεργασία με τα εσωτερικά στηρίγματα με σκοπό να εκθέσουν τους αγωνιστές και να επιτρέψουν στο εαυτό του να τους σκοτώνουν ατιμώρητα.

Τους χρειάζονταν αυτές οι μακάβριες, σκληρές και επιθετικές εικόνες, όπως σκληρές και επιθετικές ηταν και οι στρατιωτικές δυνάμεις που εν ψυχρώ εξαπέλησαν για να στραγγαλίσουν τον αφυπνισμένο, τον επαναστατημένο και αποφασισμένο για όλες τις θυσίες λαό. Ηθελαν με τις εικόνες αυτές να κατεβάσουν και το μεγαλείο του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ στο δικό τους επίπεδο για να αποσωβηθούν πρώτα, να αποσείσουν μετά και σε συνέχεια να μετά κυλήσουν τα εγκλήματα αυτά στο ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, έτσι ώστε να χαρακτηρίσουν το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ εγκληματίες στην αρχή και αργότερα όλους όσους συμμετείχαν στην ΕΑΜική Εθνική Αντίσταση.

Ειναι οι τυμβορυούχοι που σκηνοθέτησαν κατάλληλα σε ποσότητα, τόμες και μέσα έτσι ώστε η έκθεση Σετρίν (έκθεση που τον έκανε Λόρδο) επιβεβαίωνοντας του λόγου του «αληθές», να αποδώσει τους αναμενόμενους καρπούς. Να έχει απήχηση οχι μόνο στο εσωτερικό αλλα κυρίως στο εξωτερικό. Εκείνα τα ντουρντουβάκια οι Ευρωπαίοι και οι Αμερικανοί και οι απλοί ανθρωποι έπρεπε να πεισθούν «ιδίς όμαση» τα «κακουργήματα» του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, ώστε να πάψουν να τους θεωρούν ήρωες και να τους εκθειάζουν.

Στο εσωτερικό ο λαός το «εγκλήματα του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ» τα ζούσε καθημερινά. Αλλωστε τα επιβεβαίωναν και τα πολεμικά ανακοινωθέντα των κατακτητών με τις απώλειες που κάθε φορά είχαν στις μάχες με τον ΕΛΑΣ, τα συνέχαιραν και τα επιβράβευαν τα ποιο επίσημα συμμαχικά χείλη και αυτός ακόμα ο

πρωτομάστορας του εγκλήματος Τσιώρτσιλ, μαζί με τους ορκισμένους εχθρούς του λαϊκού κινήματος για να δικαιολογήσουν αργότερα το εγκληματικό τους όργιο.

Τα Πτώματα υπήρχαν και ηταν εκατοντάδες. Αυτοί απλώς σαν καλλιτέχνες που ηταν, τα ρετουσάρισαν. Τα πτώματα ήταν απ αυτά που σώριαζαν τα μεδραλιοβόλα των αεροπλάνων που «στριφογύριζαν δαιμονισμένα πάνω απ τον ουρανό της Αθήνας» λόγω έλλειψης αντί αεροπορικών πετώντας ακίνδυνα χαμηλά, θέριζαν κυριολεκτικά τον Αθηναϊκό και τον Πειραιώτικο λαό. Ηταν απ τα κανόνια των καραβιών, τα κανόνια και τα ταχυβόλα των τάνκς. Αυτούς τους εκατοντάδες νεκρούς, δεν έπρεπε να τους χρεωθεί Νέο αποικοκρατική τάξη πραγμάτων. Με τόσα μαζικά, ωμά και απροκάλυπτα εγκλήματα, που προκάλεσε στο λαό η ένοπλη επέμβαση, δεν θα μπορέσουν να σταθούν και κυρίως να κυβερνήσουν για πολύ.

Και καθώς τα στηρίγματά τους στο εσωτερικό, δεν είχαν ούτε και μια έστω περγαμηνή αγώνα για την προστασία του λαού και την απελευθέρωση της χώρας, έπρεπε να τα μαζέψουν. Και οχι μόνο δεν είχαν, αλλα τους βάραινε και η ανοικτή συνεργασία με τους προηγούμενους κατακτητές, καθώς και οι εκατοντάδες νεκροί και υλικές καταστροφές που προκάλεσαν. Νεκρούς και καταστροφές για τους οποίους έπρεπε να λογοδοτήσουν. Επρεπε να βρουν κάποιο τρόπο να δικαιολογηθούν τόσο για τα κατοχικά, άλλο τόσο και τα όσα προκάλεσαν μέχρι τη συμφωνία της Βάρκιζα, αλλά και μέσω της πτωματολογίας και όποιων άλλων έωλων επιχειρημάτων οχι μόνο να καλύψουν, αλλα και να δικαιολογήσουν τον καινούριο κύκλο αίματος.

Επειτα η τέτοια ωμή και βάρβαρη επέμβαση τους εξασφάλιζε τη νίκη, σε ποιόν θα λογοδοτούσαν ή ποιόν είχαν να φοβηθούν. Μετά την επέμβαση αυτοί είχαν και το πεπόνι και το μαχαίρι. Και αυτό το σκηνικό το χρειάζονταν, αφού μόνο με αυτό μπορούσαν οχι μόνο να απαλλάξουν τον εαυτό τους για τα προγενέστερα και αυτά της επέμβασης εγκλήματα, αλλά και μετά κυλώντας στο ΕΑΜ-ΕΛΑΣ τις ευθύνες. Να το ενοχοποιούσε για εγκλήματα που δεν διέπραξε, αλλά και θα ζητούσαν, όπως και έκαναν, να τιμωρηθούν και μάλιστα αυστηρά οι ΕΑΜμο-ΕΛΑΣίτες. Αυτός ηταν ο μόνος τρόπο για να συγκαλύπτουν οι πραγματικοί εγκληματίες, αλλα και να διατηρηθεί άσβεστος ο πόθος του εμφυλίου που ηταν ο τελικός στόχος..

Κατά τους επεμβασίες Αγγλους και τους επιβήτορες της εξουσίας : «Το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ ήθελε να καταλάβει πραξικοπηματικά την εξουσία» και αφού ήθελε να πάρει την «εξουσία με τη βία», το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ είναι που δολοφόνησαν ομαδικά το λαό. Με τα όποια επιχειρήματα έχουν προβάλει προσπαθούσαν να πείσουν το λαό οτι, τα αγγλικά αεροπλάνα απλώς πετούσαν, τα καράβια έκαναν Μπούμ, το ίδιο και τα τάκνς έκαναν βόλτες ρυθμίζοντας την κίνηση στους δρόμους της Αθήνας και του Πειραιά. Οσο για τις χιλιάδες Αγγλους στρατιώτες έπιναν μπύρες και φώναζαν μεταξύ τους Φάκεν! Όπως έκαναν και στη Βέροια όταν πριν την κήρυξη του πολέμου ήρθαν μερικοί λόχοι στη Βέροια.

Ειναι αυτοί που έκαναν πράξη τη σύλληψη, που μετέφεραν τα πτώματα, που έκαναν τις αντίστοιχες αριστοτεχνικές τομές, σε εμφανή σημεία και την κάθε τομή με το αντίστοιχο εργαλείο. Αυτοί που τα φωτογράφησαν με αξιοθαύμαστη δεξιοτεχνία, έβαλαν το αντίστοιχο χρώμα στα επίκαιρα σημεία, έτσι που να τραβούν οχι μόνο την προσοχή, αλλά και την απήχθεια και κυρίως την εσαεί καταδίκη των κακούργων ΕΑΜο-κομμουνιστών. Αυτοί που συνέλλαβαν την ιδέα της Αφίσας μικρής πρώτα και γιγάντιες μετά. Αφίσες με τις οποίες κάλυψαν από άκρου σε άκρου την Ελλάδα. Ηξεραν τη έκαναν. Ηταν και αυτό το σκηνικό μέρος του σχεδίου και σαν μέρος έπρεπε να λειτουργήσει και να λειτουργήσει σωστά. Ετσι που να δικαιολογηθούν οχι μόνο τα διαπραχθέντα και τα όποια μελλοντικά να γίνουν εγκλήματα να χρεωθούν σαν διεπραχθέντα απ το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ.

Ο κ Κ Καλατζής, μην τολμώντας να πει όλη την αλήθεια για το ποιος διέπραξε αυτά τα μαζικά και απάνθρωπα εγκλήματα και ποιοί έστησαν αυτό το αποτρόπαιο σκηνικό, το οποίο ασφαλώς πρέπει να το είχε δει με τα ίδια του τα μάτια για να το περιγράφει τόσο παραστατικά, το επέδωσε στην ανικανότητα της ηγεσίας και μάλιστα του ΚΚΕ. Και καλά έκανε, αφού ένοιωθε την ανάγκη να συμπαρασταθεί στους ομοιδεάτες του και κυρίως να συμβάλει και αυτός (όπως η Εκκλησία και η Δικαιοσύνη), με τον δικό τρόπο στη συγκάλυψη των όσων υποτίθεται είδαν τα μάτια του.

Ο κ Κ Καλατζής στην απόδοση ευθυνών, δεν πήρε υπόψη του δυο βασικά και καθοριστικής σημασίας σε αυτές τις περιπτώσεις πράγματα α) Οτι όσο ηλίθιοι και αν ηταν οι κομμουνιστές, σε καμιά περίπτωση δεν θα έδιναν ένα τέτοιο πολιτικό όπλο στους αντιπάλους του... και β) Οτι οι άνθρωποι του βουνού ούτε και να διανοηθούν μπορούσαν αυτού του είδους τα εγκλήματα, πόσο μάλλον να τα κάνουν και να τα εκθέσουν σε κοινή θέα!!!

Ανθρωποι, που από άδολη αγάπη προς την πατρίδα πολέμησαν τον εισβολέα στην Αλβανία και τους τρεις κατακτητές και βάδιζαν καθώς λέει στα χνάρια των προγόνων και την αγωνιστική παράδοση δεν κάνουν έγκλημα, για το έγκλημα. Οποιος κ Καλατζή, αγάπα την πατρίδα, αγαπά και τον λαό της. Αφού λοιπόν, δεν θα τα έκαναν όπως και ο ίδιος αποκλείει το πλιάτσικο, και αφού μοιράζονταν την μπουκιά, δεν θα έκαναν εγκλήματα για να καλύψουν την ανικανότητα. Και αν ακόμα δεχθούμε την ανικανότητα σημαίνει πως η ίδια η ηγεσία, ούτε ήθελε ούτε έκανε εγκλήματα.

Τότε λοιπόν, ποιος τα έκανε; Δεν μένει παρά να δεχθούμε οτι τα έκαναν άνθρωποι, που ηταν οχι μόνο έξω απ το ΕΑΜ, αλλά και ηταν γι' αυτούς, ο μόνος τρόπος να το αμαυρώσουν πολιτικά και να το θέσουν σε διωγμό. Επρεπει αναζητούσαν τρόπο να πυροδοτήσουν την νέα φάση του εμφυλίου.

Στη καταλόγισει της ευθύνης ο κ Καλατζής, φαίνεται οτι δεν έλαβε υπόψη του ακόμα: α) οτι οι Τσώρτσιλ και Χίτλερ, όντας μέλη της διεθνούς του κεφαλαίου, δεν είχαν διαφορές όσον αφορά την εξόντωση των κομμουνιστών και γι' αυτόν ακριβώς το σκοπό είχαν υπογράψει τη συμφωνία της Λισαβόνας. Μια συμφωνία,

που ενδεχομένως εκτός απ την ανενόχλητη αποχώρηση των Γερμανών απ την Ελλάδα, να περιείχε και μια σειρά αλλά εξ ίσου εγκληματικά πράγματα β) οτι και οι εδώ πράκτορες των Αγγλων συνεργάζονταν με τους Γερμανούς, οχι μόνο για τη δημιουργία των εγκληματικών εθνοϊσμών και των ταγμάτων ασφαλείας, αλλα και να καταδίνουν οι πράκτορες τους αγωνιστές και ειδικά τα στελέχη του ΚΚΕ στους Γερμανούς και γ) Το ίδιο δεν πρέπει να ξεχνά οτι οι Γερμανοί φεύγοντας, ενώ σκότωσαν τους ανθρώπους: Διερμενής κλπ, (που ήξεραν πρόσωπα και πράματα) άφησαν πίσω τους, εκτός απ τα τσανάκια τους και αρκετούς ειδικούς κυρίως Βουλγάρους φασίστες, με την εντολή να προβούν σε πράξεις που θα επιβάρυναν το ΕΑΜΙκό κίνημα.

Αν ο κ Καρατζής, εννοεί οτι το ΚΚΕ, στάθηκε ανίκανο να εντοπίσει αυτούς και όποιους άλλους είχαν παρεισφρίσει στο ΕΑΜικό κίνημα, με σκοπό να το εκθέσουν, πράγματι έχει δίκαιο. Ομως δεν πρέπει να ξεχνά ο κ Καρατζής και όποιος άλλος οτι αυτά τα θέματα δεν ηταν από τα εύκολα. Και ποια ήταν η Αγγλία και πως συμπεφέρθηκε στους η αποικιακούς λαούς.

Το Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο, ηταν πατριωτικό εθελοντικό κίνημα και μπορούσε ο καθένας, που δεν ανέχονταν την κατοχή και ήθελε να πολεμήσει τους κατακτητές από κάποια θέση, μπορούσε να ενταχθεί χωρίς να του ζητήσουν τα διαπιστευτήριά και το βιογραφικό του κάτι που συμβαίνει με τους επιστρατευμένους.

Και κάτι ακόμα. Το ΕΑΜ, την είχε την εξουσία και την παρέδωσε στην κυβέρνηση εθνική ενότητας. Και θα τη διεκδικούσε στις πρώτες μετά απελευθερωτικέ εκλογές τη ψήφου του λαού. Οσο συνεπώς ηλίθια και αν ηταν η ηγεσία, δεν θα χρέωνε το Λαϊκό κίνημα με αυτό το μακάβριο σκηνικό σαν αυτά που έστησαν οι συμπατριώτες του Σετρίν. Αυτά κ Καλατζή, δεν είναι εγκλήματα που τα έκαναν αυτοί που τους τιμήσαται με τους ποιό ενδεδειγμένους ύμνους παλικαριάς και αξιοπρέπειας, που πράγματι τους άξιζαν και είναι προς τιμή σας.

Αυτοί οι άνθρωποι που τόσο καλά περιγράψατε τον ψυχισμό και τα συναισθήματα, δεν μπορούσαν να γίνουν από τη μια μέρα στην αλλα εγκληματίες. Η δουλειά αυτή θέλει χρόνο, θέλει προπαίδεια, θέλει κίνητρο και ο αγώνας για την απελευθέρωση της πατρίδας δεν αποτελεί κίνητρο για εν ψυχρώ δολοφονίες. Αυτά ηταν πολιτικά εγκλήματα. Εγκλήματα που έγιναν από ανθρώπους με αντιλήψεις συλλογικής ευθύνης. Εγκλήματα διαστροφής και απεγνωσμένων ανθρώπων.

Ανθρώπων, αδίσταχτων και νοσταλγών της Μοναρχίας, της βασιλό- μεταξικής δικτατορίας και του διχασμού. Ανθρώπων που αν δεν τα έκαναν θα λογοδοτούσαν για το κακό που έκαναν στην πατρίδα συν εργαζόμενοι άγνωστο για ποιο λόγω με τους κατακτητές.

Ο ΕΛΑΣ κ Καλατζή, υμνήθηκε από πολλούς και κατηγορήθηκε από ελάχιστους. ΕΛΑΣίτης και ο ΕΛΑΝιτης ηταν ο Αλβανομάχοι και ο ΕΠΟΝίτης και σε συνέχεια ο Δημοκρατικός στρατός. Ηταν ο λαός, που μέσα του βογγούσε το

χρέος, όπως στις μεγάλες μέρες της ιστορίας που του υπαγόρευε τα προστάγματά της. Τα προστάγματα της κάθε φορά «Τρανής Αυγής» και «μιας νέας ανάστασης χτυπάει καμπάνα» που δεν ηταν αλλα από το α) να ενθαρρύνει-πείσει το λαό να μην λυγίσει και από αυτήν τη συμφορά και β) να μην χάσει την ελπίδα της Λευτεριάς. Ο ΕΛΑΣίτης σαν εθελοντής λαϊκός αγωνιστής αυτά μόνο άκουγε, σε αυτά πειθαρχούσε. Ρίχθηκε ολόσωμος στην άνιση μάχη και έδειξε στους περιώνυμους λαούς της Ευρώπης και του κόσμου πως οι Ελληνες υπερασπίζονται τα εδάφη και τη Λευτεριά τους.

Ο κ Καλατζή, και πάλι προς τιμή του έδωσε με τον δικό του τρόπο τα δομικά στοιχεία που χαρακτήριζαν τον ΕΛΑΣίτη. Μόνο έτσι δομημένος εθελοντικός ένας λαϊκός στρατός θα μπορούσε παρά τις στερήσεις, την πείνα και το θάνατο να αναμετρηθεί με τέσσερους αυτοκρατορικούς σιδηρόφρακτους στρατούς του Μουσουλίνι, του Χίτλερ, του Τσιώρτσιλ και του Τρούμαν, που τον χτυπούσαν από ξηρά, θάλασσα και αέρα και τους αναρίθμητους εσωτερικούς συνεργάτες που τον πολεμούσαν στο πλευρό τους.

Τα εγκλήματα αυτά τα έκαναν οι Νέο αποικιοκράτες Αγγλοι, για να ξανά ανεβάσουν στην εξουσία τους προπολεμικούς τους υπαλλήλους και αυτοί να ξανά γίνουν τα αφεντικά. Τα έκαναν άνθρωποι που τασσόμενοι στο πλευρό των νέο κατακτητών ηταν σίγουροι και για τη νίκη των Αγγλων, όπως ήταν και οι φασίστες στην κατοχή ότι η νίκη του άξονα ήταν δεδομένη, αλλα και το ατιμώτητο της όποιας εγκληματικής πράξης. Αν σε αυτό προστεθεί και η υπόσχεση της αναγνώριση σαν πράξη «εθνικής προσφοράς», τότε έχουμε ολόκληρο το σκεπτικό και τον τρόπος δράσης, αλλά και αυτούς που τα διέπραξαν.

Σε κανένα άλλο Εθνικό Απελευθερωτικό Κίνημα, όπως ηταν το δικό μας, δεν παρατηρήθηκε το φαινόμενο μετά την απελευθέρωση, οι ένοχοι εθνικής προδοσίας και αναξιότητας, άνθρωποι πουλημένοι στους ξένους, να καταδιώκουν και να εξοντώνουν αυτούς που έκαναν με κίνδυνο της ζωής το πατριωτικό τους καθήκον, την περίοδο που η πατρίδα περνούσε την μεγαλύτερη δοκιμασία. Την περίοδο που ηταν διαμελισμένη στα τρία και διέτρεχε τον κίνδυνο με τη βοήθεια και των συνεργατών να μετατραπεί η Ελλάδα σε επαρχία του Γ! Ράϊχ.

Ο κ Καλατζής την περίφημη πτωματολογία και τα ειδεχθή εγκλήματα τα καταλόγισε στην ανικανότητα της ηγεσία του ΚΚΕ. Αλλοι όμως πριν από αυτόν την καταλογίσαν στην Εθνική Πολιτοφυλακή, άλλοι στην Οργάνωση Περιφρούρησης Λαϊκών Αγωνιστών (ΟΠΛΑ) και άλλοι στην «ξεχωριστή ευχαρίστηση που ένοιωθαν» οι πολιτοφύλακες και οι ΟΠΑΛτζίδες να σκοτώνουν!

Ετσι, με τον ποιο εύκολο τρόπο την τιμωρία των ολίγων προδοτών απ την Πολιτοφυλακή και την ΟΠΛΑ, την βάφτισαν «ειδεχθή εγκλήματα». Με την ίδια ευκολία μετά κύλησαν την πτωματολογία σαν εγκλήματα της Ε.Π. και της ΟΠΛΑ. Αλήθεια με ποιόν τρόπο κατά τη γνώμη τους, έπρεπε να τιμωρηθούν ο χαφιές με τον σηκωμένο γιακά, ο δεδηλωμένος Γκεσταμπίτης, ο κουκουλοφόρος που σε

ένα και μόνο μπλόκο έστελνε δεκάδες αγωνιστές και απλούς ανθρώπου στην κρεμάλα και τα εκτελεστικά; Μήπως έπρεπε να τους πλησιάσουν και να τους στο αυτί: σε ξέρουμε «ποιος είσαι και πόσους έστειλες στην κρεμάλα, και αφού το παραδέχεσαι έλα τώρα σαν καλό παιδί που είσαι, κόψε μόνο σου το κεφάλι έτσι ώστε να μην χαρακτηριστεί ειδεχθής ο δικό μας κίνδυνος να σε βρούμε και να σε...».

Για να γίνει αντιληπτός ο τρόπος εκτέλεσης ενος προδότη-συνεργάτη των κατακτητών και ενος κουκουλοφόρους, αρκεί η περίπτωση της ανατίναξης των γραφείων της ΕΣΠΟ απ την ΠΕΑΝ. Την Αντιστασιακή οργάνωση που πρωτοστατούσε ο Παναγιώτης Κανελόπουλος και πολλοί άλλοι. Ο προδότης που κατέδωσε τους αγωνιστές της ανατίναξης της ΕΣΠΟ, εντοπίζεται κάποτε απ τους επιζήσαντες. Συλλαμβάνεται απ τα διαφυγόντα μέλη της οργάνωσης και εκτελείται με τον ποιο φρικτό τρόπο-χρησιμοποιώντας ένα σφυρί. Και κανένας ποτέ και μέχρι σήμερα ακόμα, δεν διανοήθηκε και πολύ σωστά να καταγγείλει την τέτοια εκτέλεση του καταδότη και την μέθοδο που χρησιμοποίησαν σαν ειδεχθή.

Ενώ αν ηταν ΕΑΜίτης, σε μια παρόμοια περίπτωση ο εκτελεστής, ο φόνος αυτός και ο τρόπος που έγινε, θα είχε οπωσδήποτε καταγραφεί, σαν το ποιο «ειδεχθέστερο έγκλημα» κατά έΕληνα «πατριώτης» και ας ηταν καταδότης και ας είχε κάνει τεράστια ζημιά στο Εθνικό-απελευθερωτικό κίνημα. Και οχι μόνο θα είχε καταγραφεί, αλλα και θα είχε γίνει η αναγωγή του σαν τον μοναδικό τρόπο εκτέλεσης των «πατριωτών» και ας ήταν Γερμανό-ντυμένοι αυτοί οι «υπέρ πατριώτες».

Όμως, δεν ηταν μόνο οι παρακρατικές συμμορίες, που συνελλάμβαναν, έκαιγαν και σκότωναν τον άμαχο πληθυσμό αδιάκριτα. Μνημείο φρίκης και αίσχος αιώνιο για το τότε καθεστώς της Ελλάδας, θα αποτελεί η άγρια σφαγή μεταπολεμικά των κατοίκων του χωριού Ξηρόβρυση και των γυναικών του χωριού Στεφανίκη απ τα ίδια τα κρατικά όργανα όπως ανάφερα και πιο πάνω.

Μέσα απ τη ματωμένη πορεία των τριών χρόνων-1945-1947 , φαίνεται τόσο ανάγλυφα και τόσο καθαρά ποιο, ποιοί και για ποιό λόγω σκηνοθετούσαν τα μακάβρια θεάματα και πώς μεθόδευσαν τον εμφύλιο πόλεμο. Φαίνεται ολοζώντανα, από μέρα σε μέρα, πως σχεδιάστηκε και μπήκε σε εφαρμογή το σχέδιο για να εξουδετερωθεί όλος αυτός ο νεοελληνικό δυναμισμός, οχι μόνο της Αριστεράς, όπως τούτος ο λαός-στο σύνολό του-τον είχε συνειδητοποιήσει και εκδήλωση στο Επος των αλβανικών βουνών και της Αντίστασης. Οι κομμουνιστές και οι αριστεροί ηταν το τυρί. Η φάκα ήταν η Ελλάδα να ξαναγίνει αγγλικό προτεκτοράτο και η δοσίλογη Δεξιά, που θα την παραχωρούσε να ξαναπάρει την υπαλληλική της ιδιότητα στην κυβέρνηση

Ο πόλεμος τελείωσε, οι Αγγλοι με την υπόλογη στο λαό δεξιά κέρδισαν. Τα συμφέροντά τους διασφαλίστηκαν. Το λαό δεν τον ειχαν πλέον ανάγνη, ότι ηταν «υποχρεωμενος» να κάνει και να δώσει το έκανε και το έδωσε. Τωρά ποια ήρθε η δικής τους ώρα, το λαό δεν τον χρειάζονταν άλλο. Καιρός να δωθεί τέλος στα

μεγάλα λόγια, ο «ηρωϊκός ελληνικός λαό, ο μέγας, ο απαράμιλος» καλά θα έκανε να τα ξεχάσει αυτά, να ξαναγίνει «ο λαουτζίκος», να μαζευτεί στη γωνιά του, να δουλεύει όπως πάντα και να μήν μιλάει. Και εμφύλιος πόλεμος ηταν ο μόνος τρόπο που μπορούσε να τα επιβάλει όλα αυτά γι αυτό και τον έκαναν.

Μέχρι της 15 Ιουλίου το 1946, οι συμμορίες, το στρατιωτικό και πολιτικό παρακράτος συνεπικορούμενοι απ το επίσημο κράτος συνελλάμβαναν, βασάνιζαν, έκαιγαν και σκότωναν όποιον, όσους και όταν ήθελαν. Το κακό όμως ειχε παραγίνει. Η αγανάκτηση του κόσμου φούντωνε. Ο λαός ζητούσε να νοικοκυρέψουμε την πατρίδα, ζητούσε συμφιλίωση και ειρήνη. Είχε αρχίσει να κλείνει το χάσμα. Ηδη τα πρώτα συνοικέσια ξανά έφερνε το λαό κοντά. Οι βάσεις όμως για μαζικότερες συλλήψεις, βασανισμούς και εκτελέσεις είχαν δημιουργηθεί. Επρεπε να παρθούν και τα αντίστοιχα πρακτικά μέτρα να δικαιολογηθούν τα παλιά εγκλήματα και να καλυφθούν τα νέα να διαπραχθούν. Επρεπε στο εξής οτιδήποτε γίνεται να έχει έστω την επίφαση της νομιμοφάνειας και τα έκτακτα μέτρα ηταν αυτά, που θα κάλυπτε τα παλιά και θα «νομιμοποιούσαν» την μαζική σχεδιασμένη εξόντωση.

Τα έκτακτα μέτρα και τα έκτακτα στρατοδικεία, που οχι μόνο θα επιτάχυναν και θα την έκαναν μαζικότερη την εξόντωση, θα έδινε και την «νομική» κάλυψη στα όποια εγκλήματα.

Τα έκτακτα μέτρα «ψηφίστηκαν» στις 16 του Ιουλίου του 1946 και ίσχυαν μέχρι στις 14 Ιουλίου του 1974. Επί 28 ολόκληρα χρόνια η μετά απελευθερωτική εξουσία στην Ελλάδα, στηρίζονταν σ αυτά τα έκτατα μέτρα, τις χιλιάδες των εξορίστων και φυλακισμένων, τις εκατοντάδες νεκρών και την ερήμωση της υπαίθρου. Στο ασύδοτο παρακράτος και στους ξένους στηρίχθηκε και κυβερνήθηκε η χώρα απ την δοσίλογη δεξιά με ένα και μοναδικό σκοπό και στόχο : πως θα εξοντώσουν το ΕΑΜικό Λαϊκό κίνημα για να κρατήσουν την Ελλάδα, σφιχτά και αποπνικτικά δεμένη στο δικό τους άρμα και τα συμφέροντα τους και πως θα παραμείνει παντοτινά «το αγκιστρωμένο ψάρι που δεν θέλει δόλωμα».

Κανένας δεν μπορεί να πει με βεβαιότητα, ποιοί άλλοι λόγοι έκτος απ την εξόντωση των αγωνιστών, που θα έμπαιναν εμπόδιο στη πραγματοποίηση των σχεδίων τους, υποχρέωσαν το επίσημο κράτος να ψηφίσει τα έκτακτα μέτρα πέρα απ το να καλύψει και «δια του Νόμου» πλέον τις συμμορίες, το πολιτικό και στρατιωτικό παρακράτος και το στήσιμο των εκτάκτων στρατοδικείων. Και αυτό γιατί οι συμμορίες και παρακράτος δρούσαν κατά βούληση, ανεύθυνα και ατιμώρητα. Αν έκαναν μερικές παραχωρήσεις ακόμα στο ποιο πάνω συναγελαζώμενο παρακράτος με το πάντρεμα που είχαν με το επίσημο κράτος, δεν θα χρειάζονταν αυτή η πολυτέλεια.

Αυτοί που έζησαν τα γεγονότα είναι σίγουρο θα έλεγαν οτι η δουλειά θα γίνονταν εξίσου καλά και χωρίς τα έκτακτα στρατοδικεία. Εκτός ποια και ήθελαν αυτό το όργιο βίας, αυτήν τη φρίκη, αυτό το πολλαπλό καθημερινό έγκλημα, να

του δώσουν μια επίφαση «νομιμότητας» ή αν τους πίεζε ο χρόνος και έπρεπε η εξόντωση να είναι ποιο μαζική και συγκεκαλυμένη.

Η Αγγλική ηγεσία, σαν Ιμπεριαλιστική δύναμη και κατακτητές που ηταν γνώριζαν οτι κανένα Εθνικό-Λαϊκό Κίνημα, δεν νικιέται στρατιωτικά, αλλά μόνο κοινωνικό-πολιτικά και κυρίως ηθικά, και κυρίως δικαστικά-μαζικά.

Ζώντας από κοντά (και μέσω των ...) από μέσα το ΕΑΜ, γνώριζαν οχι μόνο το εύρος και την επιρροή που είχε το ΕΑΜ στο λαό, αλλά και πόσο βαθιά πίστευε στο πρόγραμμά του ο λαός για μια Ελεύθερη, Εθνικά Ανεξάρτητη και Δημοκρατική Ελλάδα μετά απελευθερωτικά. Γνωρίζοντας λοιπόν, την απήχηση που είχε το ΕΑΜ στο λαό και κυρίως στη Νεολαία, καθώς και το γεγονός οτι αυτοί σαν στρατός κατοχής που ηταν, θα έφευγαν κάποια μέρα απ την Ελλάδα. Για να συνεχίσει λοιπόν, και μετά την αποχώρησή τους η διασφάλιση των συμφερόντων, έκριναν οτι οι λογαρισμοί με το λαϊκό κίνημα όπως ηταν ΕΑΜικό, δεν ηταν υπόθεση που θα ξεκαθάριζε μέσα σε ένα δυο χρόνια και κυρίως μόνο μέσω της στρατιωτικής ήττας, αλλά θα τραβούσε σε μάκρος. Γνωρίζοντας οτι συνασπισμένη αντιδραστική η ελληνική ηγεσία απ μόνη της, δεν μπορούσε να αναμετρηθεί με το ΕΑΜ.

Γνωρίζοντας ακόμα τις τεράστιες ευθύνες, που είχαν οι πολέμιοι της Αντίστασης, την αφερεγγυότητά τους στο λαό, την απληστία για εκμετάλλευση και συνεπώς, την γρήγορη χρεωκοπία στα μάτια του λαού, πείστηκαν οτι εκτός απ την στρατιωτική ήττα, τον εξοπλισμό με όπλα, την οικονομική βοήθεια και την πτωματολογία, την διόγκωση του παρακράτους και την πληθώρα των συμμοριών. Επρεπε την ένοπλη ήττα του ΕΑΜ, να την θωρακίσουν-κατοχυρώσουν και με διάφορους Νόμους. Νόμους, έκτακτους μεν στη διατύπωση μακρόχρονοι όμως σε ισχύ και χρήση.

Γι' αυτούς τους λόγους ηταν απαραίτητα τα έκτακτα μέτρα και τα έκτακτα στρατοδικεία και κυρίως εκτός απ τη συστράτευσει του ήδη πολύμορφου παρακράτους και επιστράτευση νέων συμμοριών. Και στο βαθμό που ηταν δυνατόν μέσω της απειλής και αυτής της ίδιας της ζωής να οργανώσουν κάποια τμήματα από αριστερούς να πολεμήσουν αργότερα τον Δημοκρατικό στρατό.

Αυτό που δεν μπόρεσαν να κάνουν με τους απλούς ανθρώπους, το έκαναν με τους πολιτικούς κρατουμένους φαντάρους και κυρίως τους πρώην αξιωματικούς του ΕΛΑΣ-ΕΛΑΝ στη Μακρόνησο. Οργάνωσαν τα λεγόμενα ΕΤΑΞ : Ενοπλα τμήματα Αξιωματικών τα οποία τα έστειλαν να πολεμήσουν τον ΔΣΕ ξεκινώντας από τη σκέψη πως, «άλλη γλύκα έχει να πείσεις-βάλεις ή και να υποχρεώσεις τον χθεσινό συναγωνιστή να πολεμά τον σημερινό αγωνιστή που συνεχίει τον αγώνα».

Είχε φτάσει σε τέτοιο σημείο η αυθαιρεσία, η λευκή τρομοκρατία και τα βασανιστήρια, που για να περιοριστεί, αν οχι να σταματήσει χρειάστηκε να ξεσηκώθει η παγκόσμια κοινή γνώμη και αυτός ο Οργανισμό Ηνωμένων Εθνών. Να διαμαρτυρηθούν για το καθεστώς της λευκής τρομοκρατίας που επικρατούσε

στη χώρα. Τα βασανιστήρια που γίνονταν στις ασφάλειες για να κατασκευαστούν κατηγορητήρια και για να αποσπάσουν δηλώσεις μετανοίας. Να σταματήσουν οι εκτελέσεις.

Αυτοί που είχαν επανδρώσει αυτούς τους δολοφονικούς μηχανισμούς, ηταν αυτοί που έπρεπε να δώσουν λόγω στη δικαιοσύνη, και για να μη δώσουν λόγω στη δικαιοσύνη για τις δικές τους εγκληματικές πράξεις εις βάρος της χώρας και ατόμων χρησιμοποιήθηκαν γι' αυτό το σκοπό. Αντί για τη δικαιοσύνη η τέτοια άλογη χρήση, τους εξασφάλισε την ατιμωρησία και τους διασφάλισε κοινωνικό-οικονομικά οφέλη και αξιώματα. Συναγελάστηκαν με τους ομοίους τους για να ηττηθούν αυτοί, που θα τους οδηγούσαν στη δικαιοσύνη για συνεργασία, δοσιλογισμό και πολλούς για αισχάτη προδοσία κατά της πατρίδας. Ηταν αυτοί που ήθελαν και συνέβαλαν να μετατραπεί η Ελλάδα σε επαρχία του Γ ! Ράϊχ!, και τώρα οι αποφάσεις για το πώς θα κυβερνηθεί η Ελλάδα, θα παίρνονταν όπως παλιά στο Λονδίνο.

Σήμερα κάποιοι υποστηρίζουν πως πρέπει να τα ξεχάσουμε αυτά: Περασμένα «ξεχασμένα» λένε. Αλλωστε έχουν περάσει και πολλά χρόνια από τότε. Τι να τα ξανά θυμόμαστε τώρα. Επειτα οι καιροί μα και οι άνθρωποι ακόμα έχουν αλλάξει. Το ζητούμενο δεν είναι να ξεχάσουμε, τη μνήμη που αποτελεί τον άγρυπνο φάρο της συνείδησης. Και για να έχουμε μνήμη δεν πρέπει να ξεχνάμε. Η καταγραφή των γεγονότων είναι μια αδήριτη ανάγκη για τη χώρα και την δημοκρατία να γραφτεί σωστά και τεκμεριωμένα η ιστορία. Και αλήθεια και ιστορία κατά το Vico «είναι ο,τι υπάρχει».

Η αλήθεια όμως των πραγμάτων είναι αυτή πολλές φορές που μας πικραίνει... Χρέος λοιπόν, σε όσους έλαχε ο κλήρος να ζήσουν γεγονότα να τα καταγράψουν για να γίνει κατανοητό, οτι τη μοίρα μας σαν λαού και έθνος, βρίσκεται στα δικά μας χέρια και οτι το μέλλον μας, δεν θα διαμορφωθεί από εξωγενείς παράγοντες, αλλα από εμάς τους ίδιους.

Η ιστορία είναι το εργαλείο με το οποίο επικοινωνούμε με το παρελθόν, ο τρόπος που γράφτηκε και γράφεται δεν βοηθάει. Και δεν βοηθάει γιατί η ιστορία μας μέχρι σήμερα λέει : «είχαμε την τάδε εποχή διχασμό» ή «παλινόρθωση της μοναρχίας». Το «καβάλα πάει στην Εκκλησιά, καβάλα προσκηνάνε», ή «είχε ασημένια πέταλα καρφιά μαλαματένια» κτλ. Δεν εξηγεί όμως τους πραγματικούς λόγους και κυρίως γιατί και ποιος φταίει, ποιος ωφελείται και ποιος χάνει, αν τιμωρήθηκε και πόσο ο φτέκτης, αν αναγνωρίστηκε και εκτιμήθηκε η συμμετοχή και η προσφορά σ αυτούς που πρωτοστάτησαν. Δεδομένα που μας οδήγησαν στο διχασμό ή στην παλινόρθωση της μοναρχίας.

Οι νέες γενιές δεν διδάσκονται την ιστορία κριτικά, ώστε να έχουν την εμπειρία του παρελθόντος, δεν ξέρουν την νεότερη ιστορία στις πραγματικές της διαστάσεις. Δεν ξέρουν τίποτε σχεδόν για τα δύσκολα κατοχικά χρόνια και τα αμέσως μετά απελευθερωτικά, ώστε να βγάλουν τα αναγκαία συμπεράσματα και διδάγματα. Διδάγματα, που θα βοηθήσουν οχι μόνο στο να μην επαναληφθούν οι

διχασμοί, οι παλινορθώσεις και οι εμφύλιοι πόλεμοι αλλα και να διατηρηθεί η ψυχική ενότητα που είναι το προ απαιτούμενο για την δημιουργική δράση του λαού σαν ένα ενιαίο σύνολο.

Ακόμα μεγάλη σημασία έχει και η συγγραφή της κατά τόπους και Νομούς ιστορία. Βέβαια η Εθνική Αντίσταση είχε πανελλαδικό χαρακτήρα, με γενικά γνωρίσματα ως προς τον αντικειμενικό σκοπό. Οι τοπικές όμως οργανώσεις και οι ένοπλες μονάδες για πολλούς αντικειμενικούς λόγους και ειδικά για λόγους στρατηγικής σημασίας του χώρου δράσης, είχαν να αντιμετωπίσουν, εκτός απ τα γενικά και ορισμένα ιδιόμορφα προβλήματα όπως: πχ αυτά της Χη Μεραρχία του ΕΛΑΣ που με έδρα τη Βέροια. Η Μεραρχία αυτή, είχε εκτός απ τα γενικά και την ευθύνη του μοναδικού σηδιροδρομικού και οδικού άξονα που συνέδεε τη Γερμανία με την Αφρική.

Και χώρο ευθύνης από το Γευγελί μέχρι τα τέμπη. Η Μεραρχία αυτή αντιμετώπιζε εντελώς διαφορετικά προβλήματα σε σχέση με αυτές της Ανατολικής Μακεδονίας, της Πίνδου και της Πελοποννήσου.

Το ίδιο και οι πολιτικές οργανώσεις, που έπρεπε να ανταποκριθούν και στα γενικά, αλλα και τις πρόσθετες ανάγκες αυτής της τοπικής ιδιομορφίας. Μα και όταν άρχισε ηαποχώρηση των Γερμανών οι ευθύνες της λόγω της γεωγραφικής θέσης ηταν εξ ίσου μεγαλύτερες. Επρεπέ να ανταποκριθεί στις πρόσθετες ανάγκες του σχεδίου «Κιβωτός» που πρόβλεπε στο να μην επιτρέψει να φτάσουν συντεταγμένοι και στο σύνολό τους οι Γερμανοί στο δυτικό μέτωπο.

Το κείμενο αυτό, όπως γράφω και σε άλλο σημείο, δεν αποβλέπει στο να ξύσει πληγές του παρελθόντος. πολύ περισσότερο να αναμοχλεύσει πάθη. Προσπαθεί να εξιστορήσει μερικά πραγματικά γεγονότα. Και τα γεγονότα που έχουν λάβει χώρα σε συγκεκριμένο τόπο και χρόνο. Γεγονότα που δεν τα αμφισβητεί κανείς οτι έγιναν, όσο σκληρά, καταδικαστέα και αποτρόπαια και αν είναι πρέπει να μνημονευθούν. Και πρέπει γιατί, είναι αυτά που θα φωτίσουν το παρελθόν, αλλά και θα βοηθήσουν τον ιστορικό να τα καταγράψει σαν παράδειγμα προς αποφυγεί. Να καταγράψει τη δράση του παρακράτους.

Απο ποιους αποτελούνταν και για ποιον ακριβώς λόγω έδρασε, ασύδοτα ανεύθυνα, ανεξέλικτα και ατιμώρητα. Του παρακράτους που λειτουργούσε βάση προδιαγεγραμμένου σχεδίου και ποιοί ηταν αυτοί που έδιναν το δικαίωμα στο παρακράτος, να προβαίνει σε πράξεις που δεν θα μπορούσαν για κανένα λόγω να δικαιολογηθούν: αυθαίρετες συλλήψεις, φρικτά βασανιστήρια, δίκες και καταδίκες αθώων πολιτών. Στους καλοπληρωμένους χαφιέδες να μπορούν τον πρώτο τυχόντα χωρίς καμιά ευθύνη και συνέπεια, να τον μετατρέπει σε κρατούμενο όπως τον αδερφό μου και σε συνέχεια κατηγορούμενο στηριγμένο σε βασανιστήρια, που με την κατάλληλη επεξεργασία να μετατρέπονται σε κατηγορητήρια με περιεχόμενο το ανύπαρκτο έγκλημα ή κάποια άλλη κολάσιμη πράξη και για αυτά τα έκτακτα μέτρα ακόμη.

Με το χρόνο λένε-με, η πληγή κλείνει. Μένει όμως η ουλή στο σώμα και την ψυχή. Μένει για να σου θυμίζει αυτό που ακριβώς θελήσεις με το χρόνο να ξεχάσεις.

Αναμφισβήτητα είναι μεγάλος ο πόνος σε στιγμές ευχάριστες να θυμάσαι τη δυστυχία σου. Να θυμάσαι τα χθεσινά και να σε ακολουθούν τα περασμένα και να μην μπορείς να τα αποφεύγεις. Και δεν μπορείς γιατί αυτές οι θύμισες είναι βιωμένες και προέρχονται απ έναν άλλο κόσμο. Ενα κόσμο που οχι μόνο δεν σου αναγνώριζαν το δικαίωμα να υπάρχεις, αλλά ούτε και το δικαίωμα να σκέφτεσαι. Ενα κόσμο που δεν σου επέτρεπαν να σου ανήκει και αυτό ακόμα το κουφάρι. Ενα κόσμο κλεισμένο πίσω από ψηλά πανύψηλα κάστρα, με βαριές σιδηρόπορτες και σκοτεινά κελιά. Από ένα κόσμο προγραμμένων.

Από τον κόσμο της μετά απελευθερωτικής Ελλάδας. Από τον κόσμο της φυλακής. Από ένα κόσμο, που για να διατηρηθείς ζωντανός έπρεπε να πείθεις καθημερινά τον εαυτό σου οτι είσαι Ανθρωπος, για να μη σε εγκαταλείψει η έμπνευση, η δημιουργία και ο οραματισμός. Να μη χάσεις την πίστη στον Ανθρωπο, το κέφι και το όραμα. Να κάνεις την πίστη στον Ανθρωπό, όραμα και το κέφι, κινητήρια δύναμη ζωής.

Ολοι αυτοί οι Ανθρωποι την αγαπούσαν την ζωή. Την αγαπούσαν σαν το όμορφο και ώριμο φρούτο που στάζει γλυκό χυμό. Την αγαπούσαν και δεν ήθελαν να χάσουν ούτε μια σταγόνα απ τον χυμό της. Κι όμως οι άνθρωποι αυτοί που αγωνίστηκαν για μια ζωή αντάξια του Ανθρώπου, κάθε πρωϊ όταν έβγαιναν απ το σπίτι δεν ήξεραν αν θα γυρίσουν και μετά τη σύλληψη όταν έβγαιναν απ τις τρύπες-κελιά δεν ηταν πάντα τόσοι όσοι είχαν μπει το βράδυ. Κάποιοι έλειπαν...Το χρέος προς την πατρίδα δεν τελειώνει ποτέ

Οπως το επιβεβαιώνει και η ταυτότητα μου λέγομαι Κόγιας Νικόλαος του Γεωργίου και της Μαρίας το γένος Παλικάρια.

Γεννήθηκα στις 23 Ιουλίου του 1923, στη Βέροια στην οδό Βερμίου 22. Ο Πατέρας μου ασχολούνταν με την κτηνοτροφία και τα τρία μεγαλύτερα αδέρφια μου με τις μεταφορές-καραβάνια. Πριν καλά καλά τελειώσω το Δημοτικό, το Σεπτέμβρη του 1935, οι γονείς μου με έστειλαν να μάθω την τέχνη του Τσαγκάρη. Πριν κλείσω χρόνο στη δουλειά, στις 4 Αυγούστου του 1936, ο Μεταξάς, το Παλάτι και οι ξένοι επέβαλαν στη χώρα δικτατορικό καθεστώς.

Την επόμενη μέρα στο χώρο αυτού του επαγγέλματος τα πράγματα, δεν ηταν όπως την προηγούμενη και αυτό γιατί την επόμενη της δικτατορίας, πολλοί Μαστόροι και καλφάδες δεν ήρθαν στη δουλειά όπως τις άλλες μέρες. Και δεν ήρθαν γιατί το βράδυ της 4ης Αυγούστου είχαν συλληθφεί και κρατούνταν στη Ασφάλεια.

Σε λίγες μέρες όσοι από τους συλληφθέντες έκαναν δήλωση «μετανοίας» ύστερα από μερικές μέρες αφέθηκαν ελεύθεροι και επανήλθαν στη δουλειά, ενώ όσοι δεν δέχθηκαν να κάνουν δήλωση πήραν το δρόμο της εξορίας. Συλλήψεις

έγιναν και στα αλλα επαγγέλματα όπως: Ραφτάδες, Κουρείς, Φουρνάριδες κλπ. Συνέλλαβαν ακόμα και απλές νοικοκυρές.

Το γεγονός αυτό όπως ηταν φυσικό οχι απλώς σχολιάστηκε δυσμενώς απ όλους, αλλά απ ό,τι θυμάμαι έβαλε και τον καθένα μπροστά στο πρόβλημα, γιατί έγινε η δικτατορία, και για το που οδηγείται η χώρα. Βέβαια, και στην οικογένειάς μας, άκουγα τον πατέρα μου να μιλά συχνά για τη δημοκρατία και τα μεγάλα μου αδέρφια κυρίως τον Αντώνη, που ηταν και ο ποιο μεγάλος, που την εποχή εκείνη ηταν στο σπίτι να διαμαρτύρεται για μερικά πράγματα, δεν καταλάβαινα όμως και τόσο καλά για ποιο λόγω και πράγματα διαμαρτύρονταν. Η Δημοκρατία έλεγε ο Πατέρας μου είναι σαν την Ελευθερία: Την Ελευθερία δεν την χορταίνει ο Ανθρωπος. Οση και αν του δώσεις θέλει και άλλη και αυτό γιατί μόνο ελεύθερος νοιώθει Ανθρωπος.

Μετά την επιβολή της δικτατορίας κυρίως αυτοί που έκαναν δήλωση και παρά την «δήλωση-υπόσχεση», οτι δεν θα είχαν καμιά σχέση πλέον με τις κομμουνιστικές ιδέες και τον συνδικαλισμό, ήταν αυτοί που οχι μόνο μου εξήγησαν από ποιους επιβλήθηκε η δικτατορία καθώς και τους λόγους για τους οποίους αυτή επιλβήθηκε, αλλα και ποιες θα είναι για τη χώρα οι συνέπειες απ την επιβολή της.

Και όταν το 1938, από κοινού οι αντιδικτατορικές δυνάμεις ξεσηκώθηκαν για την ανατροπή της δικτατορίας με κέντρο την Κρήτη, ηταν αυτοί που οργάνωσαν σε συμπαράσταση και εδώ πολύωρη απεργιακή κινητοποίηση. Αυτοί και όσοι δεν συνελλήφθηκαν δεν αρκέστηκαν σε αυτά, αλλα οργάνωσαν ποιο εντατικά το κοπόνι της εργατικής αλληλοβοήθειας. Στο κοπόνι αυτό προστέθηκε και η βοήθεια των κρατουμένων στη φυλακή και χωρίς δίκη την εξορία.

Στην διακίνηση του κοπονιού της αλληλοβοήθειας με χρησιμοποιούσαν και μένα χωρίς να ξέρω στην αρχή για το ποια ηταν η σημασία του. Τα κοπόνια τα πήγαινα στη Μαρία Ζιώγα αδερφή του Μπαρούτα, που την εποχή εκείνη καθόταν στον Αγιο Ανδρέα. Η Μάνα αυτή είχε δυο παιδιά τον Μαργαρίτη και τον Βασίλη, και οι δύο Τσαγκαράδες, οι οποίοι είχαν και οι δυο συλληφθεί και σταλεί εξορία. Τον Ιούνιο του 1940, ο Μαργαρίτης Ζιώγας μου πρότεινε να δίνει μέλος της ΟΚΝΕ,(οργάνωση κομμουνιστικής Νεολαίας Ελλάδας), αν δεν έγινα είναι γιατί στα μέσα του Ιούλη φύγαμε παραθέριση στο Σέλι και στη Βέροια επανήλθαμε το δεύτερο οπως πάντα δεκαήμερο του Σεπτέμβρη. Και αυτός που θα μας συνέδεε δεν ήρθε Και στις 28ην Οκτωβρίου, πριν καν προλάβουμε να συναντηθούμε η Ιταλία μας κήρυξε τον πόλεμο.

Για την ιστορία. Ο τρόπος της μεταφοράς των κοπονιών ηταν ο εξή: Τα κοπόνια μεταφέρονταν με κουτία από σπίρτα. Τα βάζαμε στο κάτω μέρος, ανάμεσα στο περίβλημα και το συρτάρι με τα σπίρτα, κρατώντας πάντα, μέχρι τον προορισμό στο χέρι ένα σπίρτο και στο στόμα ένα άναφτο τσιγάρο, έτσι ώστε σε περίπτωση κινδύνου με το σπίρτο που κρατούσα στο χέρι να το ανάψω και να πετάξω κάτω το κουτί με τα κοπόνια. Μετά την αποφυγή του κινδύνου θα γύριζα

να το πάρω. Ετσι το επάγγελμα που διάλεξαν οι γονείς μου, στάθηκε αφορμή να γνωρίσω τις ιδέες της αριστεράς και αργότερα του κομμουνισμού.

Στον Αλβανικό πόλεμο έκτος απ τα τρία αδέρφια μου που επιστρατεύτηκαν, μας επιτάξανε και όσα μουλάρια και άλογα είχαμε εκτός απ ένα που την εποχή εκείνη κούτσαινε λιγάκι. Το πήραν και αυτό αργότερα με τη δεύτερη επίταξη ζώων. Χωρίς ποτέ η πολιτεία να θυμηθεί οτι τα πήρε. Και για όσους ξέρουν ένα μουλάρι προπολεμικά άξιζε από πέντε μέχρι και δέκα χιλιάδες δρχ.

Η Γερμανία μας κήρυξε τον πόλεμο στις 6 Απριλίου 1941 και η κατάληψη της Βέροιας απ τα Γερμανικά στρατεύματα κατοχής άρχισε στις 11 Απριλίου 1941, στις πέντε το απόγευμα. Λίγο πριν απ την είσοδο των Γερμανών στην πόλη και ενώ τα στούκας πετούσαν χαμηλά πάνω απ την πόλη, έφυγα απ το σπίτι να πάω σε ένα απ τα χωράφια μας, που βρίσκονταν κοντά στο σταθμό απ τη μεριά του ποταμού. Για να πάω σ αυτό το χωράφι ακουλούθησα την σημερινή οδός Σταδίου. Την ώρα που έφτασα στο υψωματακί απέναντι απ τα παλιά Σφαγεία στο βάθος του δρόμου που στρίβει για το Ταραγαροχώρι ο δρόμος, έκαναν την εμφάνισή τους οι πρώτοι Μοτοσικλετιστές και αμέσως μετά τα τάνκς. Στο μεταξύ τα Στούκας πετούσαν πάνω απ τη φάλαγγα με κατεύθυνση την πόλη. Καθώς ήμουν προϊδεασμένος χωρίς να το θέλω αναρωτήθηκα «Και τώρα τι;...».

Οταν έφτασα στο χωράφι, είδα μερικούς από τους γειτόνους και αρκετοί άγνωστοι να γύριζουν από το σταθμό φορτωμένοι με διάφορα τσουβάλια και δέματα. Υστερα από λίγη ώρα ρώτησα κάποιον από που τα πήρε αυτά τα πράγματα και μου απάντησε οτι στο «σταθμό άνοιξαν τις αποθήκες του στρατού και ο καθένας παίρνει ό,τι του αρέσει».

Μια και ηταν πολύ κοντά ο σταθμός απ το χωράφι, αποφάσισα να πάω και εγώ να δω τι ακριβώς συμβαίνει. Πράγματι όταν έφτασα στο σταθμό αρκετοί απ τα γύρω χωράφια και την πολλοί ακόμα, έπαιρναν απ τις ανοιχτές πλέον αποθήκες ο καθένας που βρέθηκε εκεί ό,τι του άρεσε: Ζάχαρη, ρύζι, σαπούνι κονσέρβες κλπ τρόφιμα και διάφορα εργαλεία.

Σε μια διπλανή αποθήκη υπήρχε οπλισμός: όπλα, περίστροφα, χειρομβομβίδες, σφαίρες κλπ. Εγώ έκανα δυο δρομολόγια. Το ένα με λίγη ζάχαρη και ένα μικρό τσουβαλάκι σταφίδες και το άλλο με ένα κιβώτιο που περιείχε 9 περίστροφα και 9 κουτάκια σφαίρες για τα αντίστοιχα περίστροφα, όχι βέβαια, απόγνωση και προοπτική αλλά επειδή στο σπίτι μας σαν κρηνοτρόφοι και αγωγιάτες πάντα είχαμε στο σπίτι, ένα ή δυο περίστροφα.

. Αφού πήρα τα περίστροφα, δεν ξαναπήγα φοβούμενος να μην με δει κάποιος και μου τα πάρει ή και να με καταδώσει. Είχα χώσει το κιβώτιο μέσα στα χόρτα ανέβηκα στην πόλη και όταν σουρούποσε κατέβηκα για να τα κρύψω. Μέχρις ότου νυχτώσει άνοιξα μια αντίστοιχη με το κιβώτιο τρύπα δίπλα απ την καλύβα και το καταχώνιασα μέσα. Δεν υπήρχε κίνδυνος να καταστραφούν γιατί εκτός του οτι το εξωτερικό ξύλινο κιβώτιο ηταν διαποτισμένο με «γράσο» το εσωτερικό ηταν από χοντρή γαλβανιζέ λαμαρίνα. Την ύπαρξη αυτού του κιβωτίου δεν την

γνώριζε κανένας άλλος. Στο μεταξύ γύρισαν από το μέτωπο και τα τρία μου αδέρφια. Ευτυχώς αρτημελής.

Γύρω στα τέλη του Νοέμβρη διάβασα στην εφημερίδα «Νέα Ευρώπη» μια ανακοίνωση που ζητούσε απ αυτούς που είχαν οποιοδήποτε όπλο να τα παραδώσουν. Ανησύχησα, αλλά σε λίγο το ξέχασα. Τον Φλεβάρη του 1942 τα πράγματα έσφυξαν και η μια ανακοίνωση διαδέχονταν την άλλη. Τώρα πλέον οι ανακοινώσεις δεν αρκούνταν στο να τα «παραδώσουν». Συνέχιζαν οτι «οσοι δεν θα τα παραδώσουν οχι μόνο θα τιμωρηθούν, αλλά θα τιμωρηθούν αυστηρά-παραδειγματικά» και κάτω απ την ανακοίνωση ένα μικρό χωρίς κανένα σχόλιο έλεγε «οτι πριν από μερικές μέρες εκτελέστηκαν δύο κάτοχοι όπλων ένα στη Θεσσαλονίκη και ένα στην Αθήνα». Υστερα απ αυτό άρχισαν να με ζώνουν τα φίδια με τη σκέψη μήπως και με είδε κάποιος όταν τα έκρυβα.

Στο χώρο των Τσαγκαράδων είχε αρχίσει το ψού-ψού και ο ένας έψαχνε να βρει τον άλλο. Δεν πέρασε πολύς καιρός καθώς έβγαινα απ το σπίτι με πλησίασε ο πρώην μαστοράς μου Κωστα Σαβουλίδης του Δημητρίου, λοχίας και τραυματίας στον Αλβανικό πόλεμο. Αυτός είχε κάνει δήλωση και μου έκλεισε ένα ραντεβού. Πήγα και αφού συζητήσαμε διάφορα σχετικά με την κίνηση του κουπονιού, το κακό που μας βρήκε και τη συμπεριφορά των Γερμανών, μπήκε και το θέμα αν γνωρίζουμε κάποιον που να έχει κριμένο κάποιο όπλο.

Για άλλη μια φορά τα φίδια άρχισαν να με ζώνουν. Και με έζωναν γιατί τίποτα δεν ηταν ακόμα ξεκάθαρο ποιος είναι ποιος. Και δεν ήξερα γιατί εγώ, μετά την επιστράτευση και των τριών αδερφών και την επίταξη των ζώων, είχα προ πολλού σταματήσει να δουλεύω Τσαγκάρης. Κάθε μέρα που περνούσε τα πράγματα έσφυγκαν.

Τώρα ποια τα φίδια κάθε μέρα που περνούσε δεν με έζωναν μόνο αλλά άρχισαν και να με τρώνε. Αρχισα να κατεβαίνω ποιο συχνά στο χωράφι για να δω, αν τα πράγματα εξακολουθούν να είναι όπως τα άφησα. Τα πάντα ηταν στη θέση τους. Τίποτε το ξεχωριστό δεν είχε συμβεί. Αυτό όμως δεν έλυνε το πρόβλημα. Επρεπε να βρεθεί κάποια λύση.

Τα αδέρφια μου πριν μας επιτάξουν τα ζώα στο αλβανικό πόλεμο ηταν αγωγιάτες-κυρατζίδες. Οι κυρατζίδες λόγω της φύσης της δουλειάς: κλέφτες, λύκοι, ερημιά, ξενητιά κλπ πολλοί οπλοφορούσαν. Γι' αυτόν ακριβώς το λόγω στο σπίτι μας προπολεμικά υπήρχε ένα ή δυο περίστροφο.

Μια μέρα γυρνώντας στο σπίτι από μια σύσκεψη στην οποία διαμορφώνονταν η ίδρυση της οργάνωσης του ΕΑΜ ΝΕΩΝ, ο ομιλητής επανέφερε το θέμα των όπλων. Τώρα ποια τα πράγματα είχαν ξεκαθαρίσει. Ξέραμε ποιος είναι ποιος. Οταν γύρισα στο σπίτι ρώτησα τον μεγάλο αδερφό μου Αντώνη, που να βρίσκεται άραγε εκείνο το περίστροφο; Η απάντηση του ηταν οτι το «έδωσα». Και όταν του είπα οτι δένει κανείς όπλο αυτήν την εποχή; Μου απάντησε οτι «εκεί που το έδωσε» και σίγουρος είμαι και καλό ρόλο θα παίξει. Αυτό ηταν. Αμέσως

ξαλάφρωσα. Τώρα πια θα μπορούσα να τον κάνω κοινωνό του επτασφράγιστου μυστικού μου.

Ετσι, μόλις μου δόθηκε η ευκαιρία του άνοιξα την καρδιά μου. Με συνεχάρει και μου είπε οτι αυτές τις μέρες θα συναντηθεί με τον άνθρωπο, που έδωσε αυτό που είχαμε στο σπίτι και αφού «τακτοποιηθεί» το θέμα, θα με ειδοποιήσουν και μένα για να τα πάρουν. Πράγματι ύστερα από καμιά 15νταριά μέρες πήγαμε και τα πήραμε. Μαζί με τον αδερφό μου ηταν ο Γεώργος Ζαρκάδας και ο Δήμος Μαζαράκης. Δίπλα στην ποταμιά περίμενε και ένας άλλος με ένα γαϊδουράκι. Εβαλαν το κιβώτιο επάνω στο γαίδουράκι και αφού πέρασαν το ποτάμι όλοι μαζί χάθηκαν απέναντι στη σκιά του μύλου του κ. Ντούφοπουλου.

Τον Γ. Ζαρκάδα, τον συνέλλαβαν την άνοιξη του 1944, στο μεγάλο μπλόκο στο στρατώνα και πέθανε απ τα βασανιστήρια στο στρατόπεδο του Παύλου Μελά στη Θεσσαλονίκη. Το ίδιο όπως αναφέρω πιο πάνω έγινε αργότερα και με τον Δήμο Μαζαράκη.

Ετσι λοιπόν, εκτός από την παλιά μου σχέση με την Αριστερά που ήδη με είχαν αναζητήσει το γεγονός αυτό επιτάχυνε την συμμετοχή μου στην οργάνωση του ΕΑΜ Νέων τον Οκτώβρη του 1942, την ΕΠΟΝ τον Φεβρουάρια του 1943 και στον ΕΛΑΣ, τον Απρίλη του 1944, όπως φαίνεται και απ τα πιστοποιητικά αναγνώρισης της ιδιότητάς μου σαν αγωνιστή της Εθνικής Αντίστασης.

Κάθε άνθρωπος και λαός έχει την ιστορία του και λαός μας την δική του: Μακραίωνη και πλούσια σε προσφορά και θυσίες για τη δημιουργία του Παν ανθρώπινου υλικού και πνευματικού πλούτου. Το οτι η ιστορία του λαού μας έχει ρίζες αιώνων είναι αναμφισβήτητο γεγονός. Οπως αναμφισβήτητο είναι και το γεγονός οτι η Νεοελληνική ιστορία αρχίζει μετά το 1821. Οταν οι πρόγονοί μας αποφάσισαν να επανασυνδεθούν με αυτές τις ρίζες. Να τις ανασύρουν απ τα βάθη των αιώνων και να δημιουργήσουν στη θέση της παλιάς μια κρατική οντότητα.

Το «ελληνικό έθνος» σαν Νέο ιστορικό-πολιτικό υποκείμενο ξανά εμφανίζεται ικανό οχι μόνο να αναλάβει, αλλα και να διαχειριστεί την κρίση προς την κατεύθυνση του εκσυγχρονισμού των κοινωνιών και των πολιτισμών στο χώρο της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας, απευθυνόμενο προς τους Ευρωπαίους, την παραμονή της Επανάστασης, ζήτησε να σκεφτούν εκ νέου το Ανατολικό ζήτημα και ειδικά το πλαίσιο αναδιάρθρωσης των συνόρων και των σχέσεων εξουσίας για ολόκληρη τη Βαλκανική.

Η εξέγερση στη Μολδοβλαχία, η επέκτασή της στην Πελοπόννησο και σε συνέχεια η διεύρυνσή της προς τη Ρούμελη και τα νησιά του Αρχιπελάγους, θα οδηγήσει πολλούς αστούς, λόγιους και φιλέλληνες στην Επαναστατημένη Ελλάδα. Βασικός στόχος της Επανάστασης : Η εγκαθίδρυση σύγχρονου κράτους, με βάση τα σύμβολα και τις αρχές της Φιλικής Εταιρείας και τα όποια φιλελεύθερα δυτικό-ευρωπαϊκά πρότυπα που συμπύπτουν με τις αρχές αυτές.

Οι ομογενείς, λόγιοι και μη, ζώντας στη Ευρώπη και έχοντας κεφάλαιο τις διακηρύξεις του Ρήγα, σαν θεματοφύλακες και φορείς των αξιών αυτών, οχι μόνο θα ενδιαφερθούν και αυτοί, αλλα πολλοί θα έρθουν στην Ελλάδα να βοηθήσουν και έμπρακτα για την επικράτηση και την επέκταση της Επανάστασης, την οργάνωση και την πολιτική ενοποίηση των τοπικών εξεγέρσεων και τη συγκέντρωση της πολιτικής εξουσία στα πλαίσια μιας «Εθνικής Διοίκησης».

Και η Νεοελληνική ιστορία μας λέει, πως το Σώμα της Ελλάδας λόγω του τρόπου συγκρότησης της Νεοελληνικής εθνικής, κρατικής οντότητας και της διακυβέρνησης απ το 1821, υποφέρει από πολλές και ανίατες αρρώστιες. Μερικές απ αυτές όπως οι εμφύλιοι πόλεμοι και οι διχασμοί, οφείλονται στον τρόπο που αναγεννήθηκε το Ελληνικό κράτος και τον τρόπο που διαμορφώθηκε-στήθηκε ύστερα από το Αστικο-Φεουδαρχικό συμβιβασμό η κρατική Αστικο-Τσιλφικάδικη κρατική εξουσία. Ενα κράτος, που πάσχιζε οχι μόνο να εδραιώσει την εθνική του υπόσταση στη μετά Ναπολεόντειο Ευρώπη, αλλά και να συνδέσει τους απανταχού Ελληνες με την Ελλάδα.

Η Νέο Ελληνική ιστοριογραφία, που πατέρας της θεωρείται ο Παπαρηγόπουλος, εμφορείται από ένα αμυντικό σύνδρομο σε όλες τις εκφάνσεις του Νεοελληνικού δημόσιου βίου. Ενα σύνδρομο που τελικά την οδήγησε σε ένα δεύτερο αμυντικό σύνδρομο. Το σύνδρομο του εθνικισμού και της ταύτισης του έθνους με την ύπαρξη της Δεξιάς και της Ορθοδοξίας μόνο. Τα δύο αυτά σύνδρομα της νεοελληνικής ιστορίας εκτός του οτι στένεψαν τους ορίζοντες των Νεοελλήνων, την έφεραν σε αντίθεση οχι μόνο με το αρχαίο ελληνικό πνεύμα που άρδευσε την οικουμένη, αλλα και με τους ηγέτες της Επανάστασης, που της είχαν δώσει αναγεννητικό, ουμανιστικό και οικουμενικό περιεχόμενο. Πίσω από αυτό το σύνδρομο που διαμόρφωσε είχε εντάξει όλες τις επιδιώξεις και φιλοδοξίες.

Σε κάθε κοινωνία λέει κάποιος που δεν θυμάμαι το όνομα του, υπάρχουν οι «φρουροί της ιστορίας», σαν τοποτηρητές και θεματοφύλακες. Αυτοί που θεωρούν τον εαυτό τους οτι είναι ιδιαίτερα ευαίσθητοι απέναντι στα λάθη όσων είναι χαρακτηρισμένοι «εχθροί». Ο ανταγωνισμός για την εξουσία και, κυρίως για τη διατήρησή της, ηταν ανέκαθεν ταυτόσημη με τον ανταγωνισμό για τη διατήρηση της κυριαρχίας και επί της ιστορίας. Τον έλεγχο της ιστορίας, την ερμηνεία και τον καθορισμό ποια και τι είδους ιστορική εικόνα θα παραδοθεί στις επόμενες Γενιές. Η παρέμβαση αυτή στην ιστορίας απ την πλευρά της εξουσίας είναι φαινόμενο που, δεν μας είναι άγνωστο και για τη Νεοελληνική πραγματικότητα.

Αν η Επανάσταση οδηγήθηκε στον ιστορικό συμβιβασμό και τους εμφυλίους πολέμους, είναι γιατί πολλοί απ τους ομογενείς ζώντας τα φιλελεύθερα Δυτικό-Ευρωϊκά πρότυπα, με το αιτιολογικό οτι το ιδεολογικό-πολιτικό κλίμα της Ιεράς Συμμαχίας, που είχε συσχετίσει τον αγώνα των Ελλήνων, με τα καρπονέρικα κινήματα της εποχής β) οι Ευρωπαϊκες χώρες δεν θα αναγνώριζαν το νεοσύστατο κράτος-Εθνος με αυτό το ιδεολογικό και κοινωνικό περιεχόμενο και

γ) οτι σε μια καρμπονάρικη Επανάσταση, όπως αυτή των Ελλήνων, δε θα έδιναν δάνεια, άρα και όπλα για την «προστασία» των δανείων, μα ούτε και τη συμπαράσταση της κοινής Ευρωπαϊκής γνώμης θα είχε. Προκειμένου λοιπόν να τα «εξασφαλίσουν αυτά», οχι μόνο παραμέρισαν και σε πολλά σημεία τα απέρριψαν σαν καρπονάρικα τα σύμβολα και τις αρχές της Φιλικής Εταιρείας, αλλά και άρχισαν να στήνουν τις οργανωτικές αρχές της επανάστασης με βάση τα Δυτικό-Ευρωπαϊκά πρότυπα, τα οποία πρότυπα ομως την εποχή εκείνη είχαν αποβάλλει τα καρμονάρικα σύμβολα και απόψεις. Να συγκροτούν τοπικά πολιτεύματα όπως αυτό της Δυτικής Στερεάς και της Πελοποννήσου συγκάλεσαν και την Α! Εθνοσυνέλευση τον Νοέμβρη του 1821.(Μαυροκορδάτος κλπ).

Αυτή η απόκλιση οδήγησε στους εμφυλίους πολέμους και με την επέμβαση των ξένων και ειδικά των Αγγλων, οδήγησαν στο ιστορικό συμβιβασμό, των αστών με τους γεωκτήμονες τον Κλήρο κατά το Αγγλικό πρότυπο και αργότερα τη μοναρχία, που θα κυβερνούσαν στην κυριολεξία την πολύπαθη χώρα για εκατόν δέκα (110) ολόκληρα χρόνια μέχρι και το Δεκέμβρη του 1974, που ο λαός με δημοψήφισμα κατάργησε οριστικά την μοναρχία. Τώρα πλέον δίπλα στα δυο μεγάλα και καταστροφικά σύνδρομα, προστέθηκε και ένα ακόμη. Το σύνδρομο της εξάρτησης. Ενα σύνδρομο που οδήγησε στην ήττα της νεογέννητης αστικής τάξης. Μια ήττα η οποία την συνοδεύει στην απέλπιδα προσπάθεια έκτοτε.

Ειναι ιστορικά αποδεδειγμένο οτι απ το 1821 και μετά, το πακέτο ελέγχου στον τρόπο διακυβέρνησης της χώρας το είχε η Αγία Τριάδα, που την αποτελούν α) Φεουδάρχες, β) Κλήρος γ) το Παλάτι και ελάχιστα οι αστοί. Σε αυτήν την Αγία Τριάδα, με ένα μεγάλο ποσοστό συμμετείχαν και οι ξένοι με κύριο μέτοχο ανάμεσα στους ξένους η Αγγλία, που επέβαλε και τη βασιλεία και μέσω του Βασιλιά, έλεγχε και την Αγία Τριάδα. Η Αγγλία στηριγμένη στην Αγία Τριάδα, επέβαλε τη μοναρχία όταν στην Γαλλία καρατόμησαν το βασιλιά: τον Καπέτα και την Αντουανέτα. Την Αντουανέτα που έλεγε εκείνο το αμίμητο στις διαμαρτυρίες των Γάλλων πεινασμένων που ζητούσαν: «καλά δεν τους αρέσει το παντεσπάνι και ζητάνε ψωμί; Γεγονός που δείχνει πόσο άσχετη και πόσο μακριά από το λαό ήταν, όχι μόνο η Γαλλική Μοναρχία αλλά και κάθε Μοναρχία, που βασίλευαν «Ελέω Θεού» Και Εν ονόματι του Θεού.

Και ενώ η παλιά αντίληψη της ιστορίας, που ήθελε τον άνθρωπο παιγνίδι στα χέρια του Θεού και τους επικεφαλής των πολιτικών κοινοτήτων ενεργούμενα της Θείας Πρόνοιας, τα μέσα παραγωγής αναπτύχθηκαν, η τεχνολογία έκανε προόδους, νέοι ορίζοντες άνοιξαν, οι εξερευνήσεις πλάτυναν τις γνώσεις των ανθρώπων και νέες ανακαλύψεις προστέθηκαν. Ολα αυτά μαζί έφεραν τον Ουμανισμό, τον Διαφωτισμό, την Αναγέννηση και την Γαλλική επανάσταση, και τη θέση του Θείου στην ιστορία την πήρε πλέον ο ίδιος ο άνθρωπος. Ο άνθρωπος έγινε πολίτης, υπεύθυνος για τις πράξεις του, ατομικά και συλλογικά.

Τώρα πια η ιστορία, στις νέες πολιτικές και ιδεολογικές συνθήκες έγινε, αντί για αφήγηση των ενεργειών και πράξεων της «Θείας Πρόνοιας», αφήγηση και καταγραφή των ανθρώπινων αποφάσεων, πράξεων και εμπειριών. Μια

παρακαταθήκη γνώσεων που αφορούν την κοινωνία, την πολιτική, τη συλλογική συμβίωση καθώς και τους μηχανισμούς που την κανοναρχούν. Με απλά λόγια η ιστορία έγινε βασική πολιτική επιστήμη, καίριο, στη σημασία του πεδίο γνώσεων και αναζητήσεων πάνω στα μυστικά των ανθρώπινων κοινοτήτων. Τώρα πλέον κυριαρχεί η ευθύνη απέναντι στην: « Πατρίδα, τον Ανθρωπο. τον Πολιτισμό».

Αν υπάρχει κάποιο πρόβλημα ακόμα με την ιστορία, αυτό είναι όχι ποιος γράφει την ιστορία. Και αυτό γιατί η κοινωνικό-οικονομική ιστορία κάθε λαού και χώρας, γράφεται με κόπο, υδρώτα και αγώνα, για πρόοδο, ανάπτυξη και ειρήνη και η ιστορία της Πατρίδας, του Ανθρώπου και του πολιτισμού γι' αυτό και γράφεται με το: αίμα των Νεκρών και των αναπήρων αραιωμένο με τα δάκρια γονιών. Η Ιστορία για τους ιστορικούς είναι μια ζωντανή έκφραση-απόφαση ενός λαού του κάθε λαού για ένα συγκεκριμένο κάθε φορά λόγω σε μια συγκεκριμένη χρονική στιγμή. Η ιστορία είναι γεγονότα. Γι' αυτό εκείνος που θα αποφασίσει-τολμήσει να γράψει ιστορία ή ένα μέρος της ιστορίας ή ακόμα ένα ιστορικό γεγονός με σεβασμό και ευλάβεια πρέπει να σταθεί επάνω στο πρωτότυπο. Και στη συγκεκριμένη περίπτωση αφού επικαλούνται την ιστορία να μας πουν: Ποιος ερμηνεύει την ιστορία;

Και αφού ερμηνεύεται σωστά γιατί, οι Ελληνες, δεν ξέρουμε ακόμα την πραγματική ιστορία του 21 και ακροθιγώς τη Βυζαντινή, τη Αλεξανδρινή και την Αρχαία; Οσο για τη σύγχρονη-πρόσφατη Αντιστασιακή την έχουμε ακόμα στα αζήτητα. Αλήθεια γιατί την έχουμε ακόμα στα αζήτητα. Δεν κατακτήθηκε η χώρα; Δεν έμεινε επί τέσσερα σχεδόν χρόνια υπό κατοχή; Δεν απελευθερώθηκε η χώρας; Όλα αυτά κατοχή και απελευθέρωση έγιναν από μόνα τους; Δεν πρέπει να γράψουμε πέντε αράδες από ποιους και πότε κατακτήθηκε και από ποιους και πότε απελευθερώθηκε, ώστε να γνωρίζουν και οι επόμενες γενιές τι προηγήθηκε και κατακτήθηκε, μα και πως απελευθερώθηκε η χώρα από τους τρις δυνάστες κατακτητές;

Ιστορικά φορέας της Επανάστασης το 21, ηταν η νεογέννητη Αστική τάξη. Σαν νέος επαναστατικός φορέας ηταν και φορέας ενός νέου επαναστατικού προγράμματος. Ενός αστικού προγράμματος ανάπτυξης και προόδου σε σχέση με τη Φεουδαρχία. Για να καταλυθεί η χιλιόχρονη φεουδαρχία και η τεσσάρων αιώνων κατοχή απ τον ποιο σκληρό εκφραστή της φεουδαρχίας, την Οθωμανική Αυτοκρατορία και για να υλοποιήσει το δικό της πρόγραμμα ανάπτυξης και προόδου η αστική τάξη, ένας μόνο τρόπος υπήρχε : να λύσει μερικά βασικά προβλήματα χωρίς, τη λύση των οποίων δεν υπήρχε τρόπος να τα υλοποιήσει:

α)Το περιεχόμενο-ουσία της Επανάστασης να παραμείνει Κοινωνικό-Απελευθερωτικό απ την αρχή μέχρι το τέλος και οχι μόνο Απελευθερωτικό όπως το ήθελε η αγία Τριάδα β) Το γεγονός αυτό υποχρέωνε την αστική τάξη να συγκρουστεί με την Αγία τριάδα σε όλα τα επίπεδα: ιδεολογικά, πολιτικά και κυρίως στην οικονομία και τις φεουδαρχικές δομές-παράδοση. γ) Ο μόνος τρόπος να ηττηθεί οικονομικά η φεουδαρχική κάστα ηταν η ακατάλυτη συμμαχία με τον λαό-Ραγιά. Επρεπε οχι μόνο να το διακηρύξει στο λαό-Ραγιά, αλλά και να

τον πείσει οτι στο πρόγραμμά της η «Φιλική» εκτός απ τα τούρκικα τσιφλίκια, θα μοιράσει έστω και με εξαγορά στο λαό και τα τσιφλίκια των Ελλήνων τσιφλικάδων, έτσι ώστε με το μοίρασμα της Γης, να μετατρέψει τους Ραγιάδες και κολίγους σε μικροϊδικτήτες, ενώ παράλληλα θα αποδυνάμωνε οικονομικά την Αγία τριάδα που ηταν κάτοχος της Γης που τη εποχή εκείνη ηταν η βασική παραγωγική δύναμη.

Μοιράζοντας τη γη, θα δημιουργούσε χιλιάδες μικροϊοκτήτες ιδιοκτήτες που θα αποτελούσαν την ραχοκοκαλιά και την υποδομή πάνω στην οποία θα εδραιώνονταν αυτούσια και ανόθευτη η αστική Επανάσταση και. δ) να αφαιρέσει όλα τα προνόμια του κλήρου και τις φορολογικές επιβαρύνσεις απ τους ώμους του Ραγιά, της μικρής και αδύναμης έστω μικροαστικών ομάδων, που είχαν δημιουργηθεί στο εσωτερικό της χώρας, μα και αυτών που θα προέκυπταν μετά το μοίρασμα της Γής, έστω και μόνο της τούρκικης. Το ίδιο έπρεπε να κάνει και με τις δομές και τους θεσμούς εξουσίας, που αυτή είχε διαμορφώσει σε συνεργασία με τον κατακτητή.

Χωρίς τη λύση αυτών των προβλημάτων και την στήριξη εξολοκλήρου στο λαό-Ραγιά, ηταν φύση αδύνατο να επικρατήσει η αστικό-κοινωνική επανάσταση. Ζητούμενο που και σήμερα ακόμα εξακολουθεί για την τάξη αυτή αφού και σήμερα ακόμα δεν τολμά να χωρίσει την Εκκλησία απ το κράτος και να καθιερώσει υποχρεωτικό τον πολιτικό γάμο και εθελοντικά τον Θρησκευτικό!

Η Επανάσταση του 21, πράγματι δεν είχε μόνο το άρωμα του Διαφωτισμού, της Αναγέννησης, του Ουμανισμού, και αυτό της Γαλλικής. Οι Φιλικοί γνωρίζοντας οτι η Επανάσταση του 21, εκτός από τον εθνικό απελευθερωτικό αγώνα, θα έπρεπε να συγκρουστεί και με τις ντόπιες Φεουδαρχικές δυνάμεις, τις δομές και τους δεσμούς που οι δυνάμεις αυτές είχαν διαμορφώθει στα 400 χρόνια της κατοχής: κοινωνικούς, οικονομικούς, διοικητικούς, εθιμοτυπικούς κλπ, που η φεουδαρχία είχε διαμορφώσει σε συνεργασία με τον δυνάστη κατακτητή. Από αυτήν ακριβώς τη διαπίστωση και αντικειμενική ανάγκη, οι Φιλικοί είχαν διαμορφώσει το ιδεολογικό και κοινωνικό περιεχόμενο της Επανάστασης του 21, λόγω των ξεχωριστών ιδιομορφιών να υπέρ έβαινε αυτό της Γαλλικής.

Η Γαλλική Επανάσταση μη όντας σε κατακτημένη χώρα, μπορούσε να νικήσει τη Φεουδαρχία με αυτό το κοινωνικό περιεχόμενο. Η ελληνική όμως, λόγω και της κατάκτησης δεν μπορούσε, εκτός ποια και ηταν αποφασισμένη να πάρει Επαναστατικό δικαίω, οχι μόνο την απελευθερωμένη τούρκικη Γη, αλλα και να απαλλοτριώσει τα μεγάλα Τσιφλίκια και να αλλάξει τις δομές και θεσμούς πάνω στους οποίους στηρίζονταν η Αγία Τριάδα, χωρίς αυτήν την προϋπόθεση δεν μπορούσε, γιατί η αστοί σε αυτό το τιτάνιο αγώνα τον μόνο σύμμαχο που είχαν ηταν ο λαός-Ραγιάς και την Ευρωπαϊκή διανόηση.

Οι Κοτζαμπάσηδες, οι Προεστοί και ο Κλήρος, κάτω απ την αδήριτη ανάγκη, θα έπαιρνε μέρος στον αγώνα μόνο όσον αφορά το σκέλος της απελευθέρωσης και αυτό όταν η πλάστιγγα θα έκλινε αποφασιστικά υπέρ της νίκης. Η ιστορική και

κοινωνικό-οικονομική σύνθεση-διαστρωμάτωση επέβαλαν ο φορέας και το ιδεολογικό-πολιτικό περιεχόμενο-προσωπική ελευθερία, πολιτική και κοινωνική ισότητα κλπ-οχι μόνο ήταν αλλά και επέβαλαν να είναι η Επανάσταση Κοινωνικό-Απελευθερωτική και οχι μόνο απελευθερωτική.

Και έπρεπε να ηταν γιατί μόνο με αυτό το περιεχόμενο και στηριγμένη στο λαό-Ραγιά μπορούσε να ελπίζει οτι θα επικρατήσει. Η Επανάσταση του 21, με περιεχόμενο μόνο την απελευθέρωση η εξουσία, θα περνούσε οπωσδήποτε στα χέρια της Αγία Τριάδα. Και θα περνούσε γιατί :

Για την Ελλάδα του 21, βασική παραγωγική δύναμη ηταν η Γή. Και απ την Γή, ένα μεγάλο μέρος στον νοητό ελλαδικό τότε χώρο, την είχαν οι Ελληνες Κοτζαμπάσηδες και ο Κλήρος. Το μεγάλο πρόβλημα συνεπώς για την ελληνική Επανάσταση, ηταν σε ποιανού χέρια θα πήγαινε η τούρκικη Γη μετά την απελευθέρωση. Σε ποιανού χέρια θα περνούσε η τούρκικη Γή που σαν την μοναδική τότε παραγωγική δύναμη, θα καθόριζε και ποιο ιδεολογικό και κοινωνικό περιεχόμενο θα είχε η Επανάστααση. Αν δηλαδή θα έμενε φεουδαρχική στη δομή ή θα μετεξελίσσονταν σε αστική.

Πράγματι η Επανάσταση του 1821, εκ των πραγμάτων ηταν κοινωνικό-απελευθερωτική στο περιεχόμενο της. Ο συσχετισμός των δυνάμεων όμως και η ιστορική συγκυρία, (Ιερά Συμμαχία, η μετατροπή της γαλλικής οχι μόνο σε Ναπολεώντια αυτοκρατορική και κατακτητική κλπ δύναμη και οι αντίξοες συνθήκες) και κυρίως το ότι οι Θεωρητικοί και οικονομικοί ηγέτες της Επανάστασης, δεν είχαν επενδυμένα τα κεφάλαιά τους στην Ελλάδα.

Τα αστικά κεφάλαια και η ειλικρινής συνεργασία με τον λαό-Ραγιά ως προς το περιεχόμενο της Επανάστασης, ηταν τα δεδομένα που θα αντιπαρατάσσονταν με τη δύναμη των γαιοκτημόνων και συγκρουόμενα μπορούσαν να συμβάλουν να αναγεννηθεί απ τις στάχτες η νέα κοινωνική Ελλάδα και οχι μόνο να απελευθερωθεί. Το γεγονός αυτό ηταν καθοριστικής σημασία για την έκβαση της επανάστασης. Αν είχαν επενδεδυμένα τα κεφάλαιά τους εδώ και αν έβαζε στο πρόγραμμά της Επανάστασης, οτι εκτός απ την προσωπική και πολιτική ελευθερία και το μοίρασμα της εθνικής απελευθερωμένης πλέον γής στο λαό-Ραγιά, άλλη θα ηταν η πορεία έναρξης και η κατάληξη της επανάστασης.

Η υπόσχεση για το μοίρασμα της γής θα δημιουργούσε σε λίγο μια εκτεταμένη μικρό αστική τάξη, που θα αποτελούσε την υποδομής πάνω στην οποίας θα στηρίζονταν η οικονομικό-κοινωνική και βιομηχανική ανάπτυξη.

Τότε οι διακηρύξεις των Φιλικών-αστών δεν θα είχαν μόνο ιδεολογική επένδυση, αλλά και ουσιαστική σύγκρουση :κοινωνικό-οικονομική. Η σύγκρουση θα έδινε τη νίκη στους αστούς και η επανάσταση θα ήταν πράγματι Κοινωνικό-Απελευθερωτική και οχι μόνο Απελευθερωτική. Η οικονομία της Ελλάδας από γεωργική-φεουδαρχικη, θα μετατρέπονταν σε αστική-εμπορό-βιομηχανική.

Το γεγονός αυτό με τη σειρά του, θα περιόριζε την ξένη εξάρτηση και στο βαθμό που θα αναπτύσσονταν κοινωνικό-οικονομικά θα αποκτούσε την πλήρη εθνική ανεξαρτησία. Δεν θα πλήρωνε ό λαός στους νέους αφέντες φόρο υποτελείας, ούτε θα υποτάσσονταν στη θέληση και τα συμφέροντα των ξένων. Και ηταν δυστυχώς αυτοί ακριβώς οι ξένοι που στο πρωτόκολλο του Λονδίνου της 22ας Ιανουαρίου/ 3ης Φεβρουαρίου 1830, που υπογράφεται απ τις τρεις Δυνάμεις, διαβάζομε: «Η Ελλας θέλει σχηματίσει εν κράτος ανεξάρτητον, και θέλει χαίρει όλα τα δίκαια πολιτικά, διοικητικά και εμπορικά, τα προσπεφυκότα εις εντέλη ανεξαρτησίαν». Αλλά... «Η ελληνική κυβέρνησις-αποφασίζουν-θέλει είναι μοναρχική και κληρονομική...κατά την τάξιν της πρωτοτοκίας» και ο μονάρχης «...θέλει φέρει τον τίτλον : Ηγεμών κυρίαρχης της Ελλάδος...».

Και σε άλλο έγγραφο με την ίδια ημερομηνία οι τρεις πληρεξούσιοι Γαλλίας, Μ Βρετανίας και Ρωσίας αναγορεύουν τον «...πρίγκιπα Λεοπόλδο του Σάξ-Κόβοργ ``Ηγεμόνα Αρχοντα της Ελλάδας``...» Το φινάλε του Λονδίνου ηταν την εποχή που η Γαλλική επανάσταση καρατωμούσε το βασιλιά να μας επιβάλουν τη μοναρχία. Τα στοιχεία είναι του Σπύρου Μαρκεζίνη, πολιτική ιστορία της Νεότερης Ελλάδας. Αφού λοιπόν, ο Λεοπόλδος δεν μπόρεσε να εξασφαλίσει την προίκα που του συνέστησε-όρισε ο Καποδίστριας να ένωση τη Σάμο και την Κρήτη με την Ελλάδα παραιτήθηκε.

Οι μεγάλες δυνάμεις όμως αγρυπνούσαν. Θέλουν την Ελλάδα υπό κηδεμονία. Και ο μόνος τρόπος να την έχουν υπό την κυριαρχία τους και ειδικά το Λονδίνο ηταν να επιβληθεί η Θεσμός της μοναρχίας. Ετσι με τη συνθήκη της 25ης Απριλίου 7 Μαϊου το 1832 που υπεγράφη στο Λονδίνο μεταξύ «Λουδιβίκου ελέω Θεού Βασιλέας της Βαβαρίας» και των υπουργών εξωτερικών των Δυνάμεων, προσφέρεται το στέμμα στο 15χρονο γιο του «Φρειδερίκον Οθωνα», ο οποίος «θέλει φέρει το όνομα Βασιλεύς της Ελλάδος. Η Ελλάς-συνυπογράφουν- υπό την κυριαρχίαν του Οθωνα και την εγγύησις των τριών αυλών, θέλει αποτελεί κράτος Μοναρχικόν ανεξάρτητον, ώς ούτο ορίζεται υπό του κατά την 3ην Φευουάριου 1830 υπογραφέντος Πρωτοκόλλου...».

Με αυτόν ακριβώς τον απλό και χωρίς πολλές κουβέντες τρόπο, η «Ελλάς-συνυπογράφουν-για 110 και πλέον χρόνια ζει, υπό μοναρχικό καθεστώς. Ο θεσμός της μοναρχία ηταν ξενόφερτος στην Ελλάδα. Σαν ξενόφερτος δεν είχε ρίζες, ούτε δεσμούς και σχέσεις με το λαό και το χώρο. Σαν ξενόφερτος ο θεσμός η μοναρχίας για να επιβιώσει και να επιβληθεί, εκτός απ τη βοήθεια των ξένων, ηταν απαραίτητο και άρα επόμενο να δημιουργήσει διάφορες φατρίες στις οποίες θα στηρίζονταν. Αυτές ακριβώς οι φατρίες ηταν εκείνες που αποτέλεσαν την αιτία της ενδημικής πολιτειακής ανωμαλίας. Αυτή η ντόπια καμαρίλα και οι διαπλεκόμενοι αστοί με τους Ηρακλείδες του θρόνου, ηταν ο περιβάλλοντας χώρος μέσα στο οποίο ευδοκίμησε αυτός ο ξενόφερτος θεσμός.

Με την πάροδο του χρόνου, τη στήριξη των ξένων και της ποικίλης ντόπιας καμαρίλας, τα συμφέροντα του θρόνου ταυτίστηκαν με εκείνα της πιο αντιδραστικής μερίδας του πολιτικού μας κόσμου. Ο εστεμμένος ανώτατος

άρχων έγινε ο ηγέτης αυτού του κόσμου της συντήρησης και της αντίδρασης και σε συνέχεια ο τοποτηρητής των ξένων συμφερόντων στη χώρα.

Από αυτήν την οικονομικό-κοινωνική σύγκρουση, αν γινόταν με συντονισμένες οι δυνάμεις αστών και λαού-Ραγία, όσο και αν βοηθιόταν από τον δυνάστη, η Αγία, τριάδα όσο χαμηλό και αν ηταν το γνωστικό επίπεδο του λαού-Ραγιά και η επίδραση που αυτή ασκούσε, νικητής θα έβγαινε η Αστικό-Λαϊκή Επανάσταση.

Η Φεουδαρχία ηταν το σύστημα με το οποίο κυβερνούσε ο κατακτητής δυνάστης την Οθωμανική του Αυτοκρατορία. Για να μην απασχολεί στρατό και να μην χάνει χρόνο, προκειμένου να εισπράττει τους φόρους υποτελείας, έπρεπε να βρεθεί τρόπους να συνεργαστεί με την εθιμική ηγεσία των Ελλήνων, για την από κοινού εκμετάλλευση του Ραγιά. Προ υπόθεση όμως για να υπάρξει αυτή η συνεκμετάλλευση, έπρεπε να υπάρχει και η ταύτιση συμφερόντων στην από κοινού εκμετάλλευση του Ραγιά. Για να πετύχει αυτόν το σκοπό ο κατακτητής βοήθησε να δημιουργήσουν και οι Ελληνες, μια σε μικρογραφία δική τους Φεουδαρχική τάξη.

Και ηταν αυτή ακριβώς η ντόπια Φεουδαρχική τάξη που κρατούσε το Ραγιά υποτακτικό άμεσα σε αυτούς και έμμεσα στο δυνάστη. Σε κάποια φάση ανάπτυξης η τάξη αυτή συνειδητοποίησε, οτι τα συμφέροντά της έρχονταν πλέον σε αντίθεση με αυτά του δυνάστη, και οτι αν δεν ηταν κατακτημένη η χώρα, όλα τα οφέλη θα τα έπαιρνε αυτή. Με αυτό και μόνο το σκεπτικό όταν ωρίμανσαν οι συνθήκες, πήρε μέρος και αυτή την τελευταία βέβαια στιγμή και τις περισσότερες φορές με το ζόρι ή και τη απειλή και βία ακόμα στην Επανάσταση, με το σκεπτικό πάντα να προσποριστεί το αποτέλεσμα.

Τα ταξικά συμφέροντα της Αγία Τριάδας, δεν έρχονταν και τη φορά αυτή και τώρα πλέον σε αντίθεση μόνο με αυτά του κατακτητή, αλλα και με αυτά της επερχόμενης αστικής επανάστασης, την τάξη των μικροαστών που στο μεταξύ αναπτύθηκαν στο εσωτερικό και των εκτός της χώρας αστών, που η Επιστήμη, η Τεχνολογία και οι νέες ανακαλύψεις οχι μόνο την έφεραν στο προσκήνιο, αλλά και το κοινωνικό-οικονομικό γίγνεσθαι της ανέθεσε το ιστορικό καθήκον, να ανατρέψει το φεουδαρχικό σύστημα ζωής της τότε κοινωνίας των Ανθρώπων, που στηρίζονταν σχεδόν αποκλειστικά στην έγγεια ιδιοκτησία και στη θέση του να επιβάλει το κεφαλαιοκρατικό σύστημα-καθεστώς.

Πάρα το συμβιβασμό-νίκη της Αγίας τριάδας, κάθε μέρα που περνούσε η αντίθεση ανάμεσα στους φεουδάρχες και του ς αστούς μεγάλωνε. Κάθε φορά λοιπόν, που θίγονταν τα συμφέροντα της Αγίας τριάδας το ΣΩΜΑ της Ελλάδας, αρρώσταινε, πονούσε μάτωνε. Οι φεουδαρχό-τσιφλικάδες, έχοντας διατηρήσει-περισώσει τα ιδιοκτησιακά τους στοιχεία ανέπαφα και άθικτους τους δομικούς μηχανισμούς του φεουδαρχικού συστήματος και τον τρόπο ζωής, προκειμένου να διατηρεί τον έλεγχο της εξουσίας κατέφευγε σε διάφορα μέτρα-τεχνάσματα. Και όταν οι δυνάμεις της, που στο μεταξύ εξασθενούσαν δεν της έφταναν

ζητούσε και τη βοήθεια των ξένων και με τη βοήθειά τους, έκανε ένα στρατιωτικό ή κοινοβουλευτικό πραξικόπημα ή και έναν εμφύλιο πόλεμο, να τσακίσει τις όποιες οργανωμένες αντιδράσεις.

Τα μέτρα, τα τεχνάσματα και τα μέσα που χρησιμοποιούσε, ούκ κι έστι αριθμός. Από τα χάδια, την εξαγορά, τη διαφθορά τη διαπλοκή και την απειλή μέχρι και τον εμφύλιο πόλεμο. Την πρώτη θέση στα τεχνάσματα την έχει πάντα η απειλή, ο φόβος, το ρουσφέτι και ο εκλογικός νόμος. Τη δεύτερη το εκλογικό πραξικόπημα, ο στρατιωτικός Νόμος και το στρατιωτικό πραξικόπημα. Αυτά όταν δεν αποδίνουν τα διαδέχονταν η βία, η ανοικτή δικτατορία και σε συνέχεια ο εμφύλιος πόλεμος.

Ο εμφύλιος ένοπλος ή πολιτικό-οικονομικός, είναι αυτός που ξεκαθαρίζει τους λογαριασμούς με τους «ατάκτους», τους «απείθαρχους» και τους ονειροπόλους οραματιστές μιας καλύτερης ζωής. Μιας ζωής που να μπορεί ο Ανθρωπος να διατηρεί την Ανθρώπινη υπόσταση και αξιοπρέπεια.

Το ωραίο είναι οτι οι «αρρώστιες» αυτές, που οχι μόνο εμποδίζουν την ανάπτυξη της χώρας, υπονομεύουν την εθνική ανεξαρτησία, ταλαιπωρούσαν το λαό, πολλές φορές τον βασανίζουν και κατά διαστήματα τον αποδεκάτιζαν. Αυτές τις δομές, αντιλήψεις και μηχανισμούς κλειδιά στην κρατική μηχανή, για τους οποίους η αστική τάξη κατηγορούσε την Αγία Τριάδα και για ό,τι αντιδραστικό είχε στους κόλπους της,. Οταν πήρε αυτή το πακέτο ελέγχου, δεν θέλησε για άλλη μια φορά να ξεκαθαρίσει στους λογαριασμούς με τις αντιδραστικές δυνάμεις.

Αφησε άθεκτη την οικονομική της δύναμη. Αφησε ανέγγιχτους όλους τους κρατικούς και παρακρατικούς μηχανισμούς. Δεν απαλλοτρίωσε τα Τσιφλίκια και την Εκκλησιαστική περιουσία, δεν χώρισε την Εκκλησία απ το κράτος κλπ. Αφού δεν προχώρησε στην εκκαθάριση αυτών των δομών απ τα φεουδαρχικά κατάλειπα υποχρεώθηκε αυτά τα ίδια μέτρα, μέσα και τεχνάσματα οχι μόνο απλώς να τα ανεχθεί αλλά και να τα χρησιμοποιήσει κατά κόρο ενάντια στις καινούριες προοδευτικές λαϊκές πλέον δυνάμεις. Και το ποιο καταπληκτικό. Τώρα ηταν αυτή η ίδια η αστική τάξη, που ταύτισε τα συμφέροντά της με αυτά της Μοναρχίας, μα και όποιους φεουδάρχες κατόρθωσαν να επιβιώσουν.

Τα τσιφλίκια και όταν η γη έπαψε να αποτελεί το μόνο παραγωγικό όπως παλιά κεφάλαιο, δεν διανεμήθηκαν στους αγρότες, δεν απαλλοτριώθηκαν αλλα εξαγοράστηκαν απ το δημόσιο και χρεώθηκαν την αποπληρωμή οι αγρότες. Αν θυμάμαι καλά μέχρι το 1952 υπήρχαν ακόμα τσιφλίκια και στο Νομό μας υπάρχει και σήμερα ακόμα αυτό του Μπέη στα Πιέρια ο Τζιτζικώστας και στο Κάτω Βέρμιο Σέλι το κομμάτι που δεν το πούλησε τότε στους Σελιώτες ο Βασιλιάς.

Ενώ η καλυμμένη με νερό γη θεωρείτο εθνικό-δημόσια ιδιοκτησία. Οτανν αποξηράθηκε η λίμνη Κάρλα στη Θεσσαλία, οι περίοικοι τσιφλικάδες, αφού γνώριζα ότι θα αποξηρανθεί, Ετρεξαν στην Τουρκία, βρήκαν τους κατάλληλους ανθρώπους, όπως η Εκκλησία για τα χρυσόβουλα και αφού το κράτος

αναγνώρισε τα «ταπιά» Συμβόλαια επέκτειναν τις ιδιοκτησίες τους μέχρι την πηγή. Δεν έμεινε ούτε ένα στρέμμα Εθνική-Δημόσια να κάνει το κράτος διανομή στους ακτήμονες θεσσαλούς και η Εκκλησία έκανε χρήση τα χρυσόβουλα.

Αυτά ακριβώς τα ταξικά τσιφλικάδικα συμφέρονταν, που άφησε άθικτα και ανέπαφα η ηγετική ομάδα της Επανάστασης, ηταν που επέβαλαν η επερχόμενη Επανάσταση καίτι αστική να είναι μόνο και αυστηρά Απελευθερωτική και να μην έχει καμιά σχέση με το κοινωνικό-οικονομικό σκέλος. Γι' αυτό και μετά τον συμβιβασμό της αστικής τάξης, που σήμαινε νίκη της φεουδαρχίας, εξαπέλησε απηνή διωγμό, οχι μόνο ενάντια στους αγωνιστές, αλλα και όσους υποστήριζαν να μπει σε εφαρμογή και το κοινωνικό-οικονομικό της σκέλος. Το σκέλος, που θα επέτρεπε στην αστική τάξη, έστω και αργά να έρθει στο πολιτικό-οικονομικό προσκήνιο για να αρχίσει ομαλά πλέον η οικονομική, αλλά και την κοινωνική ανάπτυξη του τόπου.

Το ίδιο στην Νιοστή έγκλημα διέπραξε και στη διάρκεια της κατοχής. Πρώτα μη θέλοντας να συμμετάσχει στην Αντίσταση, ώστε να είναι ενιαία η Αντίσταση, να έχει το σώμα των Αξιωματικών, τα σώματα ασφαλείς, τον κρατικό μηχανισμό, και τα όσα όπλα θα μπορούσε να περισώσουν αυτοί οι μηχανισμοί, μα και ο λαός αν κοινό ηταν το σύνθημα για τη διάσωση.

Ο καθένα αν δεν αντιλαμβάνεται υποθέτει, όταν ο ΕΛΑΣ με τα όπλα που μάζεψε παρά τις απειλές των κατακτητών και τις καταδόσεις των συνεργατών, όπως έγινε στο Μεσόβουνο και πολλά άλλα χωριά που τα έκαιγαν και σκότωναν και τις δυο φορές όσους κατοίκους βρήκαν μέσα γιατί δεν παράδιναν τα όπλα που οι καταδότες τους είχαν πει ότι έχουν μαζέψει μετά την κατάρρευση του Αλβανικού μετώπου. Τα ελάχιστα που έριχναν οι Αγγλοι μέχρι την άνοιξη του 1943 και με αυτά που έπαιρναν μαχόμενοι με τους κατακτητές: Αφοπλισμό των ιταλών στο Φαρδίκαμπο, την Καρδίτσα και αργότερα με την συνθηκολόγηση των Ιταλών κρατούσα από δέκα-15 Μεραρχίες, πόσες θα υποχρεώνονταν να κρατήσουν στη Ελλάδα να τις αποσπάσει από τα μέτωπα αν η Αντίσταση ήταν ενιαία και διοικούμενη από την φυσικής ηγεσίας;

Και ολοκλήρωσε το έγκλημα, γιατί πράγματι για έγκλημα πρόκειται να μην θέλει να προσεταιριστεί αυτό το λαογέννητο λαϊκό κίνημα. Ένα κίνημα που συγκροτήθηκε σπυρί το σπυρί, πολέμησε τους κατακτητές, μα και τους συνεργάτες των κατακτητών και ανέδειξε την χώρα σε μικρογραφία έστω πρώτο αθλητή του Αντιφασιστικού αγώνα.

Μέχρι τον Δεκέμβρη που ήταν ένοπλη η Αντίσταση δικαιολογούσαν τον Εαυτό τους ότι δεν μπορούν να συνεργαστούν με την Αντίσταση που είναι πάνοπλη και τον λαό σε μεγάλο βαθμό υπό τον έλεγχό της, ενώ αυτοί δεν είχαν την αντίστοιχες δυνάμεις. Το τραγικό για το λαό τη χώρα, μα και την ίδια της αστικής τάξης, που δεν έχει χάσει το εύρος και την προοπτική

Εκείνο που ίσως δεν μπόρεσε να καταλάβει η νεοσύστατη αστική τάξη είναι ο τρόπος με τον οποίο θα χρησιμοποιούσαν οι Κοτζαμπάσηδες και ο Κλήρος τον

ιστορικό συμβιβασμό. Τον είδαν σαν το ενδιάμεσο στάδιο ενώ στην ουσία η λέξη συμβιβασμός στις περιπτώσεις αυτές σκοτώνει και το επίθετο ιστορικός. Του δίνει την χαριστική βολή.

Η πρώτη προσπάθεια να ανατραπεί αυτός ο συσχετισμός έγινε α) το 1843, ακολούθησε το 1909, και μετά την Μικρασιατική Καταστροφή. Μερική προσπάθεια έγινε και μετά απελευθερωτικά και ολοκληρώνεται με την πτώση της χούντας. Ηταν τόσες και τέτοιες η διαπλοκές της Αγίας Τριάδας με τον παλιό δυνάστη και τόσες οι παραχωρήσεις στους ξένους για να ελέγξει την εξουσία της νεογέννητης κρατικής οντότητας, που χρειάστηκε να περάσουν 153 χρόνια για να αλλάξει ο συσχετισμός στα ποσοστά ελέγχου της εξουσίας. Ο έλεγχος μπορεί να πέρασε στα χέρια των αστών, οι δομές όμως έμειναν αυτές του ιστορικού συμβιβασμού και σαν τέτοιες υποχρεώνουν και την αστική τάξη να λειτουργήσει με βάσει αυτές τις δομές. Δομές που ενέχουν και εμπλοκή στην εξάρτηση και τη διαπλοκή

Το κοινοβούλιο και οι εκλογές είναι τα πιο χαρακτηριστικά γνωρίσματα της κοινοβουλευτικής δημοκρατίας και του κεφαλαιοκρατικού σύστημα παραγωγής και ζωής. Οταν οι δυνάμεις της αστικής τάξης, δεν της φτάνουν για να λειτουργήσει τη δημοκρατία, το κοινοβούλιο μέσο των εκάστοτε εκλογικών Νόμων και των υπαρχόντων δομών, ηταν και είναι η πιο ραφινάτη κοινοβουλευτική δικτατορία. Και επειδή κάποιος θα αναρωτηθεί. Μα είναι δυνατόν σε «πλέρια» αστική δημοκρατία (πολλοί το επικαλούνται και σήμερα αυτό το επιχείρημα), και εν όψη της τρίτης χιλιετία, να ισχυρίζεται κάποιος οτι δεν έχουμε και δεν ζούμε σε καθεστώς κοινοβουλευτικής δημοκρατίας;

Η απάντηση είναι πως, όταν μέσο των εκλογικών Νόμων, της εξαγοράς, της διαφθοράς και της απειλής κυβερνά-ασκεί εξουσία το 38% ή και το 40% ή όταν το 38% ακόμα παίρνει το 65% των εδρών, αυτό δεν σημαίνει οτι η θέληση των ολίγων επιβάλετε επί των πολλών; Πιο άλλο επιχείρημα πρέπει να επικαλεστεί κάποιος για να αποδείξει του λόγου το αληθές;

Η αστική τάξη διακηρύττει οτι η πλειοψηφία κυβερνά και η μειοψηφία ελέγχει. Οτι το κοινοβούλιο εκλέγεται και λειτουργεί με βάση αυτήν την αρχή. Οταν αυτή η αρχή καταστρατηγείται αναρωτιέται κανείς σε τι διεφέρει η ανοιχτή δικτατορία απ την κοινοβουλευτική; Και το ποιο τραγικό είναι οτι στην πατρίδα μας απ την ημέρα της παλιγγενεσίας μέχρι και σήμερα που γράφονται αυτές οι γραμμές, ο λαός μας δεν έχει γνωρίσει τα πλεονεκτήματα της κοινοβουλευτικής δημοκρατίας, όπως την εννοεί στις διακηρύξεις της η αστική τάξη την κοινοβουλευτική δημοκρατία. Και όταν ακόμα δεν είναι κοινοβουλευτική δικτατορία είναι μια κατ' επίφαση «δημοκρατία». Ειναι το ψευδεπίγραφο της δημοκρατίας.

Ο ελληνικός λαός δεν γνώρισε, δεν ένοιωσε, δεν χάρηκε, δεν βίωσε, πολύ περισσότερο δεν συμμετείχε ποτέ μέχρι σήμερα στα κέντρα που παίρνονται οι αποφάσεις, για τη ζωή του και το μέλλον της πατρίδας του. Η άρχουσα τάξη ισχυρίζεται οτι την εξουσία την αντλεί απ το λαό. Αν πράγματι την αντλούσε απ το

λαό, δεν θα κατέφευγε στα παλιά γνωστά μέσα, μέθοδες και τεχνάσματα. Πολύ περισσότερο δεν θα της χρειάζονταν τα καλπό-νοθευτικά εκλογικά συστήματα, η εξαγορά, η διαφθορά και όλες οι μορφές σωματικής και πνευματικής βίας και κυρίως ο τελευταίος εμφύλιος πόλεμος.

Αν πράγματι αντλούσε, όπως ισχυρίζεται τη εξουσία απ το λαό θα της αρκούσε η κοινοβουλευτική δημοκρατία. Βέβαια, στα μέσα αυτά καταφεύγει όταν οι λαϊκές δυνάμεις μέσο των αγώνων βάζουν το πρόβλημα της αναδιανομής του κοινωνικά παραγόμενου εθνικού πλούτου και τον εμφύλιο πόλεμο όταν το λαϊκό κίνημα της αμφισβητεί την εξουσία. Οπως όλα τα συστήματα διακυβέρνησης έχουν τα δικά τους, έτσι και η αστική δημοκρατία έχει τα δικά της ελαττώματα και κυρίως όταν δεν εξελίσσεται. Σαν προϊόν συλλογικό η δημοκρατία είναι το πιο δυσκίνητο σύστημα διακυβέρνηση. Ειναι όμως το καλύτερο, αφού μέχρι σήμερα δεν βρέθηκε ακόμα, ένας άλλος καλύτερος τρόπος διακυβέρνησης.

Ομως για να υπάρχει η αστική δημοκρατία, και να διατηρείται στη ζωή και να μην διατρέχει κίνδυνο να ανατραπεί, χρειάζεται το καθημερινό βάθεμα και πλάταιμα των δημοκρατικών δομών και θεσμών. Αν μείνει στάσιμη ενώ η ζωή τρέχει αποδυναμώνεται και αυτό αναιρείται και αυτοκαταστρέφεται, όταν μένει επαναπαυμένη στις αρχικές της θεωρητικές δάφνες. Δεν υπάρχει Δημοκρατία υπό Φεουδαρχική εξουσία και Διοίκηση. Αν την δέχτηκε ο ιστορικός συμβιβασμός την κάτ' όνομα δημοκρατία είναι γιατί, έκανε εξ' ίσου καλά, με δημοκρατική επίφαση την φεουδαρχική εξουσία. Και επί πρόσθετα είχε και την δημοκρατική κάλυψη.

Με εξασθενημένο τον έλεγχο από την Αγία Τριάδα, με διατήρηση όμως, αν οχι και με αύξηση του ποσοστού του ξένου παράγοντα και κάτω από φασιστικό δικτατορίκο καθεστώς φτάσαμε στο 1940. Και λέω για αύξηση του ποσοστού γιατί είχαμε φτάσει στο σημείο οι Αγγλοι να θεωρούν την Ελλάδα και τα προβλήματά της ΕΣΩΤΕΡΙΚΟ τους πρόβλημα. Αυτοί και για λογαριασμό τους μας επέβαλαν την Βασιλο-Μεταξική δικτατορία τον Αύγουστο του 1936.

Με δέμενα χειροπόδαρα λαό και χώρα απ την Βασιλό-Ματαξική 4χρονη δικτατορία φτάνουμε στην 28η Οκτωβρίου του 1940. Η Ελλάδα μπαίνει στο πόλεμο κατά του φασισμού, ενώ έχει εσωτερικό καραμπινάτο φασισμό. Με άλυτα όλα τα κοινωνικό-οικονομικά και πολιτικά προβλήματα που άφησε άλυτα το 21 και αυτά που προστέθηκαν στο μεταξύ. Το δίλλημα που έμπαινε πλέον για τους Ελλήνες και την Ελλάδα ήταν : αν μετά τον πόλεμο θα λύνονταν και με ποιο τρόπο, αυτά τα χρονίζοντα προβλήματα και αυτά που από χρόνια αποτελούσαν προϋπόθεση για να μπει η χώρα στην πλειάδα των Ευρωπαϊκών χωρών ή αν και μετά τον πόλεμο, θα επανέρχονταν ξανά το καθεστώς της 4ης Αυγ/του.

Με πρωτοβουλία των κομμουνιστών την Απάντηση στο δίλλημα την έδωσε ο λαός με την οργάνωση του Εθνκο-Απελευθερωτικό Μέτωπο (ΕΑΜ) και σε συνέχεια όλες τις άλλες αντίστοιχες Αντιστασιακές οργανώσεις, που ηταν απαραίτητες γι αυτόν τον τιτάνιο αγώνα που ανοίγονταν μπροστά στο λαό και τη

χώρα. Οι οργανώσεις αυτές ηταν: Ο Εθνικός Λαϊκός Απελευθερωτικός Στρατός (ΕΛΑΣ) και το Εθνικό Λαϊκό Απελευθερωτικό Ναυτικό (ΕΛΑΝ), η Ενιαία Πανελλήνια Οργάνωση Νέων (ΕΠΟΝ), η Εθνική Αλληλεγγύη (ΕΑ) και η Εθνική Πολιτοφυλακή (ΕΠ).

Οι Ελληνες με ελάχιστες εξαιρέσεις σε πανστρατιά και έχοντας οργανώσει τις αντίστοιχες πολιτικές και στρατιωτικές δομές μέσο της Αντίστασης, αποφάσισαν την επόμενη της κατοχής οχι μόνο να απελευθερώσουν τη χώρα απ την τριπλή κατοχή, αλλα και να λύσουν τα όσα κοινωνικό-πολιτικά και οικονομικά προβλήματα άφησε άλυτα το 21, καθώς και τα καινούρια που σώρευσε η εκατοντάχρονη σχεδόν αστικό-τσιφλικάδικη εξουσία, έτσι ώστε μετά την απελευθέρωση της χώρας και τη λήξει του Β! Παγκοσμίου πολέμου, να μην ξανά επιστρέψει στο προπολεμικό καθεστώς και ειδικά στο καθεστώς της 4ης Αυγ/του.

Η Ενθική Αντίσταση του 1941-45, ιστορικά και πραγματικά ηταν η συνέχεια του 1821. Σκοπό και στόχο είχε να ολοκληρώσει αυτό που δεν έγινε τότε λόγω του συμβιβασμού της τότε Αστικής τάξης με την Αγία Τριάδα : Να υλοποίηση μαζί με την απελευθέρωση της χώρας και το κοινωνικό-οικονομικό και πολιτικό σκέλος της αστικής Επανάστασης, που έμεινε έκτοτε άλυτο και έπρεπε να λυθεί. Χωρίς τη λύση αυτού του σκέλους δεν μπορούσε η χώρα να αλλάξει τις δομές, τους θεσμούς και τους μηχανισμούς, που είχε παγιώσει ο αστικό-τσιφλικόδικος συμβιβασμός.

Στην ιεράρχιση των στόχων της η Αντίστασης, την πρώτη θέση είχε η απελευθέρωση και ο δεύτερος, να συνταχτούμε σε ανεξάρτητη πολιτεία, να κρατήσουμε τη φορά αυτή την Ελλάδα μόνο για μάς τους Ελληνες, να πάρουμε τα όσα προβλήματα απασχολούσαν το λαό και τη χώρα στα δικά μας αποκλειστικά χέρια, να την ανασυγκροτήσουμε και ο τρίτος, να κρατήσουμε μεταξύ μας τις όποιες διαφορές και να τις λύσουμε μόνοι μας, χωρίς την ξένη επέμβαση. Να πάψει επιτέλους η χώρα μας να παίζει τον ρόλο του αρωγού, που συνεπάγεται πλήθος ταπεινώσεων και εξ' εφτελισμών, ακόμα και όταν βρίσκεται με το μέρος ή στο πλευρό των νικητών.

Ειναι αλήθεια οτι αυτός ο Βράχος, βρίσκεται σε ένα από τα βασικότερα γεωστρατηγικά σημεία, τα ποιο ευαίσθητα καθοριστικά και ζωτικής σημασίας αρτηριών επικοινωνίας της πάλαι ποτέ Βρετανικής Αυτοκρατορίας. Μερικοί μάλιστα τόσο το 21, όσο και το 1941-45, ισχυρίζονταν προκειμένου να δικαιολογήσουν την απραξία τους, οτι όσο θα υπάρχει Βρετανική Αυτοκρατορία, αυτή η αρτηρία θα υπάρχει και η Αγγλία θα κάνει ό,τι περνάει απ το χέρι της για να την διατηρήσει. Αρα θα κρατά και την Ελλάδα υπό καθεστώς ιδιόμορφης αποικιακής εξάρτησης και δεμένη στο δικό της γεωστρατηγικό άρμα. Συνεπώς, κάθε λαϊκός αγώνας είναι καταδικασμένος να αποτύχει, αφού μετά την απελευθέρωση θα έπρεπε για να γίνει ανεξάρτητη χώρα να συκγρουστεί με την Μεγάλη Βρετανία.

Και Για μη συγκρουσθεί η χώρα μας μετά απελευθερωτικά που ήταν η ποιο μοναδική και κατάλληλη στιγμή, από το 1943 οργάνωσε τον Δεκέμβρη.

Ειναι γεγονός, οτι το ένα σκέλος της άποψης αυτής είναι σωστός. Πράγματι ο βράχος αυτό που ακούει στο όνομα Ελλάδα, βρίσκεται σε ένα από τα πιο γεωστρατηγικά σημεία της Νοτιοανατολικής Μεσογείου, μια θέση κλειδί για τα αγγλικά γεωπολιτικά και στρατηγικά της σχέδια. Συνεπώς, για κανένα λόγω δεν θα άφηναν να τους ξεφύγει η Ελλάδα, από την αλυσίδα που αποτελούσε ένα από τους ποιο βασικούς της κρίκους. Ειναι γεγονός οτι έτσι όπως είχαν διαμορφωθεί τα πράγματα στην Ελλάδα μετά το 21, ηταν επόμενο να επικρατήσει και στην ελληνική κοινή γνώμη και ειδικά στους εκάστοτε κυβερνώντες, η άποψη οτι η Ελλάδα είναι καταδικασμένη να δέχεται αναμφισβήτητα και άκριτα την άποψη αυτή και το ρόλο που έπαιζε τότε στη χώρα μας η Αγγλία και εξακολουθεί να παίζει τώρα η Αμερική και για την Αμερική.

Ο ρόλος αυτός όμως, δεν είναι ο μόνος και ο καθοριστικός, που καταδικάζει την Ελλάδα να ζει κάτω απ αυτό το ιδιόμορφο αποικιακό υπό την Αγγλία μετά το 21 και της Αμερικής τώρα καθεστώς εξάρτησης

Εκείνο που καθορίζει την εξάρτηση είναι οι πολιτικό-οικονομικές και κοινωνικές δομές, οι θεσμοί και μηχανισμοί εξάρτηση, που εχει σε συνεργασία με τους Αγγλους, δομήσει ο αστικό-τσιφλικάδικος συμβιβασμός, για να αποκλείσει το Ραγιά, απ τα όποια δικαιώματα του αναλογούσαν απ τη συμμετοχή που στην επανάσταση και κυρίως ο συσχετισμός των δυνάμεων ανάμεσα στην άρχουσα τάξη και το λαϊκό κίνημα.

Η αστική τάξη όπως το 21, για να πάρει μερικά ψίχουλα εξουσίας οχι μόνο εγκατάλειψε-πρόδωσε το λαό-Ραγιά, αλλα συντασσόμενη με τον φύση εχθρό της, την τότε Αγία Τριάδα τον πολέμησε κιόλας. Συνέβαλε και η ίδια να γίνουν δυο εμφύλιοι πόλεμοι : το 1823 και του 1824. Το ίδιο έκανε ένα μέρος της αστικής τάξης και κατοχή και στο σύνολό της μετά την απελευθέρωση.

Βέβαια, οι δομές, οι θεσμοί και οι μηχανισμοί δεν έπαιζαν τον ρόλο τους, αν η αστική τάξη συντάσσονταν με το λαό στην κατοχή, και έπαιρνε και αυτή μέρος στην Αντίσταση όπως της ζητήθηκε-παρακλήθηκε να πάρει-και αρνήθηκε, ή έστω αν δεν συντάσσονταν με τους φύσει εχθρούς της: την αντιδραστική φασιστική Δεξιά, το παλάτι και τους ξένους αμέσως μετά την απελευθέρωση. Αν δεν συνέδεε την ύπαρξή της με τη βασιλό-μεταξική δικτατορία και με τα εγκλήματα της κατοχής, που διέπραξαν οι συνεργαζόμενοι με τους κατακτητές. Αν συντάσσονταν με την Αντίσταση, έστω και την τελευταία στιγμή και οι Αγγλοι, επέμεναν να θέλουν να ξαναπάρουν τη θέση του επικυρίαχου που κατείχαν προπολεμικά, θα ηταν υποχρεωμένοι να έρθουν στην Ελλαδα σαν στρατός κατοχής και οχι σαν «ελευθερωτές».

Να απελευθερώσουν την Ελλάδα απ τους Ελληνες. Πολύ περισσότερο δεν θα μπορούσαν να μετά κυλήσουν τις ευθύνες του Δεκέμβρη στο Λαϊκό κίνημα. Μα και αν ακόμα οι Αγγλοι την καταλάμβαναν ένοπλα όπως το έκαναν, μια τέτοια

κατοχή απ τις Αγγλικές δυνάμεις, με συντονισμένες τις εθνικές δυνάμεις οχι μόνο δεν θα άντεχε στο χρόνο, αλλά θα έδινε και οριστική λύση στην εθνική ανεξαρτησία. Η Ελλάδα δεν ηταν μόνο η Αθήνα και η Εθνική Αντίσταση είχε άθικτες τις ένοπλες δυνάμεις και το λαό με το μέρος της.

Ειναι γεγονός οτι οι Αγγλοι, εκτός του οτι είχαν πολλά ερείσματα στο εσωτερικό και οτι η οικονομική και πολιτική επιρροή τους ηταν τεράστια ασφυκτική και μακρόχρονη. Η εξάρτηση της Ελλάδας, ξεκινούσε από το 1821 και συνεχιζόταν χωρίς καμιά διακοπή μέχρι το 1947, που μας παρέδωσε ποιος ξέρει με τί ανταλλάγματα πακέτο στην Αμερική. Αν δεν υπήρχαν ντόπιοι Αγγλοι ποιο από τους άγγλους και Αμερικάνοι ποιο Αμερικάνοι από τους αμερικάνους άλλη θα ήταν σήμερα η Ελλαδίτσα μας.

Το πολιτικό και οικονομικό κατεστημένο της χώρας μας ελέγχονταν απόλυτα απ το αγγλικό κεφάλαιο οικονομικά και απ την αγγλική κυβέρνηση πολιτικά. Τίποτε δεν κουνιόταν και ούτε γίνονταν χωρίς τη δική τους έγκριση. Ηταν τόση η εξάρτηση του κατεστημένου απ τους Αγγλους, που όταν ένα κομμάτι του θέλησε να ταυτιστεί με τα συμφέροντα της Γερμανίας, για να μην της φύγει ο κρίκος Ελλάδα απ την αλυσίδα της εξάρτησης εν όψη του απερχόμενου πολέμου, επέβαλε τη δικτατορία. Την βάφτισε και τη λειτούργησε φασιστικά για να μπορεί με άνεση να εξοντώσει την ηγεσία της Αριστεράς και ειδικά το ΚΚΕ που το θεωρούσε τον κύριο αντίπαλο για την μεταπολεμική περίοδο. Τα

Την χρέωσε στο κομμάτι αυτό των αστών, που είχε ταυτιστεί με τα συμφέροντα του Χίτλερ και για να μην συγκρουστούν τα μελλοντικά σχέδια της Δύσης, οι χιτλερικοί δεν τόλμησαν να καταγγείλουν οτι η δικτατορία ηταν Αγγλικής Εμπνευσης και επιβουλής, αφού κοινός στόχος ηταν ο κομμουνισμός. Αυτός ο κοινός στόχος για την εξόντωση των κομμουνιστών, λειτούργησε πολύπλευρα σε όλη τη διάρκεια της κατοχής, και εντάθηκε μετά τη δημιουργία των ταγμάτων ασφαλείας και των αστερισμό των εθνοϊσμόν με αποκορύφωμα τη συμφωνία για την ανενόχλητη αποχώρηση των Γερμανών απ την Ελλάδα με αντάλλαγμα να παραδώσουν οι Γερμανοί την Θεσσαλονίκη στους Αγγλους.

Ομως η ΕΑΜική Εθνική Αντίσταση δημιούργησε στη διάρκεια της κατοχής με τον αξιοθαύμαστο εθνικό-πατριωτικό και ενοποιητικό αγώνα μια καινούρια κατάσταση. Μια κατάσταση πρωτόγνωρη για τον τόπο μας. Το ΕΑΜ με την ενωτική πολιτική του σφυρηλάτησε σε αυτόν τον αγώνα μια νέα, περήφανη γενιά, εμπνευσμένη απ τα καινούρια ιδανικά. Ιδανικά και οράματα που είχαν φτερώσει τους λαούς στη διάρκεια του αντιφασιστικού αγώνα. Μια γενιά με αυτοπεποίθηση και θάρρος, που η νικηφόρα αναμέτρηση της με τους κατακτητές, το επιβεβαιώνει.

Ενας αγώνας που της είχε εμφυσήσει εκτός απ την αυτοπεποίθηση και την αυτογνωσία για το τι είναι ικανός να κάνει για τη μετά απελευθερωτική Ελλάδα. Αν δεν επενέβαιναν ωμά, βάρβαρα και ένοπλα οι στρατιωτικές αγγλικές δυνάμεις, άλλη θα ηταν η μεταπολεμική της πορεία. Η γενιά αυτή με τον αγώνα πρόλαβε

και άγγιξε το όραμα της λευτεριάς, την αυτοτέλεια και την ολιγόχρονη έστω εθνική ανεξαρτησία.

Απόδειξη οτι η γενιά αυτή, θα έλυνε το θέμα της εθνικής υποτέλειας, αποτελεί το γεγονός οτι όταν μετά την αγγλική επέμβαση όλες αυτές οι κατακτήσεις κινδύνευαν, αυτές οι καινούριες δυνάμεις που είχαν βγει στο προσκήνιο της ιστορία, δεν το «έβαλαν κάτω». Εδειξαν οτι ηταν αποφασισμένες να σφίξουν για άλλη μια φορά τα δόντια και να δώσουν, όσες ακόμα θυσίες χρειάζονταν για να γίνουν αυτά τα οράματα πραγματικότητα και τότε οι Αγγλοι, απέσυραν τεράστιες στρατιωτικές δυνάμεις απ τα μέτωπα ενώ συνεχίζονταν ο πόλεμος για να ανακόψει με τη βία τα όποια όνειρα του αγωνιζόμενου λαού μας.

Οι Ελληνες όμως «πατριώτες» και οι Αγγλο-Αμερικάνοι που θεωρούσαν το λαό και την Ελλάδα τσιφλίκη τους, από κοινού αποφάσισαν εκτός απ την ένοπλη επέμβαση κατά τη διάρκεια του Δεκέμβρη και το στήσιμο του σκηνικού της πτωματολογίας. Επειδή και αυτή παρά τον αριστοτεχνικό τρόπο που την έστησαν δεν έδωσε το ποθούμενο αποτέλεσμα, τότε...

Και τότε!. Ε!, τότε συνέβει ό,τι συνέβει με τον αλβανικό πόλεμο!. Το λαό τον είχαν ετοιμάσει να νικηθεί στον πόλεμο με την Ιταλία. Ο λαός όμως Νικούσε. Και οχι απλώς Νικούσε, αλλά ηταν ο πρώτος λαός που οχι μόνο έβαλε φρένο στην προέλαση του άξονα, αλλα τον υποχρέωσε και να υποχωρήσει αρκετές δεκάδες χιλιόμετρα μέσα στο Αλβανικό κατακτημένο απ τους Ιταλούς έδαφος. Και επειδή υπήρχε κίνδυνος οχι μόνο να ηττηθεί αλλα και να γελοιοποιηθεί, πρόστρεξε σε βοήθεια το μεγάλο αφεντικό του φασισμού. Ο ίδιος ο χίτλερ! Οταν και αυτός άγγιξε την Ελλάδα και το λαό, που την φρουρούσε στα σύνορα, και στα Μακεδονικά οχυρά, αν δε κάηκε τσουρουφλίστηκε και τσουρουφλίστηκε πολύ και άσχημα. Και για να ολοκληρώσει τη «νίκη» στην Κρήτη, πλήρωσε της Μάνας του το γάλα που λέει ο λαός.

Ο λαός όμως δεν Νικήθηκε. Κράτησε άσβεστη τη φλόγα της Νίκης και τα ιδανικά για τα οποία ξεκίνησε τον αγώνα. Και την επόμενη της «νίκης» του Χίτλερ άρχισε ξανά τον αγώνα. Ανασύνθεσε τις δυνάμεις του με τη δημιουργία της Εθνικής Αντίστασης, πολέμησε με νύχια και με δόντια τους τρεις κατακτητές και βγήκε Νικητής και απ αυτήν την αναμέτρηση. Και τότε! Ε! τότε συνέβει το παράδοξο. Ο μεταπολεμικός ραφινάτος φασισμός ο αντικαταστάτης του Μουσουλίνη, τη φορά αυτή τη θέση του την πήρε ο Σέρ Τσιώρτσιλ! Και έκανε και αυτός τα ίδια και χειρότερα απ το Μουσουλίνι και ας έλεγε οτι ηταν «σύμμαχος».

Εφερε στρατό, καράβια και αεροπλάνα, τάνκς και μεδραλιοβόλα και αγνοώντας τους πάντες και τα πάντα, άρχισε αιφνιδιαστικά και αναίτια να σκοτώνει αδιάκριτα το λαό. Ο νικητής λαός όμως τα ιδανικά της λευτεριάς και τα όνειρα για μια καλύτερη ζωή τα κρατούσε σφιχτά στο μαντύλι. Ο λαός υπερασπιζόμενος τις ακατάλυτες Ανθρώπινες αξίες, τα ιδανικά για τη λευτεριά και τα όνειρα για τη ζωής δεν υποτάχθηκε. Αντιστάθηκε και όπως πάντα αγωνιζόμενος τα υπερασπίστηκε, με αποτέλεσμα και ο νέος Μουσουλίνι δεν μπόρεσε να νικήσει.

Και τότε! Ε! τότε έγινε το δεύτερο παράδοξο και τραγελαφικό! Οπως ο Χίτλερ έκανε συμφωνία με τον Τσιώρτσιλ να του παραδώσει την Ελλάδα μετά την ήττα-αποχώρηση απ την Ελλάδα, ετσι και ο «Μέγας» Τσιώρτσιλ, συμφώνησε με τον σύγχρονο χίτλερ, που τώρα τον έλεγαν Τρούμαν, με αντάλλαγμα την μεταβίβαση της επικυριαρχίας του, για να τον σώσει απ την διαγραφώμενη ήττα. Και τότε ήρθε ο στρατηγός Βάν Φλίτ στον οποίο όπως και στον Αγγλο στρατηγό Σκόμπυ, οι δυνάμεις τίς αντίδρασης και της υποτέλειας παρέδωσαν στρατό και τη χώρα στον νέο αφέντη-κατακτητή. Εφερε και αυτός όπως ο Τσιώρτσι την Ούντρα, το Σχέδιο Μάρσαλ, και το «δόγμα Τρούμαν» και τους υπόλοιπους μηχανισμούς που θα κυβερνούσαν για λογαριασμό τους την Ελλάδα.

Εφερε και αυτός, τα δικά του καράβια και αεροπλάνα, και τον 6^{ο} στόλο και χιλιάδες τάκνς και κανόνια και εκατοντάδες χιλιάδες τόνους πολεμοφόδια και κυρίως τις Βόμβες Ναπάλμ, με τις οποίες θα έκαιγε οχι μόνο αυτούς που δεν άφησαν το Σέρ Τσιώτριλ να νικήσει και εξακολουθούσαν να κρατούν σφικτά στα χέρια το μαντύλι με τα ιδανικά και τα όνειρα, αλλα όπως ο Τσιώρτσιλ, έτσι και ο Τρούναν, αντιγράφοντας τον Χίτλερ στις κοσμοκρατορικές του βλέψεις, έκαψε αναίτια και αδιάκριτα το λαό και τη χώρα, προκειμένου να ξελασπώσει απ την ήττα τον συνεταίρο του Τιώρτσιλ, που ητα και ο προ πομπός και έκανε και την υποδομή για τον ερχομό των Αμερικανών και αυτού να απελευθερώσουν την Ελλάδα από τους Ελληνες.

Και επειδή το πάθημα γίνεται μάθημα. Για να μην ρειαστεί να καταφύγουν σε κάποιο νέο παράδοξο, μετέτρεψαν τη χώρα σε φυλακή, έβαλαν σε καραντίνα τον κόσμο της Αντίστασης. Εβαλαν στην εντατική τη σκέψη και το λόγω και εντάφιασαν στα ανήλια και σκοτεινά μπρουντρούμια των φυλακών και τα ξερονήσια αυτούς, που κατά την άποψή τους μπορούν ν κρατήσουν άσβεστη τη φλόγα των ονείρων στο λαό. Και αφού έστειλαν όσους έκριναν απαραίτητους, για να τρομοκρατήσουν τους αμετανόητους στο Αγιο Πέτρο, κράτησαν σε ισχύ τα εργαλεία με τα οποία έκαναν αυτό το «εθνικό» και «θεάρεστο έργο» όπως: τα έκτακτα μέτρα, τις φυλακές και τα ξερονήσια γεμάτα και το λαό στη δυστυχία και τον κατατρεγμό, ενώ παράλληλα ετοίμασαν και μια δικτατορία σε περίπτωση που αρχίσει να διαμορφώνεται κάποιος νέος... «κομμουνιστικό» κίνδυνος. Όλα αυτά βέβαια, κατ' υπόδειξη προτροπή και συμμετοχή των Ελλήνων προθύμων που η ύπαρξή του ήταν άμεσα συνδεδεμένη με την εδώ παρουσία των Αγγλό-Αμερικάνων.

Ο Δεκέμβρης του 1944, ανεξάρτητα από το πώς τον αξιολογεί ο καθένας και ειδικά οι ταξικοί, κομματικοί και καλοπληρωμένοι κοντυλοφόροι, ηταν η συνέπεια και προϊστορίας της Εθνικής Αντίστασης. Στις άλλες Ευρωπαϊκές χώρες, υπήρχε μια συντεταγμένη πολιτεία, που μετά την κατάκτηση απ τους χιτλερικούς, μπήκε σε μια τελείως νέα φάση η κορύφωση της πολιτείας τους, αλλά ο πυρήνας έμεινε σχεδόν ανέπαφος. Και η διοίκηση εκφράζονας και διερμηνεύοντας τη θέληση του λαού, διαδραμάτισε ρόλο στις περισσότερες περιπτώσεις αντίθετο απ τις «οδηγίες» που οι συνεργάτες με τους Γερμανούς έδιναν.

Στη Γαλλία π χ μόνο, η μεγάλη πλειοψηφία των ανώτερων υπαλλήλων, των διπλωματών και δικαστικών, μια αξιόλογη μερίδα της αστικής ιντελιγκέτσιας και η καθολική Εκκλησία ακολούθησε τον στρατάρχη Πεττέν. Η ηγεσία μάλιστα της καθολικής Εκκλησίας και απ τον άμβωνα ακόμα κήρυττε, την ανάγκη της συμφιλίωσης με τους κατακτητές. Αυτά τα τμήματα της Γαλλικής υψηλή κοινωνίας συνέβαλαν στη επιτυχία της συνεργασίας με τον κατακτητή τα δύο πρώτα χρόνια.

Μπορεί στη Γαλλία ένα μέρος της άρχουσας τάξης να τα βρήκε με τον κατακτητή, ο λαός όμως κατά το 90%, όπως και στην Ελλάδα, ηταν σε οξύτατη αντίθεση με τους εκπροσώπους του γαλλικού κεφαλαίου, που μέσω του Βισύ συνεργάστηκαν με τους Γερμανούς. Επειτα στη Γαλλία, είχε υπάρξει και ένας Ντε Γκώλ και ένας Νταρλάν, που ο μεν πρώτος κάλεσε σε συνεργασία εναντίον του κατακτητή το σύνολο των πολιτικών παρατάξεων, από τους κομμουνιστές μέχρι τους αντιδραστικούς της Δεξιάς και ο δεύτερος βούλιαξε όσο από τον γαλλικό στόλο δεν μπόρεσε να πάρει μαζί του στην Αλγερία .

Και στη χώρα μας πριν οι κομμουνιστές αναλάβουν την πρωτοβουλία της ίδρυσης του Εθνικού Απελευθερωτικού Μετώπου, κάλεσαν τους αρχηγούς των άλλων κομμάτων, αλλά και μεμονωμένες προσωπικότητες, Παπανδρέου κλπ να ηγεθούν, έτσι ώστε η ίδρυση του ΕΑΜ να είναι κοινής αποδοχής. Οχι μόνο δεν δέχθηκαν αλλά από αναβολή σε αναβολή χάθηκαν πολύτιμοι μήνες άπραχτοι. Ετσι φτάσαμε η ίδρυση να γίνει στο Σεπτέμβρη του 41, αντί να ιδρυθεί από τις 31 του Μάϊ, που θα είχε και τον ανεπανάληπτο συμβολισμό με το κατέβασμα της σβάστικας απ την Ακρόπολη.

Και αναρωτιέται κανείς. Αλήθεια γιατί τα αλλά κόμματα και οι αρχηγοί των κομμάτων, δεν πήραν αυτοί την πρωτοβουλία για την ίδρυση του ΕΑΜ ή γιατί δεν δέχθηκαν όταν κλήθηκαν-παρακλήθηκαν οχι μόνο να συμμετάσχουν, αλλα και να τεθούν επικεφαλής της Αντίστασης αφού τους προσφέρθηκε η αρχηγία;

Τρεις είναι οι βασικές απαντήσεις που μπορεί να δώσει κανείς στο ερώτημα αυτό. α) Μέχρι την ημέρα της κατοχής οι αρχηγοί των ελληνικών κομμάτων διορίζονταν απ το Λονδίνο. β) Τα αστικά κόμματα ηταν αρχηγικά. Και σαν αρχηγικά η επιρροή και η αριθμητική τους δύναμη, ηταν τόση όση ηταν η δύναμη των μηχανισμών τους. Δεν είχαν προσβάσεις στην κοινωνία. και γ) Ηξεραν οτι η συμμετοχή τους στο ΕΑΜ, αφού δεν θα είχε και το αντίστοιχο κοινωνικό έρμα, θα ηταν απλώς άτομα. Γνώριζαν την οργανωτική και κοινωνική τους γύμνια. Ηξεραν οτι χωρίς κοινωνικό υπόβαθρο η φωνή τους, θα ηταν φωνή βοώντος εν τη ερήμω.

Αν είχαν το λαό μαζί τους η ίδρυση του ΕΑΜ θα ηταν το πρώτο τους μέλημα. Μα και μεταπολεμικά η δεξιά που ασκούσε την εξουσία άμεσα ή έμμεσα μέχρι το 1980, δεν είχε λαϊκά ερείσματα. βασική της κομματική δομή και δύναμη ηταν ο κρατικός μηχανισμός, ο στρατός, τα σώματα ασφαλείας, ο Κλήρος με τον άμβωνας (αφού και τις δηλώσεις μετανοίας μέσω του Αμβωνα μάθαινε ο κόσμος), τα έκτακτα μέτρα και οι χιλιάδες των πολιτικών κρατουμένων.

Το ΕΑΜ ρίζωσε στο λαό γιατί ανταποκρίθηκε στο κάλεσμα της εποχής και υπήρξε η μόνη αντιστασιακή οργάνωση του εξέφρασε τους πόθους του, που μίλησε στην ψυχή του. Αυτή η δημιουργική και άδολη προσφορά του ΕΑΜ βρήκε άμεση ανταπόκριση. Ο λαός βλέποντας την αδράνεια, τον καιροσκοπισμό και την ασυγχώρητη αδιαφορία των παλιών κομμάτων τα εγκατάλειψε και προσχώρησε στο ΕΑΜ. Οι αρχηγοί έμειναν χωρίς οπαδούς με αποτέλεσμα να ανατραπούν οι εσωτερικές πολιτικές ισορροπίες. Το ΕΑΜικό κίνημα έδειξε μια πρωτοφανή πολιτική ωριμότητα.

Οι συμμετέχοντες στο ΕΑΜ δεν ηταν άνθρωποι ετερόφωτοι χωρίς γνώση και προσόντα. Ειχαν υψηλό πολιτιστικό επίπεδο, μόρφωση και δημιουργική φαντασία. Το ΕΑΜικό κίνημα κατέκτησε την πλειοψηφία του λαού. Για πρώτη φορά στην ιστορία ο λαός, βγήκε στο προσκήνιο και έπαιρνε σιγά σιγά τις τύχες της πατρίδα στα χέρια του.

Αυτό το λαϊκό κίνημα θα μπορούσε να γίνει εξουσία με μια ομαλή δημοκρατική εξέλιξη και με δημοκρατικές ελεύθερες εκλογές, αν ο λαός με την ψήφο του, ανέθετε στο λαϊκό κίνημα τη διακυβέρνηση της χώρας. Για να μη συμβεί αυτό ο Τσιώρτσιλ, είχε εκπονήσει το σχέδιο «ΜΑΝΝΑ» που το ετοίμασε απ τον Αύγουστο του 1943. Του χρειάζονταν όμως και ο Δεκέμβρης και σε συνέχεια ο εμφύλιος πόλεμος για να το πραγματοποιήσει. Χωρίς αυτά τα δυο δεδομένα, το σχέδιο ΜΑΝΝΑ θα έπεφευτε στο κενό. Θα ήταν νεκρό γράμμα.

Ο Βασιλιάς, είχε την πλήρη υποστήριξη οχι νόμο των Αγγλων, αλλα και των Αμερικανών, που την εποχή αυτή έκανε την πολιτική υποδομή να διαδεχθεί τους Αγγλους. Τη γραμμή πλεύσης από τον Αύγουστο του 1943 μας την αποκαλύπτει ο ιδιαίτερος σύμβουλος του Βασιλιά Π Πιπινέλης : «έπρεπε να γίνει προσπάθεια πολιτικής λύσεως συνεργασία δηλαδή (Λίβανος) μετά των κομμουνιστών και συντοχρόνο εκτοπίσεώς των». Υστερα απο αυτά θα βρεθεί άραγε κάποιος να αμφισβητήσει οτι ο Δεκέμβρης ηταν το πρώτο πράγμα που απασχολούσαν και οτι είχε ημερομηνία έναρξης;

Ο Τσιώρτσιλ, θεωρούσε πάντα τον Γεώργιο, σαν τον ποιο πιστό εγγυητή και θεματοφύλακα των καθημερινών και μακροπρόθεσμων αγγλικών συμφερόντων στην Ελλάδα. Γι' αυτό προσπάθησε να δημιουργήσει τετελεσμένα γεγονότα. Κατευθυνόμενος προς τη Μόσχα σταμάτησε στη Νεάπολη της Ιταλίας στις 8/10/44. Συζητώντας με τον Παπανδρέου, σε κάποια στιγμή εντελώς απρόοπτα και άσχετα με τα θέματα του είπε:

«Ωστε λοιπόν, είμαστε σύμφωνοι! Θα εγκατασταθείτε σε λίγο στην απελευθερωμένη Ελλάδα σαν νόμιμη κυβέρνηση και θα σας συνοδεύσει στην Αθήνα ο Βασιλεύς». Και η απάντηση του Παπανδρέου : «Αν επιμένετε ίσως αυτό μπορεί να συμβεί, αλλα με άλλο Πρωθυπουργό». Αλήθεια ποιος την είχε απελευθερώσει την Ελλάδα πριν απ στις 8/10/44; Και αφού είχε απελευθερωθεί τι ήρθαν να κάνουν οι δεκάδες χιλιάδες του αγγλικού στρατού σε μια

απελευθερωμένη σύμμαχο χώρα, αν οχι να απελευθερώσει την Ελλάδα απ τους Ελληνες;

Με αυτές τις εκτιμήσεις για να προχωρήσει το σχέδιο έπρεπε να στηθεί ο Δεκέμβρης. Ο κ Τσιώρτσιλ σε μήνυμα προς τον Ηντεν : «σημασία έχει να προκαλέσουμε και να αιφνιδιάσουμε το ΕΑΜ. Ειναι εξαιρετικά σημαντικό να χτυπήσουμε απροειδοποίητα, χωρίς να προηγηθεί καμιά φανερή κρίση. Αυτός είναι ο καλύτερος τρόπος να προκαταλάβουμε το ΕΑΜ. Η ελληνική κυβέρνηση δεν ξέρει τίποτε για το σχέδιο αυτό και δεν πρέπει σε καμιά περίπτωση να το μάθει. Θα πρέπει το χτύπημα για να είναι αποφασιστικό και να καταφερθεί κατά του ΕΑΜ στην κατάλληλη στιγμή».

Επειδή δεν τηρούνταν καμιά από τις συμφωνίες που υπογράφτηκαν με το ΕΑΜ στο Λίβανο. Το ΕΑΜ, που στο μεταξύ είχε αποχωρήσει απ την κυβέρνηση στις 2 του Δεκέμβρη κάνει γνωστό στην «κυβέρνηση Λύπερ», οτι την επόμενη 3/12/44, θα κάνει συγκέντρωση διαμαρτυρίας στην πλατεία Συντάγματος, με βασικό θέμα την μη τήρηση απ την πλευρά της κυβέρνησης των όσων έχουν συμφωνηθεί. Να λοιπόν η χρυσή ευκαιρία για τον Τσιώρτσιλ:

Απαγορεύνουν τυπικά τη συγκέντρωση και οργανώνουν τη σύγκρουση και σε συνέχεια, όταν η κατάσταση είχε ηλεκτρισθεί ο Σκόμπυ, διέταξε την ελληνική αστυνομία να χτυπήσει τους αόπλους διαδηλωτές στο συλλαλητήριο με δεκάδες νεκρούς και τραυματίες η κατάσταση οδηγήθηκε εκεί που την είχε σχεδιάσει και ήθελε ο Τσιώρτσιλ. Τη διαταγή για το απρόκλητο κτύπημα της συγκέντρωσης την εφάρμοσε ο Αγγελος Εβέρτ. Με επείγον τηλεγράφημα ο Τσιώρτσιλ προς τον στρατηγό Ούλσον στις 4/12/44, έδινε τις πρώτες δολοφονικές εντολές : «πρώτο στόχος σας, με απόλυτη προτεραιότητα είναι η νίκη στην Αθήνα».

Ενα άλλο εξ' ίσου σοβαρό θέμα για τον Τσιώρτσιλ, ηταν ο ελληνικός στρατός της Μέσης Ανατολής, που από την άνοιξη του 1944 ζητούσε να σταλεί στην Ελλάδα να πολεμήσει και αυτός για την απελευθέρωση της χώρας. Το γεγονός αυτό ανησύχησε τον Τσιώρτσιλ, και προκειμένου να κάμψει αυτήν την απαίτηση, εκτός του οτι τους έκλεισε στο στρατόπεδο, έστειλε εκείνο το φονικό τηλεγράφημα: «μη διστάσετε, πυροβολείτε». Το ίδιο έκανε και το Δεκέμβρη του 44. Το γεγονός οτι ο Τσιώρτσιλ, ασκούσε τον άμεσο έλεγχο της Βρετανικής εξωτερικής πολιτικής, είχε σοβαρές συνέπειες για την Ελλάδα.

Η Αμερικάνοι καθ' ότι διάδοχη κατάσταση στο γενικότερο σχέδιο, συμμερίζονταν τη γνώμη του Τσιώρτσιλ. Απόδειξη αποτελεί το γεγονός οτι δεν εξέφρασαν την παραμικρή αντίδραση για την απόσπαση δυνάμεων απ το μέτωπο για να υλοποιήσει ο Τσιώρτσιλ το Δεκέμβρη. Δεν έμεινε παρά να βρεθούν γρήγορα οι δυνάμεις που θα εξασφάλιζαν τη Νίκη στο πεδίο της μάχης. Το ΕΑΜ δεν διέθετε ούτε αεροπορία και αντιαεροπορικά μέσα, μα ούτε Ναυτικό στόλο ικανό για να προβάλει κάποια αντίσταση στα σχέδια τους. οι Αγγλοι όμως δεν είχαν μεγάλα τμήματα πεζικού, για να εισβάλουν στην υπόλοιπη Ελλάδα.

Και όταν οι συγκρούσεις έχουν αρχίσει: Ακολουθεί άλλο επείγον τηλεγράφημα «Μη διστάσετε πάντως, να ενεργήστε σαν να βρίσκεστε σε κατεχόμενη πόλη, όπου έχει ξεσπάσει εξέγερση...Πρέπει να κρατήσουμε και να κυριαρχήσουμε στην Αθήνα». Και όταν ο Παπανδρέου παραιτήθηκε και ο Αγγλους πρέσβης, βλέποντας την κατάσταση εισηγήθηκε τον σχηματισμό οικουμενικής κυβέρνησης ακολούθησε το τηλεγράφημα του Τσώρτσιλ: «Οχι ειρήνη χωρίς νίκη. Δεν μιλάμε με δολοφόνους χτυπάμε συντονισμένα» απαγορεύοντας κάθε συμβιβασμό. Και στις 5/12/44 ακολουθεί τηλεγράφημα Τσιώρτσιλ προς Λύπερ: Πρώτο «δεν είναι τώρα καιρός, για φαντασιώσεις, οτι τάχα οι Ελληνες πολιτικοί των διαφόρων αποχρώσεων, μπορούν να επηρεάσουν την κατάσταση. Δεν πρέπει να ανησυχείτε για τη σύνθεση της ελληνικής κυβέρνησης.

Αυτή τη στιγμή πρόκειται για ζήτημα ζωής ή θανάτου. Δεύτερο πρέπει να υποχρεώσετε τον Παπανδρέου, να κάνει το καθήκον του και να τον διαβεβαιώσετε οτι, αν το κάνει θα υποστηριχθεί με όλες μας τις δυνάμεις. Οταν ποια θα έχουν τελειώσει οι μάχες. Θα μπορούσε το ίδιο καλά να αρρωστήσει και να μην μπορεί να τον πλησιάσει κανείς...

Εχει περάσει ποια ο καιρός, που η οποιαδήποτε ομάδα Ελλήνων πολιτικών, θα μπορούσε να επηρεάσει αυτήν την εξέγερση του όχλου. Η μόνη ελπίδα του είναι να βγει απ αυτήν την κατάσταση, τασσόμενος ανεπιφύλακτα με το μέρος μας. Θα δείτε στο επόμενο τηλεγράφημα μου οτι «...ανέθεσα το όλο θέμα της άμυνας των Αθηνών και της τηρήσεως του Νόμου και της τάξεως στα χέρια του στρατηγού Σκόμπυ και τον διαβεβαίωσα, οτι θα υποστηριχθεί έστω και αν κρίνει αναγκαίο να χρησιμοποιήσει οσηδήποτε βία. Από εδώ και στο εξής εσείς και ο Παπανδρέου, θα συμορφώνεστε στα πάντα με τις οδηγίες του Σκόμπυ, για ό,τι αφορά τα θέματα δημόσιας τάξης και ασφάλειας. Πρέπει να υποστηρίξετε και οι δύο με κάθε δυνατό τρόπο τον Σκόμπυ και οφείλετε να υποδεικνύετε κάθε μέσω, που κρίνετε κατάλληλο για να κάνει ποιο στεναρή και αποφασιστική τη δράση του».

Φτάνοντας ο Τσιώρτσιλ, από τη Μόσχα στο Λονδίνο και έχοντας το λευκό χαρτί στο χέρι (το 9ο% προς 10% που συμφώνησε με τον Στάλιν), έβαλε μπρος το σχέδιο, που απ τον προηγούμενο χρόνο είχε προετοιμάσει για βίαιη εξουδετέρωση του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ. Και Τότε αναφώνησε : «Και τώρα μπρος να το κονιορτοποιήσουμε». Η μοίρα της Ελλάδας είχε ήδη προγραφεί με τα λόγια αυτά του Τσιώρτσιλ, προς τον Αντωνυ Ηντεν : «Κατά τη γνώμη μου, αφού πληρώσαμε ένα τεράστιο αντίτιμο στη Ρωσία, για να έχουμε ελευθερία δράσεως στην Ελλάδα, δεν πρέπει να διστάσουμε να χρησιμοποιήσουμε Βρετανικά στρατεύματα για να υποστηρίξουμε τον Παπανδρέου. Αυτό σημαίνει πως τα βρετανικά στρατεύματα θα πρέπει οπωσδήποτε να παρέμβουν για να ελέγχουμε «παράνομες» εκδηλώσεις...

Ασφαλώς ο Παπανδρέου, μπορεί να κλείσει τις εφημερίδες του ΕΑΜ, αν αυτές προκαλέσουν απεργία τύπου...Ελπίζω να φτάσει σύντομα η ελληνική ταξιαρχία και δεν θα διστάσει (τους Ελληνες για λογαριασμό του…)να πυροβολεί όταν

παραστεί ανάγκη...Χρειαζόμαστε άλλες 8 εως 10 χιλιάδες άνδρες για να κρατήσουμε την πρωτεύουσα και τη Θεσσαλονίκη...Περιμένω οπωσδήποτε μια σύγκρουση με το ΕΑΜ και δεν πρέπει να την αποφύγουμε, υπό τον όρο να διαλέξουμε εμείς καλά το έδαφος μας».

Για να πετύχει τον σκοπό του ο Τσιώρτσιλ, δεν δίστασε να χρησιμοποιήσει το Δεκέμβρη, εκτός τα απ Τάγματα Ασφαλείας και τους χιλιάδες απόστολους-πράκτορες-συνδέσμους, που έσπευσαν σαν Πέμπτη φάλαγγα, να γίνουν άκριτοι απολογητές των Αγγλων και των Αμερικάνων μετά. Αυτοί οι υμνητές της υποταγής σε ώρες, που οι Αγγλοι με τά σιδερένια φτερά και οι μπούκες των καραβιών διαπράττουν τα μαζικά εγκλήματα, για να χρησιμοποιηθούν αργότερα για την πτωματολογία. δεν δίστασαν να υπερασπιστούν δημόσια τα ξένα συμφέροντα και την εκ νέου κατοχή της χώρας.

Ο στρατηγός Σκόμπυ, Υπουργός των στρατιωτικών κάνει γνωστό στην κυβέρνηση Παπανδρέου : «...Αποφασίστηκε να χρησιμοποιηθούν κατά του ΕΑΜ τα Τάγματα Ασφαλείας. Η εισήγηση ηταν των Αγγλων και η απόφαση δική μου, λέει ο κ Παπανδρέου. Δεν θέλω να δικαιολογήσω την πράξη μου, αλλά δεν γινόταν αλλιώς, η στρατιωτική δύναμη ήταν ανεπαρκής. Συνολικά υπήρχαν 27.000 ταγματοσφαλίτες τους οποίους είχε συλλάβει το ΕΑΜ και τους είχε κλείσει σε στρατόπεδο. Από τις 27,000 ταγματασφαλίτες χρησιμοποιήθηκαν 12,000 και πλέον χιλιάδες οι λιγότερο εκτεθεμένοι. Τους ντύσαμε λέει και τους εξοπλίσαμε και τους ρίξαμε στη μάχη». Με τον ίδιο τρόπο και οι Αμερικάνοι έντυσαν και εξόπλισαν τα ΕΤΑΞ της Μακρονήσου και τους έριξαν στη μάχη στον εμφύλιο.

Τους λιγότερο εκτεθειμένους τους έντυσαν, τους όπλισαν και τα έριξαν στη μάχη! Τους πολύ εκτεθειμένους δεν μας λέει τι τους έκαναν. Οι υπόλοιποι 15,000 αυτούς που θεωρούσαν οι ίδιοι πολύ εκτεθειμένους γιατί δεν παραπέμθηκαν στα δικαστήρια να δικαστούν σαν δοσίλογοι; Ενα μέρος πλούτησε το ήδη διογκωμένο παρακράτος και με το άλλο συκρότησαν τις συμμορίες που θα λειτουργούσαν αυτόνομα να προ εκτίνουν τον εμφύλιο και στην υπόλοιπη Ελλάδα.

Τον εμφύλιο που θεωρητικά άρχισε το 1920, τον Αύγουστο του 1943 παίρνει μορφή και σχήμα και τον Δεκέμβρη του 1944 άρχισε η πρακτική εφαρμογή του.

Οσοι γυρίσαμε απ την κόλαση της αναμέτρησης με τους Ούνους, ήμασταν οι πρώτοι που εκμπεύψαμε κραυγή κινδύνου. Κραυγή φρίκης, κραυγή συναγερμού και προειδοποίησης για τη μπόρα που έρχεται. Ολοι ήξεραν. Τα παλιά αποκαλούμενα δημοκρατικά κόμματα και Μη, όλοι έβλεπαν καθαρά τη μπόρα που έρχεται αλλα δεν έκαναν τίποτε. Κάποια σκέψη, κάποιο βήμα να σταματήσουν το κακό. Μια κίνηση. Κάτι. Δεν υπήρχε θέληση. Ετσι η δύναμη παρέμεινε στα χέρια των Αγγλων και της αντιδραστικής φασιστικής Δεξιάς.

Το ποιο παράξενο σε όλη αυτήν την ιστορία είναι, πως η απόφαση που πάρθηκε είχε για μερικούς το «ανεπάντεχο» αποτέλεσμα να τους ενώση σε μια ιερή συμμαχία ενάντια στο ΕΑΜ. Θεώρησαν σαν φυσικό-θεϊκό δικαίωμα τους, να εκμεταλλευτούν αισχρά, τους αγώνες του λαού στην αιωνιότητα.

Παρόμοιο παράξενο είχε προηγηθεί ανάμεσα στις ίδιες τις καπιταλιστικές χώρες. Τις χώρες που ενώ ξεκίνησαν τον πόλεμο ανάμεσά τους (στο ξεκίνημα ο Β! παγκόσμιος πόλεμο ηταν εσώ καπιταλιστικός), τελικά όταν διαπίστωσαν οτι αυτή η εσωτερική ένοπλη σύγκρουση μπορεί να οδηγήσει στην καταστροφή και αυτού του συστήματος ακόμα, δεν δίστασαν να κάνουν εκείνες τις αμοιβαίες υποχωρήσεις, ώστε να τα βρουν για να μη συμβεί, αυτό που συνέβει στον πρώτο παγκόσμιο πόλεμο, που πρώτο έκανε την εμφάνισή του το πρώτο στον κόσμο Σοσιαλιστικό σύστημα στη Ρωσία και σε συνέχεια διαμόρφωσε την ΕΣΣΔ.

Μπορεί η εσωκαπιταλιστική αντιπαράθεση ανάμεσα στην Αγγλία Γαλλία κλπ χώρες της Ευρώπης με τη Γερμανία, να είχε οδηγηθεί στην ένοπλη σύγκρουση η διεθνής του κεφαλαίο όμως, λειτουργούσε στο ρελαντί όσον αφορά την κοινή προσπάθεια για την ανατροπή του νέου κοινωνικό-οικονομικού Σοβιετικού συστήματος και την εξόντωση των λαϊκών τοπικών κινημάτων. Στην προσπάθεια αυτή δεν είχαν καμιά, μα καμιά απολύτως διαφορά.

Στην επιδίωξη αυτή ηταν όλοι σύμφωνοι αν δεν είχε κιόλα προ σχεδιαστεί η αναζήση ευκαιρίας για την από κοινού εξόντωση τόσο του Σοσιαλιστικού συστήματος άλλο τόσο και των τοπικών κινημάτων όπως αυτό της Ελλάδας της Γιουγκσλαβία κλπ. Απόδειξη αποτελεί το γεγονός οτι από αυτόν το στόχο δεν παρετήθηκε τοτέ το σύστημα.

Ενοπλες και πολιτικές, οικονομικές και διπλωματικές ηταν οι σχεδιασμένες απ κοινού επεμβάσεις ακόμα απ την ημέρα που πρώτο εμφανίστηκε τον Οκτώβρη του 1917. Η προσπάθεια αυτή συνέχισε τόσο στη διάρκεια του πολέμου αλλο τόσο και μετά τη λήξη του με τον ψυχρό πόλεμο, τον οικονομικό και εξοπλιστικό ανταγωνισμό το 1989 πέτυχε, αυτό που δεν μπόρεσε να πετύχει με την ατομική βόμβα. Βέβαια το μεγαλύτερο μέρος της ευθύνη για την τέτοια κατάληξη του υπαρκτού την έχει η ίδια η ηγεσία του ΚΚΣΕ.

Η ηγεσία που έπαψε να αρθρώνει Σοσιαλιστικό λόγω, που δεν κοινωνικοποίησε την πολιτική εξουσία, που κράτησε το λαό στο όνομα του οποίου πήρε την εξουσία μακριά απ την εξουσία, την πληροφορία και τη Δημοκρατία αν δεν τον απέκλεισε απ αυτήν. Αν έφτασε στο σημείο που έφτασε, αυτό έγινε γιατί εγκατέλειψε τις κοινωνικοποιήσεις της πολιτικής εξουσίας και έγινε η ίδια εξουσία.

Οπως οι Φεουδάρχες, έτσι και οι κεφαλαιοκράτες μετά. Αυτό ανακηρυσσόμενοι ιδιοκτήτες του πλανήτη και διαχειριστές τις τύχες του κόσμου και του συστήματος, έξυπνα σκεπτόμενοι προκειμένου να μην μείνει κοινωνικό-οικονομικά και εξοπλιστικά άθικτος ο βασικός τους αντίπαλος ο «εκπρόσωπος του κακού» και για να αποφύγουν και τη δική τους κοινωνικό-οικονομική και εξοπλιστική εξάντληση ώστε να μην είναι πλέον σε θέση να συν κρατήσουν την ορμητική ανάπτυξή των Σοσιαλιστικών ιδεών και δράσεων στο όνομά του Σοσιαλισμού γενικά και σε κάθε χώρα ειδικά. Ιδέες και δράση που θα έβαζαν σε κίνδυνο την ύπαρξη και αυτού του κεφαλαιοκρατικού συστήματος ακόμα αν

συνέχιζαν την μεταξύ τους σύγκρουση. Για να μην συμβεί λοιπόν αυτό και πριν είναι πολύ αργά, έθεσαν σε κίνηση και λειτουργία τους μηχανισμούς της διεθνούς.

Μια πρώτη προσπάθεια να συντονίσουν, από κοινού τις προσπάθειες για την εξόντωση του κοινού εχθρού έγινε όταν πήγε ο πρωθυπουργός της Αγγλία Τσάμπερλέν στη Γερμανία. Αλλη μια έγινε με την επίσκεψη του Ριμπεντρόφ στην Αγγλία, που και αυτή δεν απέδωσε τους αναμενόμενους καρπούς. Τώρα όμως δεν υπήρχαν αλλα περιθώρια. Κάθε μέρα που περνά είναι εις βάρος του συστήματος. Ο Κόκκινος στρατός οχι μόνο ανέκοψε την προέλαση του γερμανικού στρατού στο Στάλιγκρατ, αλλα και η επέλασή του διέγραφε άμεσα τον κίνδυνο σε συνδυασμό με τα κινήματα Αντίστασης να αλλάξουν εξ ολοκλήρου τον μεταπολεμικό χάρτη της Ευρώπης αν οχι του πλανήτη. Για να μην συμβεί αυτό έπρεπε ο καθένας να μπει μπροστά στις ευθύνες του και ειδικά τώρα που άρχισε η ασυγκράτητη προέλαση του Κόκκινου στρατού. Τώρα πλέον αν συνέχιζαν τον πόλεμο της αντιπαράθεσης έτσι όπως είχαν διαμορφωθεί τα πράγματα στα πολεμικά μέτωπα αυτό που θα έβγαινε κερδισμένος θα ηταν ο επάρατος Σοσιαλισμός.

Αυτή ακριβώς τη στιγμή που στο Στάλιγκράτ οι Γερμανοί στρατιώτες, αντί για το στήθος έδειξαν την πλάτη στους Ρώσους στρατιώτες οι συμμέτοχοι της διεθνούς του κεφαλαίου εν ονόματι της επιβίωσης του συστήματος, ξεπέρασε τις όποιες αντιθέσεις, έδωσαν τις αμοιβαίες υποσχέσεις για το πως θα λυθούν τα μεταπολεμικά πράγματα και κυρίως ξανά συντόνισαν τις προσπάθειες για την εκ νέου και από κοινού αντιμετώπιση του κοινού εχθρού τοπικά και σε παγκόσμια κλίμακα στην μεταπολεμική εποχή. Το βασικό αίτημα των Γερμανών ηταν να μην εξαρθρωθεί η γερμανική στρατιωτικό-πολιτική ηγεσία.

Η ιμπεριαλιστική και μιλιταριστική ηγεσία της Γερμανίας, η πέτρα του σκαντάλου της Ευρώπης στον αιώνα μας. Η κτηνώδης, ασυνείδητη και απάνθρωπη ηγεσία να μην μπει κάτω απ δρακόντεια στρατιωτικά , οικονομικό, κοινωνικά και πολιτικά μέτρα. Να μην σπάσει η σπονδυλική στήλη του χρηματιστικού κεφαλαίου, να μη διαλυθούν τα τράστ και τα καρτέλ, να μείνει άθικτη η πολεμική βιομηχανία να διατηρηθεί άθικτος ο τεχνικός εξοπλισμός. Επρεπε να σωθούν οι μεγαλοβιομήχανοι της Χιτλερικής Γερμανίας, που ήθελε να μετατρέψει την Ευρώπη, την Ασία και την Αφρική σε αγροτική αγορά της πάμ βιομηχανοποιημένης Γερμανίας. Αυτή την απάνθρωπη ηγεσία ήθελαν θα περισώσουν η μετά χιτλερική ηγεσία.

Οσοι παρακολούθησαν η διάβασαν τον τρόπο που έγινε η δίκη της Νυρεμβέργης και οι καταδίκες, που επέβαλε το δικαστήριο που δίκασε τους Γερμανούς εγκληματίες πολέμου, οι ποινές και ο αριθμός των καταδιακαστέντων δείχνει ανάγλυφα την αποδοχή της γερμανικής απαίτησης απ την πλευρά των δυτικών να περισώσουν όσο το δυνατόν περισσότερους εγκληματίες πολέμου (η περίπτωση του Κούρτ Βαλχάϊμ και Μέρτεν είναι χαρακτηριστική) και να μην θιγεί

η στρατιωτική και η πολιτική γερμανική ηγεσία. Η ηγεσία που είχε την πείρα της αλληλέγγυας ευθύνης, της κλούβας, των ολοκαυτωμάτων και των πυραύλων...

Ειναι γεγονός οτι στη διάσκεψη του Πότσντάμ πάρθηκαν μια σειρά αυστηρά μέτρα εις βάρος της Γερμανίας: αφαίρεση μεγάλων εδαφικών εκτάσεων και προσάρτησή τους στη ΕΣΣΔ και την Πολωνία. Της επιβλήθηκαν να καταβάλει βαριές οικονομικές αποζημιώσεις, κατοχή της μισής Γερμανίας απ τους Ρώσους και του Πολωνούς και η υπόλοιπη μισή απ τους Αμερικανούς, Αγγλους και Γάλλους και πολλά αλλα μέτρα που αν εφαρμόζονταν πραγματικά θα δυσκόλευε την γρήγορη ανασυγκρότηση της Γερμανίας. Μέτρα όμως που δεν εφαρμόστηκαν γιατί ο ψυχρός πόλεμος είχε ήδη αρχίσει. Και ψυχρός πόλεμος χωρίς τη συμμετοχή της Γερμανίας, δεν μπορούσε να έχει την αναμενόμενη επιτυχία.

Και τότε με βάση τη διεθνή του κεφαλαίου, εκπονήθηκαν τα σχέδια «ΜΑΝΝΑ» για την κάθε χώρα χωριστά. Το ελληνικό σχέδιο είχε πέντε βασικούς άξονες α) το ξεκαθάρισμα από όλα τα προοδευτικά και δημοκρατικά στοιχεία από το στρατό της Μέσης Ανατολής. β) ο Τσιώρτσιλ ανέθεσε στο Ράλλη να αναλάβει την πρωθυπουργία και να οργανώσει τα Τάγματα Ασφαλείας και να ενισχύσει όλους τους άλλους εθνοϊσμους. Ο Χίτλερ ανέλαβε να εξοπλίσει τα Τάγματα Ασφαλείας και τους διάφορους εθνοϊσμούς για να πολεμήσουν τώρα πλέον απ κοινού την Αντίσταση. γ) προγραμμάτισαν την ένοπλη επέμβαση του Δεκέμβρη του 1944 δ) μέσω των πρακτόρων και την αμέριστη βοήθεια των Γερμανών οργάνωσαν διπλωματικά την παγίδευση του ΕΑΜ και ε) έκαναν απ κοινού Τσώρτσιλ και Χίτλερ οργάνωσαν την υποδομή του εμφυλίου πολέμου, όπως είχαν κάνει και τη συμφωνία της Λισαβόνας για την ανενόχλητη αποχώρηση των Γερμανών απ την Ελλάδα!

Επειδή μίλησα για αρμονική και απρόσκοπτη ελληνό-γερμανική συνεργασία για την από κοινού εξόντωση του ΕΑΜ, χαρακτηριστική είναι η περίπτωση του χωριού Μασόβουνο της Επαρχίας Εορδαίας του Νομού Κοζάνης. Το χωριό Μεσόβουνο, ηταν το πρώτο της Ηπειρωτικής Ελλάδας που πήρε τα όπλα κατά των αρχών κατοχής, αλλα και ένα απ τα πρώτα που γνώρισε τα μαζικά αντίποινα από το ελληνό-γερμανική αγαστή συνεργασία, με εκατοντάδες Νεκρούς και δύο διαδοχικά ολοκαυτώματα. Του Χωριού και των χωρικών

Ο Μεταξάς παρά τις φασιστικές του αντιλήψεις και τον θαυμασμό του για το καθεστώς του Γ! Ράϊχ, ήξερε πολύ καλά πως μόνο με τις ευλογίες της Αγγλίας μπορούσε να γίνει δικτάτορας-πρωθυπουργός. Το καθεστώς της 4ης Αυγούστου το επέβαλε και το στήριξε η Αγγλία. Ο Μεταξάς πριν τον κάνει Πρωθυπουργό η Αγγλία, είχε δώσει την υπόσχεση στο Λονδίνο, πως στην επικείμενη σύρραξη, παρά τα πιστεύω του θα οδηγήσει την Ελλάδα στο πλευρό της Αγγλίας. Σαν αντάλλαγμα ο Μεταξας α) στις 20/8/1936 αύξησε τα επιτόκια των αγγλικών ομολόγων από 30% σε 40% και το 1940 σε 43%. Οι Αγγλοι ηταν αυτοί που καθόριζαν τους τόκους και έλεγχαν τον διεθνή οικονομικό έλεγχο (ΔΟΕ) που επιβλήθηκε στη Ελλάδα στον πόλεμο του 1897 και καταργήθηκε μετά το 1945 με

υπόδειξη και επιμονή της ΕΣΣΔ. και β) καθάρισε τον εσωτερικό της Ελλάδας απ τους κομμουνιστές, που είχαν ήδη γίνει οι ρυθμιστές της πολιτικής κατάστασης στη χώρα, όπως με το σύμφωνο Σοφούλη-Σκλάβαινα.

ΕΞΑΡΤΗΣΗ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΑΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΓΓΛΙΑ

Ο τορπιλισμός της «ΕΛΛΗΣ» επιβεβαίωσε ποιας έμπνευσης και κοπής ηταν η Μεταξική δικτατορία. Να τι είπε ανάμεσα στα αλλα ο Μεταξάς (σύμφωνα με το κείμενο από το αρχείο του Μανιαδάκη). «...Εις τας 15 Αυγούστου έγινε ο τορπιλισμός της «ΕΛΛΗΣ». Γνωρίζαμε οτι από την πρώτην στιγμήν οτι το έγκλημα ήτο Ιταλικόν. Εν τούτοις δεν επιτρέψαμε να γνωσθεί οτι έχομεν και τα υλικάς πλέον αποδείξεις περί της εθνικότητος του εγκληματίου...Θα σας αποκαλύψω τώρα, οτι τότε διέταξα να βολιδοσκοπηθεί καταλλήλως το Βερολίνο. του διεμηνύθη εκ μέρους του Χίτλερ η σύστασης να αποφύγω οιονδέποτε μέτρον δυνάμενον να θεωρηθεί από την Ιταλίαν πρόκλησις...».Και συνεχίζει

«Ακούστε δια να συνεννοηθούμε. Εγώ κύριοι, όπως επαρκώς σας εξήγησα, ετήρησα μέχρι σήμερον την πολιτικήν του αείμνηστου Βασιλέως Κωσταντίνου, δηλαδή την πολιτικήν της αυστηράς ουδετερότητος...Ηδη μετά την άδικον επίθεσιν της Ιταλίας, η πολιτική την οποίαν ακολουθώ είναι πολιτική του αείμνηστου Ελευθερίου Βενιζέλου...».

Και επειδή η δικτατορία ηταν Αγγλό-Βασιλικής έμπνευσης και κοπής, ο Αγγλικός Ιμπεριαλισμός ηταν βέβαιος-και είχε τη δύναμη και τα μέσα να το πετύχει-πως στην κρίσιμη στιγμή το καθεστώς της Αθήνας θα έκλινε αποφασιστικά με το μέρος του, παρά το φιλό-Γερμανισμό του Μεταξά και ιδεολογική συμπάθεια προς τον χιτλερισμό του. Εγγύηση για τους Αγγλους ηταν ο βασιλιάς και η δύναμη που αυτός είχε στο στρατό και τον κρατικό μηχανισμό. Αλλά και ο ίδιος ο Ματαξάς το Γενάρη του 1940 είχε πει τα παρακάτω πολύ χαρακτηριστικά λόγια:

Σε παράπονα Αγγλου δημοσιογράφου προς την κυβέρνηση για την φιλό Γερμανική πολιτική της ελληνικής δικτατορικής κυβέρνησης, σύμφωνα με αναφορά του Αγγλου στρατιωτικού ακολούθου στην Αθήνα, προς το Βρετανικό υπουργείο εξωτερικών μεταβίβασε τα εξής χαρακτηριστικά λόγια που είπε ο Μεταξάς τον Ιανουάριο του 1940 στον δημοσιογράφο:

«...είμεθα ουδέτεροι, εφ' όσον χρόνον η Αγγλία θέλει να ήμεθα ουδέτεροι. Τίποτε δεν κάνουμε χωρίς συνενόησιν με την Αγγλία και, τις περισσότερες φορές, ό,τι κάμουμε γίνεται κατά σύστασιν ή παράκλησιν της Αγγλίας...Η Ελλάς είναι ζωτικό τμήμα της αγγλικής αυτοκρατορίας...» Αυτές οι δυο «διαμετρικά» όμως και παράλληλες τοποθετήσεις του Μεταξά, δείχνουν οτι από το 1936 μέχρι τα μέσα του 1940 ο Βασιλιάς στο πρόσωπο του Μεταξά συντόνισε αν δε συνένωσε τα δυο σκέλη της Αστικής τάξης.

Οπως είναι γνωστό και ιστορικά αποδεδειγμένο, η Βασιλό-Μεταξική δικτατορία, δεν ηταν Γερμανικής κόπης όπως πίστευαν πολλοί και ανάμεσά τους το κομμουνιστικό κόμμα Ελλάδας, αλλα Αγγλικής έμπνευσης κοπής και Αγγλική πατέντα. Επειδή κοινός ήταν ο στόχος της εξόντωσης ανά τον κόσμο του κομμουνιστικού Μιάσμάτος, ο καθένας έπειζε ή θα ΄΄επαιζε τον δικό του ρόλο ανάλογα και κατά περίπτωση.

Και ενώ όλα πήγαιναν καλά, ο Μπαρμπαγιάννης ο κανατάς ο Ματαξάς, σε συνεργασία πάντα με τον Χίτλερ, πίστεψε φαίνεται πως ήρθε η ώρα να απαλλαγή από την κηδεμονία των Αγγλων και να πάρει αυτός πλέον και ουσιαστικά στα χέρια του την Ελλάδα και το λαό της ή δεν χρειάζονταν άλλο οι Αγγλοι. Το παιγνίδι για το οποίο τον ήθελαν το έπαιξε. Ε! οχι όμως και τους τη φέρει κιόλα.

Και κάποιο πρώϊ του Δεκέμβρη, θρήνος, αλαλαγμός,δάκρια και κατήφεια κατάλαβε τα ελληνικά φαστικοειδή και ειδικά του ΕΟΝίτες. Μια είδηση απρόσμενη του είχε παγώσει όλους...Πέθανε ο Μεταξάς! Νεκρός ο Αρχηγός, ο πατέρας της νίκης!

Τα φασιστικοειδή και ειδικά οι ΕΟΝίτες που δέσποζαν και ένοιωθαν να σίεται ο τόπος με τα σειρίτια τα γαλόνια και τους βαθμούς μα και τις προαγωγές και ενώ ένοιωθαν σπουδαίοι, ένιωθαν ξαφνικά άνοιξε μια μαύρη άβυσσος κάτω από τα πόδια τους. Ενα χάσμα που θα τα κατάπινε όλα και όλους... Πως θα γκεμιζόταν και εκείνοι στο μεγάλο κενό που άνοιξε στη ζωή των Ελλήνων...

Τώρα πλέον μικροί και αδύναμοι και απροστάτευτοι...Ετσι ένιωθαν...Ο θάνατος του κυβερνήτη στο μικρό-μεγάλο μυαλό τους ήταν πελώριος, απαντούσε στα πάντα και κάλυπτε τα πάντα . Το μυαλό που κυβερνούσε και έλεγχε τα πάντα, έμοιαζε προάγγελος, για συμφορές και μαύρες μέρες πόνου και πένθος για την Ελλάδα, που έρχονταν, όμως πιο πολύ για την πατρίδα που έμοιαζε να έχει ορφανέψει...

Από το 1830 μέχρι το 1916 που ο βασιλιάς Κωσταντίνος παντρεύτηκε την αδερφή του Κάϊζερ, η Αγγλία έλεγχε απόλυτα και σε όλες τις μορφές και εκδηλώσεις την ελληνική εξωτερική, εσωτερική και κοινωνικό-πολιτική ζωή της Ελλάδας. Από το 1916 και μετά άρχισε μέσω του βασιλιά να κάνει και η Γερμανία προγεφυρώματα. Αυτό ενοχλούσε τους Αγγλους. Η αντιπαράθεση αυτή δεν εμπόδισε στο να γίνει συμβατή και αποδεκτή και απ τις δυο πλευρές η δικτατορία. Με τον Μεταξά η Γερμανία άρχισε να ξανακάνει τα προγεφυρώματα. Αρχισαν να αυξάνουν οι οικονομικές συναλλαγές και η αγορά πολεμικού υλικού από τη Γερμανία.

Και όταν ο Μεταξάς ζήτησε συνεργασία με τη Γκεστάπο, η κρατική μυστική υπηρεσία απάντησε: «δεν υπάρχει καμιά επιφύλαξη για τη συνεργασία ανάμεσα στη Γκεστάπο και το νέο καθεστώς». Ηδη και οι δυο χώρες είχαν ψηφιστεί μια σειρά από Νόμους που προέβλεπαν δρακόντεια μέτρα κατά των κομμουνιστών.

Ετσι, τον Απρίλη του 1941, ο Μανιαδάκης, πριν εγκαταλείψει τελευταίος την Ελλάδα. Πριν φύγει έδωσε τις περίφημες διαταγές : «Να παραμείνουν οι εξόριστοι και οι φυλακισμένοι κομμουνιστές φρορούμενοι αυστηρά από την ειδική αφσάλεια και να παραδοθούν στους Γερμανούς». Πράγματι οι Γερμανοί τους βρήκαν-όσους δεν μπόρεσαν με δική τους πρωτοβουλία να δραπετεύσουν- και τους μεταχειρίστηκαν σαν όμηρους. Σε ανταπόδοση οι Γερμανοί, έκαναν αυτό που είχε κάνει ο Μανιαδάκης προς αυτούς. Πριν φύγουν οι Γερμανοί και συγκεκριμένα στις 15 Σεπτεμβρίου 1944, παρέδωσαν τα Ες Ες τους φακέλους των Ελλήνων Αριστερών, σοσιαλιστών και δημοκρατών, που σε συνεργασία με την ελληνική ειδική ασφάλεια είχαν φακελώσει.

Οι φάκελοι του Μανιαδάκη, εμπλουτισμένοι και από όσους φακέλωσαν και αυτοί με τη βοήθεια των οργάνων τους, των προδοτών, των ταγμάτων ασφαλείας κλπ εθνοϊσμών στα τέσσερα σχεδόν χρόνια, που ηταν κατακτητές παραδόθηκαν στην μυστική αστυνομία του Σκόμπυ πριν φύγουν απ την Ελλάδα. Ετσι και για τον Αγγλο στρατιωτικό Διοικητή ασφαλείας, δεν υπήρξε δυσκολία να εξαπολήσει απ τις πρώτες ακόμα μέρες του Δεκέμβρη του 44, ένα εκτεταμένο κύμα συλλήψεων, αλλά ούτε και για τα ειδικά όργανα και ιδίως τους αστυνομικούς στις ασφάλειες, που τώρα υπηρετούσαν κάτω από τους Αγγλους, να κάνουν συλλήψεις άνετα με βάση τους καταλόγους που τους έδωσε η Γκεστάπο.

Με βάση αυτά τα στοιχεία ο κ Κ. Ρέντης υπουργός εσωτερικών συνέλαβε 80,000 χιλιάδες πατριώτες που οδηγήθηκαν άμεσος μετά την κατοχή τη φορά αυτή με αγγλικά μέσα μεταφοράς στα στρατόπεδο συγκέντρωσης στην Αλ Τάμπα της Αφρικής κλπ.

Στη συνέχεια οι Αγγλοι οργάνωσαν, δίπλα στο υπέρογκο στρατιωτικό και πολιτικό παρακράτος και τις δεκάδες άλλες συμμορίες της άκρας Δεξιάς. Εμειναν βουβοί στο όργιο της λευκής τρομοκρατίας του παρακράτους και των κάθε είδους συμμοριών γενικά. Συνέβαλαν συνειδητά, ώστε να δημιουργηθούν όλες οι αναγκαίες προϋποθέσει, που θα επέβαλε το φούντωμα του εμφυλίου πολέμου που ηταν άλλωστε το ζητούμενο.

Μέσα στις τάξεις της ελληνικής αστυνομίας, υπήρχαν άνθρωποι των Αγγλων. Επικεφαλής της αστυνομίας Αθηνών ηταν ο Αγγελος Εβερτ, που διατήρησε τη θέση αυτή και στη διάρκεια της κατοχής και όσο καιρό κράτησε η αγγλοκρατία στην μεταπολεμική περίοδο. Ο Αγγελος Εβερτ, ηταν αυτός που εκτελώνταν τις εντολές των Αγγλων Νέο κατακτητών, ήταν αυτός που έδωσε την εντολή στην ειδική ασφάλεια να ανοίξει πυρ στη συγκέντρωση της πλατείας συντάγματος.

Η εξόντωση των κομμουνιστών ήταν κοινός στόχος. Το γεγονός αυτό επέτρεπε στο Μεταξά, να το παίξει δίπορτο συνεργαζόμενος για τον ίδιο λόγω και με τη Γερμανία, δεν σήμαινε οτι υπήρχε διαφορά ως προς το σκοπό. Ετσι μόλις ανέλαβε την εξουσία, για να δοθεί και Γερμανική χρεία στη δικτατορία, το πρώτο πράγμα που έκανε ηταν να συνεργαστεί με την Γκεστάπο για την καταπολέμηση των κομμουνιστών, που ηταν και ο κυριότερος στόχος της διεθνούς του

κεφαλαίου. Ετσι με προσωπική παρέμβαση του Μεταξά παραδόθηκαν οι κατάλογοι των κομμουνιστών στη Γκεστάπο.

Οι Αγγλοι βέβαια, δεν θα άφηναν εύκολα, ασυζητητεί και χωρίς απαιτήσεις τη χώρα. Με τα νέα όμως δεδομένα που δημιούργησε η Εθνική Αντίσταση, αν δεν μεσολαβούσε η ένοπλη επέμβαση παρά τα εσωτερικά στηρίγματα που η Αγγλια διέθετε στο εσωτερικό της χώρας δεν θα μπορούσαν να έχουν την ίδια αποφασιστική επιρροή και σημασία όπως πρώτα. Δεν θα μπορούσε ο Τσιώρτσιλ, να πει εκείνο το περίφημο: «σημασία έχει να προκαλέσουμε και να αιφνιδιάσουμε το ΕΑΜ»., ή το «δεν είναι ανάγκη αυτό να το μάθει η ελληνική κυβέρνηση» Μια Δημοκρατική κυβέρνηση, δεν μπορούσε να αμέλησει πολύ περισσότερο να μην εκτιμήσει τον παράγονταν Αγγλία χωριστά, χωρίς να τον συνδέσει με τη γεωστρατηγική θέση της και τα αγγλικά στρατιωτικά και οικονομικά συμφέροντα.

Ιστορικά κάθε αναδυόμενη τάξη όπως η αστική, για να γίνει τάξη για τον εαυτό της, πρέπει να περάσει χρόνος. Να κάνει αγώνες και να δώσει μάχες με τους φύσει εχθρούς της. Τη φεουδαρχία και τα δουλοκτητικά υπολείμματα. Συνεπώς, έχει να λύσει τρία βασικά προβλήματα α) την στρατηγική των μελλοντικών στόχων της σαν τάξη β) Να προσδιορίσει τους φύσει εχθρούς της και γ) τους συμμάχους με τους οποίους θα υλοποιήσει την ιστορική της αποστολή σαν τάξη, που θα διαδεχθεί την τάξη των φεουδαρχό-γαιοκτημόνων και του Κλήρου που κατέχουν από κοινού τη γή και την εξουσία.

Στρατηγικός στόχος είναι η κατάληψη της εξουσίας μέσω της οποίας θα εφαρμόσει το επαναστατικό της πρόγραμμα. Συνεπώς Φύσει εχθρός κάθε τάξης, που θέλει να καταλάβει την εξουσία είναι αυτή που την κατέχει και στην περίπτωση της αστικής, ο άσπονδος εχθρός ηταν ο μακραίωνος Φεουδαλισμός και ο Κλήρος. Ο Φεουδαρχισμός, που με τον ιστορικό συμβιβασμός μας κληροδότησε. Συνεπώς, φύσει εχθρός της αστικής τάξης είναι οι Φεουδάρχες και ο Κλήρος, που ήταν ο μεγαλύτερος γεωκτήμονας που εξουσιάζουν αυτό το καθεστώς. Και κατ' επέκτασηοι Αγγλοι που καραδοκούσαν.

Κάθε νέα τάξη, δεν μπορεί απ την αρχή να αμφισβητήσει στο σύνολο τη νομιμότητα του παλαιού καθεστώτος. Το ίδιο δεν μπορεί να αποσπάσει αμέσως το λαό, που είναι η πηγή του πλούτο και της δύναμης από την επιρροή του παλιού καθεστώτος (μήπως αυτό θυμίζει κάτι σε αυτούς που βιάστηκαν μετά την «πτώση του υπαρκτού» εκείνο το ευτυχώς)!. Ομως κάθε προηγούμενο καθεστώς με την πάροδο του χρόνου εξαντλεί τη προοδευτική του δύναμη. Ετσι, προκειμένου να παρατείνει τον χρόνο παραμονής στην εξουσία, δεν διστάζει να καταφεύγει σε μέτρα καταπιεστικά και μέσα βίας ή και στον εμφύλιο πόλεμο ακόμα, αν αυτός είναι το μέσο με το οποίο θα διασφαλίσει έστω και για ένα διάστημα ακόμα την εξουσία.

Αυτός λοιπόν, αδικημένος και καταπιεσμένος λαό-Ραγιάς είναι εκ των πραγμάτων ο φύσει σύμμαχος κάθε νέας τάξης, που θέλει να πάρει την εξουσία

και στην περίπτωσή μας της αστικής. Σε αυτόν πρέπει να απευθυνθεί και να προβάλλει τα πλεονεκτήματα, που θα έχει το νέο καθεστώς που αυτή ευαγγελίζεται, σε σχέση με το παλιό και τα οφέλη που θα προκείψουν για τον καθένα, αν γίνει αποδεκτό το πρόγραμμά της. Αυτού τη συμπαράταξη θα ζητήσει γιατί αυτός θα βάλει το αίμα που θα χρειασθεί για να ηττηθεί ο κοινός εχθρός όποιος και είναι αυτός.

Σαν φορέας του καινούριου, η αστική τάξη στον αγώνα για την εξουσία έχει το πλεονεντήματα της Επιστήμης και της τεχνολογίας, που δημιουργεί την ανάπτυξη, την όποια ανάπτυξη στα επαναστατικά της σημεία τα απέρριπτε ή παρεμπόδιζε την εφαρμογή τους το φεουδαρχικό καθεστώς. Κανένα προηγούμενο καθεστώς δεν πέφτει από μόνο του, πολύ περισσότερο δεν πέφτει με το φύσημα. Για να πέσει δεν χρειάζονται μόνο αγώνες μακρόχρονους, αλλα και σκληρούς. Αυτούς τους αγώνες η ιστορία επιβεβαιώνει οτι δεν τους κάνει η ίδια η ανερχόμενη τάξη και στη συγκεκριμένη περίπτωση η αστική τάξη, αλλα ο απλώς λαός-Ραγιάς. Αυτή καθοδηγεί.

Αυτόν ακριβώς τον καταπιεσμένο και βασανισμένο λαό-Ραγιά καλεί η ανερχόμενη τάξη να συμπαραταχθεί μαζί της για να πάρει την εξουσία απ τους Φεουδάρχες. Οποια όμως και αν είναι η έκβαση του αγώνα για την εξουσία η αστική τάξη ακολουθεί δυο βασικούς δρόμους. Αν στηριγμένη-βοηθούμενη απ το λαό-Ραγιά πάρει την εξουσία, εκτός απ τον κατακτητή θα έχει να αντιπαραταχτεί και με τον φύσει-εχθρό, αλλάζει και η θέση τού λαού-Ραγιά. Και αυτό γιατί για να είναι καθαρά αστική η αλλαγή, πρέπει α) μετά το διώξιμο του κατακτητή να αφαιρέσει απ τους προκατόχους την οικονομική υποδομή-δύναμη και να εξαρθρώσει τις όποιες δομές και θεσμούς και όλους τους μηχανισμούς της και. β) προκειμένου να έχει τη συμμετοχή του λαού-Ραγιά, πρέπει πέρα από την απελευθέρωση της χώρας να τηρήσει τις ήδη υποσχέσεις που του έδωσε για τη συμμετοχή του στην ανατροπή της φεουδαρχίας, να κάνει και νέες προτάσεις για τη μελλοντική συνεργασία.

«Η αστική τάξη και όταν ήρθε η εποχή να αμφισβητήση τη φεουδαρχία και στη Γαλλία ακόμα, η πρώτη της κίνηση, δεν ηταν παρά δικαστική και έγινε απ το δικαστικό Παρλαμέντο, που είχε δικαστικά μόνο καθήκοντα. Αυτή είναι άλλη μια διαφορά που υπάρχει ανάμεσα την Γαλλική και την Ελληνική Επανάσταση. Στη Γαλλία δεν υπήρχαν τα λαϊκά αντάρτικα σώματα και η πολυάριθμη κλεφτουριά στη Γαλλία όπως στην Ελλάδα. Και οι πρώτες κατακτήσεις της«τρίτης τάξεως» θα απειλούνταν γρήγορα με εκμηδένιση, αν η λαϊκή επανάσταση δε σηκώταν να τις υπερασπίστει:

Να διασώσει και να αναδείξει το Μεγαλείο της 14ης Ιουλίου 1789! Με όλα τα γνωστά επακόλουθα. Ομως πάρα την διάσωσή της από το λαό, έμεινε μια αστική επανάσταση, που μετά τη νίκη έβαλε το λαό που πήρε τη γη από τους Φεουδάρχες και τον κλήρο μπήκε και αυτή στη γωνιά. Η κοινωνική ισότητα δεν πραγματοποιείται, οι χωρικοί πολύ αργά και σταδιακά συμμετείχαν στα εθνικά αγαθά και κυρίως ανακαλείται η διακήρυξη για την εθνικοποίηση της Γης και το

μοίρασμά της στους αγρότες. Οι υποσχόμενες μεταρρυθμίσεις δεν έγιναν και η τύχη των εργαζομένων, που δεν έχουν το δικαίωμα της απεργίας, του συνεταιρίζεσθε και του συνασπισμού, δε βελτιώνεται καθόλου ή παρά πολύ αργά.

Αυτός που θα το αποδεχθεί το πρόγραμμα και θα είναι και φύσει σύμμαχος είναι ο λαός. Ο λαός που αποτελούσε την πηγή του πλούτου και της δύναμης, συνεπώς ο φύσει σύμμαχός της είναι ο απλός λαός, οχι βέβαια δεδομένος, ο οποίος με τη αποδοχή της και τη συμμετοχή του, θέλει να βελτιώσει και αυτός τη ζωή του και αν χρειασθεί θα πολεμήσει κιόλα. Αυτόν που θα καλέσει να συμπαραταχθεί μαζί της και επειδή κάθε προυγούμενο σύστημα-καθεστώς ούτε από μόνο του πέφτει, θα τον καλέσει να αγωνιστεί στις διάφορες φάσεις ωρίμανσης της αλλάγης με τελικό στόχο ίσως και την ένοπλη κατάληψει της εξουσίας. Αυτές ακριβώς τις εκτιμήσεις δεν έκαναν οι αστοί τόσο στην κατοχή πολύ περισσότερο την μετά απελευθερωτική περίοδο...

Είκοσι οκτώ Οκτωβρίου 1940. Αυτήν ακριβώς την αυγή του Οκτώβρη του 1940, που Σιλκελιανός την χαρακτήρισε «Τρανή Αυγή»η φασιστική Ιταλία μας κήρυξε τον πόλεμο. Την ίδια αυτή Αυγή άνοιξαν οι ουρανοί και όρμησαν οι καβαλάριδες της αποκάλυψης. Για την Αυγή αυτή, ο παλέμαχος της Αντίστασης, Δικηγόρος Αχιλλέας Γκούτας, σε ένα του αφιέρωμα στο περιοδικό «Πολιτιστικά δρώμενα» της Στέγης Γραμμάτων Και Τεχνών του Δήμου Βεροίας, για τα πενήντα χρόνια της Εθνική Αντίστασης.γράφει:

«ΚΕΙΝΗ τη Αυγή, χωρίς να το αντιληφθούμε, άρχισε μια μακρόσυρτη δεκαετία με πολέμους, πείνα, φονικό, αίμα, δάκρυα, ηρωϊσμούς και θυσίες, προδοσίες, αφανισμό, ταπεινώσεις, παράλογο.

Οι ΓΕΝΙΕΣ που βρέθηκαν στη δίνη αυτής της δεκαετίας και που θελληματικά ή άθελα, μπήκαν τότε στο χορό της ιστορίας, έχουν σημαδευτεί για πάντα. Αν ζούνε και όσοι ζούνε ακόμα, τους ακολουθούν πράξεις και γεγονότα κείνης της εποχής-είτε το θέλουν είτε δεν το θέλουν. ΜΙΑ ΑΥΓΗ του Οκτώβρη σημάδεψε της ζωή μας...»

Η ΑΥΓΗ αυτή δεν σημάδεψε μόνο τη ζωή μας...αν δεν είχαμε υποστεί τη νέα άμεση πλέον Αγγλική κατοχή, που ηταν η ποιο ωμή, και η ποιο ξετσίπωτη επέμβαση, ενώ συνεχιζόταν ο συμμαχικός αγώνας εναντίον του Χίτλερ, μπορούσε να αποτελέσει την απαρχή μιάς πραγματικής ουσία και περιεχόμενο Εθνικής και Κοινωνικής απελευθέρωσης της χώρας. Μια Αυγή για την Ελλάδα. Οπως η κατοχή έτσι και η Εθνική Αντίσταση δεν ηταν μύθος και δεν στηρίχθηκε σε μύθους. Ηταν μια πραγματικότητα και είχε πολλές και μεγάλες κατακτήσεις. Οποιος έζησε και όποιος διάβασε τους σκοπούς και στόχους της ΕΑΜικής Αντίστασης ξέρει οτι ηταν: Δημοκρατική Νομιμότητα, ένα κράτος δικαίου που να εκφράζει όλους τους Ελληνες, ανοιχτή κοινωνία, κοινωνική ευαισθησία, η διεύρυνση και η υπεράσπιση των δικαιωμάτων και ελευθεριών όλων των Ελλήνων, η διαφάνεια και ο έλεγχος των θεσμών.

Οι στόχοι αυτοί δεν ηταν μετά κατοχικοί ιδεολογισμοί και επιζήμιες μυθοποιήσεις. Αποτελούσαν αγωνιστική διεκδίκηση και κατάκτηση. Δεν ηταν μύθοι για απόρριψη. Ηταν η μοναδική περίοδο στην Νεότερη ιστορία της χώρας, που μπορούσαμε με λειτουργία των δημοκρατικών θεσμών που είχε διαμορφώσει στην περίοδο της κατοχής η αντίσταση να υλοποιηθούν σε πραγματικότητα.

Το τραγικό με τον αντιστασιακό αγώνα είναι, οτι οχι μόνο δεν αξιολογήθηκε σαν εθνικό κεφάλαιο, αλλα προκειμένου να καταχωνιάσουν αυτές ακριβώς τις ιδέες, αντιλήψεις, προτάσεις και υποδομές που η αντίσταση είχε δομήσει και λειτουργήσει στην Ελεύθερη Ελλάδα τα τέσσερα σχεδόν χρόνια της κατοχής. Κύριος στόχος να ενταφιάσουν αυτό ακριβώς που ηταν το περιεχόμενο του αγώνα. Το γεγονός οτι χρειάστηκε να οδηγήσουν τη χώρα στον εμφύλιο πόλεμο προκειμένου οι αντιδραστικές και οι ξένες δυνάμεις να τελειώσουν μια για πάντα με τον κατοχικό αγώνα, δείχνει πόσο αποδεκτές και παραδεκτές ηταν απ την τεράστια πλειοψηφία του λαού αυτές οι ιδέες, αξίες και αρχές της ΕΑΜικής Εθνικής Αντίστασης.

Δημιούργησαν εκατόμβες θυμάτων, τεράστιες υλικής καταστροφές Εβαλαν ξανά υποθήκη τη χώρα. Προκάλεσαν πόνο, δάκρυα και συμφορές. Ηθελαν με την βία και την αποσιώπηση να δολοφονήσουν στην συνείδηση του λαού τη Μνημοσύνη. Επηρέασαν-δηλητηρίασαν μέσω του τρόμου και την κάθε είδους βία το μετά απελευθερωτικό ανανεωτικό και δημιουργικό κλίμα. Δυσφήμισαν τη χώρα διεθνώς. Μετέτρεψαν την Ελλάδα σε ένα εκτεταμένο στρατόπεδο. Εβαλαν σε ασφυκτικό Πογκρόμ την ΕΑΜική Αντίσταση και τους συμμετέχοντες στο κλισιοσκόπιο. Επιστράτευσαν θεούς και δαίμονες, ακριβοπληρωμένους κοντυλοφόρους και ειδικούς προπαγανδηστές να εκθειάσουν τα πλεονεκτήμα της ασύδοτης εκμετάλλευσης.

Λοιδόρησαν εκ των υστέρων, εκ του μακρόθεν και εκ του ασφαλούς την Αντίσταση και τους συμμετέχοντες σε αυτήν. Πήραν έκτακτα μέτρα, λειτούργησαν έκτακτα στρατοδικεία. Συνέλλαβαν, βίασαν και έστειλαν χιλιάδες «Νόμιμα και παράνομα» στον Αγιο Πέτρο. Εκαναν και μια 7χρονη δικτατορία, για να ανακόψουν την πολιτική και τη δημοκρατική ομαλότητα που δρομολόγησε ο κατοχικός αγώνας και εφάρμοσε Η ΕΔΑ, δεν μπόρεσαν όμως οχι μόνο να την ανακόψουν αλλα ούτε και να την επηρεάσουν στο βαθμό που ήθελαν οι αντιδραστικές και οι ξένες δυνάμεις.

Και λέω δεν μπόρεσαν γιατί την επόμενη της λήξης του εμφυλίου, οι δυνάμεις της αντίστασης ηταν παρούσες στην πολιτική σκηνή του τόπου. Και οχι μόνο ηταν παρούσες, αλλα διεκδικούσαν την υλοποίηση στη ζωή αυτών των ιδεών, αξιών, απόψεων και θεσμών. Και λίγα χρόνια μετά ο λαός με την ψήφο του έκανε την Ενιαία Δημοκρατική Αριστερά την (ΕΔΑ) αξιωματική αντιπολίτευση, γεγονός που επαναβεβαίωσε την αξία αυτών των ιδεών, αξιών και δομών για τις οποίες αγωνίστηκε κάτω απ τους όρους Δαβίδ με Γολιάθ, με την πένα και το όπλο

στήθος με στήθος με τους τέσσερους κατακτητές και πικοιλώνυμους ντόπιους συνεργάτες.

Για να κόψουν αυτήν ακριβώς την πορεία την 21/4/67 έγινε η δικτατορία των επίορκων συνταγματαρχών. Σκοπό της δικτατορίας ηταν να ανακόψουν-εξαρθρώσουν την συνοχή, την δυναμική και έντονη πίεση που ασκούσαν οι δημοκρατικές δυνάμεις για την υλοποίησης αυτών ακριβώς των ιδεών, αξιών που στη διάρκεια της κατοχής η ΕΑΜική Εθνική Αντίσταση είχε φέρει στο πολιτικό προσκήνιο. Εκείνο που πέτυχε το κατεστημένο με την 7χρονη δικτατορία, ηταν να μεταθέσει για μερικά χρόνια την προσπάθεια υλοποίησης και έναν νέο εφτάχρονο αντιδικτατορικό αγώνα.

Εναν αγώνα τον οποίο τα διάφορα κέντρα προσπαθούν, όπως και τον κατοχικό να αμαυρώσουν ταυτίζοντάς τον με αυτόν της κατοχής για να ακυρώσουν τις όποιες δημοκρατικές κατακτήσεις με κατασκευασμένα διλήμματα. Με διλήμματα και συνομοτικούς τρομοκρατικούς μηχανισμούς τύπου «17Ν» και όποιους άλλος γνωστούς «άγνωστους» και μη εξαιρετέους προπαγανδηστές και τρομοκράτες με στόχο πάντα να ανακόψουν την παραπέρα πορεία υλοποίηση των πόθων του λαού που δεν είναι άλλος απ τη Λαϊκή Δημοκρατία. Τη Λαϊκή δημοκρατία που αποτελεί τη βασική προϋπόθεση για να ανοίξει ο δρόμος για τον Σοσιαλιστικό μετασχηματισμό της κοινωνίας των Ανθρώπων.

Η αυγή αυτή, μπορούσαμε αντί να είναι μια από τις ποιο δραματικές Αυγές για τη χώρα και το λαό και μια απ τις ποιο τραγικές σελίδες στην ιστορία, να αποτελέσει μια καινούρια αφετηρία, ένα νέο ξεκίνημα και καθώς, ηταν ανοιχτοί οι «ουρανοί» θα άνοιγε και ο δρόμος στις καινούριες δημιουργικές δυνάμεις και τα κόμματα, μαζί με ό,τι καλύτερο και ηθικότερο θα είχε μείνει ζωντανό απ τα παλιά πολιτικά κόμματα. Θα άνοιγε διάπλατα ο δρόμος της λαϊκής δημοκρατίας, που ήταν όνειρο και προσδοκία του λαού. Τη δημοκρατία που πράγματι θα αντλούσε τη εξουσία απ το λαό και θα την ασκούσε με τη σύμφωνη κάθε φορά γνώμη και θέλησή του.

Θα βάδιζε ενωμένη εθνικά, σύσσωμη και σύμφωνη η Ελλάδα, προς την ικανοποίηση των εθνικών της δικαίων, προς την αποκατάσταση, μέσα στα νέα της σύνορα, όλων των ελληνικών περιοχών. Θα εκσυγχρονίζονταν η αναγεννημένη αυτή Ελλάδα, μέσα στα πλαίσια της νέας δημοκρατικής και αντιφασιστικής Ευρώπης, περήφανη και αληθινά ανεξάρτητη, στο πλευρό των μεγάλων συμμάχων της και στο πλευρό όλων των ενωμένων εθνών.

Για να δώσει σάρκα και οστά σε αυτά τα ιδανικά και τα οράματα ο λαός μας, εκτός απ την πρώτη νίκη που έδωσε στο συμμαχικό αγώνα εναντίον του φασισμού με την επιοϊϊα του 1940-41, και απορρίπτοντας το αντεθνικό σύνθημα το «εμείς πολεμήσαμε, τώρα ας πολεμήσουν οι άλλοι», καθώς και το αήττητο του άξονά στα Μακεδονικά οχυρά και την Κρήτη, πρόσφερε τα πάντα στον Εθνικό-Απελευθερωτικό και στο Συμμαχικό αντιφασιστικό αγώνα. Είμαστε η μοναδική χώρα που δεν πέτυχε η πολιτική επιστράτευση του Χίτλερ. Η μοναδική χώρα που

δεν έστειλε στα μέτωπα εναντίον των συμμάχων στρατό και εργάτες για την πολεμική βιομηχανία του άξονα. Η μοναδική χώρα του ανάπτυξε σε όλη την ελληνική επικράτεια: σε κάμπους, βουνά και θάλασσα, σε πόλεις και χωρία με την ίδια ένταση αντιστασιακές οργανώσεις.

Δεκατρείς και πλέον γερμανικές μεραρχίες, με τα πιο σύγχρονα πολεμικά μέσα προσπαθούσαν να πνίξουν την μεγαλειώδη ένοπλη και πολιτική 4χρονη Αντίσταση του λαού μας. Να κάμψει τη θέληση του λαού για λευτεριά και δίκαιο. Με κανένα άλλο Αντιστασιακό κίνημα δεν ασχολήθηκε τόσο πολύ η παγκόσμια κοινή γνώμη. Είτε το θέλουν η άρχουσα τάξη και οι όποιοι ξένοι είτε οχι ο Ελληνικός λαός, τόσο στον αλβανικό πόλεμο, άλλο τόσο και στην κατοχή έγραψε-προ στέστε στην Νεοελληνική ιστορία, άλλο τόσο και στην παγκόσμια αρκετές αξιοθαύμαστες και ανεπανάληπτες σελίδες δόξας και μεγαλείου.

Αυτές είναι λίγες μόνο απ τις περγαμηνές του λαού μας, αν δε υπήρχε η αγγλική επέμβαση, η μετά απελευθερωτική εποχή αυτό το όνειρο μπορούσε να γίνει πραγματικότητα. Και μπορούσε γιατί ανεξάρτητα απ το κόστος που πλήρωσε ο λαός στον Αλβανικό πόλεμο και την 4χρονη κατοχή, μέσα απ αυτό τον υπεράνθρωπο και τιτάνιο αγώνα, ο λαός μας βγήκε ψημένος και ατσαλωμένος στη φωτιά και το σίδηρο του Εθνικού και αντιφασιστικό αγώνα. Στη διάρκεια του αλβανικού πολέμου και ειδικά της κατοχής, του δόθηκε η ευκαιρία για πρώτη φορά ύστερα απ το 21, να αποκτήσει πλήρη συναίσθηση συνείδηση της δύναμής του και γι' αυτό περήφανος για το μέγεθος της προσφοράς του, οχι μόνο προς το έθνος των Ελλήνων, αλλά και την οικουμένη βρέθηκε έτοιμος και αποφασισμένος να ξεκαθαρίσει μια για πάντα τους λογαριασμούς, που εδώ και ενάμιση αιώνα τώρα ειχε ανοιχτούς με τους ξένους και ντόπιους αφέντες,

Ηταν αποφασισμένος να μην ξαναπέσει πάλι στα νύχια τους, να μην ξαναγυρίσει στην κακομοιριά και τη μιζέρια της υποτέλειας, στην μικροπρέπεια και τις μικρότητες, που η ύπαρξη των ξένων και ντόπιον «ελέω Θεού και Μοναρχίας» και εμπόρων του «πατριωτισμού» και της «εθνικοφροσύνης», που υποχρεώνει ένα λαό να καταφύγει στη μετανάστευση για να επιβιώσει. Σ αυτόν τον αγώνα σφυριλατήθηκε μια νέα περήφανη γενιά, εμπνευσμένη απ τα καινούρια ιδανικά που είχαν φτερώσει τους λαούς στην διάρκεια του αντιφασιστικού αγώνα. Με την αυτοπεποίθηση και το θάρρος, που η νικηφόρα αναμέτρησή της με τον εισβολέα το 40, και τους τρεις κατακτητές του 1941-44, της είχε εμφυσήσει.

Μια Νεα Γενιά που μόλις πρόλαβε και άγγιξε το όραμα της λευτεριάς, της αυτοτέλειας και της εθνικής ανεξαρτησίας. Αυτή η γενιά μπορούσε οχι μόνο να σηκώσει τον Ηλιο της Ελλάδας απ τη λάσπη, αλλά ηταν αποφασισμένη να σφίξει για άλλη μια φορά τα δόντια, να ανατάξει τις δυνάμεις και να δώσει όσες ακόμα θυσίες χρειαζόταν για να γίνει το όραμα πραγματικότητα.

Ειναι αλήθεια οτι πολλοί Ελληνες και κυρίως αυτοί που δεν πίστευαν στη δύναμη του απλού ανθρώπου και κυρίως στην ικανότητά του να υλοποιήσει αυτά

τα οράματα χαρακτήρισαν, με εξαίρεση τον αλβανικό πόλεμο, όλο τον 4χρονο αγώνα μια ουτοπία. Εζησαν πριν απ την εποχή τους, θα πουν μερικοί, έτσι για να την προσπεράσουν... Ονειροπόλοι και ουτοπιστές. Μα όσοι «νοήμονες» ζουν στις μέρες μας θα χαμογελάσουν. Οι νοήμονες δεν παραξηγούν, δεν παραχαράζουν μόνο, διαστρευλώνουν και εκδικούνται την απειθαρχία στα δόγματά τους, που κατοχυρώνουν τα κάστρα των συμφερόντων τους και την γνωστή ακαμψία των «διανοητικών τους δομών». Για να μην διαταραχθούν η έννοια της πειθαρχίας και του δόγματος απ αυτούς, που η συνεισφορά τους πήγε τη ζωή ποιο ψηλά και ποιο πέρα...???

Ασπάστηκαν τα διάφορα συνθήματα με πρώτο και καλύτερο το «εμείς πολεμήσαμε τώρα ας πολεμήσουν και οι άλλοι για μάς» και δίνοντας ο καθένας τη δική έννοια στη λέξη ουτοπία απάντησαν:«Για ποια ουτοπία αλήθεια αξίζει να πεθάνουμε»; Και κάθισαν αμέριμνοι στο σπιτάκι ή προεκτείνοντας το σύνθημα είπαν μέσα τους, «δικαιολογώντας» και τη στάση στο εαυτό τους και τον περίγυρο: «ας έρθουν αυτοί για τους οποίους πολεμήσαμε να μας απελευθερώσουν» Ενα σύνθημα που αποδέχεται apriori και τη μεταπολεμική μετά απελευθερωτική εξάρτηση της χώρας και την επαναφορά της ζωής στο καθεστώς της 4ης Αυγούστου. Ξεχνώντας ή μη γνωρίζοντας οτι αυτοί που θα έρθουν να μας «απελευθερώσουν» οτι αν δεν είναι οι ίδιοι οι Ελληνες ελευθερωτές, θα έρθουν οχι για να μας «απελευθερώσουν» αλλά για να επιβάλουν και με τα όπλα ακόμα την δική τους «προπολεμική τάξη πραγμάτων».

Οι άνθρωποι αυτοί εκτός απ την ποιο πάνω λαθεμένη εκτίμηση, δεν μπόρεσαν να δουν σωστά μερικά απλά ακόμα πράγματα: α) Την εποχή εκείνη δεν ηταν ο λαός, αλλά η Ελλάδα που ερωτοτροπούσε με την Ουτοπία: Να μην επανέλθει μετά την απελευθέρωση στο καθεστώς της 4ης Αυγούστου. Ηθελε η καημένη ύστερα από (120) χρόνια μιας μοντέρνας σκλαβιάς σε σχέση με αυτήν των Τούρκων και μιας πιο ραφινάτη τυραννία να βρει τον εαυτός της. Να γίνει Ελλάδα, να νοιώσει Ελλάδα, να πάψει επιτέλους να είναι μπανανία και το κλοτσοσκούφι του καθένα. Να απαλλαγή απ την ανέχεια, την ημιμάθεια, τη βία και τον πόλεμο, τον συγκεντρωτισμό και τον αυταρχισμό των κάθε φορά «νικητών».

Να ζήσει με τις δικές της ιδέες και πεποιθήσεις. Τα δικά της ιδανικά, τα δικά της οράματα. Τα δικά της ήθη και έθιμα, Και για να τα ζήσει Ελληνικά, έπρεπε να είναι ΕΛΕΥΘΕΡΗ. β) Παραγνώρισαν την βασική αρχή, οτι τίποτε δεν χαρίζεται και κυρίως η λευτεριά. γ) Αυτοί που αποφάσισαν να πεθάνουν για την ουτοπία αυτή, ήξεραν οτι είναι απόγονοι ενδόξων προγόνων και κληρονόμοι μιάς ανεκτίμητης και τεράστια σε όγκο κληρονομιάς. Η Γενιά της κατοχής, ηταν η Γενιά απ την οποία οχι μόνο ζήτησε-απαίτησε η Ελλάδα, πάσει θυσία να υλοποιήσει αυτά τα ιδανικά και τα οράματα.

Ειναι γεγονός οτι τα οράματα αποδεικνύονται πολύ συχνά απατηλά. Το ίδιο όμως συχνά είναι αυτά που εμψυχώνουν για το επόμενο, αβάσταχτα δύσκολο βήμα, σε αφάνταστα δύσκολες συνθήκες το απαραίτητο βήμα. Η Γενιά αυτή

ήξερε ακόμα πως το προνόμιο της πατρογονικής κληρονομιάς, δεν το αποκτά κανείς σαν αυθαίρετο φυλετικό δικαίωμα, αλλά σαν αποτέλεσμα διαλόγου, αγώνων, μόχθου και θυσιών. Για την κατάκτηση αυτής ακριβώς της πατρογονικής κληρονομιάς αγωνίστηκε ο εθελοντής αντάρτης,(ένοπλος ή με πολιτικά), ωστε να σταθεί πράγματι αντάξιος κληρονόμος στον αγώνα να κληρονομήσει την Ελλάδα. δ) Δεν μπόρεσαν να δουν οτι μέσα απ τον Εθνικό-απελευθερωτικό αγώνα αναδείχνονταν τα σύγχρονα αιτήματα της ουτοπιστικής Ελλάδας. Τα αιτήματα της Κοινωνικής Αλλάγης Και αυτό δεν ηταν καθόλου ουτοπία. Ηταν αίτημα Εθνικό, Κοινωνικό, Ανθρώπινο.

Και ε) Δεν γνώριζαν ή δεν συγκράτησαν από την ιστορία πώς ό,τι καλό και μεγάλο, αξιόλογο, αξιοπρόσεχτο και αξιοθαύμαστο. Ο,τι σπάνιο και πολύτιμο υλικό και πνευματικό αγαθό για την κοινωνία των Ανθρώπων, με την «ουτοπία» και με την «παρανομία» έχουν γίνει μέχρι σήμερα στο καθεστώς της ατομική ιδιοκτησίας.

Απόδειξη αποτελεί το γεγονός, οτι αν την απελευθερωτική περίοδο και ειδικά την μετά την απελευθέρωση εποχή, την αξιολογήσουμε με την πικρή σοφία που μας πλούτησαν αυτά τα σαράντα σημαντικά χρόνια που πέρασαν, βλέπουμε σήμερα ολοκάθαρα ποια-σε όποια παράταξη και αν ανήκει ο καθένας-οτι χάσαμε τότε μια ευκαιρία που είχαμε να συνταχθούμε ύστερα από 120 χρόνια πολύπλευρης εξάρτησης, σε ανεξάρτητη πολιτεία.

Η Ελλάδα δεν θα βίωνε τον εμφύλιο σπαραγμό, τις αγγλικές και αμερικάνικες κυβερνήσεις το Σχέδια Μάρσαλ, το Δόγμα Τρούμαν και αργότερα τις βασιλικές, δικτατορίες, τα θαλασσοδάνεια, την μετανάστευση, των αυταρχισμό του αστυνομικού παρακράτους, όπου η αστυνομία, έγιναν παρά την αλλαγή της στολής που παρακολουθούσε φρίκη, μετ' ομάστηκαν Πρέττωρες, με δικαίωμα πάλι ζωής και θανάτου. Ο χωροφύλακας και ο παπάς είναι ισόβιοι «υπηρέτες», του λαού, αλλά και του συστήματος.

Παρακολούθούσαν τους φοιτητές, συνδικαλιστές, εμένα και όλους τους άλλους Αριστερούς και δημοκρατικούς πολίτες. Δεν θα βιώναμε τη 7χρονη χούντα και κυρίως δεν θα πλήγωναμε τον λαό και την Ελλάδα με την εφεύρεση του «Στιγμαίου Αδικήματος» που στην απλό-ελληνική του κατεστημένου σημαίνει οτι δεν μας «περισεύει κανένας, όλοι χρειάζονται στο καθεστώς εκτός από τους...».

Βέβαια, με το στιγμαίο δεν πρωτοτυπήσαμε, προ υπήρχε το προηγούμενο «στιγμαίο». Αυτό της Νυρεμβέργης Αυτά τα στιγμαία και τα τέτοια είναι πράγματα, που τα κάνουν οι μεγάλοι, που έχουν κατά ΝΟΥ τον τρίτο Παγκόσμιο Πόλεμο. Αυτοί που θέλουν να σώσουν κόσμο μέσω του στιγμαίου που θα τον χρειαστούν υποταγμένο λόγω διάσωσης αργότερα. Το ίδιο και την τυχόν τεχνολογία και την τεχνογνωσία όπως πχ για την παραπέρα ανάπτυξη των πυραύλων.

Το στιγμαίο της Νυρεμβέργης αφού αφήνει βάση σχεδίου της διεθνούς του κεφαλαίου, και το σκεπτικό οτι «για τον τελικό σκοπό μας χρειάζονται όλοι»

καταδίκασε μόνο μερικούς και από τους πρωταίτιους και δεν αναζήτησε τη βάση της πυραμίδας πάνω στην οποία στηρίχθηκε ο φασισμός και ο Ναζισμός. Αυτούς που στήριξαν και πρωτοστάτησαν έκτοτε στην αναγέννηση του Χιτλερισμού. Φαίνεται πως στη δίκη αυτού του «στιγμαίου» πρωτοειπόθηκε από την πλευρά της διεθνούς του κεφαλαίου, «οτι δεν μας περισεύει κανένας...».

Η απαλλαγή ηταν τόσο εμφανής και εκτεταμένη σε βαθμό, που οχι μόνο δεν συλλάβανε διακεκριμένους εγκληματίες πολέμου, όπως τον Αυστριακό εγκληματία πολέμου Κούρτ Βαλχάϊμ, αλλά προκειμένου να εξυπηρετηθούν τα παγκόσμια συμφέροντά τους και κυρίως αυτά του ψυχρού πολέμου που πριν απ τη δίκη της Νυρεμβέργης, είχε ήδη κηρυχθεί από τον Σέρ Τσωρτσιλ στην Αμερική χαρακτηρίζονταν, την Σοβιετική: «Σηδιρούν παραπέτασμα».

Ετσι λοιπόν, εν γνώση τους και ενώ γνώριζαν οτι ηταν εγκληματίας πολέμου, όχι μόνο δεν δίκασαν σαν εγκληματία πολέμου, δεν δίστασαν να τον χρήσουν για πολλά χρόνια Γραμματέα του Οργανισμού Ηνωμένων Εθνών!!! Ενώς Παγκόσμιου οργανισμού, που έκτοτε έχει μετατραπεί το παραμάγαζο των ΗΠΑ

Ενδεικτικό παράδειγμα για το πως εκμεταλλεύτηκαν, μα και χρησιμοποίησαν τους δοσίλογους οι Αγγλό-Αμερικάνοι. Ο Τσώρτσιλ και οι μεταπολεμικές ελληνικές κυβερνήσεις-πυρήνας-των οποίων ηταν η φασιστική Δεξιά, είναι ο τρόπος που η διεθνής του κεφαλαίου χρησιμοποίησε τον Αυστρικό εγκληματία πολέμου Κούρτ Βαλχάϊμ και τον Μέρτεν η χώρα μας. Που ενώ γνώριζε οτι διέπραξε τόσα εγκλήματα στη βόρεια Ελλάδα και ειδικά στη Θεσσαλονίκη γενικά και με το θέμα των Εβραίων ειδικά (που αυτός τους ξεγύμνωσε και τους αποδεκάτησε), οχι μόνο δεν τον κινήγησε, μα και όταν τον συνέλλαβε «λένε τυχαία» οχι μόνο δεν τον δικάσαμε έστω για τον «τύπο» τον αφήσαμε να πάει ήσυχα ήσυχα να συνεχίσει το...

Ενώ λοιπόν, γνώριζαν τα εγκλήματα που διέπραξε ο κύριος αυτός, προκειμένου να τον έχουν υποχείριο στον ΟΗΕ, οχι μόνο δεν τον οδήγησαν στο δικαστήριο της Νυρεμβέργης να δικαστεί μαζί με τους άλλους, δυστυχώς του ελάχιστους και αυτόν σαν εγκληματίας πολέμου, τον διόρισαν Γραμματέα του ΟΗΕ.

Ενα παγκόσμιο οργανισμό, όπως ο Οργανισμός Ηνωμένων Εθνών «που σκοπό είχε να συμβάλει στη διατήρηση της διεθνούς ειρήνης και ασφάλειας, τον Αφοπλισμό του πλανήτη από τα πυρηνικά όπλα την μη διάδοση των ήδη υπαρχόντων πυρηνικών όπλων την απαγόρευση νέων πυρηνικών όπλων. Την ανάπτυξη φιλικών σχέσεων μεταξύ των εθνών και την ολοκλήρωση της συνεργασίας για την επίλυση των διεθνών οικονομικών, κοινωνικών, πολιτιστικών και ανθρωπιστικών προβλημάτων».

Σε ένα οργανισμό, τα μέλη του οποίου είναι «αποφασισμένα μέσω του ΟΗΕ, να εξαφανιστεί από προσώπου γης, η τυραννία και η δουλεία, η καταπίεση και η μισαλοδοξία». Σε έναν διεθνή οργανισμό, που η κοινωνία των ανθρώπων είχε εναποθάσει και στηρίξει όλες στις ελπίδες για την διατήρηση της παγκόσμιας

ειρήνης και την διασφάλιση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων. Αυτές ήταν άλλωστε και οι βασικές διακηρύξει για την δημιουργία του.

Οταν λοιπόν, σε ένα διεθνή οργανισμό όπως ο ΟΗΕ, που η δημιουργία του αποτέλεσε τη συνισταμένη θέληση των εμπολέμων και μη λαών του κόσμου, εναπώθησε και στηρίξει όλες τις ελπίδες, μα και την πεπείθηση οτι στο μέλλον η κοινωνία των ανθρώπων μέσω του ΟΗΕ, θα λύνει με ειρηνικό και δίκαιο τρόπο τα όποια προβλήματα, που θα αφορούσαν το μέλλον της ανθρωπότητα, ώστε να μην οδηγηθεί εκ νέου στα πεδία των μαχών, με πρόταση της Αμερικής διορίζεται Γενικός Γραμματέας, ένας αποδεδειγμένος εγκληματίας πολέμου όπως ο Κούρτ Βαλχάϊμ.

Ο Αυστριακός Βαλχάϊμ, που αντί να προσαχθεί στο δικαστήριο της Νυρεμβέργης και να δικαστεί σαν εγκληματία πολέμου, που πράγματι ηταν όπως αποδείχθηκε και για τα οποία εγκλήματα συλλήφθηκε, δικάστηκε και καταδικάστηκε αφού πρώτα έπαιξε τον ρόλο, που υπό την απειλή της αποκάλυψης του ανατέθηκε να παίξει έναν καθοριστικής σημασίας ρόλο στα παγκόσμια προβλήματα της ανθρωπότητας. Ο καθένας αντιλαμβανεται σε ποιες θέσεις κλειδιά διορίστηκαν οι εγκληματίες πολέμου που «έμειναν» εκτός «στιγμαίου».

Κάπως έτσι έγινε και με τους πεμτοφαλαγγίτες και ΕΟΝίτες του Μεταξά, τους κατοχικούς δοσίλογους και τους χουντικούς που «έμειναν» εκτός «στιγμαίου» έμειναν ανενόχλητοι στις θέσεις κλειδιά και είναι πολλοί και γνωστοί, να μην πούμε ονόματα...παίζουν καθοριστικό ρόλο στη διαμόρφωση της πολιτικό-κοινωνικής ζωής της χώρας έκτοτε.

Οταν λοιπόν, ένας αποδεδειγμένος εγκληματίας πολέμου όπως Κούρτ Βαλχάϊμ, που λόγω της γνωστής και αποδεκτής απότον ίδιο αργότερα της ενοχής, και υπό την απειλή της αποκάλυψης των εγκλημάτων του, αντί να τον συλλήβουν τον διορίζουν Γενικός Γραμματέας ενός παγκόσμιου οργανισμού όπως ο ΟΗΕ, με σκοπό να λειτουργήσει κατ' υπόδειξη και για λογαριασμό αυτών που τον διόρισαν διαχειριστεί, τα παγκόσμια προβλήματα προκειμένου να μην υποστεί τις συνέπειες. Σε ένα παγκόσμιο οργανισμό που η κοινωνία των ανθρώπων είχε εναποθέσει (όπως γράφω και ποιο πάνω) όλες τις ελπίδες δείχνει τον τρόπο με τον οποίο χρησιμοποίησαν τους δοσίλογους και κυρίως τους εγκληματίες πολέμου και οι ελληνικές μεταπολεμικές κυβερνήσεις.

Οπως ο εγκληματίας πολέμου Βάλχάϊμ, είχε να διαλέξει ανάμεσα στη σύλληψη και την καταδίκη του σαν εγκληματίας πολέμου και τον διορισμό του στη θέση του Γενικού Γραμματέα του Οργανισμού των Ηνωμένων Εθνών, υπό τον όρο πως θα εκτελεί κατά γράμμα και συνέπεια τις εντολές των ανθρώπων που τον έσωσαν από την κρεμάλα. Ετσι και οι δικοί μας δοσίλογοι και εγκληματίες πολέμου. Αντί να συλληφθούς και να δικαστούν όπως πρόβλεπε, έστω η πρώτη συντακτική πράξη, που συνέταξε και αναγήγαγε-μετέτρεψε σε Νόμο η κυβέρνηση Εθνικής Ενότητα πριν από τη Συμφωνία της Βάρκιζας. Οι μετά Βαρκιζιανές

κυβερνήσεις, σαν αντάλλαγμα να συμμετάσχουν τη διάπραξη και νέων εγκλημάτων προτίμησαν να παίξουν τον γνωστό ρόλο που τους ανατέθηκε παλιά. Να διαπράξουν εκτός απ τα κατοχικά και αλλα εγκλήματα εις βάρος του λαού και της χώρας.

Αντί λοιπόν, να συλληφθούν και να δικαστούν, αφού έπαιξαν ξανά επάξια τον ρόλο που τους αναγνωρίστηκε σαν «εθνική» και η δεύτερη προσφορά γι' αυτό και τους αντέθηκε εξ' οφίτσιο το προνόμοιο: διορίστηκαν στις θέσεις κλειδιά όπως ο Αυστριακό εγκληματίας πολέμου Βαλχάϊμ στον ΟΗΕ. Παρά ταύτα υπήρξε μια διαφορά. Ο μεν Κούρτ Βαλχάΐμ, όταν η άλλη πλευρά (Ρώσοι) συγκέντρωσε τα στοιχεία της ενοχής του συνελλήφθει, δικάστηκε και καταδικάστηκε σαν εγκληματίας πολέμου στη χώρα του, ενώ οι δικοί μας εκτός του οτι διέπρεψαν από στις θέσεις κλειδιά να οδηγηθεί η χώρα στον εμφύλιο, ανακηρύχθηκαν οχι μόνο σωτήρες αλλα και «ήρωες».

Αν δεχθούμε, οτι η ηγεσία αυτού του αγώνα κινούνταν από ουτοπία, ρομαντισμό, εξωπραγματικά οράματα και ιδανικά. Ο καθένας καταλαβαίνει, οτι δεν θα χρειάζονταν απ την πλευρά των «ρεαλιστών και των πραγματιστών» τα νέα ποτάμια αίμα του εμφυλίου πολέμου και οι τόσες υλικές καταστροφές για να εξοντωθούν οι ουτοπιστές, οι ρομαντικοί και οι εξωπραγματικοί, οι «τρελοί».

Η χώρα είχε απελευθερωθεί με τις προσπάθειες αυτών ακριβώς των ουτοπιστών και παράνομων για τις κατοχικές κυβερνήσεις, δεν έμεινε παρά με ομαλή δημοκρατική εξέλιξη και με ελεύθερες εκλογές να ρωτηθεί και να αποφασίσει ο λαός. Τότε οι ουτοπιστές και ρομαντικοί σαν εξωπραγματικοί θα έπεφταν στο κενό που οι ίδιοι δημιούργησαν. Προς τί λοιπόν, αυτή η μεταπολεμική γενοκτονία των Αντιστασιακών;

Επειδή πολλοί και πολλές φορές, χρησιμοποιήθηκαν αυτοί οι όροι προκειμένου να χαρακτηρίσουν «τρελούς και ουτοπιστές», που παρά την απαγόρευση πήραν «παράνομα» μέρος στην Αντίσταση και ειδικά για μας τους φυλακισμένους, που δεν κάνανε δήλωση να γυρίσουν κοντά στους δικούς τους, αναρωτήθηκαν άραγε ποτέ αν ο Κολοκοτρώνης ή ο Καραϊσκάκης δεν ηταν «ουτοπιστές-τρελοί» «παράνομοι και τρομοκράτες» όπως μας χαρακτήριζαν οι κατοχικές κυβερνήσεις, αν θα υπήρχε Ελλάδα;

Βέβαια, εύκολες λύσεις δεν υπάρχουν. Η λύση βρίσκεται πάντα με μια ουσιαστική συζήτηση εφ' όλης της ύλης μπροστά στην κοινωνία για όλα τα θέματα μικρά και μεγάλα. Προηγούμενα, πρόσφατα και μελλοντικά. Αν δεν είχε προηγηθεί η ένοπλη επέμβαση των Αγγλων, οι εκλογές θα έδιναν τη δυνατότητα, όλες οι πλευρές να καταθέσουν τις απόψεις, έτσι θα αποσαφηνίζονταν οι προθέσεις της κάθε πλευράς. Θα εντοπίζονταν τα σημεία των διαφορών και σύγκλησης, θα αναζητιόνταν τα σημεία προγραμματικής σύγκλησης, και στο τέλος η προσπάθεια θα κατέληγε σε καθαρές λύσεις.

Και επειδή λένε πως ήταν λάθος η αποχή, μα αυτοί ετοίμαζαν να μας εξοντώσουν και ευτυχώς, θα έλεγα που δεν μπήκαμε στη εκλογική ιδεολογικές

και πολιτικές αντιπαραθέσεις και αρκετοί ζήσαμε αρκετά χρόνια μέχρι την ψήφιση του Γ' και το Νόμο 509, αφού το αποτέλεσμα του Δημοψηφίσματος ήταν γνωστό θα μας εξόντωναν στους δρόμους και τις Πλατείες των χωρίων και των Πόλεων.

Το ΕΑΜ δεν έκανε συγκεντρώσεις υπέρ της αποχής, απλώς με τα κάρα πηγαίναμε στα χωριά και ρίχναμε προκηρύξεις και τρίκ. Τον Πατακό την πρώτη φορά τον γνώρισα ανθυπίλαρχο και συγκεκριμένα στο χωριό Καμποχώρι του Νομού Ημαθίας. Με μια μικρή ύλη Ιππικού μα να περικυκλώνει την ομάδα που έριχνε τις προκηρύξεις και τα τρικ, να θέλει να κάνει έρευνα και στη διαμαρτυρία: Όπως τα άλλα κόμματα κάνουν πετούν και προκηρύξεις και τρικ έτσι και εμείς έχουμε το δικαίωμα να κάνουμε το ίδιο:

Μας «απαγόρευσε να τραγουδάμε και σε συνέχεια μας είπε σε αυστηρό τόνο να γυρίσουμε ήσυχα ήσυχα στα σπίτια μας και μην ξανά τολμήσουμε να κατέβουμε, γιατί την άλλη φορά θα μας τσαλακώσει με τα πέταλα των αλόγων». Την δεύτερη φορά τον είδα στη Γυούρα που κάθε λίγο και λιγάκι μας επισκέπτονταν με το ελικόπτερο και μας απειλούσε πως «αν δεν κάνουμε δήλωση μετανοίας εδώ στη Γυούρα θα γίνουμε τυμπανιαία πτώματα»

Φέρνω στη μνήμη, τις αναρίθμητες κατακόμβες σε ανθρωποθυσίες και τις καταστροφές, που υποχρεώθηκε να υποστεί για άλλη μια φορά ο λαός και η Ελλάδα, για τα ανιστόρητα λάθη και των δυο πλευρών. που βέβαια από τη μια πλευρά ήταν το παγκόσμιο καπιταλιστικό σύστημα που όσα λάθη και αν έχει κάνει και όσα εγκλήματα και αν έχει διαπράξει στο χειρισμό του Ελληνικού θέματος, όχι μόνο δεν φαίνονται. Αλλά και αποσιωπήθηκαν, ενώ έστω και ένα μικρός της Αντίστασης, μεγαλοποιήθηκε προβλήθηκε και αξιοποιήθηκε δεόντως.

Ο καθηγητής και διεθνούς φήμης οικονομολόγος Αγγελος Αγγελόπουλος, που ηταν εθνοσύμβουλος και από τα βασικά στελέχη της ΠΕΕΑ, στο βιβλίο του «Από την κατοχή στον εμφύλιο», επισημαίνει τις επιπτώσεις που είχε στην πατρίδα μας αυτή η ανιστόρητη και λαθεμένη στάση και των δυο πλευρών, κυρίως όμως αυτών που ανέχθηκαν και επέβαλαν με σκοπό να εκμεταλλευτούν εγκληματικά την ξένη επέμβαση, την ωμή και βάρβαρη ένοπλη επέμβαση των Αγγλων.

Γράφει ο κ Αγγελόπουλος : «... οι συνέπειες από τα γεγονότα των ετών 1944-1949 υπήρξαν τραγικές για τη χώρα. Ο απολογισμός των θυμάτων των Δεκεμβριανών και του Εμφυλίου Πολέμου είναι χαρακτηριστικός. Ενώ οι πολεμικές επιχειρήσεις κατά το εξάμηνο του πολέμου 1940-41 είχαμε 15,000 οπλίτες και αξιωματικούς νεκρούς, στα Δεκεμβριανά και στον εμφύλιο 47,000 και απ τις δυο μεριές. Παραλείπω τα αλλα θύματα των εγκληματικών βιαιοτήτων, τους τραυματισμούς και τις δεκάδες χιλιάδες που έφυγαν απ τη χώρα.

Ολα αυτά επέφεραν ουσιαστική πληθυσμιακή στασιμότητα και στέρησαν την πατρίδα μας και απ το σημαντικό εργατικό δυναμικό, αφού χάθηκαν ανυπολόγιστες εργατό-ημέρες. Υπολογίζεται οτι, αν δεν συνέβαιναν αυτά τα τραγικά γεγονότα, ο πληθυσμός θα είχε αυξηθεί κατά ένα εκατομμύριο πλέον του σημερινού...Οι πλουτοπαραγωγικές πηγές θα είχαν αξιοποιηθεί, η ανάπτυξη θα

είχε επιταχυνθεί και το εθνικό εισόδημα θα ηταν ανάλογο με εκείνο των αναπτυγμένων χωρών της Δυτικής Ευρώπης...» Σελ. 190.

Χωρίς την ένοπλη επέμβαση των Αγγλων το Δεκέμβρη του 1944, η πατρίδα μας, θα είχε μια παρουσία εντελώς διαφορετική σε όλους τους τομείς της ανθρώπινης δραστηριότητας. Καμιά σχέση δεν θα είχε με τη σημερινή. Η κατοχή ηταν η μοναδική ευκαιρία που μας παρουσιάστηκε απ το 21 και μετά για να θεμελιώσουμε εμείς οι ίδιοι μια πατρίδα ελεύθερη και ανεξάρτητη. Μια Πατρίδα που να κυβερνιέται απ τον ίδιο το λαό της και οχι απ τους ξένους, τους αυτοαποκαλούμενους «προστάτες» ή «συμμάχους», με τους οποίους θα μπορούσαμε και εμείς, όπως τόσες άλλες μικρές χώρες, να είχαμε και να διατηρήσουμε φιλικές σχέσεις, βασισμένες όμως στις αρχές της ισοτιμίας και οχι της υποταγής. Αυτό μπορούσαμε να το πετύχουμε. Αντί ομως να ζήσουμε αυτή τη χαρά, επακολούθησαν οι καταστροφές και οι ανείπωτες νέες δοκιμασίες του λαού μας.

Κάθε πόλεμος είναι άγριος και ο εμφύλιος αγριότερος. Προκαλεί θύματα, ζημιές και συνέπειες, που ταλανίζουν νικητές και ηττημένους για πολλά χρόνια. Πόλεμος και ευγένεια είναι ασυμβίβαστα, όταν μάλιστα σκοτώνεις πολίτες μιας άλλης χώρας, όπως συνέβαινε με τους Γερμανούς και με την επέμβαση των Αγγλων το Δεκέμβρη του 1944. Αλλα και η αγριότητα έχει και αυτή διαβαθμίσεις και οι εχθροπραξίες διέπονται από κανόνες . Κάθε εποχή έχει τη δική της «πολεμική δεοντολογία», αλλά ο Ανθρωπος και η Ανθρώπινη ζωής σαν αρχή αξιωματική παραμένει πάντα αξία και σαν τέτοια πρέπει να αντιμετωπίζεται.

Στην μετά απελευθερωτική Ελλάδα, τόσο οι επιβήτωρες της εξουσία, όσο και οι δοσίλογοι, πολύ περισσότερο όμως και τους Αγγλους, το μόνο πράγμα που δεν τους απασχόλησε ηταν η «πολεμική δεοντολογία». Και η Ανθρώπινη αξία. Το θέμα αυτό δεν τους αποσχολούσε. Και δεν τους απασχολούσε, γιατί αν τους απασχολούσε : α) Οι Αγγλοι δεν θα βομβάρδιζαν αδιάκριτα στο όνομα να σκοτώσουν κάποιον ΕΛΑΣίτη, που στο μεταξύ μετακινήθηκε σε άλλη θέση με τα τάνκς, τα αεροπλάνα και τα καράβια τον άμαχο πληθυσμό της Αθήνας και του Πειραιά. β) Οι επιβήτορες της εξουσίας, δεν θα οργάνωναν αυτό το διογκωμένο και πολυδέδαλο παρακράτος και τις άπειρες συμμορίες, που πληρώνονταν-εξαργύρωναν με λίρες τα κεφάλια. Και γ) Ούτε οι Αμερικάνοι αργότερα θα δοκίμαζαν την δολοφονική ικανότητα των βομβών Ναπάλμ, πάλι στο όνομα να σκοτώσουν κάποιον στρατιώτη του Δημοκρατικού.Στρατού, αδιάκριτα στις ελεγχόμενες από αυτόν περιοχές. Αυτά τα δεδομένα αξιολόγησε ο καθηγητής Αγγελόπουλος στη συγγραφή του βιβλίου του.

Το 1945 μόλις είχαμε βγει, από μια πολεμική θύελλα που ξεθεμελείωσε τον τόπο και άφησε πίσω της ερείπια και τάφους. Η υλοποίηση του κοινού στόχου των ξένων και της δοσίλογης Δεξιάς. Δίπλα στα ερείπια και τους χιλιάδες τάφους που άφησε η κατοχή, θα σώρευε και αλλα ερείπια και καινούργιους τάφους.

Την επόμενη της υπογραφής της Συμφωνίας της Βάρκιζας, άρχισε η συστηματική, απρόκλητη και κυνική παραβίαση της Συμφωνίας και με εντατικούς ρυθμούς άρχισαν οι διώξεις των αγωνιστών και ιδιαίτερα στην ύπαιθρο. Η συνασπισμένη αντίδραση δεν αρκέστηκε στον κρατικό μηχανισμό της, ούτε στη δική της Νομοθεσία (4ης Αυγούστου και της κατοχής) και λίγο πολύ προσπαθούσε να κρατήσει στην αρχή ορισμένα προσχήματα. Γι' αυτό δίνει εντολή στις διαλυμένες συμμορίες, που στην κατοχή συνεργάζονταν και δρούσαν φανερά με τους κατακτητές. Τις συμμορίες που προκάλεσαν τόσο δεινά στο λαό και καταστροφές στη χώρα, να αρχίσουν δράση στην ύπαιθρο και αυτό γιατί στην ύπαιθρο ζούσε η πλειοψηφία των ΕΛΑΣιτών και ηταν γνωστοί οι ΕΛΑΣίτες και οι ΕΑΜίτες. Και οχι μόνο γνωστοί αλλά και εγκλωβισμένοι στις μικρές κοινωνίες.

Ο κ Μέρκούρης, Υπουργός Δημόσιας Τάξης του Σοφούλη, δηλώνει μετά την παραίτησή του: «Αι ένοπλαι συμμορίαι κυριαρχούν είς την ύπαιθρον. Αι συμμορίαι αυταί, δυστυχώς συνεργάζονται είς πολλάς επαρχίας μεθ' όλων των επιφορτισμένων δια την τήρησιν της τάξεως κρατικών υπηρεσιών, ή όπου δεν συνεργάζονται αμέσως τυγχάνουν πάσης διευκολύνσεως εκ μέρους των Αρχών. Εως ότου ετοποθετήθην εις το υπουργείον Δικαιοσύνης (Νοέμβριον 1945) ουδείς των εν λόγω συμμοριτών αποτέλεσε αντικείμενον διώξεως, παρά τα εγκλήματα που είχον διαπράξει»

Οσον αφορά, για το ποια ήταν η κοινωνική σύνθεση αυτών των συμμοριών και ποιοί ηταν οι επικεφαλής, Ηταν αυτοί που απ το 1936, και πολύ πριν, ελέγχοντας κράτος, παρακράτος και οικονομία, προωθούσαν βοηθούμενοι και απ τους Ναζί και με τη βοήθειά τους, διαμόρφωσαν ένα εντελώς πρωτότυπο σύστημα χειραγώγησης, που μετέτρεψαν την Ελλάδα σε μια μεγάλη Ερημο. Αυτοί που για να ξανακυβερνήσει η 4ο Αυγουστιανή Δεξιά και μετά την κατοχή, έβαλε κάτω απ τη σκέπη και την προστασία του Χίτλερ, ένα μεγάλο μέρος αυτού του μηχανισμού. Εκεί στο θερμοκήπιο των κατακτητών εκκολάφθηκαν και με γεωμετρική πρόοδο πολλά πλασιάστηκαν, οι συνεργάτες, οι επώνυμοι και ανώνυμοι καταδότες, μαυραγορίτες και οι αδιάφοροι για την υποδούλωση της πατρίδας.

Ήταν, εκείνοι που όταν ρωτήθηκε απ ένα φίλο του Χίτλερ πως θα ελέγξει την έκταση της αυτοκρατορίας που φιλοδοξούσε να κάνει είπε επί λέξη: «σε κάθε χώρα θα βρεθούν εκείνα τα καθάρματα που θα με βοηθήσουν. Η βοήθεια αυτή θα είναι ο μόνος τρόπος να πλουτήσουν και να κυβερνήσουν»!

Για να κυβερνήσουν οι αντιδραστικές και οι σκοτεινές δυνάμεις του παρακράτους, έπρεπε να μην διστάσουν μπροστά σε τίποτε. Μόνο στηριζόμενοι στους ξένους και συνεργαζόμενοι με τους δοσίλογους , τους μαυραγορίτες, τους κιοτήδες και τους απόντες του αγώνα και ό,τι άλλο περιθώριο υπήρχε την εποχή εκείνη, μπορούσαν να δημιουργήσουν το πλαίσιο του εμφυλίου πολέμου. Του εμφυλίου πολέμου που θα τους έδινε τη δυνατότητα να ξεκαθαρίσουν τους λογαριασμούς με την Αντίσταση.

Αυτό το συνοθύλευμα ακροξεδιών. Αυτοί η εργολάβοι του μίσους και της εκδίκησης στο όνομα του «πατριωτισμού» και της «επιχειρηματικής εθνικοφροσύνης», οχι μόνο δολοφόνησαν τη νεογέννητη μεταπολεμική δημοκρατία στη χώρα, αλλα έκαναν και την υποδομή του εμφυλίου πολέμου, προκειμένου να στραγκαλίσουν τη θέληση του λαού να απαλλαγεί απο τα 4ο Αυγουστιανή κατάλοιπα και να ζήσει ύστερα από ένα πολύχρονο, πολυαίμακτο και αξιοθαύμαστο αγώνα με Δημοκρατία και Ειρήνη.

Σε αυτούς τους αποκρουστικούς στην όψη δολοφόνους, σε αυτές τις νεκρές ψυχές, τους σκληρούς και άνανδρους στην καρδιά και άδειους από αρχές και αισθήματα, στους δοσίλογους συνεργάτες που χωρίς έλεος έστελναν κατά δεκάδες τους Ελληνες πατριώτες στα στρατόπεδα, στις φυλακές, τις κρεμάλες και τα εκτελεστικά αποσπάσματα. Σε αυτού ανάθεσαν εν λευκό να αναζητήσουν τους «εχθρούς Ελληνες που καραδοκούσαν να καταστρέψουν την Ελλάδα» Τους «απάτριδες Αντιστασιακούς», τους «ΕΑΜοβουλγάρους» και τα μιάσματα: Ανάθεσαν να σώσουν την Ελλάδα απ τους Ελληνες.

Εφοδιασμένοι και εξασφαλισμένοι, οι συνεργάτες των κατακτητών και οι δοσίλιγοι, με την διαβεβαίωση οτι οχι μόνο δεν πρόκειται να τους ζητηθούν ευθύνες για τη συνεργασία και για τα όποια εγκλήματα, διέπραξαν εις βάρος του λαού και της χώρας στη διάρκεια της κατοχής, αλλα και οτι μετά το ξεκαθάρισμα των λογαριασμών με την Αντίσταση-ΕΑΜ-ΚΚΕ και τη Δημοκρατία γενικότερα, η συμμετοχή τους αυτή θα θεωρηθεί «προσφορά» και «πράξη πατριωτική» και σαν τέτοια θα τύχει και της κοινωνικό-οικονομικής αποκατάστασης και όποιων άλλων αξιωμάτων-καταξίωση. Ετσι λοιπόν, απαλλαγμένοι απ τις ευθύνες για τη συνεργασία και τα όποια εγκλήματα διέπραξαν οι δοσίλογοι και τα άδεια πουκάμισα του παρακράτους και με εξασφαλισμένη την ατιμωρησία σε συνεργασία τώρα ποια και με το επίσημο κράτος οργάνωσαν τις ιδιόμορφες για κάθε περίπτωση εξαπέλησαν τη ΛΕΥΚΗ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑ.

Και κάτι ακόμα. Επειδή το έργο ηταν όχι μόνο «άχαρο», (και ας είχαν οι ανθρωποι μια μακρόχρονη προπαίδευση και πείρα), αλλα και δύσκολο. Και η υπόσχεση για καταξίωση και τα αξιώματα θα υλοποιούνταν μετά τη λήξη της αποστολής, έπρεπε για να γίνει σωστή και πιστή εφαρμογή της αποστολής που τους ανατέθηκε, εκτός απ τα συμφωνηθέντα μελλοντικά ανταλλάγματα να υπάρχει και κάποιο απτό και άμεσο καθημερινό όφελος, έτσι που και το «ηθικό» να τονώνει και το ζήλο για κάποια υπέρβαση να βάζει σε κίνηση και δράση.

Ανάμεσα λοιπόν, στα τόσα αλλα πλεονεκτήματα και οφέλη που τους υποσχέθηκαν, αν τηρούνται και απ την πλευρά τους απαρέγκλιτα τα συμφωνηθέντα, τα όποια οικονομικά οφέλη θα προκύπτουν απ αυτές τις «καθαγιασμένες πράξεις» (βιοπραγίες, λεηλασίες και φόνους) θα τα επωφελούνταν, θα τα έπαιρναν οι ίδιοι και κυρίως οι αρχηγοί των εθνικό-πατριωτικών συμμοριών.

Αυτή η «μικρή» και «άβλαβη» παραχώρηση, ήρθε και έδεσε που λέει ο λαός: Συνέδεσε την οικονομία (το προσωπικό όφελος των εθνικοφρόνων με την «ιδεολογία» και την ιδεολογία με τη βία και τον «πατριωτισμό» με το φόνο. Η Ούνρα, και σε συνέχεια το «Σχέδιο Μάρσαλ» έδωσαν στο κράτος της Δεξιάς, όπως και στη διάρκεια της κατοχής στην κυβέρνηση Κούϊσλιγκ την όποια εξωτερική βοήθεια και ειδικά της Σουηδικής την οικονομική δυνατότητα να μεγενθύνει μέσω της βοήθειας τον χαφιέδικό μηχανισμό. Και είναι αυτή ακριβώς η οικονομική αναδιανεμητική ικανόπτητα που της έδωσε η Ούνδρα και το σχέδιο Μάρσαλ, να μετατρέψει τον αντί κομμουνισμό εκτός από ιδεολογία και σε επικερδής οικονομική επιχείρηση.

Ετσι, αμέσως μετά της συμφωνία της Βάρκιζας και κυρίως μετά των ερχομό των πρώτων καραβιών στα λιμάνια και των αυτοκινήτων της Εμέλ στην ενδοχώρα, αρχίζει η δημιουργία συλλόγων και ενώσεων (βασιλική Ενωση, Ενωση εθνικοφρόνων κλπ να φυτρώνουν σαν τα μανιτάρια. Στο Νομό μας είχαμε αρκετούς τέτοιους συλλόγους και ενώσεις) στις πόλεις και παραρτήματα στα χωριά και τις συνοικίες ακόμα. Επικεφαλής στις οργανώσεις αυτές, ηταν κατά κύριο λόγω η πολιτική Ελίτ του συντηρητικού-βασιλικού χώρους η Ελίτ οποία επιδιώκει μέσω των συμμοριών και τη βία, της Ούνδρας και του Σχεδίου Μάρσαλ, να σχηματίσει μέσω αυτών την εκλογική της βάση.

Ετσι ώστε να καλύψει την πολιτική ανατροπή που είχε γίνει στη διάρκεια της κατοχής. χωρίς αυτό να σημαίνει οτι και το Κέντρο, υστερούσε σε προσπάθεια να καλύψει και αυτό την ανατροπή που έγινε και στο δικό τους χώρο στη διάρκεια της κατοχής. Και για να έχουν αυτές οι βασιλό-εθνικόφρονες κοινωνικό-οικονομικές επιχειρήσεις κάποια μεγαλύτερο εύρος ταύτισε οχι μόνο το ΚΚΕ με τους δίγλωσσους Βουλγαρόφωνες αλλά το σύνολο της Αριστεράς.

Αυτή η παραχώρηση, πρόσθετη-προσφορά έπεισε και τους ποιο δύσπιστους και διστακτικούς, οτι έχουν να κάνουν με συνεπείς και αξιόλογους εργοδότες. Συνεπώς έπρεπε χωρίς μεμψιμοιρίες να λειτουργήσει στο φούλ η κρεατό-μηχανή της από κομμουνιστικοποίησης. Κάθε αντίρηση και δισταγμός θα ήταν, οχι μόνο αδικαιολόγητος, αλλά και καταδικαστέος απ την πλευρά της εργοδοσίας, αλλα και θα μπορούσε αν δεν δέχονταν την αποστολή να βρεθεί τρόπος να τους ζητηθούν οι ευθύνες για τα προηγούμενα.

Και αυτό γιατί η τελευταία προσφορά αποτέλεσε α) Επιβεβαίωση οτι θα ικανοποιηθούν όλες οι υποσχέσεις όταν υλοποιηθεί το έργο που τους είχε ανατεθεί, β) αναπτέρωσε το ηθικό-παραμέρισε κάθε δικαιολογία και δισταγμό. γ) Επετρέπει τον εύκολο και γρήγορο ατομικό πλουτισμό. Και δ) Απαλλάσσονται από κάθε ευθύνη, οχι μόνο οι όποιες μορφής πράξεις αυτές καθ' εαυτές, αλλά και σαν «φυσικοί» αυτουργοί. Ετσι φτάσαμε στο «Οποιος παρουσίαζε κομμένα κεφάλια ανδρών και γυναικών κρεμασμένα απ τα μαλλιά στους φανοστάτες των πόλεων και στις σέλες των «κατασχεμένων» αλόγων, θα εισέπραττε περισσότερες χρυσές λίρες» που γράφει ο συγγραφέας Domminiky Eydes στο βιβλίο του «Οι Καπετανιοι».

Τα τρόφιμα που μοίραζε η Ούνρα, αμέσως μετά τη Βάρκιζα, ηταν τα τρόφιμα που είχε παραγγείλει η χώρα μας στην Αγγλία, πριν από την κατάρρευση του μετώπου και βάση της συμφωνίας, θα τα παραλάμβανε το Φθινόπωρο του 1941. Τρόφιμα με τα οποία οι Ελληνες θα τρέφονταν το 1942. Οι Αγγλοι όμως με το αιτιολογικό οτι θα έπαιρνα ένα μέρος από αυτό τα τρόφιμα οι Γερμανοί, δεν τήρησαν τη συμφωνία και ο λαός μας οδηγήθηκε στο λιμό του 1942, με τις εκατοντάδες χιλιάδες των θυμάτων από την πείνα.

Φαίνεται αυτοί που συνέλαβαν και ενέκριναν, αυτό τον εν λευκώ έγκλημα είχαν διαβάσει τον στίχο του Ευριπίδη, που ανάμεσα στα αλλα λέει: «Δεινής ανάγκης ουδέν ισχύει πλέον». Και για μην υπάρχει και η παραμικρή αμφιβολία, οτι θα τηρηθούν απαρέγκλιτα οι συμφωνημένοι όροι απ την πλευρά των εντελώντων, αφού «Δεινής ανάγκης...» εκτός απ όλα τα αλλα οφέλη που θα προκύπτουν, καθόρισαν και πόσες πρόσθετες χρυσές λίρες θα έπαιρναν «αυτοί» από κάθε «κομμένο κεφάλι γυναικών ». Μωρέ τους τσιγγούνιδες, τους αχάριστους τα αντρικά και τα παιδικά θα τα έκοβαν χωρίς γνωστό εκ των προτέρων το αντίτιμο; Για τους άντρες και τα παιδιά υπήρχε κάποια ξεχωριστή συμφωνία και τιμολόγιο, οτι θα πληρώνονταν μεν, με το κομμάτι αλλά σούμα στο τέλος. Φτάνει να κρατούν λογαριασμό πόσα κεφάλια έκοψε ο καθένας και να είναι «αποδοτικοί» στη δουλειά του κοψίματος.

Οπως γράφω, και σε άλλο σημείο η ΕΑΝική Εθνική Αντισταση, το μεγάλο πρόβλημα δεν το είχε τόσο με τους Γερμανούς, Ιταλούς και Βουλγάρους κατακτητές. Αυτοί ηταν κατακτητές και δεδηλωμένοι εχθροί. Τους ήξερες, τους έβλεπες, φορούσαν στολή και οπλοφορούσαν. Το μεγάλο και δύσκολο στην αναμέτρηση πρόβλημα ηταν με τους ταγματασφαλίτες, τους διάφορους εθνοϊσμούς, τους χαφιέδες και τους καταδότες. Και στην πιο μικρή επιχείρηση που έκαναν οι Γερμανοί, πάντα ένας μεγάλος αριθμός και από αυτούς ακολουθούσαν το εκστρατευτικό τμήμα των Γερμανών.

Και ενώ ο ΕΛΑΣ συγκρούονταν με τους όποιους κατακτητές, αυτοί πήγαιναν στις παρυφές του χωριού ή του βουνού και παριστάνοντας τον «αντάρτη» σκότωναν εν ψυχρώ, όσους ξέφευγαν από το μπλόκο και αυτούς που έβγαιναν μετά τη λήξη της επιχείρησης από τους κρυψώνες. Εκεί στις παρυφές έκαναν συλλήψεις, Βίαζαν, ασχημονούσαν και κρατούσαν σημειώσεις για τα περεταίρω...Δεν υπήρξε επιχείρηση που να μην συμμετείχε και μια πλειάδα από αυτούς που εκτός του πρακτικού έργου, που έκαναν γιαλογαρισμό των Γερμανών και τον εαυτό τους, εξέθεταν και την Αντίσταση στη μάτια του κόσμου.

Στην κοινωνική ζωή υπάρχουν τουλάχιστον δυο ιστορίες. Η μια η εξωτερική των γεγονότων. Αυτή που καταγράφει με ημερομηνίες, αριθμούς απωλειών, τοπωνυμιών και στατιστικές, τη ζωή και το έργο των εστεμμένων, των στρατηγών κλπ. Αυτή είναι η «επίσημη ιστορία» η άλλη είναι η εσωτερική, αυτή που χαράσεται ανεξίτηλα στη συλλογική μνήμη και συνείδηση του λαού και ξεχωριστά στον κάθε Ανθρωπο Βιωματικά: με φονικά, με αίμα, με σταυρούς, δάκρυα και ακροτηριασμούς. Με ταπεινώσεις και αφανισμό. Πίκρα και πόνο. Γονείς που

σφαδάζουν για τον χαμό, μνημόσυνα άφατου πόνου και απελπισίας για τους δολοφονημένους.

Αναμφισβήτητα, πως κάπως έτσι λειτουργούσε αυτή η εγκληματική βιομηχανία για να είναι τόσο παραγωγική αλλά και αποδοτική στους εργοδότες και τους εργαζόμενους σε αυτήν. Γιατί αν δεν λειτουργούσε με αυτόν τον κυνικό και εγκληματικό τρόπο, δεν θα διαμαρτύρονταν και ούτε θα τους κατηγορούσε, ακόμα και αυτός ο Γουτνχάουζ, Αρχηγός της αγγλικής αποστολή στην Ελλάδα στη διάρκεια της κατοχή. Αυτός ο κατ' εξοχήν εκπρόσωπος και τοποτηρητής του Τσιώρτσιλ στην Ελλάδα. Γράφει λοιπόν, προς τον προ Ισταμένο του Τσιώρτσιλ ο Γουτνχάους:

«Η επιβληθήσα τρομοκρατία μετά τα Δεκεμβριανά γεγονότα της άκρας Δεξιάς, εις όλην την χώραν, αυξάνεται καθ' εκάστην. .Αναπτύσσεται και εξαπλούται εις τοιαύτην έκτασιν, ώστε καθιστά αδύνατον την ζωή των μη βασιλοφρόνων πολιτών και αποκλείει ακόμη και την σκέψιν οτι θα ηδυνάμεθα (άρα αυτοί θα...) να προχωρήσουμεν εις εν ελεύθερον δημοψήφιασμα ή εις εκλογάς. Αι τρομοκρατικαί οργανώσεις της άκρας δεξιάς, αι κυριώτεραι των οποίων εξοπλίσθησαν εν μέρει υπό των Γερμανών και είχον εν πάσει περιπτώση συνεργασθεί μετ' αυτών, οχι μόνον δεν αφοπλίσθησαν, οχι μόνο δεν διώκονται, αλλά συνεργάζονται ακόμη απροκαλύπτως με τα των οργάνων της τάξεως, δια να καταπνίξουν εντελώς κάθε δημοκρατικήν σκέψιν...»

Ακόμα και αυτός, ο Γουντχάους, που τόσα έκανε για την πολιτική του Τσιώρτσιλ στην Ελλάδα, που όμως γνώριζε καλύτερα από τον καθένα την αξιοθαύμαστη και αξιόλογη σε μέγεθος προσφορά της ΕΑΜικής Αντίστασης στο συμμαχικό αγώνα, για την ήττα του άξονα και την απελευθέρωση της Ελλάδας από τον ΕΛΑΣ, δεν μπορεί να ανεχθεί την ατιμωτική μεταχείριση της Αντίστασης απ τους κάθε λογής δοσίλογους και τους ταγματασφαλίτες.

Βέβαια, σαν εκπρόσωπος των αγγλικών συμφερόντων, θα ηταν ευχαριστημένος απ τη νίκη των αγγλικών όπλων και την στρατιωτική ήτταν ΕΑΜ-ΕΛΑΣ. Από το σημείο αυτό όμως μέχρι που να καταδιώκουν τους ΕΛΑΣίτες, που ο ίδιος γνώρισε τον ηρωϊσμό και την αυτοθυσία και συνεργάστηκε επί τρία χρόνια στα πεδία των μαχών μαζί τους, και τώρα να βλέπει τα εγκληματικά αποβράσματα, να τους λυντσάρουν μέσα στους δρόμους και τις πλατείες των χωριών, των πόλεων και να τους κόβουν τα κεφάλια. Αυτό το κατάντημα δεν μπορούσε να το ανεχθεί. Γι' αυτό και προσπαθεί να πείσει τις αγγλικές αρχές να σχηματίσουν και στην Ελλάδα μια κυβέρνηση, που να αποτελείται τουλάχιστο από Αντιστασιακούς μη κομμουνιστές και η οποία κυβέρνηση, θα παραχωρήσει γενική αμνηστία και για τις δυο πλευρές: Δεξιά και Αριστερά.

Αντί για σχηματισμό κυβέρνησης και από Αντιστασιακούς, η οποία θα έδινε την αμνηστία, δίπλα και παράλληλα με το ανεξέλεγκτο και τα επί ανοιβή έγκλήματα, προστέθηκε και μια άλλη βιομηχανία εγκλημάτων. Η βιομηχανία εγκατάστασης σε ολόκληρη τη χώρα των εκτάκτων στρατοδικείων.

Τη βιομηχανία που καλυπτόμενη, από το μανδύα της «νομιμότητας» έστελνε το κάθε σφαγείο κατά δεκάδες στα εκτελεστικά αποσπάσματα. Για να λειτουργήσει αυτή η βιομηχανία, έπρεπε να προηγηθούν συλλήψεις, βασανιστήρια, κατασκευασμένα κατηγορητήρια, δημιουργία πρόσθετου χαφιέδικου μηχανισμού. Να βρεθούν οι «χαροκαμένες Μάνες» και οι «μαυροφορεμένες χήρες», που με τη βοήθεια της ασφάλειας, θα επιβεβαίωναν στο στρατοδικείο τον «σφαγέα» του γιου ή του άντρα της!

Βέβαια, από αυτά δεν μπορούσε να έχει κανείς«παράπονο». Δεν σε σκότωνε όπου σε εύρισκε. Δεν σου έκαιγε το σπίτι με ένα στίρτο...ούτε σου άρπαζε το κοπάδι με τα πρόβατα...και την προίκα της κόρης. Αυτή η βιομηχανία λειτουργούσε «Νόμιμα» και με άψογο τρόπο, μόνο που δεν δίκαζε αλλα μόνο καταδίκαζε. Με τις «καταθέσεις».

Δεν τους έπαιρνε ο χρόνος φαίνεται να μπουν σε λεπτομέρειες. Επρεπε μέσα σε τακτά χρονικά διαστήματα να βγάλουν από τη μέση τους προγραμμένους. Και για να μην μείνουν ανεκτέλεστες οι αποφάσεις, κάθε πρωϊ τα εκτελεστικά αποσπάσματα έστελναν κατά δεκάδες «τους εχθρούς» της Ελλάδας στον Αγιο Πέτρο». Αυτό που τους άναγκαζε να δουλέψουν με ζήλο ηταν τα μεγάλο ποσοστό των οργανωμένων στο ΕΑΜ τον ΕΛΑΣ, την ΕΠΟΝ και τις άλλες ΕΑΜικές οργανώσεις όπως ο ΕΛΑΝ, η εθνική αλληλεγγύη και την πολιτοφυλακή και να στείλουν τα Αετόπουλα στα αναμορφωτήρια της Βίδου, την Κασαβέτια και τη Μακρόνησο και αρκετά Αετόπουλα και στον Αγιο Πέτρο.

Και επειδη ο χρόνος ηταν πολύτιμος, και η δουλεία που εργολαβικά ανέλαβαν από κοινού, έπρεπε να μην αφήσει κενά και ανεκτέλεστα υπόλοιπα, εκτός απ τα τόσα στρατόπεδα και τις φυλακές, έπρεπε η γενιά που βίωσε, γεύτηκε τα νάματα της Αντίστασης και το εθνικό πατριωτικό της περιεχόμενο, για να βγει απ τη μέση ανήγαγαν τη βία σε ιδεολογία και τη βία με το έγκλημα και το έγκλημα με τον πλουτισμό και την κοινωνική καταξίωση.

Αυτό λοιπόν, το τρίπυχο: Ιδεολογίας-εχθρός, ΕΑΜοβούλγαρος , μίασμα κλπ-τα μελλοντικά προνόμοια, το ανεύθυνο και ατιμώρητο σε συνδυασμό με τα απτά-χειροπιαστά οφέλη, εκτός του ότι συσχέτισε τη σύλληψη, τη βιοπραγία, την λεηλασία και το φόνο, με τον ατομικό πλουτισμό έλυσε τα χέρια των εκτελεστών, αλλα και επέκτεινε το αντικείμενο της εργασίας και έκανε πιο εύκολο και γρήγορο το έργο.

Τώρα πλέον, δεν ηταν ανάγκη να αναζητηθεί ο πραγματικός «εγκληματίας» ΕΑΜίτης-ΕΛΑΣίτης.ΕΛΑΝίτη και ΕΠΟΝίτη. Και Αυτόν που θα παρέδινε τη Μακεδονία στους Βουλγάρους. Ο αντίχριστος και αδιάφορος για την πατρίδα, τη Θρησκεία και την οικογένεια. Τώρα πλέον το έργο είχε απλοποιηθεί. Μπορούσε και ηταν «εχθρός», όποιος είχε χρήματα-κυρίως χρυσό-κτηματική περιουσία, όμορφη γυναίκα και αδερφή, μπορούσε αναίτια να συλληφθεί, να βασανιστεί, να πάει εξορία, να σταλεί στη φυλακή και στο εκτελεστικό απόσπασμα ακόμα, εκτός και αν μπορούσε να εξαγοράσει όλη αυτήν την κλίμακα των «πολυτίμων

υπηρεσιών». Να προσφέρει το «αντάλλαγμα», που οι ίδιοι προσδιόριζαν το μέγεθος για τη διάσωση του μέλλοντα να βασανιστεί, να εξόριστη, να φυλακιστεί ή και να εκτελεστεί και επί τόπου ακόμα. Δικαίωμα που τους είχε δοθεί!

Μέσω αυτών των εταιρείων-συμμοριών, που λειτούργησαν άψογα συνεργαζόμενες με τους κατακτητές στη διάρκεια της κατοχής και με την υπόσχεση της διάσωσης του συλληφθέντα ή του κατάδικου άλλαξαν τόσο στην κατοχή άλλο τόσο και μεταπολεμικά χέρια τεράστιες περιουσίες. Βεβαιά, διαβάζοντας κανείς αυτό το κείμενο θα αναρωτηθεί: Μα είναι δυνατόν να έχουν γίνει αυτά σε αυτήν την έκταση: Να έχουν σκοτώσει οι συμμορίες και οι Αγγλοι τόσο κόσμο; Τότε μα βάση ποια ο κ Αγγελόπουλος, έγραψε ότι «είχα λιγοστέψει κατά ένα εκατομμύριο περίπου»;

Βέβαιά ήταν και η διαχείριση της πείνας την περίοδο του 1941-42 σε συνεργασία με τους κατακτητές και σε συνέχεια τη διαχείριση της βοήθειας από το εξωτερικό κυρίως της Σουηδικής και η διαχείριση-εκμετάλλευση των συλληφθέντων για τη «διάσωσή» τους, ηταν τα τρία δεδομένα που στη διάρκεια της κατοχής και του εμφυλίου συνέβαλαν και διαμόρφωσαν τα νέα οικονομικά, πολιτικά και κοινωνικά τζάκια, μα και διαμόρφωσαν τους μηχανισμούς της κάθε είδους και μορφή συναλλαγής, διαπλοκής και διαφθοράς, που ζούμε σήμερα.

Οι εταιρείες αυτές πριν προλάβουν να διαλυθούν, κλήθηκαν εκ νέου στην ενεργό υπηρεσία. Και τη φορά αυτή είχαν και ένα πρόσθετο λόγου να απαιτούν, ανταλλάγματα και μάλιστα μεγάλα για τη «διάσωση». Γιατί τώρα και η επίσημη πολιτεία σε αντίθεση με αυτή των κατακτητών, που σε καταδίκαζαν και σε εκτελούσαν, δεν σου δήμευαν όμως και τα περιουσιακά στοιχεία, ενώ το επίσημο κράτος εκτός απ την όποια ποινή σε πολλές περιπτώσεις δήμευε και περιουσιακά στοιχεία, έτσι που...σύμφερε να τα δώσει τα αιτούμενα «λύτρα» στους «σωτήρες»... αντί να πάρει τα Δημόσιο...Οπως θα επιδίκαζε τη δική μου αν ο Πατέρα μου, δεν είχε την πρόνοια να αφήσει με διαθήκη την επικαρπία στη Μητέρα μου.

Επειδή η αναζήτηση του πραγματικού «δολοφόνου», ηταν οχι μόνο δύσκολη, αλλά και επικίνδυνη-γιατί αυτός μπορεί να ήταν άοπλος, είχε όμως πολεμήσει οχι μόνο τον εισβολέα, αλλα και τους τρεις κατακτητές -και ίσως δεν θα ήταν και «καρποφόρα», είχε και το μειονέκτημα της σπατάλης του πολύτιμου χρόνου. Γιατί να τρέχει λοιπόν, αφού τη θέση του μπορούσε κάλλιστα να την πάρει ο διπλανός, ο γείτονας, ο συχωριανός, ο περαστικός και ο τυχαίος, αρκεί ο θύτης να τον βαφτίσει-στιγματίσει σαν ΕΑΜίτης-ΕΛΑΣίτης και για μεγαλύτερη συγουριά κομμουνιστή και τα πράγματα έπαιρναν το δρόμο. ..Εκτός ποια και αν καταβάλλονταν το αντίτιμο. Αν ο «εγκληματίας » δεν είχε το πρόσβαρο αντίτιμο για την εξαγορά κακό του κεφαλιού του. Το «κρίμα» στο λαιμό του...

Με αυτόν τον τρόπο στείλαμε, αρκετές εκατοντάδε αν οχι χιλιάδες Ελληνες, στον Αγιο Πέτρο, δεκάδες χιλιάδες στα ξερονήσια, πολλές χιλιάδες στη φυλακή και εκατοντάδες στα«Νόμιμα» εκτελεστικά αποσπάσματα. Δεν μας αρκούσαν

φαίνεται οι Νεκροί του Αλβανικού πολέμου, Των Μακεδονικών οχυρών, της Κρήτης, του κατοχικού λιμού και της Εθνικής Αντίστασης. Ξανά βάλαμε τη φορά αυτή μόνοι μας στου χάρου το χέρι το δρεπάνι για να μας αποδεκατίσει και σήμερα σαν τις μωρές παρθένες οδυρόμαστε σαν κράτος, οτι δεν έχει αρκετούς στρατεύσιμους νέους κατά ΕΣΟ και η Εκκλησία κόπτεται για την υπογεννητικότητα.

Και αναρωτιέται κανείς οι ΕΑΜίτες, οι ΕΛΑΣίτες και οι κομμουνιστές ήταν «πουλημένοι», πράκτορες της Μόσχας και ενεργούσαν για λογαριασμό της; Σε μια εποχή όταν η συνείδηση της ανθρωπότητας, ζητούσε να θεμελιώσει αν όχι μια αληθινή συμφιλίωση των λαών, πάντως μια στοιχειώδη συνύπαρξη τους με την καθολική κατάφαση του δικαίου λαών και ατόμων, το «επίσημο» ελληνικό κράτος γιατί δολοφονούσε το λαό «του» με τα ίδια του τα χέρια;

Κάποτε πρέπει να αποφασίσουμε να πούμε τα πράγματα με το όνομά τους. Να παραδεχθούμε όπως ακριβώς έγιναν ιστορικά τα γεγονότα. Να πούμε την αλήθεια στο λαό. Γιατί οδηγήθηκαν μετά την απελευθέρωση τα πράγματα στο σημείο να ξανά μαυροφορέσει η Ελλάδα. Δεν μας έφταναν οι νεκροί, οι τραυματίες και οι αγνοούμενοι του αλβανικου πολέμου. Του λιμού του χειμώνα του 1942, τις εκατόμβες και τα ολοκαυτώματα της τετράχρονης κατοχής. Τους νεκρούς, τους ανάπηρους και τους εξαφανισθέντες για τη χιλιάκριβη λευτεριά, έπρεπε να θέσουμε ξανά σε κίνηση τις κρεατομηχανές για να αλέσουμε και τα υπόλοιπα Νιάτα της Ελλάδας;

Να πούμε ποιος και πόσο φταίει η κάθε πλευρά, μα και τι έπρεπε να κάνουμε για αποφύγουμε αυτό το καινούριο μακελιό και δεν κάναμε. Να δεχθεί με θάρρος και παρησία η κάθε πλευρά και αγόγγυστα τις όποιες ευθύνες της αναλογούν.

Αν σαν ηγεσία και λαός πάρουμε τα πράγματα με τη σειρά, τα ίδια τα γεγονότα θα μας οδηγήσουν στο πως ακριβώς ιστορικά αυτά εξελίχθηκαν. Ετσι μια πρώτη ιστορική αλήθεια θα είναι:

α) Η Ελληνική Εθνική Αντίσταση ηταν αναμφισβήτητα απ τις μαζικότερες, αν οχι η μαζικότερη. Αλλά ενώ ο απλός λαός ξεπέρασε, τον εαυτό του, δεν μπορούμε να πούμε πως η εκάστοτε καθιερωμένη ηγεσία, πολιτικό-στρατιωτική και πνευματική, αποδείχθηκε εξ' ίσου άξια αυτού του λαού και κυρίως του εαυτού της και ειδικά η κατοχικές και μετά κατοχικές. Και ότι από τους κόλπους της ηγεσίας αυτής βγήκανε οι ποικιλώνυμοι συνεργάτες των κατακτητών. Ότι ένα μέρος αυτής της ηγεσίας απουσίασε ολοκληρωτικά απ τον εθνικό αγώνα. Ενα άλλο μέρος της καιροσκοπούσε, ή σχεδίεζε έναν αντιστασιακό αγώνα, ποιο πολύ για αντιπερισπασμό στο ΕΑΜ. Σε πραγματικό Αντιστασιακό αγώνα όμως δεν προχώρησαν.

β) Οπως όλες οι Αστικές κοινωνίες είναι ταξικές έτσι και η δική μας. Σαν ταξική η κοινωνία, ένας σε χοντρές γραμμές κοινωνικό-οικονομικό διαχωρισμός υπάρχει. Αυτό που λέμε κοινωνικό-οικονομική τάξη, που η ηγεσία της εξουσιάζει και αποφασίζει για τα πάντα. Από την άλλη πλευρά υπάρχει ο λαός, που και

αυτός έχει διαμορφώσει τη δική του ηγεσία. Και ότι ανάμεσα και στην ίδια στην άρχουσα τάξη λόγω του κοινωνικού-οικονομικού συστήματος υπάρχουν ποικίλες αντιθέσεις.

Βασική ταξική κοινωνική αντίθεση, είναι η αντίθεση ανάμεσα στον κοινωνικά παραγόμενο πλούτο και την ατομική ιδιοποίηση, αυτού του κοινωνικά παραγόμενου πλούτου. Η ομάδα που ιδιοποιείται ατομικά το μεγαλύτερο μέρος του κοινωνικά παραγόμενο πλούτο ελέγχει και την εξουσία. Το ίδιο ισχύει και για την ιδιοποίηση των φυσικών αγαθών. Εκτός απ αυτήν την αντίθεση υπάρχει και αντίθεση ανάμεσα στην ίδια την αστική τάξη, για το μέγεθος του μεριδίου που θα αποσπάσει το κάθε κομμάτι της απ αυτόν τον κοινωνικά παραγόμενο και φυσικό πλούτο.

Ενα μεγάλο μέρος της μεγαλοαστικής τάξης, οι μεγαλέμποροι, οι εισαγωγείς, οι μεγαλοβιομήχανοι κλπ τάχθηκαν με τους κατακτητές. Και οχι μόνο τάχθηκαν, αλλά και τους βοήθησαν στην καταλήστεψη της εθνικής οικονομίας και του εισοδήματος του λαού με τον ποικιλόμορφο μαυρά αγορητισμό, οδηγώντας το λαό στην πείνα και το θάνατο θησαυρίζοντας παράνομα και εγκληματικά οι ίδιοι και οι κατακτητές απ την αρπαγή του εθνικού μας υλικού και πνευματικού πλούτου.

Οσοι Αντιστασιακοί του Νομού μας, που ζουν ακόμα στη Βέροια, τη Νάουσα, την Αλεξάνδρεια και τα χωριά κατά μήκος της σιδηροδρομικής γραμμής, θα θυμούνται, τα βαριά φορτωμένα και σε τεράστιο μέγεθος τρένα, με σφραγισμένα τα βαγόνια που καθημερινά περνούσαν αγκομαχώντας απ το βαρύ φορτίο απ τους σταθμούς αυτούς χωρίς να κάνουν στάση, με προορισμό τη Γερμανία. Εκείνοι δε που έσκαζαν απ το κακό τους ηταν οι οργανωμένοι υπάλληλοι του ΟΣΕ και ειδικά οι οργανωμένοι Σταθμάρχες, που ενώ γνώριζαν τον προορισμό αυτών των εξπρές τρένων, χωρίς να μπορούν τίποτε άλλο να κάνουν απ το να καταγράφουν. Βέβαια αργότερα πολλά απ αυτά δεν έφταναν στον προορισμό τους.

γ) Πολλοί Ελληνες πολύ πριν απ την κατοχή, οχι μόνο ήθελαν αλλα και φρόντισαν να επιβληθεί η δικτατορία στη χώρα της 4ης Αυγούστου του 1936.

δ) Το ίδιο πολλοί Ελληνες, οχι μόνο τάχθηκαν με τον άξονα αλλά ήθελαν και βοήθησαν-αγωνίστηκαν να επικρατήσει ο άξονας στην Ευρώπη και τη χώρα μας η «Νέα τάξη». Και όταν κατακτήθηκε η χώρα απ τον άξονα, συνεργάστηκαν μαζί του σε όλα τα επίπεδα, και για να την επιβάλουν διέπραξαν πολλά και τρομερά εγκλήματα εις βάρος του λαού και της χώρας. Παραβλέποντας τον κίνδυνο να μετατραπεί η χώρα σε επαρχία του Γ! Ράϊχ.

Μα και όταν τους ζητήθηκε να ηγεθούν του Αντιστασιακού αγώνα, οι εκπρόσωποι των αστικών κομμάτων, οχι μόνο αρνήθηκαν την ανάγκη να προβληθεί-συγκροτηθεί Εθνική Αντίσταση, οχι μόνο δεν δέχθηκαν να συμμετάσχουν, αλλά χωρίς αιδώ υποστήριξαν οτι δεν πρέπει να οργανωθεί. Πολύ περισσότερο να προβληθεί Αντίσταση με δυο επιχειρήματα: α) Να

περιμένουμε την απελευθέρωση της χώρας απ τα συμμαχικά στρατεύματα και β) Εμείς πολεμήσαμε τώρα ας πολεμήσουν άλλοι. Αρκετά θυσιαστήκαμε!!!

ε) Πολλοί Ελληνες πριν καταληφθεί η χώρα έφυγαν απ την Ελλάδα για να σωθούν και σε συνέχεια με τις ευλογίες μια άλλης χώρας της-Αγγλίας-άρχισαν να παίζουν το ρόλο της Ελληνικής «κυβέρνησης» ξεχνώντας οτι η χώρα είχε κατακτηθεί απ τους Γερμανούς και οτι οι Γερμανοί, προκειμένου να ικανοποιήσουν τις εδαφικές βλέψεις των συμμάχων τους, είχαν διαμελίσει τη χώρα σε τρεις ζώνες. Ξεχνώντας ακόμα, οτι είχε επιβληθεί δικτατορία και οτι αυτοί που παράσταιναν την κυβέρνηση, δεν ηταν παρά η ίδια η δικτατορία ή αν δεν ηταν η ίδια στο σύνολο ηταν τα κατάλοιπα της δικτατορίας. Και ηταν κατάλοιπα, γιατί εκλογές προκειμένου να εκλεγεί κυβέρνηση, που να εκπροσωπεί το λαό και τη χώρα δεν είχαν ξαναγίνει απ την 9 Ιουνίου του 1935 και αυτή είχε καταργηθεί απ το Βασιλιά και τον Μεταξά την 4η Αυγούστου το 1936.

Αρα αυτοί, που έφυγαν δεν ηταν η κυβέρνηση της Ελλάδας αλλά η κλίκα της 4ης Αυγούστου. Μανιαδάκης κ ΣΙΑ. Εκεί συτιζόμενοι με το χρυσό που συναποκόμισαν μαζί τους, οχι μόνο το έπαιζαν «κυβέρνηση» αλλά και έκαναν την υποδομή, ώστε όταν επανέλθουν στην Ελλάδα για να συνεχίσουν να κυβερνούν όπως πριν από τον Αλβανικό Πόλεμο, σαν να μην συναίβει στο μέταξύ τίποτε.

Στην Ελλάδα το σώμα των αξιωματικών σε σχέση με αυτών των Ευρωπαϊκων χωρών έχει λαϊκό-κοινωνική προέλευση. Στη χώρα μας δεν υπήρχε αριστοκρατική παράδοση ανάλογη με αυτή που υπήρχε στα Ευρωπαϊκά κράτη. Δεν υπήρχαν οι αριστοκρατικές κάστες. Πρίγγιπες, Βαρώνοι και Κόμιτες Βέβαια, υπήρχαν τα τζάκια και στο βαθμό, που μπορούσαν τοποθετούσαν τους γόνους τους στις θέσεις κλειδιά και διαμόρφωναν την επιτηρίδα της ιεραρχίας στο στράτευμα. Ο κύριος όγκος όμως των βαθμοφόρων και ειδικά στους κατώτερους βαθμούς είχαν και έχουν λαΪκό-κοινωνική προέλευση.

Οπως ηταν φυσικό, ο μακρόχρονος επαναστατικός πόλεμος και η προσπάθεια απελευθέρωσης των αλύτρωτων περιοχών έδωσε-επέτρεψε στο στρατό και ειδικά το σώμα των αξιωματικών, να γίνε προοδευτικά και γρήγορα δίπλα στη μοναρχία και το κοινοβούλιο, ένας απ τους βασικούς μηχανισμούς της κοινωνίας και πόλος, με δικές του αξίες, δικές του δομές, τρόπο σκέψης και ξεχωριστό πόλο εξουσίας.

Ο στρατός από μια εποχή και έπειτα, μπορούσε πλέον να συμπεριλάβει το σύνολο των Ελλήνων, που βρίσκονταν στην κατάλληλη ηλιακή και φυσική κατάσταση να βρεθούν για ένα μεγάλο χρονικό διάστημα υπό την δική τους εξουσία. Οπως η παιδεία διαπαιδαγωγεί-παράγει-και διαμορφώνει τους αντίστοιχους σε αριθμό και κατάλληλους σε ποιότητα ανθρώπους που χρειάζονται να επανδρώσουν τους κρατικούς και κοινωνικό-οικονομικούς μηχανισμούς. Ετσι και Πολιτεία δια μέσω της η ηγεσία του στρατού, κατά τη διάρκεια της ειρήνης στρατολογεί το σύνολο των αρένων Ελλήνων, τους

πειθαρχεί, τους οργανώνει, τους εκπαιδεύει και στο βαθμό που είναι δυνατόν τους ομογνωμοποιεί ύστερα από μακρόχρονη θητεία, και τους επιστρέφει στην πολιτική ζωή σαν «εφέδρους» και που εν δυνάμει πλέον, ανήκουν στην μάχιμη δύναμη του κράτους.

Με την κατάκτηση της χώρας το σώμα των αξιωματικών, έχασε τη συνοχή που είχε. Στη διάσπαση της συνοχής μεγάλο ρόλο έπαιξε και η διχοτόμηση ή μάλλον η τριχοτόμηση του σώματος των αξιωματικών: Ενα μέρος έφυγε με την «κυβέρνηση» στο Κάϊρο και τέθηκε υπό την αιγίδα των Αγγλων, ένα άλλο υπό την αιγίδα των Γερμανών και ένα άλλο πήγε στο βουνό.

Η γρήγορη ανάπτυξη του ΕΑΜικού Αντιστασιακού κινήματος, με το ισχυρότατο κοινωνικό και πολιτικό πρόσωπο από τη μια και η αγγλική «κηδεμονία» πάνω σε ολόκληρο το αντι-ΕΑΜικό: Δεξιά παράταξη κλπ από την άλλη, περιόρισαν τη δυνατότητα ελιγμών τόσο των παλιών κομμάτων και πολιτευτών άλλο τόσο και των αξιωματικών. Το γεγονός αυτό εκτός του οτι οδήγησε το σώμα των αξιωματικών σε διάσπαση και τον παραμερισμό, με αποτέλεσμα στα κατοχικά χρόνια, ο ιεραρχικά δομημένος και με σημαντικές δυνατότητες οργανωτικός ιστός του σώματος των αξιωματικών, ενώ μπορούσε να παίξει τεράστιο ρόλο στην απελευθέρωση της χώρας, έπαιξε πολύ μικρότερο ρόλο-και στο στρατιωτικό επίπεδο-ακόμα και απ τον αντίστοιχο οργανωτικό Ιστό του ΕΑΜικού κινήματος.

Και όταν προς το τέλος της κατοχής η ιλιγγιώδη ανάπτυξη του ΕΑΜ γίνεται πλέον ανεξέλεγκτη, ένα μεγάλο μέρος των αξιωματικών εγκαταλείπει τους επισιτισμούς και τις επιτροπές διανομής... Οπου τους είχαν τοποθετήσει και τους έλεγχαν οι Γερμανοί. Και ερώτημα, το μέγα ερώτημα που μπαίνει όσον αφορά το ρόλο που έπαιξαν οι αξιωματικοί, είναι ενώ ηταν με την ιδιότητα του υπαλλήλου και ελέγχονταν απ τους Γερμανούς ποιοί κατάγγειλαν τη εργασιακή σύμβαση οι αξιωματικοί ή οι Γερμανού;

Δεν το μάθαμε ακόμη εκτός, του οτι τους κάλεσε ο Τσώρτσι, ή υπήρξε και στην περίπτωση αυτή έγινε κάποια ιδιόμορφη συμφωνία ανάμεσα στον Τσώρτσιλ και τον Φύρερ; Μεγάλες δυνάμεις είναι αυτές ο πόλεμος πόλεμος και η ανταλλαγή απόψεων και κρυφές συμφωνίες-συμφωνίες όπως αυτή που μάθαμε Μια συμφωνία που δεν περιοριζόταν σε ένα ή δυο συγκεκριμένα θέματα: όπως η αναίμακτη αναχώρηση των Γερμανών από την Ελλάδα με αντάλλαγμα να μην δώσουν οι Γερμανοί την Αθήνα και τη Θεσσαλονίκη στον ΕΛΑΣ

Πάντως από μια εποχή και μετά, δεν θυμάμαι τον ακριβή χρόνο, το Μπί Μπί Σί καθημερινά σχεδόν καλούσε τους Αξιωματικούς να ενταχθούν-στρατευθούν στην υπόθεση της προάσπισης της προπολεμικής «τάξης πραγμάτων», με κύριο στόχο να περιορίσουν την παραπέρα άνοδο της της Αντίστασης.

Αλλο ένα ερώτημα είναι αν και πόσο βοήθησαν οι Γερμανοί στο να προωθηθούν οι αξιωματικοί προς το Κάϊρο, τον Ζέρβα και τους εθνοϊσμούς. Ανεξάρτητα με το πως έγινε το πρόβλημα είναι πως όσοι δεν έφυγαν στο βουνό και το Κάϊρο, με υπόδειξη του Τσιώρτσιλ στελέχωσαν τα Τάγματα Ασφαλείας και

όλους τους αντί-ΕΑΜικούς εθνοϊσμούς. Το ίδιο έγινε στη Μέση Ανατολή. Αφού έγινε η αντίστοιχη εκκαθάριση και το κλείσιμο στο στρατόπεδο των δημοκρατικά σκεπτόμενων αξιωματικών και οπλιτών, ο σκληρός πυρήνας των ακροδεξιών αξιωματικών δημιούργησαν, πάντα με την υπόδειξη του μεγάλου Τσιώρτσιλ τον ΙΔΕΑ.

Στη διάρκεια του εμφυλίου ο ενιαίος ιστός του σώματος των αξιωματικών διασπάστηκε λόγω του διαφορετικού τρόπου και χώρο δράσης της κάθε μια ομάδας των αξιωματικών, Μέση Ανατολή, Εθνική Αντίσταση, Τάγματα Ασφαλείας και Εθνοϊσμοί. Με την επικράτηση των ακροδεξιών αξιωματικών του Βεντήρη και του ΙΔΕΑ, η διάσπαση αυτή εκτός του οτι παγιώθηκε έβαλε και τη σφραγίδα της στις μεταπολεμικές εξελίξεις στη χώρα. Με το αιτιολογικό οτι αυτοί και μόνο αυτοί οι του ΙΔΕΑ, προάσπισαν το εθνικό στρατόπεδο και το έσωσαν απ τον κομμουνιστικό κίνδυνο, θεωρούσαν τον εαυτό τους τον βασικό και κύριο δικαιούχο του μεταπολεμικού πολιτικού συστήματος της χώρας και σε κάθε περίπτωση, εγγυητές της πολιτικής και κοινωνικής σταθερότητας.

Δυστυχώς, ο βασικός κορμός της ίδρυσης και δράσης αυτού ακροδεξιού επιστεγάσματος, οφείλονταν και ανήκε κατά κύριο λόγω στους απόστρατους του 1935, που η ακροδεξιά και το παλάτι προκειμένου να διαμορφωσούν τις συνθήκες της δικτατορίας είχε αποτάξει, εξορίσει και αποβάλει για πολλά χρόνια απ τα στρατιωτικά και πολιτικά πράγματα της χώρας. Και το ερώτημα που μπαίνει είναι: γιατί οι διωγμένοι και οι εξόριστοι αξιωματικοί, οχι μόνο ανάνηψαν αλλα και πρωτοστάτησαν στη δημιουργία αυτού του ακροδεξιού κατεστημένου που τον Μάρτη του 1935 συγκρούστηκε μαζί του; Τι ακριβώς μεσολάβησε τότε και οδηγήθηκε και σε πολεμική σύγκρουση ακόμα το σώμα των αξιωματικών; Η μήπως κατάλαβαν οτι η σύγκρουση αυτή περιείχε κάποιο δόλο; Και το βασικότερο ερώτημα;

Γιατί όντας δημοκρατικών φρονημάτων οι διωχθέντες αξιωματικοί, προτίμησαν να συγκροτήσουν αυτοί αυτό το ακροδεξιό κατεστημένο που τόσες πληγές προκάλεσε στο σώμα της Ελλάδας και δεν πρωτοστάτησαν στη δημιουργία Εθνικής Αντίστασης υπό την δική τους ηγεσία ή γιατί προτίμησαν τη συνεργασία με τους κατακτητές και δεν προτίμησαν την Εθνική Αντίσταση, που τόση ανάγκη τους είχε;

ζ) Και το ποιο τραγικό είναι οτι ενώ η Ελλάδα, κατακρεουργούνταν και μοιράζονταν σε ζώνες, το κομμάτι του στρατού που πήραν μαζί τους, μα και όσοι αξιωματικοί ή και πολίτες πήγαν στην Μέση Ανατολή προκειμένου να το μετατρέψουν σε πειθήνιο όργανό τους κακομεταχειρίστηκαν. Με ιδεολογικό και οργανωτικό ηγέτη τον αντιστράτηγο Κωσταντίνο Βεντήρη, συγκρότησαν τον ΙΔΕΑ (Ιερός Δεσμός Ελλήνων Αξιωματικών), μια οργάνωση που εξόντωσε ο,τι δημοκρατικό σε αξιωματικούς και οπλίτες βρίσκονταν στη Μέση Ανατολή και έβαλε οπωσδήποτε σφράγισε την πολιτική ζωή της χώρας απ την συγκρότησή του μέχρι τον Ιούλιο του 1974.

Ιδεολογικό περιεχόμενο του ΙΔΕΑ, η ανασύσταση της ξεχασμένης έννοιας της μεγάλης ιδέας «Μεγάλης Ελλάδας» και διεκδικήσεις εδαφών απ τις γειτονικές χώρες κυρίως την Αλβανία και τη Βουλγαρία, εξ ού και τα συνθήματα «Σόφια Μόσχα κλπ...» και η πρόταση της Βασίλισσας Φρειδερίκης προς τον Αμερικανό στρατηγό Μάρσαλ «να αρχίσουν τον τρίτο παγκόσμιο πόλεμο απ την Ελλάδα». Εκαναν εκτεταμένες εκκαθαρίσεις στο στρατό με βάση τα φρονήματα. Εβάλαν στις θέσεις κλειδιά τον ΙΔΕΑ. Ετσι οσων Αξιωματικών και στρατιωτών τα φρονήματα δεν ηταν σύμφωνα με αυτά του ΙΔΕΑ και τη θέση που έπαιρναν σε σχέση με την κατάσταση που επικρατούσε στην Ελλάδα, τους παρέδωσαν στον Τσιώρτσιλ, ο οποίος τους κλείσει στα σύρματα και αργότερα όταν ζήτησαν να σταλούν στην Ελλάδα να πολεμήσουν στους κατακτητές, ένα μεγάλο μέρος τους άλεσαν με τα πολυβόλα.

Στον 21ο αιώνα που σε λίγο, θα μπούμε στην τελευταία 10ετία λόγω των πολέμων, τοπικών-λυτρωτικών, παγκόσμιων, των στρατιωτικών Νόμων, στρατιωτικών κινημάτων, δικτατοριών και ειδικά στη χώρα μας ο στρατός, εκτός του οτι αυξήθηκε αριθμητικά, μπήκε δυναμικά στην πολιτική. Το σώμα των αξιωματικών παρά τη λαϊκή καταγωγή οχι μόνο διαμορφώθηκε καθεστωτικά, αλλά μεταβλήθηκε και σε εγγυητή των καθεστώτων, της κάθε φορά επικρατούσης κατάστασης, της κοινωνικής ειρήνης, έτσι όπως αυτή εκφράζονταν εις βάρος του λαού. Ενας άλλος πόλος που συνέβαλε στην τέτοια διαμόρφωση του στρατού ηταν η μοναρχία, η οποία ρύθμιζε και την όποια βαθμολογική εξέλιξη του σώματος των αξιωματικών.

Η μοναρχία όντας ξενόφερτη, άσχετη και ξεκομμένη απ τον λαό προκειμένου να προσεταιριστεί έδωσε στρατιωτικά αξιώματα σε αγωνιστές του 21 ή και στα παιδιά τους. Για πολλά χρόνια τον 19ο αιώνα ο συνδεδεμένος με τα θρόνο στρατιωτικός μηχανισμός παρέμεινε μια δύναμη στο παρασκήνιο, χωρίς αυτόνομο πολιτικό ρόλο. Εν όψη όμως των επερχόμενων πολέμων το 1909 δημιουργείται ο στρατιωτικός Σύνδεσμος και έκτοτε ο στρατός και ειδικά το σώμα των αξιωματικών άρχισε να νοιώθει οτι αποτελεί δύναμη παρέμβασης ή και σαν εγγυητής έστω- στην πολιτική ζωή τους τόπου.

Με βάση τα προνόμια αυτά το παλάτι, καθόριζε πλέον ουσιαστικά τη δημιουργία των υψηλών βαθμιδών του στρατεύματος. Με τον τρόπο αυτό και με βάση την βαθμολογική εξέλιξη ο σύγχρονος στρατός, έγινε οχι μόνο εξάρτημα, της άρχουσας τάξης και του παλατιού, αλλα και βασικό στοιχείο της πολιτικής. Το σώμα των αξιωματικών μετατράπηκε σε ένα είδος ιδιόμορφων πολιτικών, κριτή και εγγυητή ταυτόχρονα της κοινωνικής λειτουργίας του σύγχρονου κράτους και κυρίως του υπάρχοντος συστήματος.

Οταν οι πόλεμοι τελείωσαν, το πολιτικό και κοινωνικό σκηνικό σε πολύ λίγα θύμιζε τα προπολεμικά χρόνια και πράγματα. Από τα ίδια τα πράγματα το σώμα των αξιωματικών που ηταν το ποιο συγκροτημένο, μαζικό και λειτουργικό τμήμα της κρατικής μηχανής και στη διάρκεια των πολέμων είχε παίξει βασικό ρόλο στη

διαχείριση εκτός απ τον πόλεμο αυτόν καθ' αυτόν, διοικητικούς και διπλωματικούς ακόμα.

Ειδικά μετά την Μικρασιατική καταστροφή που οδήγησε στον διχασμό και τη σύγκρουση Λαϊκών και Φιλελευθέρων, βασιλικών και Βενεζελικών, κρίθηκε με την άμεση και την απευθείας ανάμιξη του στρατού στο πολιτικό προσκήνιο. Η αυλαία του Βενιζελισμού και της κατ'επίφαση δημοκρατίας έκλεισε με πολεμικό σχεδόν τρόπο, όταν απέτυχε το πραξικόπημα-εξέγερση και συγκρούσεις του βενιζελικού τμήματος στο στράτευμα. Στο σημείο αυτό υπάρχει το ερώτημα: για ποιόν ακριβώς λόγω έγινε αυτό το κίνημα-πραξικόπημα; Και ποιους συγκεκριμένους σκοπούς εξυπηρέτησε;

Και υπάρχει αυτό το ερώτημα γιατί ακολούθησε η σκληρή καταστολή, με ελάχιστες εκτελέσεις (Βολανή κλπ) και πολλές, μα πάρα πολλές αποτάξεις. Αποτάξεις αδικαιολόγητες για αυτήν την έκταση κίνημα-εξέγερση και σε τέτοιο βάθος αποτάξεις, που μόνο κάποιοι συγκεκριμένοι λόγοι θα δικαιολογούσαν όπως και το ίδιο το κίνημα-εξέγερση. Το κίνημα-εξέγερση τον Μάρτη του 1935 , πρόσφερε την ευκαιρία να μην υπάρχει πλέον κάποιος δημοκράτης στο φρόνημα αξιωματικός στο στράτευμα. Φαίνεται πως εκτός απ τη συντριβή της ραχοκοκαλιάς του ΚΚΕ, αυτό το ξεκαθάρισμα και στο σώμα των Αξιωματικών ηταν κάτι πολύ απαραίτητο για τον Βασιλιά και τον Μεταξά, για να γίνει πλέον περίπατος η επιβολή της δικτατορία το βράδυ της 3ης προς τις 4 Αυγούστου το 1936.

Και το ακόμα ποιο τραγικό είναι οτι αυτός ακριβώς ο μηχανισμός του ΙΔΕΑ, μετά την απελευθέρωση τοποθετήθηκε στις θέσεις κλειδιά στο στρατό, τα σώματα ασφαλείας και τον κρατικό μηχανισμό. Και έχοντας υπό τον έλεγχό τους το σχέδιο «Προμηθέας», όταν τους δόθηκε η ευκαιρία ηταν αυτοί του ΙΔΕΑ, που επέβαλαν τη στρατοκρατική δικτατορία της 21ης Απριλίου 1967, και το λαό στο γύψο για 7 χρόνια. Και το ακόμα ποιο τραγικό είναι ότι η δικτατορία έγινε στο όνομα της υπεράσπισης των εθνικών θεμάτων: έριξαν τον Μακάριο, μας οδήγησαν σε πόλεμο με την Τουρκία και διχοτόμησαν την Κύπρο.

στ) Οσοι έμειναν σαν τοποτηρητές στη χώρα α) έθεσαν στην διάθεση του άξονα αύθανδρο τον κρατικό μηχανισμό και το παρακράτος στη διάθεση των κατακτητών. Συγκρότησαν εκτεταμένους μηχανισμούς χαφιέδων και καταδοτών-κουκουλοφόρων, έτσι ώστε να είναι σε θέση να κάνουν πράξη τις τρεις καθοριστικής σημασίας εντολές και τρόπο δράσης για την κατοχική και μετά κατοχική περίοδο που τους άφησαν οι πάτρωνές τους: β) Να παραδώσουν τους κρατούμενους κομμουνιστές στην Γκεστάπο .γ) Να επαγρυπνούν για μην υπάρξει οποιασδήποτε μορφής αντίσταση κατά των κατακτητών και δ) Σε περίπτωση που οργανωθεί Αντίσταση, να την καταπολεμηθεί με όλα τα μέσα και απ τις θέσεις κλειδιά που κατείχαν να βοηθήσουν. Γι' αυτό και όταν άρχισε να οργανώνεται Αντίσταση, προκειμένου να την πολεμήσουν συγκρότησαν και εξόπλισαν με γερμανικά όπλα τους Παπαδόγκωνες, Μπουραντάδες, Δάγκουλάδες, Σούμπερ, Πούλιδες Παπαδόπουλους στο Κιλκίς, Μιχάλ Αγά, Κιτσά

Μπατζάκ, Τσαούς Αντών, Τσολιάδες ΥΔΕ, ΠΑΟ κλπ με αποκορύφωμα τα «τάγματα ασφαλείας» του Ράλλη. Επικεφαλής όλων αυτών των εθνοϊσμών ηταν Ελληνες αξιωματικοί.

Ο κόσμος των συνεργατών, των απόντων, των καιροσκόπων και των μαυραγοριτών. Ο κόσμος των κιοτήδων και του εαυτούλη. Ο κόσμος που μετέτρεψε σε χρυσάφι τη δυστυχία και το θάνατο, για να καλύψει την αναξιότητά του εμφανίστηκε οχι μόνο κατήγορος, αλλα συμπαρατασόμενος με την ένοπλη αγγλική επέμβαση το Δεκέμβρη του 44. Δολοφόνησε και την προοπτική και τις προϋποθέσεις, που η εποποιϊα της Εθνικής Αντίστασης, είχε δημιουργήσει να αναγεννηθεί μια Ελλάδα, που να ανήκει στους Ελληνες.

Ειναι αλήθεια πως τώρα, καθώς η απήχηση των κατηγοριών ενάντια στους ανθρώπους της Αντίστασης περιορίζεται, μειώνεται συνεχώς ο κύκλος εκείνων που επιμένουν σε αυτές τις απόψεις.

Και θα περιοριστεί γιατί οι κομμουνιστές, ηταν ένα κόμμα υπεύθυνων ανθρώπων, που αναζητούσαν μεθοδικά από κοινού το δρόμο, που θα οδηγούσε σε ένα νέο ξεκίνημα τον παραλημένο από το φόβο και την εγκατάληψη κόσμο. Να κατανικηθούν τα συνθήματα της αδυναμίας για δράση και της ηττοπάθειας. Σε αντιπαράθεση με τους ηττοπαθείς, έθεσαν θεμελειώδη ερωτήματα, απαρίθμησαν αιτήματα και κατάνεμαν καθήκοντα και ευθύνες.

Οταν γραφτεί η ιστορία της αλήθειας, θα αποδείξει πως έτσι ή κάπως έτσι, λειτούργησε η οικονομικό-πολιτική εξουσία και η ηγεσία της χώρας. Χωρίς αυτό να σημαίνει οτι δεν υπήρχαν και πολλές φωτεινές εξαιρέσεις, τόσο ανάμεσα στους αστούς, μεγαλοαστούς, το στρατό, τη δικαιοσύνη και τον Κλήρο ακόμα.

Σε αντίθεση με την άρχουσα τάξη, ο λαός στην κρίσιμη για τη χώρα και το Εθνος κατάσταση, όταν στις 28/10/1940, ο φασισμός του Μουσουλίνι, θέλησε να υποτάξει την πατρίδα μας, παρά τον εσωτερικό φασισμό, ο Ματαξάς σαν εγκάθεκτος Πρωθυπουργός των Αγγλων, απάντησε στον Ιταλό πρέσβη, που του επέδωσε το τηλεσίγραφο επί λέξη και μάλιστα στα Γαλλικά:«έχουμε πόλεμο;». Την ίδια μέρα λαός και στρατός σαν ένας άνθρωπος βροντοφώναξαν το ένδοξο ΟΧΙ, και με το όπλο στο χέρι, με θυσίες και αίμα, τον πέταξαν έξω απ τα όρια της χώρας. Τον καθήλωσαν στα βουνά της Αλβανίας και αν τον άφηναν θα τον είχαν πετάξει στη θάλασσα. Και όταν στις 6/4/1941 ο χίτλερ επιτέθηκε στα οχυρά της Μακεδονίας, στρατός και Αξιωματικοί, με αφάνταστο ψυχικό σθένος και αδάμαστη θέληση, αντέταξαν το δικό τους ΟΧΙ, στις πρωτοφανείς για την ανθρωπότητα επιθέσεις, υπερασπιζόμενοι τα οχυρά και υποχρέωσαν τους νέους επίδοξους κατακτητές, οχι μόνο να υποστούν μεγάλες απώλειες, αλλά και να αναγνωρίσουν οτι, απ την αρχή του πολέμου πρώτη φορά συνάντησαν τέτοια ηρωϊκή αντίσταση.

Το ίδιο έκανε και τον Μάη του 1941, όταν επεκτάθηκε στην Κρήτη να την καταλάβει. Και στην Κρήτη λαός και στρατός, με αφάνταστες θυσίες τον καθήλωσαν για ένα περίπου μήνα και του έφθειραν τις ποιο πολύτιμες δυνάμεις.

Και όταν ύστερα από ένα μακρόχρονο και αιματηρό αγώνα κατόρθωσαν τελικά να καταλάβουν την ηπειρωτική Ελλάδα και ύψωσαν την βάστικα, το σύμβολο της«νίκης» του άξονα στον Ιερό βράχο της Ακρόπολης, χωρίς στο μεταξύ να έχουν καταλάβει και τη Νησιώτικη Ελλάδα και ειδικά την Κρήτη.

Η κατάληψη ολόκληρης της Ελλάδας ολοκληρώθηκε στις 30 προς 31 του Μάη. Την ώρα που ο επικεφαλής των γερμανικών δυνάμεων στην Κρήτη τηλεφωνούσε στον Χίτλερ, οτι με την κατάληψη και της Κρήτης ολοκληρώθηκε η κατάληψη της Ελλάδας. Την ίδια ακριβώς ώρα δυο αξιοθαύμαστοι λεβέντες: με κίνδυνο της ζωής τους, κατέβαζαν τη σβάστικα απ την Ακρόπολη. Η πράξη αυτή στην συγκεκριμένη ημερομηνία 30 προς 31 Μαϊου, που ολοκληρώνονταν η κατάληψη της Ελλάδας απ τους Γερμανούς, σήμαινε την έναρξη της Ελληνικής Εθνικής Αντίστασης, ενώ παράλληλα η πράξη αυτή έδινε και στους σκλαβωμένους λαούς της Ευρώπης το σύνθημα της Αντίστασης.

Μα και στην ακόμα πιο κρίσιμη για το λαό και το έθνος τριπλή φασιστική κατοχή 1941-44, όταν όλα τα έσκιαζε η φοβέρα και τα πλάκωνε η σκλαβιά. Οταν η φασιστική νύχτα απλώθηκε σε ολόκληρη τη χώρα και η μπότα των ούνων συνέθλιβε το ματωμένο κορμί της Ελλάδας και οι Ούνοι έβαλαν μπροστά στο λαό μας το δίλλημα: ή πλήρης σωματική και ψυχική υποταγή και συμμετοχή στην υλοποίηση των μεγαλόπνοων σχεδίων της «Νέας τάξη» πραγμάτων ή την φυσική εξόντωση. Σαν απάντηση ο λαός με πρωτοβουλία των κομμουνιστών, Σοσιαλιστών και Πατριωτών, που αφουγκράστηκαν την φωνή και τη θέληση του Εθνους συγκρότησαν στις Εθνικό-Απελευθερωτικες οργανώσει: ΕΑΜ, ΕΛΑΣ-ΕΛΑΝ, ΕΠΟΝ, Ε,Α, ΕΔΕΣ, ΕΣΠΟ και πολλές άλλες ομαδικές ή και ατομικές οργανώσεις και βροντοφώναξε το πιο βροντερό ΟΧΙ στον κατακτητή. Χωρίς να σκεφτούν τις αφάνταστες θυσίες, το αίμα και τα ολοκαυτώματα, που θα απαιτούσε μια τέτοια απόφαση.

Η απόφαση αυτή ήταν Ισάξια με αυτήν του 1821, σε ηρωϊσμούς αυταπάρνηση και αυτοθυσία για να υλοποιηθούν οι πόθοι του λαού και οδήγησαν τη θέλησή του στην οργάνωση της Εθνικής Αντίστασης και σε συνέχεια, να ενταχθεί η Αντίσταση στο πλευρό των μεγάλων συμμάχων. Δημιούργησαν όλες εκείνες τις προϋποθέσεις που απαιτούνταν για την απελευθέρωση της πατρίδας και τη νίκη των συμμάχων κατά του άξονα.

Αυτοί λοιπόν, που επέβαλαν τον Αύγουστο του 1936 τη δικτατορία, που στέρησαν τη λίγη χαρά που είχαν αφήσει στο λαό και βασάνισαν ένα μεγάλο ποσοστό του λαό, που εγκατάλυιψαν λαό και χώρα, όταν διέτρεχε ακόμα και υπαρξιακό κίνδυνο, που συνεργάστηκαν και πρόδωσαν ό,τι Ιερά και Οσια είχαμε σαν λαός και χώρα. Που βοήθησαν τους κατακτητές να αρπάξουν τον όποιο υλικό και πνευματικό πλούτο παρήγαγε ο λαός απ το 21 και μετά. Αυτοί που οχι μόνο πίστευαν και ήθελαν αλλα και αγωνίστηκαν-πολέμησαν για τη νίκη του άξονα, όταν η πλάστιγγα του πολέμου έκλινε υπέρ των συμμάχων, ως δια μαγείας αλλαξοπίστησαν.

Εγιναν βασιλικότεροι του βασιλέως. Από πολέμιοι του συμμαχικού αγώνα έγιναν υπέρ-σύμμαχοι και για να γίνουν αποδεκτοί πούλησαν την ψυχή τους στο διάβολο. Δεν σκέφθηκαν ούτε την Ελλάδα, ούτε τον λαό, πολύ περισσότερο δεν σκέφθηκαν να αξιοποιηθεί εθνικά ο τετράχρονος αντιφασιστικός αγώνας του λαού μας. Τους αρκούσε η εξουσία.

Μα για ποιόν λόγω να θυμηθούν Ελλάδα, λαό και αγώνες. Αφού τους αγώνες τις θυσίες και ας μην το αναγνωρίζουν τις έκανε ο λαός. Αυτοί τον πολέμησαν, τον βασάνισαν και τον δολοφόνησαν. Αυτόν τον υπέρ πάντων αγώνα που έκανε ο λαός, ηταν τα ανταλλάγματα που έδωσαν για να συμμετάσχουν και οι συνεργαζόμενοι με τους κατακτητές στην μετά απελευθερωτική εξουσία. Προκειμένου να τους επαναφέρουν τα αγγλικά στρατεύματα στην εξουσία, δεν δίστασαν να επέτρεψουν στους Αγγλους να μετατρέψουν τη χώρα σε προτεκτοράτο και κυρίως, δεν έφεραν καμιά αντήρηση στο σχέδιο «ΜΑΝΝΑ» του Τσιώρτσιλ, που ήδη είχε κηρύξει με το σχέδο αυτό τον εμφύλιο πόλεμο στο λαό μας από το Αύγουστό του 1943 ακόμα. Στο λαό που τόλμησε χωρίς την δική του συγκατάθεση και έλεγχο να οργανώσει Αντίσταση.

Στις 9 Νοεμβρίου 1947 η αγγλική εφημερίδα, «Νταίηλυ Μίρορ» που υπερέβαινε τα 2.5 εκατομμύρια αναγνώστες, απαντώντας στο ερώτημα «Τι να κάνουμε εμείς οι Αγγλοι εκεί κάτω;» Και σαν απάντηση δίνει τη μαρτυρία ενός δεκανέα, του Στέφεν Χάρρυ Στάρ, ο οποίος αφηγήθηκε οτι τον Ιούνιο του 1947 στα Τρίκαλα που υπηρετούσε είδε:«Πλήθος και Ελληνας στρατιώτας, φέροντες αγγλικάς πολεμικάς στολάς και εφίππους ένοπλους που κρατούσαν κεφάλια κομμουνιστών, που φονεύθηκαν σε σύγκρουση με τον ελληνικό εθνικό στρατό. Σταμάτησαν το αυτοκίνητό τους και λοχίας Αλφρεντ Κίγκς πήρε φωτογραφίες. Εκείνο το πρωϊ εξετίθεντο σε κοινή θέα εννέα κεφαλαί, οκτώ ανδρών και ένα γυναικός. Δεν είμαστε κομμουνισταί-αφηγείται ο Αγγλος δεκανέας-αλλά γνωρίζαμε οτι ο Θεός μόνον μπορούσε να σε «βοηθήσει αν ήσουν γνωστός ως συμπαθών τους κομμουνιστάς». Η αστυνομία-προσθέτει-είναι παντοδύναμος και οι μέθοδοί της είναι χειρότερες και από τις μεθόδους της Γκεστάπο».

Βέβαια οι φωτογραφίες για να τις τραβήξει ο Αγγλος λοχίας θα ηταν συγκλονιστικές. Το ερώτημα είναι πώς φτάσαμε σε αυτό το σημείο; Να όμως που μια εγκύκλιος της Βασιλικής Χωροφυλακής, απαντά με σαφήνεια στο ερώτημα, για πως φτάσαμε δίνει την απάντηση σχετικά με θέμα: «Τα κομμένα κεφάλια», που ηταν η συνέχιση της ζώσας πλέον αντιγραφή της περιβόητης πτωματολογίας. Λέει λοιπόν, η εγκύκλιος:

«...Τα πτώματα δέον να ερευνόνται λεπτομερώς, της ερεύνης μη εγκαταλειπομένης, παρά μετά την αφαίρεσιν του οπλισμού και παντός στοιχείου ταυτότηττας των φονευθέντων. Ακολούθως αποκεφαλίζονται, αι δε κεφαλαί θα τοποθετούνται εντός σάκων και θα μεταφέρονται εις τας κατατόπους Υποδιοικλησεις δια να εκτεθούν εις κοινήν θέαν!!!»

Τρομοκρατικές και εγκληματικές πράξεις είχαμε πολλές και στην ύπαιθρο του Νομού Ημαθίας, στα κεφαλοχώρια, ακόμα και στις πόλεις του Νομού Βέροια και Νάουσα. Τα ονόματα αυτών που πρωτοστάτησαν και διαπράξανε αυτές τις αποτρόπαιες πράξεις δεν θα βοηθούσαν σε τίποτε. Αυτό είναι έργο των ιστορικών.

.Αυτού του είδους τα θεάματα, δυστυχώς είχαν την κακή τύχη να ζήσουν, οι κάτοικοι των πόλεων του Νομού μας, Βέροια και Νάουσα και σε πολλά χωριά και κεφαλοχώρια. Η Βέροια φιλοξένησε στα σκαλοπάτια του Δικαστικού Μεγάρου, αυτού του είδους τα θεάματα τους.., η Νάουσα το ίδιο στο στρατιωτικό Μουσείο τους...και η Μελίκη στην πλατεία τον... Μα και τα γύρο χωριά έζησαν παρόμοια θεάματα, λέγοντας στους οικείους: «Φέραμε το πτώμα του παιδιού σας. Πάρτε το. Θάψτε το...Και μη βγάλετε άχνα...». Ετσι γινόταν τότε. Γι' αυτό και είχε πέσει βουβαμάρα και δεν μαθαίναμε τίποτε. Για τα θέματα αυτά επικρατούσε νεκρική σιγή. Η φωνή και το δάκρυ είχαν συνέπειες... Η διαμαρτυρία ηταν ασυγχώρητη. Δεν έπρεπε να πάει κανείς στις κηδείες για να μη γίνει ντόρος.

Δεν είχαν το δικαίωμα να κλάψουν οι οικείοι τον νεκρό τους. Σε τέτοιο ανεξέλεγκτο βαθμό είχε φτάσει η βία στο Νομό Ημαθίας από το 518 τάγμα εθνοφυλακής και τα διάφορα αποσπάσματα όπως αυτό του κ Βαρδουλάκη; Ηταν τόση η πατριωτικά προσφορά αυτών των μονάδων, που οι εθνικόφρονες προκειμένου να εξάρουν την προσφορά, τους έβγαλαν και τραδούδια: Για την εθνοφυλακή το τραγούδι έλεγε«...Του δεκαοχτώ τα παιδιά εμπρός με...» και για τα αποσπάσματα της Χωροφυλακής «...Γειά Σου Βαρδουλάκη γειά σου, με τα τσίφτικα παιδιά σου...» και πολλά αλλα παρόμοια.

Οσο για βιοπραγίες, αυτές ηταν καθημερινό φαινόμενο και στο Νομό μας, με αποκορύφωμα την οργανωμένη επίθεση στις 28 Αυγούστου 1945, από την ίδια την ηγεσία των τραμπούκων κατά των ηγετών του ΕΑΜ, Μήτσου Παρταλίδη και Γιάννη Πασαλίδη, τον μετέπειτα Πρόεδρο της ΕΔΑ.

Η ηγεσία είχε κλήθηκε απ την εδώ ΕΑΜική οργάνωση και θα μιλούσε για την απαράδεκτη τρομοκρατία που επικρατούσε στο Νομό, με αποτέλεσμα να τραυματιστεί ο Γ. Πασαλίδης σοβαρά με πέτρα στο κεφάλι και στις 30 του ιδίου μηνός με τον ίδιο τρόπο τραυμάτισαν στην Κοζάνη τον Πρόεδρο του Εθνικού Συμβουλίου της ΠΕΕΑ, στρατηγό Νεόκοσμο Γρηγοριάδη.

Στην επίθεση αυτή και τον ξυλοδαρμό της ηγεσίας του ΕΑΜ, εκτός του ότι ηταν οργανωμένη απ το παρακράτος και την εδώ ηγεσία της δεξιάς, πήρε επίσημα μέρος και το ίδιο το κράτος με τα ένστολα όργανά του. Και οχι μόνο πήρε μέρος, αλλά έπαιξε και τον κυρίαρχο ρόλο στο να πετύχει η επίθεση.

Συγκεκριμένα η τοπική οργάνωση του ΕΑΜ, ύστερα από πολλές άκαρπες διαμαρτυρίες προς τις τοπικές αρχές να σταματήσει η τρομοκρατία, έκανε πριν από αρκετές μέρες γνωστό στη Αστυνομία, οτι την τάδε μέρα και ώρα και το τάδε μέρος, κλήθηκε να έρθει στη Βέροια, κλιμάκιο της ηγεσίας του ΕΑΜ και θα μιλήσει σε συγκέντρωση στο πάρκο τη Ελιάς.

Οπως είναι γνωστό, στο Νομό μας δεν υπήρχε άλλη Αντιστασιακή οργάνωση εκτός από το ΕΑΜ. Στην αρχή έγινε μια προσπάθεια από ορισμένους αξιωματικούς (τον Μυτηλινάκη, Σαρρή κλπ) να οργανώσουν την ΠΑΟ, η οποία είχε αντί-ΕΑΜικό προσανατολισμό. Παρ' όλο που από την αρχή ακόμα διακήρυξε τον Αντί-ΕΑΜικό του προσανατολισμό, έγιναν αρκετές προσπάθειες να βρεθεί μια κοινή γλώσσα στον τρόπο δράσης, δεν στάθηκε δυνατόν. Υστερα από κάμποσο καιρό ο κ Μυτηλινάκης έφυγε στη Μέση Ανατολή και έπειτα από μια σύγκρουση με τον ΕΛΑΣ αυτοδιαλύθηκε.

Το θέμα για το οποίο θα μιλούσε ηταν απ τα ποιο βασικά: Η τρομοκρατία στο Νομό και την Ελλάδα. Το θέμα αυτό δεν απασχολούσε μόνο τον ΕΑΜικό κόσμο. Αφορούσε και όλους τους φιλήσυχους ανθρώπους, γι' αυτό η παρουσία του κόσμου θα ηταν μεγάλη και ως εκ τούτου θα είχε και την αντίστοιχη απήχηση.

Οι τοπικές ΕΑΜικές οργανώσεις για να δώσουν έμφαση στο γεγονός αποφάσισαν, ο κόσμος να υποδεχθεί την ηγεσία στο φόρος (στη συμβολή των δρόμων Βέροιας- Νάουσας-Θεσσαλονίκης) και από εκεί πεζοί, όλοι μαζί να πάμε στο χώρο της Ελιάς, όπου θα γίνονταν η ομιλία. Η εθνικό-φασιστική δεξιά, οι «εθνικόφρονες» το παρακράτος και οι δεδηλωμένοι τραμπούκοι, βοηθούμενοι απ το ένστολο κράτος, είχαν καταστρώσει το δικό τους σχέδιο να συγκρουσθεί κατά μέτωπο με την ηγεσία του ΕΑΜ, έτσι ώστε να δημιουργηθεί η εντύπωση στον κόσμο : οτι αυτοί που τολμούν να τα βάλουν με την ηγεσία ενός τέτοιου λαϊκού κινήματος, καταλαβαίνει ο καθένας...τη μπορεί να του συμβεί μεμονωμένα.

Ετσι οργάνωσαν σκόπιμα αντί συγκέντρωση, αρκετών ανθρώπων στο σημείο της υποδοχής και ένα μικρότερο μέρος της ηγεσία των τραμπούκων, που θα έκαναν τη βιοπραγία, έμεινε στο χώρο που θα γινόταν η ομιλία. Επειδή θεώρησαν οτι με την παρουσία του κόσμου στο χώρο της συγκέντρωσης, θα ηταν αδύνατο να γίνει η βιοπραγία, το σχέδιο πρόβλεπε να αποσπάσουν την ηγεσία από τον κόσμο, έτσι ώστε με άνεση να βιοπραγήσουν στην ίδια την ηγεσία.

Για την επιτυχία αυτού σκοπού και στόχου, να απομονώσει την ηγεσία απ τον κόσμο τον κύριο ρόλο τον ανέλαβε το επίσημο ένστολο κράτος: Η Χωροφυλακή και η εθνοφυλακή. Χωρίς το επίσημο κράτος δεν μπορούσε να πετύχει. Με το πρόσχημα να μην δημιουργηθούν «έκτροπα» τα «εντεταλμένα» όργανα τάξης, πριν η ηγεσία προλάβει να χαιρετήσει τη συγκέντρωση στο φόρο, σχεδόν την απήγαγε και την πήγε με συνοδεία στο χώρο της Ελιάς, όπου τους βρήκαν ανυπεράσπιστους, τους επιτέθηκαν και τους έσπασαν τα κεφάλια, ενώ παράλληλα έδερναν και τον κόσμο που κατά κύματα και κυρίως τα μεμονωμένα άτομα πήγαιναν προς τον χώρο της συγκέντρωσης. Την ημέρα εκεί η κατανάλωση των Φαρμακείων στο μεγαλύτερο μέρος προέρχονταν απ την πώληση υλικών επίδεσης τραυμάτων.

Η απόσταση απ το φόρο στην Ελιά είναι μεγάλη. Οταν έφτασε ο κόσμος που στο μεταξύ ξυλοκοπούνταν καθ' οδόν στο χώρο που θα γινόταν η ομιλία, ηταν

πλέον αργά. Το κακό είχε γίνει. Και αν δεν είχαν σκαρφαλώσει μερικοί στα μασπιέ των αυτοκινήτων της ηγεσίας και διάφοροι περαστικοί που επενέβησαν, για να τους βγάλουν απ τα χέρια τους, κανένας από αυτούς που παραβρέθηκαν δεν μπορούν να πουν με βεβαιότητα τι θα συνέβαινε.

Μόνο αυτοί που οργάνωσαν με τέτοιο «άψογο» τρόπο ξέρουν ποιος ακριβώς ηταν ο συγκεκριμένος στόχος και το βαθμό επιτυχίας που είχαν κατά νου... Ηταν τόσο συχνές και βάβραρες οι επιθέσεις, που τελικά μερικές φορές χρειάστηκε να παρέμβουν οι Αγγλοι για να αποκαταστήσουν την τάξη.

Ηταν επόμενο και ο καθένας καταλάβαινε, οτι η εγκληματική αυτή η ενέργεια απ την ίδια την ηγεσία των τραμπούκων, εναντίον της ηγεσίας του ΕΑΜ, οχι μόνο επιβεβαίωνε οτι αυτές οι οργανωμένες πράξεις του παρακράτους προειδοποιούσαν για το τι μέλλει γίγνεσθαι στο μέλλον, αλλά έδινε και το πράσινο φως για...Στους κυνηγούς κεφαλών. Σε αυτούς που για κάθε κεφάλι έπαιρναν οχι μόνο λίρες, προαγωγή και «κοινωνική» καταξίωση, αλλα και μια αξιόλογη θέση στον κρατικό μηχανισμό και περίοπτη «θέση» στην μεταπολεμική «ιστορία». Μια ένδειξη για το πώς γράφεται η Νεοελληνική ιστορία.

Ο Γράμμος είχε πέσει στις 29/8/1949. Ο εμφύλιος είχε τελειώσει. Τώρα έπρεπε και οι επιβιώσαντες απ αυτήν τη λαίλαπα, να προσγειωθούν στη νέα μετά το Γράμμο πραγματικότητα. Επρεπε οι επιβιώσαντες οχι μόνο να δεχθούν την στρατιωτική ήττα, αλλά και την ιδεολογική και κυρίως να ξεχάσουν : πιστεύω και ιδανικά για... Και επειδή φαίνεται κατά τις εκτιμήσεις, πως πολλοί ηταν αυτοί ακόμα που δεν είχαν απαρνηθεί αυτά τα πιστεύω και ιδανικά...

Ενα ακριβώς μήνα μετά το Γράμμο, στις 30/9/1949, ο Υπουργός Δικαιοσύνης εξουσιοδοτημένος απ την κυβέρνηση κατέθεσε σχέδιο ψηφίσματος (απ τον Αύγουστο του 1936 μέχρι...το Νομοθετικό έργο γίνονταν μέσω...) «Περί μέτρων αναμορφώσεως». Το σχέδιο είχε δύο κεφάλαια. Το πρώτο πρόβλεπε τη σύσταση : «οργανισμού αναμορφωτηρίου Μακρονήσου με έδρα την Αθήνα». Και το δεύτερο: «Στο κολαστήριο της Μακρονήσου που λειτουργούσε απ το Μάρτη του 1947, συμβαίνουν πολλά βασανιστήρια και θάνατοι»...

Ετσι, με το πρόσχημα της «αναμορφώσεως» των ήδη υπαρχόντων αναμορφωτηρίων παράτειναν για αρκετόν καιρό ακόμα το «εθνοσωτήριο έργο» της, δια της «πειθούς» αναμορφώσεως, όσων δεν αποφάσιζαν μόνοι τους να αποκηρύξουν τις ιδέες και τα ιδανικά για ένα κόσμο χωρίς εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο. Ενα κόσμο χωρίς πολέμους, έναν κόσμο δίκαιο και ειρηνικό. Εναν κόσμο για τον οποίο χιλιάδες προοδευτικοί άνθρωποι έδωσαν τη ζωή τους και ειδικά οι κομμουνιστές. Οι κομμουνιστές δεν ρισκάρησαν και ρισκάρουν απλά τη ζωή τους. Την προσφεράν χάριν ενός σκοπού : Για ένα Νέο Ανθρώπινο Κόσμο.

Ποιος είπε οτι η ιστορία είναι και μνήμη, ζώσα ή εφιαλτική, αλλά πάντοτε διδακτική. Δεν είναι να γυρίσει κανείς σήμερα σε μνήμες σαν αυτές της προετοιμασίας του εμφυλίου πολέμου ή πράξεις, σχέδια και Νόμους για την

εξόντωση όσων γλύτωσαν τη σφαίρα του κατακτητή, του παρακράτους και των εκτάκτων στρατοδικείων. Πρέπει όμως να γνωρίσουν οι νέες γενιές, έστω και λίγα πράγματα για το δράμα του εμφυλίου πολέμου, τα κολαστήρια της Μακρονήσου, της Γυούρας και τα κάτεργα-μεσαιωνικές φυλακές. Μια κοινωνία που φοβάται να διδάξει στις νέες γενιές την πραγματική της ιστορία, να αναδείξει τους αγώνες του λαού της, είναι μια κοινωνία που φοβάται τον ίδιο τον εαυτό της.

Πρέπει κάποτε να λύσουμε αυτήν αντίθεση που υπάρχει ανάμεσα στην πραγματική και την κατασκευασμένη ιστορία, ώστε να πάψει η ιστορία να ταλανίζει τη ζωή του λαού. Καθώς και την αντίθεση, που σαν κοινωνία διεκδικούμε με πάθος ένα καλύτερο αύριο, ενώ η εκάστοτε ηγεσία οχι μόνο θέλει, αλλα και κάνει ό,τι μπορεί να μείνουν όλα όπως έχουν και να γραφτεί αντίστοιχα και η ιστορία.

Αν δεν την γράψουμε σωστά και αν δεν την διδαχθούν οι Νέες γενιές, από που θα ξέρουν τι έγινε δικτατορία, τον ιταλό-Ελληνικό πόλεμο, στην κατοχική, τη έγινε το Δεκέμβρη του 44, την μεταπολεμική, τον εμφύλιο και την 40 σιωπή τάφου τα πέτρινα πρόσφατη, ας πούμε την επτάχρονη ιστορία της δικτατορίας. Από που θα ξέρουν οτι ο πραξικοπηματίας Στέλιος Πατακός, οτι απ τις πρώτες εβδομάδες του πραξικοπήματος προσγείωνοταν, καθημερινά σχδόν με ελικόπτερο στη Γυάρο, και με το θράσος θρασίδειλου μποστά σε 7,500 και πλέον χιλιάδες πολιτικούς κρατουμένους, «προληπτικώς συλληφθέντες» να δηλώνει οτι : «Είτε αποκηρύσσετε τας ιδέες σας, είτε θα μείνετε εσαεί εδώ, τπώματα οιδωδώτα».

Πότε θα τα μάθουν αυτά οι Νέες γενιές; Από πού θα μάθουν οτι όλοι οι «στιγμαίοι δικτάτορες» για να μην αποκαλύψουν τους «εντολείς» εκτός του οτι δικάστηκαν ελάχιστοι και σε μικρές ποινές, με το αιτιολογικό οτι η παραπέρα παραμονή τους στη φυλακή, θα προκαλούσε ανήκεστο βλάβη στην υγεία τους, αλώνιζαν υγιέστατοι την Αθήνα; Ότι έβγαζαν λόγους μετά την αποφυλάκισή τους με ανήκεστο Και οτι δεν έλλειπαν ποτέ απ τις επίσημες τελετές και επετείους.

Τη σκληρότητα και την απανθρωπιά αυτής της μάχης, που η Δεξιά έδινε για την εξουσία σφιχταγκαλιασμένη με αυτούς τους κάθε είδους κατοχικούς εθνοϊσμούς, μας την περιγράφουν οι Αγγλοι και οι Αμερικανοι Δημοσιογράφοι. Αυτοί που με εντολή των κυβερνήσεών τους ειχαν σαν αποσταλεί :Αν οχι να διαστρευλώσουν-να κάνουν το μαύρο άσπρο-τουλάχιστο να αμβύνουν, να απαλύνουν κάπως την σκληρότητα και την απανθρωπιά αυτής της εγκληματικής κραιπάλης. Και στο βαθμό που θα ηταν δυνατόν να δικαιολογήσουν ορισμένες υπερβολές και εγκλήματα σαν τυχαία και συμπωματικά. Και ότι η Δημοσιογραφία σημαίνει και οφείλει να είναι μια φέρουσα δομή της κοινωνίας, η οποία απαρτίζεται από δυο βασικούς κλάδους: εκείνο της διασκέδαση και εκείνο στην «υπηρεσία της κοινωνία»

Ομως η τρομοκρατία είχε πάρει τέτοιες διαστάσεις και τα εγλήματα τόσο πολλά, καθημερινά και αδικαιολόγητα, που οι Δημοσιογράφοι οχι μόνο τα

έβλεπαν, αλλά και το ζούσαν αυτό το όργιο βίας, αυτές τις σκηνές φρίκης, αυτόν το ζόφο της καταστροφής, της απανθρωπιάς και την απαξίωση της Ανθρώπινης ζωής. Βλέποντας και ζώντας αυτό το ασύδοτο ανεύθυνο και ανεξέλεγκτο μακελειό έγραφαν :«Η Ελλάδα, για αρκετόν καιρό τώρα, βρίσκεται κάτω από τη διαλυτική μανία της Δεξιάς».

Και ο Αμερικανός lilian stooyn ανταποκριτής της «Φωνής της Αμερική»: Ζούσε, έλεγε και έγραφε :«Η Αθήνα είναι η ποιο θλιβερή πρωτεύουσα της Ευρώπης» Και όταν «η Αθήνα είναι...» ο καθένας αντιλαμβάνεται τι ακριβώς γινόταν στις μικρές πόλεις και κυρίως στην ύπαιθρο, όπου διαπράχθηκαν οι μεγαλύτερες ωμότητες.

χαρακτηριστική είναι η μαρτυρία που δίνει ένας απ τους αρχηγούς (ύστερα απ τον Μάγιερς) της Βρετανικής Στρατιωτικής αποστολής (ΒΣΑ) στην περίοδο της Εθνικής Αντίστασης, ο Γουντχάουζ, ο οποίος στο βιβλίο του, «Το μήλο της Εριδος»γράφει :

« Κατά τη διάρκεια του 1945, το να έχεις διατελέσει μέλος της Αντίστασης, έφτασε να θεωρείται πολιτικό έγκλημα και η συνεργασία με τους Γερμανούς εναντίον του κομμουνισμού πολιτική αρετή...Ενας πρώην αντάρτης, είχε τις μεγαλύτερες πιθανότητες να βρίσκεται στη φυλακή και ένας πρώην ταγματασφαλίτης να βρίσκεται στις στρατιωτικές και αστυνομικές δυνάμεις». Και παρακάτω προσθέτει: «...Αλλά ο Σοφούλης, και η κυβέρνηση του δεν ένιωθε αρκετά ισχυρός, ώστε να πάρει και άλλα μέτρα εναντίον των πρώην συνεργατών, ιδίως εκείνων που είχαν διεισδήσει στις στρατιωτικές και αστυνομικές δυνάμεις».

Αυτή η εικόνα που μας παρουσιάζει ο Γουντχάουζ, παρ' όλο που δεν αποτελεί πλήρη απεικόνιση της πραγματικότητας, εκείνου του αλησμόνητου καιρού, ωστόσο προσδιορίζει με σαφήνεια ποιοί και γιατί τα διέπραξαν αυτά τα τρομερά εγκλήματα. Μόνο που ο ίδιος μια και έζησε από κοντά τα γεγονότα, θα ηταν πιο σωστός αν είχε την ειλικρίνεια και την πολιτική τόλμη να ομολογήσει, πως για εκείνη την τραγική κατάστασή τεράστιες ήταν οι ευθύνες της αγγλικής κυβέρνησης.

Και το γνώριζε πολύ καλά ο Γουντχάουζ, οτι χωρίς τη δική τους υποστήριξη της όποιας ελληνικής κυβέρνησης, τόσο οι (διεισδήσαντες), όσο και οι παρακρατικοί δεν θα είχαν από μόνοι του τη δύναμη να διαπράξουν τα εγκλήματα που διέπραξαν. Και δεν θα την είχαν γιατί πολλοί από τα πρώτο παλίκαρα : δοσίλογοι και διεισδήσαντες θα ηταν φυλακή, για τα εγκλήματα που διέπραξαν αυτοί κατά τη διάρκεια της κατοχής και κυρίως, δεν θα μπορούσαν τις εκατοντάδες τα θύματα που προκάλεσαν στο λαό της Αθήνας και του Πειραιά, τα τάνκς, τα αεροπλάνα και τα καράβια, τα οποία θύματα αφού πρώτα τα ρετουσάρισαν δεώντος μετά κύλησαν μέσω της πτωματολογίας την ευθύνη στο ΕΑΜ-ΕΛΑΣ.

Το ίδιο καλά γνώριζε ο κ Γουντχάουζ, και τις ευθύνες της αγγλικής κυβέρνησης α) για την πολιτική του διαίρει και βασίλευε που εφάρμοσε στην διάρκεια της

κατοχή στην Ελλάδα, την ανοχή που έδειξε πρώτα στους συμμορίτες και καταδότες που επιστράτευσαν οι κατακτητές β) τη δημιουργία των διαφορών εθνοϊσμών για να πολεμήσουν το ΕΑΜ και αυτού ακόμα του ΕΔΕΣ, τον οποίο ο ίδιος ακριβοπλήρωνε για τον ίδιο σκοπό γ) Τη δημιουργία από κοινού με τους Γερμανούς των «Ταγμάτων Ασφαλείας», που αποτελούσαν το πρελούντιο του εμφυλίου πολέμου, με αποκορύφωμα την ωμή και απρόκλητη ένοπλη επέμβαση και δ) την χρησιμοποίηση μετά την απελευθέρωση της χώρας απ το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, όλων αυτών για την κονιορτοποιήσει του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ μέσω του εμφυλίου πολέμου. Ολα αυτά τα γνωρίζει πολύ καλά ο κ Γουντχάους, γιατί αυτός πρωτοστατούσε για την δημιουργία, την οργάνωση και τον τρόπο χρήσης τους κάθε φορά.

Γνώριζε ακόμα, πως έχουν γίνει απ την πλευρά του ΕΑΜ, πολλές φορές προτάσεις για λύση των διαφορών (επιρροή, βάσεις, συνεργασία γενικά και επί μέρους). Ο Τσιώρτσιλ όμως δεν ήθελε συμφιλίωση, ήθελε εκδίκηση. Δεν ήθελε ούτε καν αφομείωση, ήθελε εξόντωση. Γιατί δεν μας τα είπε αυτά ο κ Γουντχάους, αφού τα γνώριζε και τα οργάνωνε; Επειτα δεν ηταν αυτός, που έδωσε εντολή τους ντόπιους πράκτορές τους, να καταδίνουν στους Γερμανούς τα στελέχη του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ;

Και κυρίως γιατί ο κ Γουντχάους, ανέχθηκε χωρίς να αναφέρει δυο λέξει, που έβλεπε να δολοφονούνται οι ΕΛΑΣίτες και ο απλός λαό που τους συντηρούσε. Τους ΕΛΑΣίτες που αυτός μεταβίβαζε τις διαταγές του Στρατηγείου της Μέσης Ανατολής στον ΕΛΑΣ, για τις πολεμικές επιχειρήσεις που έπρεπε να κάνει ο ΕΛΑΣ, για λογαριασμό του Στρατηγείου, υπό τις διαταγές του οποίου υπάγονταν; Γιατί κ Γουντχάους, τα ξέχασες αυτά ; Γιατί ξέχασε τους επαίνους προς τον ΕΛΑΣ που εσύ μεταβίβαζες; Γιατί δεν έκανε ούτε μια αναφορά για τα όσα συναίβεναν και βιώνε κάθε μέρα δίπλα του; Αν οχι να τα καταδικάσεις αλλα έστω να τα μνημονεύσεις ; Γιατί ; Γιατί ; δεν είπε δυο για αυτούς που κίνδυνο της ζωής τους τον φύλαγαν στα ελληνικά βουνά και τον συνόδευα ασφαλή στις Πόλεις; Φοβήθηκες την αλήθεια;

Η γιατί κ Γουντχάους, αν πράγματι συνέβαιναν στην ύπαιθρο τα εγκλήματα που καταλογίζουν οτι διέπραξε εις βάρος του λαού και τον ΕΛΑΣ,ΕΛΑΝ δεν τα επιβεβαίωνες; Τι είναι αυτό που σε δέσμευε; Μια λέξη ηταν αυτή; Και όμως δεν την τόλμησες. Ας είσαι καλά.

Η πρώτη φάση του εμφυλίου πολέμου που είχε προετοιμάσει απ το 1943 με το σχέδιο «ΜΑΝΝΑ» ο Τσώρτσιλ έκλεισε. Απόρροια της νίκης του Τσώρτσιλ, που ήρθε και αυτοπροσώπως στην Αθήνα ηταν η αναζήτηση λύσης της κρίσης. Ετσι οδηγηθήκαμε στη συμφωνίας της Βάρκιζας, εγυητής για την πιστή εφαρμογή της οποίας:

Επαναλαμβάνω μερικούς παραγράφους απ την εισηγητική έκθεση και το περιεχόμενο της συμφωνίας της Βάρκιζας είναι η εξής:

Οι κάτωθι υπογεγραμμένοι...αντιπροσωπείαι συνήλθαμεν εις Βάρκιζαν και από κοινού εξητάσαμεν τα μέσα και τον τρόπο της καταπαύσεως του εμφυλίου πολέμου-τον ετοίμασε ο Τσιώρτσιλ το 1943, με το σχέδιο «ΜΑΝΝΑ» και τον κήρυξε και επίσημα το Δεκέμβρη του 44-και της συμφιλιώσεως του Ελληνικού λαού και καταλήξαμεν είς την κατωτέρω συνομολογηθείσαν συμφωνίαν.

Η κυβερνητική Αντιπροσωπεία εξεδήλωσε κατά την σύσκεψιν ταύτην την σταθεράν θέλησίν της κυβερνήσεως, οπως άνευ νέας αιματοχυσίας τερματίσει την θλιβεράν εσωτερική κρίσιν, αποκαταστήσει την ενότητα του κράτους και επαναφέρει την εσωτερικήν ειρήνην και ομαλότητα. Ούτω μόνο θα δυνηθεί ο Ελληνικός Λαός να αναλάβει την δημιουργικήν προσπάθειαν δια την ανοικοδόμησιν της χώρας εκ των ερειπίων, τα οποία σκληροί αγώνες προς τους εξωτερικούς εχθρούς και ο αδελφοκτόνος πόλεμος επεσώρευσαν.

Ινα δέ η επελθούσα συμφωνία προσλάβει τον χαρακτήρα ενός ακαταλυτου ηθικού συμφώνου, εκφράζοντας τας επιταγάς της πολιτικής συνειδήσεως του Ελληνικού Λαού, η κυβερνητική Αντιπροσωπεία εζήτησεν οπως δι αυτού διακηρυθχεί η σταθερά θέλησις του Ελληνικού Λαού δια την ανάπτυξιν ελεύθερου και ομαλού πολιτικού βίου, του οποίον κύριον χαρακτηριστικόν θα ειναι ο σεβασμός της πολιτικής συνειδήσεως των πολιτών, η ειρηνική διαφώτισις και η διάδοσις πολιτικών ιδεών και ο σεβασμός προς τας ελευθερίας, τας οποίας ο χάρτης του Ατλαντικού και αι αποφάσεις της Τεχεράνης διεκήρυξαν και η συνείδησις των δι αυτάς αγωνιζομένων λαών απεδέχθη».

Για να γίνει κάποια συμφωνία πρέπει να υπάρχουν τουλάχιστο δυο συμβαλλόμενοι. Και στην Συμφωνία της Βάρκιζας οι συμβαλλόμενοι δεν ήταν δύο αλλα τρεις α) Οι αντιπρόσωποι της «κυβέρνησης» και β) οι αντιπρόσωποι της ΕΑΜική Εθνικής Αντίστασης και σαν παρατηρητές και εγγυητές για την πιστή τήρηση της Συμφωνίας οι Αγγλοι.

Το κείμενο της συμφωνίας προσδιορίζει με σαφήνεια τα δικαιώματα και τις υποχρεώσεις της κάθε πλευράς. Η μελέτη της συμφωνίας λέει οτι απ τα ένδεκα άρθρα της συμφωνίας η αντιπροσωπεία του ΕΑΜ, πρέπει να αναλάβει την υποχρέωση της εφαρμογής του 4ο άρθρου, που προβλέπει την απελευθέρωση όλων των ομήρων, που έχει συλλαβει ο ΕΛΑΣ, η Εθνική Πολιτοφυλακή ή ο ΕΛΑΝ και αυτούς ακόμα που κατηγορούνται οτι είναι δοσίλογοι. Και τα όσα προβλέπει το 6ο άρθρο για την «αποστράτευση και παραδώσει του όπλισμό τους» ο ΕΛΑΣ, το ΕΛΑΝ και η Εθνική Πολιτοφυλακή και η ΟΠΛΑ».

Τα υπόλοιπα εφτά άρθρα υποχρεώνουν την κυβερνητική αντιπροσωπεία να υλοποιήσει το γράμμα σε πράξη : «Ινα δε η επελθούσα συμφωνία προσλάβει τον χαρακτήρα ενός ακατάλυτου συμφώνου, εκφράζοντας τας επιταγάς της πολιτικής συνειδήσεως του Ελληνικού Λαού...διακηρυχθεί η σταθερά θέλησις του Ελληνικού Λαού δια την ανάπτυξιν ελευθέρου πολιτικού βίου, του οποίον κύριον χαρακτηρηστικόν θα ειναι ο σεβασμός της πολιτικής συνειδήσεως προς τας ελευθερίας... Καταργώντας πάντα τυχόν ανελεύθερων Νόμων...»

Ομως μετά την υλοποίηση απ την ΕΑΜική Αντιπροσωπεία, τα όσα πρόβλεπαν τα άρθρο 4 και 6, και όποιο άλλο σημείο απ τα άλλα άρθρα που το αφορούσαν.

Την επομένη της υπογραφής της συμφωνίας, αντί να αρχίσει η υλοποίηση και απ την πλευρά της κυβέρνησης των 7 άρθρων, που ηταν βάση της συμφωνίας να μετατρέψει το γράμμα σε πράξη, με το πρώτο φως της αυγής στις 13/2/1945, χιλιάδες αθώοι πολίτες άντρες, γυναίκες και παιδιά, βρέθηκαν στα κρατητήρια, τα στρατόπεδα. Αυτό το σύγχρονο στίγμα, όπου εκατοντάδες αθώοι άνθρωποι βρήκαν ικτρό και φρικτό θάνατο όπως και οι όμηροι στην Αλτάμπα της Αφρικής. Δεκάδες χιλιάδες εργάτες και υπάλληλοι απολύθηκαν και πολλές χιλιάδες δεν τολμούσαν να πάνε στη δουλειά απ το φόβο των οργανωμένων φασιστικών ομάδων, που βοηθούμενες απ τα όργανα του κράτους οργίαζαν ανενόχλητοι.

«...Τα αποτελέσματα αυτής της τρομοκρατικής δράσης είναι ήδη εντυπωσιακά. Από τη Συμφωνία της Βάρκιζας 12 Φευρουαρίου 1945, μέχρι το Μάρτη του 1946 συντελέστηκαν:1.298 δολοφονίες μέλών του ΕΑΜ, έγιναν ανεπιτυχείς απόπειρες σε άλλους 509, τραυματίστηκαν 6.671 .Πιάστηκαν και βασανίστηκαν 31.632. λεηλατήθηκαν ιδιωτικές περιουσίες 18.767 οπαδών του ΕΑΜ. Συνελλήφθησαν και αφού βασανίστηκαν παραπέμφθηκαν σε δίκη 84,931. Εγιναν 265 βιασμοί και πράξεις βίας κατά γυναικών....».

Από τους δολοφονηθέντες, 953 σκοτώθηκαν από τρομοκράτες, 250 από εθνοφύλακες, 4 απ τους Αγγλους και οι υπόλοιποι από «αγνώστους δολοφόνους». Αυτές είναι μόνο οι καταγεγραμμένες πράξεις που συντελέστηκαν απ τους συμμορίτες από την επόμενη της Συμφωνίας της Βάρκιζας 13/2/1945 μέχρι 31 Μαρτίου 1946, χώρια αυτές που δεν καταγγέλθηκαν.

Η καταγγελία ενός βιασμού ή και απόπειρα δολοφονίας κλπ, έπρεπε να γίνει στην Ασφάλεια. Για να αποφασίσει όμως κάποιος να κάνει την εποχή εκείνη μια τέτοια καταγγελία, έπρεπε να έχει αποφασίσει οτι μετά την καταγγελία και η δική του ζωή θα διέτρεχε τον ίδιο κίνδυνο. Τις ίδιες συνέπειες διέτρεχε και η καταγγελία κάποιου γνωστού και δεδηλωμένου δοσίλογου.

Ας μην ψάχνουν λοιπόν, οι ιστορικοί του αντί κομμουνισμού και οι πολέμιοι της δημοκρατίας, να βρουν μέσα στο κλίμα δήθεν του εμφυλίου πολέμου, ελαφρυντικά για να μετριάσουν την ιστορική ευθύνη των ενόχων. Ο ελληνικός λαός δεν θα δεχθεί ποτέ και κανένα ελαφρυντικό μέσα στην παγκόσμια δημοκρατική συνείδηση. Και δεν πρέπει, γιατί δεν είναι μόνο τα φρικτά και αναίτια εγκλήματα που διέπραξαν τα σμήνοι των ανεύθυνων συμμοριών και το διογκωμένο παρακράτος.

Ειναι και το πιο απαίσιο εθνικό έγκλημα που συναποφάσισαν εν ψυχρώ, οι Αγγλοι και οι Αμερικάνοι, δυνάστες της πατρίδας μας μαζί με τα συμφύρματα του μοναρχοφασισμού και της υποτέλειας, που ηταν το «κράτος και η κυβέρνηση» της πλατείας Συντάγματος. Ας μην ψάχνουν λοιπόν, γιατί ψάχνοντας, θα βρεθούν μπροστά στη λυσσασμένη προσπάθεια των ποιο πάνω να μην διστάζουν μπροστά και στο επίσημα οργανωμένο έγκλημα, το «νόμιμο» έγκλημα

προκειμένου να λυγίσουν πρώτα και να τσακίσουν μετά τη θέληση του λαού να ζήσει σε μια Ελλάδα, που να του ανήκει.

Θα βρεθούν μπροστά στα έκτακτα μέτρα και την βιομηχανία των εκτάκτων στρατοδικείων. Τις μαζικές θανατικές καταδίκες και εκτελέσεις. Εκτελέσεις που έχουν στιγματισθεί τελεσίδικα σαν τα ποιο ειδεχθή εγκλήματα δικαστικής ατιμίας, πολιτικής ανανδρίας και ηθικής πώρωσης. Θα βρεθούν μπροστά στις πολλές χιλιάδες των πολιτικών κρατουμένων, αγωνιστών της Αντίστασης, που πέρασαν σχεδόν το ένα τρίτο της ζωής τους στα ανήλια και σκοτεινά μεσαιωνικά κάστρα και τα ξερονήσια του Αιγαίου.

Θα βρεθούν μπροστά σε αυτούς, που η ποιήτρια Ελη Παπαδημητρίου, σε ένα από τα ποίηματα της, θέλοντας να περιγράψει τη ζωή ενός πολύχρονα κρατούμενου, τον τρόπο που βιώνει την κλεισούρα και το όραμα της αποφυλάκισής του ύστερα από μια μακρόχρονη κράτηση, τα βιώματα που θα κουβαλά μαζί του γράφει:

ΕΛΕΓΕ άμα θα Βγω θ’ ανέβω λόφο άδεντρο, θα βλέπω από βασίλεμα σε ξημέρωμα, θα βλέπω ακέριο ουρανό ούτε κλωναράκι πάνω γραμμένο να σβήσουνε απ τα μάτια μου τα σίδερα-και πάλι αυτά θυμάμαι. ΩΣ ΤΩΡΑ πάει έρχεται κοντοστέκεται, ξημέρωσε, δεν ξημέρωσε» Το ποίημα αυτό είναι από τη συλλογή: «Μες στους λαούς λαός αγωνιστής».

Η μαύρη κατοχική νύχτα κράτησε χίλιες μαύρες μέρες και χίλιες σκοτεινές νύχτες. Νύχτες που σε κάθε αυγή οι Ελληνες ήμασταν λιγότεροι. Σκοτάδι και ερήμωση κάλυπτε την Ελλάδα. Η χώρα είχε μετατραπεί σε ένα πεδίο μάχης του ποιο αδυσώπητου, καταπιεστικού και φονικού μηχανισμού, που γνώρισε ποτέ η ιστορία, ενάντια σε ένα άοπλο λαό, εγκαταλημένο στη μοίρα του από την «ηγεσία». Ενα λαό που μάτωνε, όσο κανένας άλλος λαός της υπόδουλης Ευρώπης :

Στις διαδηλώσεις στους «συνήθεις τόπους των εκτελέσεων», πίσω απ τα συρματοπλέγματα των στρατοπέδων και τα σίδερα των φυλακών. Και με την αδιανότη και σκόπιμη απ τους ναζί γενοκτονία του μεγάλου λιμού του 1941-42. Για την γενοκτονία του 1941-42 μεγάλη ευθύνη έχουν και οι Αγγλοι, που με το αιτιολογικό οτι τα τρόφιμα θα τα έπαιρναν οι Γερμανοί ακύρωσα τα συμβόλαια των παραγγελιών.

Οσοι έζησαν ξέρουν, πώς το ποιο δύσκολο στην Αντίσταση δεν ηταν η ανοιχτή σύγκρουση με τον εχθρό. Εκεί τα πράγματα ηταν ο αγώνας, που γίνεται με ένα θηριώδη εχθρό. Τα πράγματα εκεί ηταν ξεκάθαρα και απλά. Και όποιον πάρει ο χάρος. Το μεγάλο πρόβλημα αρχίζει απ τη στιγμή που έχεις να κάνεις με τους δικού σου. Τους έλληνες, που οχι μόνο φόρεσαν την γερμανική στολή, αλλα καθοδηγούσαν και οδηγούσαν τους Γερμανούς στα λημέρια, που έστηναν μπλόκα, που έκαναν συλλήψεις και συμμετείχαν στις γενοκτονίες και τις καταστροφές των χωριών. Με αυτούς που στον αλβανικό πόλεμο μοιραζόσουν

το ίδιο μετερίζι. Ηταν η στάση απέναντι στον ίδιο τον εαυτό σου, στη συνειδησή σου για αρκετό χρόνο για το ποιο θα ηταν η στάση μας απέναντί τους.

Εκθεση του Σουηδού Πρέσβη Τύμπεργκ, στις 30/10/44 αναφερόταν, πως με την εκκένωση του ελλαδικού χώρου απ τα γερμανικά στρατεύματα, ένα εκατομμύριο κάτοικοι ηταν άστεγοι. Από τις πόλεις και τα χωριά που δεινοπάθησαν στα χρόνια της τριπλής ξενικής κατοχής : χίλιες τριακόσιες Κωμοπόλεις, χωριά και κοινότητες είχαν εντελώς καταστραφεί μαζί με 150,000 κατοικίες. Από αντίποινα για τον απελευθερωτικό αγώνα, οι νεκροί πατριώτες ξεπερνούσαν τις 30,000 και περισσότερες από 40,000 χιλιάδες απ τις ωμότητες των κατακτητών.

Το μεγαλύτερο μέρος αυτών των καταστροφών και των θυμάτων, οφείλεται στη συμμετοχή και τον υπέρμετρο ζήλο των Γερμανό-φορεμένων ελλήνων, που εκτός οτι γνώριζαν πρόσωπα και πράγματα και ως εκ τούτου έπαιζαν και τον ρόλο του συμβούλου, ηταν και το πλιάτσο που συναποκόμιζαν μαζί τους απ αυτές τις επιδρομές και το διπλό αντάλλαγμα απ τις καταδώσεις. Το ένα αντάλλαγμα απ τους κατακτητές για την κατάδοση και το άλλο απ τους οικείους του συλληφθέντα για τη «διάσωσή του» μέσω των εταιρειών που είχα για το σκοπό αυτοί οι ίδιοι στην κατοχή σχηματίσει.

Στον Πούλιο, και εκατοντάδες άλλους Πούλιους και Νενέκους, απ τον οποίο υπόφερε περισσότερο η κεντρική Μακεδονία και ειδικά η Βέροια, δούλευε για το sonderkommando 2000, μια γερμανική επιχείρηση αντί κατασκοπίας, και είχε ξεκινήσει οργανώνοντας δίκτυα πληροφοριοδοτών και κατασκόπων που αντικείμενο της δουλειάς ηταν να διεισδύσουν στις τάξεις της Αντίστασης. Το ΕΑΜ κάθε μέρα που περνούσε αυγάτιζε και όλα έλεγαν πως αυτό στην προοπτική του, θα τους δημιουργούσε ολοένα μεγαλύτερα προβλήματα και στην ελληνώφονη Γερμανική κυβέρνηση και στους ίδιους τους Γερμανούς.

Σαν αντιστάθμισμα λοιπόν, εκτός από τα ποιο πάνω «πατριωτικά» έργα το καλοκαίρι του 1943 η Βέρμαχτ του επέτρεψε να οργανώσει ένα απόσπασμα ελλήνων «εθελοντών» που φορώντας γερμανικές στολές και οπλισμό, θα έπαιρναν μέρος στις εκκθαριστικές επιχειρίσεις στα βουνά της Κεντροδυτικής Μακεδονίας στο πλάϊ της Βέρμαχτ.

Αυτά τα αποσπάσματα αφού διέπραξε σωρεία εγκλημάτων στην Ίδια τη Θεσσαλονίκη και την περιοχή της: Σοχό, Χορτιάτη, Γιαννιτσά και δεκάδες άλλες κωμοπόλεις και χωριά εγκαταστάθηκε στο βαριά οχυρωμένο αρχηγείο του στο χωριό Κρύα Βρύση. Την άνοιξη του 1944 στις δυνάμει του Πούλου προστέθηκε μια εξ ίσου εγκληματική μονάδα από πρώην καταδίκους με επικεφαλής τον Λοχία της GFP που μιλούσε ελληνικά, ο Σούμπερτ. Αφού δεν τον χωρούσε η Κρήτη πλέον τον έφεραν στην Μακεδονία και τον ενέταξαν στις δυνάμεις του Πούλιου. Οι σφαγές αυτές με αποκορύφωμά τους τα Γιαννιτσά, ηταν μέρος μιας συνειδητής πολιτικής των Γερμανών, οι οποίοι χρησιμοποιούσαν την

τρομοκρατία σε μαζική κλίμακα με σκοπό να εμποδίσει την ανάπτυξη του ΕΑΜ και την μαχητική δύναμη του ΕΛΑΣ.ΕΛΑΝ

Δεν θυμάμαι ποιόν ακριβώς μήνα του 1944 διασχίζοντας τον κάμπο της Ημαθίας για να εγκατασταθεί στη Βέροια, στο πέρασμά τους σκότωναν για ψύλλου πήδημα και προέβαιναν σε πράξεις πρωτοφανούς αγριότητας. Εκτελούσαν όποιον έβρισκαν στο δρόμο μεταξύ των οποίον και τον νοικάρη του αδερφού μου Αντώνη μικροέμπορο Γιαννή Κατσώνη. Στο χωριό Στυλίτσι βίασαν ακρετές γυναίκες. Για τον ερχομό του Πούλου στη Βέροια, υπάρχουν πολλές εκδοχές οτι...Δεν έχω προσωπική γνώμη ποιοί και για ποιο οι λόγοι ήρθε ο Πούλος στη Βέροια και εγκαταστάθηκε στο 6^{ο} Σχολείο. Εκείνο που έχει σημασία είναι οτι την επόμενη του ερχομού τους και την εγκατάστασή τους στο 6ο Δημοτικό Σχολείο Βεροίας, οι πράξει βίας, βιασμών, εκβιασμών και ωμοτήτων η μια διαδέχονταν την άλλη και οι Βεροιώτες κάθε πρωϊ ηταν λιγότεροι. Κάθε μέρα που περνούσε το κακό γινόταν χειρότερο. Τον Απρίλη ο ΕΛΑΣ οργάνωσε την επιχείρηση ενάντια των πουλικών. Στη επιχείρηση αυτή όπως γράφω και σε άλλο σημείο, σκοτώθηκε ο υπαρχηγός του Πούλου και περισσότροι απ εκατό άνδρες του. Ο Πούλος ομως κατόρθωσε να ξεφύγει.

Στη Βέροια εκτός από τον Πούλιο, μετά το μεγάλο μπλόκο την άνοιξη του 1944, έγινε προσπάθεια να συγκροτηθεί και ένα σώμα Καραμπινιέρων στον χώρο των δίγλωσσων Ελλήνων-Βλαχών. Βέβαια, η προσπάθεια δεν πέτυχε, παρά τα μέσα που χρησιμοποιήθηκαν. Και αυτοί οι λίγοι που επιστρατεύθηκαν ή αντάχθηκαν εθελοντικά δεν έδρασαν εδώ. Επικεφαλής αυτής της προσπάθεια ηταν ο Παναγιώτης Σίμος, τον οποίο πριν προλάβει να επεκτείνει το θεάρεστο και αυτός έργο του, τον σκότωσε η ΟΠΛΑ στο σταυροδρόμι Π Τσαλδάρη και Τρίφωνος.

??????Το ίδιο και η μάχη της τιμής και της εθνικής αξιοπρέπειας για την απελευθέρωση της αλυσοδεμένης Ελλάδας, κράτησε χίλιες μέρες και χίλιες νύχτες. Χίλιες μέρες μάχης «για το δίκαιο και τη λευτεριά», χίλιες άγρυπνες νύχτες στα ακραία όρια της ανθρώπινης αντοχής. Χίλιες μέρες και νύχτες «...μαζί όλοι μαζί δεν θα έχουμε πλέον κατακτητή...». Και πριν ακόμα λάμψει ο ήλιος πάνω από την Ελλάδα, αντί να ανοικοδομήσουμε τα ερείπια, να μαζέψουμε τα κόκαλα των αλβανομάχων και των Αντιστασιακών, οι Νέο κατακτητές Αγγλοι και τα συμφύρματα του μοναρχοφασισμού και της υποτέλειας, μας επέβαλαν τον εμφύλιο πόλεμο και ο λαός μας, έζησε άλλες χιλιάδες μέρες και νύχτες το ίδιο μαύρες και σκοτεινές και την κάθε αυγή οι Ελληνες ήμασταν και πάλι όπως και στην κατοχή λιγότεροι. Και το σκοτάδι για πολλούς συνέχισε για πολλά χρόνια ακόμα και για μερικούς μέχρι τον Ιούλη του 1974.

Εμείς που είχαμε ζήσει βιβλικές καταστροφές, χωριών και κωμοπόλεων, τα τόσα ολοκαυτώματα και τις γενοκτονίες, είδαμε τον ήλιο να ξαναπέφτει στη λάσπη. Ο φασισμός ξανά ήρθε στην Ελλάδα. Τη φορά αυτή τον έφεραν ο Τσώρτσιλ και ο Τρούμαν, το ΝΑΤΟ, η ΣΙΑ. Ο φασισμός όπως πάντα χτύπησε

πάλι...Ο ήλιος στη λάσπη, η Δημοκρατία στον τάφο, η Ελευθερία στο σταυρό και η Δικαιοσύνη φόρεσε ξανά το χακί και τις χρυσές επωμίδες.

Ας μην ψάξουν, γιατί ψάχνωντας θα βρεθούν μπροστά στη ιστορία. Την ιστορία της 4χρονης δικτατορίας που αποτέλεσε την πρώτη φάση του εμφυλίου. Θα βρεθούν μπροστά στον Ιταλό-Ελληνικό πόλεμο: με τις «Αδυναμίες και τα λάθη της στρατιωτικής ηγεσίας του πολέμου και το απαράσκευο»για πόλεμο, αλλά και την ανικανότητα του Γενικού Επιτελείου Στρατού. Καθώς και την Επιλεκτική χωροταξικά επιστράσευση, από το βιβλίο του Στρατηγού Δ Καθενιώτη, τέως Αρχηγός του Γενικού Επιτελείου 1931,1934 που η κυβέρνηση Κούϊσλιγκ του ανέθεσε να εξετάσει τον τρόπο διεξαγωγής του πολέμου. Με βάση την έρευνα έγραψε ένα βιβλίο 2000 σελίδες. Και το βιβλίο αυτό καταστράφηκε, πλην όμως ο Στρατηγός πριν πεθάνει έγραψε ένα Νέο βιβλίο 180 σελίδων στο οποίο εξιστορεί τα ακριβή συπεράσματα της Ερεύνα που οι επίορκοι στρατηγοί κατάστρεψαν . Το βιβλίο αυτό βρίσκεται στο αρχείο του ΕΣΚΙ.

Οπως καταστράφηκαν και τα βιβλία που κατάστρεψε ο Στρατηγός Αλεξάκης που πήρε εντολή να καταστρέψει τα βιβλία που γράφτηκαν μεροληπτικά υπέρ του Αρχιστρατήγου βασιλέως και του Γενικού Επιτελείου του κατά τους πολέμους του 1912-1913 και απεκρύβησαν τότε η αλήθεια Κατά τα άλλα την ιστορία την παραχαράζουν οι άλλοι…

Θα βρεθούν μπροστά στην 4χρονη ιστορία της Εθνικής Αντίστασης και τους συντελεστές της. Μπροστά σε αυτούς που με ένα μαντύλι όνειρα και ιδανικά για μια Ελλάδα εθνικά ανεξάρτητη και δημοκρατική, και με μόνο όπλο της καρδιάς το πύρωμα για λευτεριά και δίκαιο ορκίστηκαν «...Εις Σε, ω Ιερή πατρίδα» η λευτεριά σου και το δίκαιο θα είναι ο οδηγός των πραξεών μου, και η ευτυχία σου η ανταμοιβή των κόπων μου. Θα βρεθούν μπροστά στην αποθέωση του παράτολμου ηρωϊσμού, αντίθετα από κάθε λογική πρόβλεψη. Μπροστά σε αυτούς που θρεμένοι με ιδανικά και οράματα για μια Ελλάδα Νέα. Σε αυτούς που με τον αγώνα γι’ αυτήν την Ελλάδα, άφησαν αγωνιζόμενοι το αποτύπωμά τους στη διαμόρφωση της εθνικό-κοινωνικής συνείδησης και ηθικής για την μεταπολεμική Ελλάδα. Και το ποιο δυσάρεστο για αυτούς που θα τολμήσουν να ψάξουν.

Θα βρεθούν μπροστά στα εγκλήματα του κατεστημένου και στην άκρατη και άλλο πρόσαλη δημαγωγία της Δεξιάς, που όπως πάντα καταφεύγει στις έσχατες απλουστεύσεις. Απλουστεύσεις που για κάποιο διάστημα πείθουν καταστρέφοντας συνειδήσεις και σκοτώνουν την ευθύνη απέναντι στη δημόσια ζωή και την εθνική υπόσταση. Θα βρεθούν μπροστά στη Δεξιά, που στον μακρόχρονο βίο της αλλάζει μεθόδους, χωρίς να αλλάξει την ταξική φύση και τις κοινωνικές στοχεύσεις. Στη δεξιά, που για να πετύχει τους σκοπούς δυναμώνει τη λαβή στους μηχανισμούς του κράτους: Διοικητικούς, κατασταλτικούς, ιδεολογικούς και εκπαιδευτικούς κλπ μηχανισμούς.

Στη Δεξιά που μη έχοντας ψυχοσωματικές ρίζες με το λαό και τη γενιά της Αντίστασης, δεν ήθελε η Εθνική Αντίσταση, να αποτελεί πλαίσιο εθνικής προβολής και δημοκρατικής διαπαιδαγώγησης, γι' αυτό και την εξοβέλισε απ τους εκπαιδευτικούς μηχανισμούς, όλους εκείνους που μπορούσαν να συμβάλουν σε αυτό. Στη Δεξιά, που για να υλοποιήσει τις όποιες στοχεύσεις της, ενισχύει το συγκεντρωτικό χαρακτήρα με μέτρα αξιών το χρήμα, για κοινωνική άνοδο και κοινωνικό-οικονομική καταξίωση το ψέμα.

Η κατοχή ηταν μια κατ' εξοχήν εποχή, που εκτός απ τα αλισβερίσια με τους κατακτητές, η ένοπλη επέμβαση των Αγγλων, επέτρεψε στους κάθε είδους δημαγωγούς και συνεργάτες να ασελγούν στο καταγρεουργημένο σώμα της Ελλάδας, για να υλοποιήσουν τις όποιες αθέμιτες επιθυμίες και φιλοδοξίες τους.

Θα βρεθούν μπροστά στη στρέβλωση της μνήμης και της ιστορίας με εξωπραγματικά επιχειρήματα-σχήματα, που επέβαλαν τα ταξικά συμφέροντα στο μνημονικό υλικό του λαού, για να καλύψει τραυματικές ταξικές παραλήψεις, συνεργασίες και προδοσίες ακόμα. Η στρέβλωση δεν αποτελεί φαινόμενο ταξικό-Ελληνικό ή ατομικό αλλά και συλλογικό. Εκεί στη συλλογική μνήμη του λαού θέλει η Δεξιά, σαν εκπρόσωπος της άρχουσα τάξη, να έχει κατασκευάσει και αντικαταστήσει τους αγωνιστές και ήρωες του αλβανικού πολέμου και της Αντίστασης με τους δικούς της. Στη μνήμη του απλού λαού θέλει να καταγράψει τους συνεργάτες για «αγωνιστές» τους απόντες σε «ήρωες», να αναδείξει και να περάσει στη λαϊκή παράδοση τον κόσμο των κιοτήδων.

Θα βρεθούν μπροστά στον Φιλοκτήτη του Σοφοκλέους : «Διασκεδάζουν οι θεοί να βλέπουν πως ξεφεύγει τον Αδη κάθε καρυδιάς καρύδι, Τους δίκαιους όμως και τους έντιμους τους καταβαραθρώνουν με το παραμικρό. Τι να σκεφτείς και τι να πεις ; Πως καταντήσανε έτσι ; Η μόνη μας παρηγοριά, κάποιοι παράλογοι θεοί».

Η κατοχή είναι η κατ' εξοχήν περίοδο που η υστεροφημία προσώπων που έδρασαν σε συνεργασία με τους Γερμανούς, αντεθνικά και εθνοκτόνα να παραδίνονται μέσω της στρέβλωσης στην συλλογική μνήμη σαν «αγωνιστές» και «ήρωες» και «εθνοσωτήρες» ακόμα. Από το πλήθος ανάλογων περιπτώσεων στο παρελθόν (1821 κλπ) και ειδικά του αλβανικού πολέμου και την Εθνική Αντίσταση, συντηρείται μια ψεύτικη εικόνα «αγωνιστών» και «ηρώων», που δεν ανταποκρίνονται στην πραγματικότητα.

Ανθρωποι που πολέμησαν ηρωϊκά στο πλευρό των κατακτητών μέσω της στρέλβωσης, της παραποίησης και κυρίως την ανάγκη να υπάρχουν «αγωνιστές» και «ήρώες» σβήστηκε πολύ γρήγορα απ τη συλλογική μνήμη του λαού και πήραν ήδη τη θέση των κατ' εξοχήν «τιμωρών» του κατακτητή. Σε αυτό βοηθούν και οι «επαγγελματίες» διαστρεβλωτές και καλοπληρωμένοι «ιστορικοί». Οι ιστορικοί που για λόγους ταξικούς και συμφέροντος, καθυπόταξαν την Νεοελληνική ιστορία μόνο στην εθνικιστική της διάσταση, παραγνωρίζοντας εξ ολοκλήρου τη σύνδεσή της με την κοινωνία που είναι ο φορέας της ιστορίας.

Θα βρεθούν μπροστά στη φρικτή σφαγή των αγωνιστών της Ενθικής Αντίστασης, στα κολαστήρια του θανάτου της Κέρκυρας, της Αίγινας, της Κεφαλονιάς, του Γεντί Κουλέ, της Τρίπολης και στα Νεκροταφεία της Γυούρας, της Μακρονήσου και τα ψυχιατρεία. Εκεί θα βρεθούν μπροστά στους αθάνατους νεκρούς, που και την ύστατη ακόμα στιγμή της ζωής τους, στο πρώτο-πρώτο φως κάποιας αυγής, πάνω στο άνθος της νιότης τους, μπροστά στις μπούκες των ντουφεκιών που σημάδευαν την καρδιά τους, αυτοί με το αίμα τους, ενώ χαράζανε το σύνορο της ζωής, πέσανε με το όραμα της λευτεριάς και της εθνικής ανεξαρτησίας. Σταυραετοί της Εθνικής μας Αντίστασης, στις πιο ψηλές κορφές των επαναστατικών θρύλων της Ρωμιοσύνης. Στις ποιο ψηλές κορφές της αρετής, της τιμής και της ανδρείας. Με αυτό το όραμα είχαν ξεκινήσει, με αυτό το όραμα είχαν πολεμήσει μέσα στη λαίλαπα και τις φωτιές του απελευθερωτικού ξεσηκωμού και με το ίδιο όραμα ξεψύχησαν αλυσοδεμένοι σε αυτά τα θυσιαστήρια και τους χώρους των εκτελέσεων.

Θα βρεθούν μπροστά στη διαπίστωση οτι η συμμετοχή, η προσφορά και η ευθύνη απέναντι στο λαό και την Ελλάδα, ηταν τα κύρια χαρακτηριστικά γνωρίσματα και ενδιαφέροντα του εθελοντή αντάρτη. Θα βρεθούν μπροστά στον αντάρτη που εθελοντικά αυτοεπιστρατεύθηκε και αφού πολεμώντας έκανε το πατριωτικό του καθήκον, τον χαρακτήρισε η μετά κατοχική «πολιτεία εχθρό, μίασμα, ΕΑΜοβούλγαρο, και κομμούνι», η πολιτεία και Εκκλησία «άθεο και αντίχριστο» τον συνέλαβε, τον βασάνισε τον καταδίκασε, χωρίς να τον δικάσει και την Τρίτη μέρα μετά «κατά τας γραφάς» την καταδίκη τον εκτέλεσε.

Θα βρεθούν μπροστά στους συνεργάτες, τους κουκουλοφόρους, τους απόντες και τους μαυραγορίτες και κυρίως μπροστά στους καιροσκόπους, τους ανέθυνους και τους ιστορικά ανήθικους. Μπροστά σε αυτούς, που οχι μόνο πρόδωσαν την Ελλάδα, αλλα δολοφόνησαν για μια ακόμα φορά την ίδια την Ελλάδα. Μπροστά σε αυτούς που οχι μόνο παραποίησαν την ιστορία, αλλα και αντικατάστησαν τους πραγματικούς αγωνιστές με τους δειλούς και τους φυγόπονους-τομαράκιδες. Τους ήρωες με τους προδότες.

Ποιο άλλο θα μπορούσε άλλωστε να είναι το νόημα της ιστορίας αν όχι το να «θυμούνται οι παλιότεροι και να γνωρίζουν οι νεότεροι» τους όποιους αγώνες πραγματοποίησαν και ποια στοιχεία πολιτισμού παρήγαγαν οι προηγούμενες γενιές. Ίσως, αλλα αυτό θα πρέπει να είναι μόνο η αρχή. Η συνέχεια συνίσταται στο να μαθαίνουμε, να ψάχνουμε, να σεβόμαστε το παρελθόν και κυρίως να προσπαθούμε να παραδεχθούμε και τα όσα δεν εγκρίναμε έτσι ώστε να διορθώσουμε τα λάθη που κάναμε στη διάρκεια του αγώνα και τη συγγραφή της ιστορίας.

Και επειδή πιστεύω, πως όλοι έχουν το δικαίωμα να μάθουν, τι έγινε στη χώρα και τον κάθε Νομό και στο Νομό μας αμέσως μετά την απελευθέρωση, θα αναφέρω δίπλα στα άλλα περιστατικά που προ ανάφερα και τη δική μου σύλληψη και τα πολλαπλά κατάγματα του έχω υποστεί απ τα βασανιστήρια.

Τον Ιούλιο του 1946 στο χωριό Κάτω Βέρμιο (Σέλι) του Νομού Ημαθίας και κατ' επέκταση σε όλη την Ελλάδα και ειδικά στην ύπαιθρο, όπου μένονταν η λαίλαπα της λευκής τρομοκρατίας. Μια τρομοκρατία καθοδηγημένη απ το επίσημο κράτος και εκτελούσαν-εφάρμοζαν στην πράξη «διαπρεπείς» συνεργάτες των κατακτητών και εξ επαγγέλματος βασανιστές και δολοφόνοι.

Στις 10 Ιουλίου το 1946, η εφημερίδα «Λαϊκή φωνή» της Θεσσαλονίκης στην πρώτη σελίδα και με τον τίτλο «ΤΑ ΑΠΟΣΠΑΣΜΑΤΑ ΣΚΟΤΩΝΟΥΝ» γράφει: «Στις 4-7-1946, δυνάμεις χωροφυλακής με επικεφαλής :Τον Βαρδουλάκη, πήγαν για εκκαθαριστικές Επιχηρήσεις στο Βέρμιο» Πέρασαν από το Κάτω Βέρμιο (Σέλι) όπου και έπιασαν : Τον Στέργιο Αρίδα-Αρίζο, τον Νίκο Κόγια του Γεωργίου, τον Γεώργιο Κασνάκη και τον Νίκο Μπέλλα τους οποίους ξυλοκόπησαν τόσο πολύ, που ο τελευταίος, ενώ μεταφέρονταν στο Νοσοκομείο της Νάουσας, πέθανε στο δρόμο (οι πληροφορίες λένε, πως πέθανε από τα βασανιστήρια). Επίσης κατάσχεσαν 25 ζώα απ το Σέλι. Εδιωξαν τον Παπά Βουσουλέγκα-Μπουσουλέγκα-με την κατηγορία οτι έκανε Ρουμανική προπαγάνδα. Ετσι έμεινε το χωριό χωρίς Παπά»

Ο ανταποκριτής δίνει τα τρία βασικά στοιχεία που θέλει ο ιστορικός: Το γεγονός-απόσπασμα-συλλήψεις. Το χωριό Κάτω Βέρμιο-Σέλι και τον χρόνο 4/7/1946. Λίπει όμως ο λόγος για τον οποίο έγιναν οι συλλήψεις, ο ξυλοδαρμός των συλληφθέντων και ο θάνατος του ενός απ τα βασανιστήρια: Του Νίκου Μπέλλα.

Ξέρω πως είναι αβάσταχτα τρομερό, όταν σε υποχρεώνουν να διαβάσεις πως στην αγαπημένη μας Ελλάδα, συνέβησαν τέτοια απίστευτα εγκλήματα. Μα είναι πολλές φορές τρομερότερο όταν τα ζήσεις, όπως τα έζησε η δική μου γενιά. Η γενιά της εθνικής Αντίστασης 1941-44, του εμφυλίου πολέμου και των μετ'εμφυλιακών χρόνων. Και γίνεται ακόμα πιό τραγικό, όταν τελικά αποδειχθεί-αποδείχθηκε ήδη, οτι όλο αυτό το ανεξέλεγκτο έγκλημα, αυτό το πρωτόγνωρο μακελιό...Είχε ένα και μόνο στόχο : να μειωθεί σε βαθμό που να ισούται με τίποτε και ή δυνατόν με «έγκλημα» ιστορικά η συμμετοχή στην Εθνική Αντίσταση, να παραποιηθούν, να διαστρευλωθούν -αλλοιωθούν και κυρίως να καταχωνιαστούν τα εθνικό-λαϊκά οράματα της εθνικής μας Αντίστασης. Να χάσει την αίγλη και τη δόξα που της αξίζει η προσφορά της, το κλέος της, οι ήρωες της. Και φοβάμαι οτι γράφοντας τα ποιο πάνω οτι δεν υπερβάλω. Και δεν υπερβάλω γιατί:

Η γενιά της Αντίστασης, βγήκε μέσα απ τα σπλάχνα του λαού και αντρώθηκε στη σημαντικότερη στιγμή της σύγχρονης ιστορίας μας-τον αλβανικό πόλεμο και την Αντίσταση. Η γενιά αυτή ηταν ό,τι πολυτιμότερο απόχτησε-κέρδισε ο λαός μας σε αυτόν τον αγώνα. Αυτό το αθάνατο για τη Νεοελληνική ιστορία κεφάλαιο του λαού, η άρχουσα τάξη με τους εκπροσώπους της, οχι μόνο δεν το αναγνώρισε σαν συντελεσθήσα πράξη, μισό σχεδόν αιώνα, αλλα και σήμερα ακόμα δεν αναγνωρίζει το πολύτιμο περιεχόμενο αυτού του εθνικό-λαϊκού ιστορικού κεφαλαίου σαν πράξη εθνική και κυρίως δεν το αξιοποίησε το κεφάλαιο αυτό στο χώρο της παιδείας και της ιστορίας.

Και οχι μόνο δεν την αναγνώρισε nte gioyre, αλλά και όταν ακόμα το 1985, έγινε μια montoyw bibenti «αναγνώριση» απ την κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ, το κόμμα της Νέας Δημοκρατίας, οχι μόνο αποχώρησε απ την βουλή, αλλα πριν αποχωρήσει δήλωσε, οτι όταν έρθει στην εξουσία θα τον καταργήσει αυτόν τον νόμο. Και το ποιο τραγικό, είναι οτι δεν συγχώρησε ποτέ το λαό-τότε και τώρα ακόμα-και ειδικά τους πρωταγωνιστές της Αντίστασης-κομμουνιστές Σοσιαλιστές και προοδευτικούς δημοκράτες «το εθνικό ανοσιούργημα» να πάρουν πρωτοβουλίες για πράγματα που υπάγονται στη σφαίρα της δικής τους ευθύνη.

Τους κομμουνιστές και τους συνοδηπόρους, όπως χαρακτήρισαν τους δημοκράτες, που αυτοί δίχως τη δική της συγκατάθεση θέλησαν, τόλμησαν και μπόρεσαν μόνοι και αβοήθητοι, μέσα σε ελάχιστο χρόνο, σε χρόνο μηδέν, χωρίς μηχανισμούς και ανεφοδιασμούς, χωρίς αποθήκες όπλων και πολεμοφόδια, χωρίς επιμελητείες κλπ, να κάνουν σε ολόκληρη τη χώρα δίκτυο πολιτικών οργανώσεων, να ανασυγκροτήσουν ένοπλο στρατό και να πολεμήσουν οχι μόνο τους τρεις κατακτητές, αλλά και τα-ντόπια ένοπλα τμήματα που με την συναίνεσή τη δική τους και των Αγγλων τα συγκρότησαν οι Ραλλο-Γονατάδες και οι διάφοροι Πούλιδες με τους κατακτητές-με όπλα που υποχρεωτικά πήραν απ τους ίδιους τους κατακτητές για να τους πολεμήσουν.

Να πολεμήσουν τους κατακτητές, που αυτοί συνεργάζονταν αρμονικά μαζί τους σε όλα τα επίπεδα και όλα αυτά σε εθελοντική βάση. Και το ποιο άσχημο είναι ότι μπόρεσαν να διώξουν πολεμώντας τους κατακτητές, ενώ παράλληλα βοηθούσαν αποτελεσματικά τον συμμαχικό αντιφασιστικό αγώνα. Να συγκροτήσουν εθνικό στρατό στα προπολεμικά πρότυπα. Εκτός απ τον ένοπλο Εθνικό Λαϊκό Απελευθερωτικό Στρατό, (65,500) που είχε μόνο ο μόνιμος ΕΛΑΣ και το χειρότερο να οραματίζονται δημοκρατικές διαδικασίες σε ό,τι αφορά τη διακυβέρνηση της χώρας μετά την Απελευθέρωση.

Ε! Οχι ποια και δημοκρατικές διαδικασίες διακυβέρνησης. Αυτό πάει οχι απλώς πολύ αλλά πάρα πολύ. Ειναι κάτι που ξεπερνά τα «εσκαμένα», κοινώς παραδεκτά για την άρχουσα τάξη και τους μεγάλους μας «φίλους και συμμάχους». Αυτό είναι απ τα «εγκλήματα» που δεν μπορεί να τα συγχωρήσει ποτέ η άρχουσα τάξη στο λαό. Και ενώ τον πρόδωσε συνεργαζόμενη ένα μεγάλο της κομμάτι με τους κατακτητές και ένα άλλο με την 4ο Αυγ/νή καμαρίλα, οχι μόνο δεν αναγνωρίζει την λαϊκή προσφορά, την πολεμά απ τις πρώτες ακόμα μέρες σε συνεργασία με τους Νέο κατακτητές, δεν δίστασε να εξοντώσει τη ανυπότακτη αυτή γενιά με τη βοήθεια των Αγλλων και των Αμερικάνων μέσω του εμφυλίου πολέμου.

Ειναι σε όλους γνωστό, οτι γι' αυτό το έγκλημα που διαπράχθηκε μετά απελευθερωτικά εις βάρος της χώρας μας, ένα μέρος της ευθύνης έχουν απ την περίοδο της κατοχής ακόμα και οι Αμερικάνοι. Οι Αγγλοι και οι Αμερικανοί, είχαν ένα κοινό σχέδιο να συντρίψουν την Αριστερά. Θέλανε να ελαττώσουν αποφασιστικά, ανεπανόρθωτα την επιρροή, να τη δυσφημίσουν, να την εξοντώσουν. Ποτέ δεν σκέφτηκαν να εγκαθιδρύσουν ένα δημοκρατικό καθεστώς

στην Ελλάδα, που να ανεχθεί μια ισχυρή Αριστερά. Δεν μπορούσαν να ανεχθούν μια Αριστερά σαν αυτή που τους προέκυψε με την απελευθέρωση, και αυτό γιατί κινδύνευε το καθεστώς και οχι το σύστημα όπως ισχυρίζονται. Δεν θα επέτρεπαν ποτέ δημοκρατικές διαδικασίες, γιατί ηταν φανερό πως ούτε το Βασιλιά, ούτε τους άλλους πράκτορες μπορούσαν να φέρουν, να τους εγκαταστήσουν και να τους κρατήσουν για πολύ στην εξουσία.

Η κρατική οργάνωση των αντιπάλων της Αριστερά ηταν στα σπάργανα. Εκτός απ τις δολοφονικές συμμορίες της δοσίλογης Δεξιάς και τους Εξ ίσου δοσίλογους βασιλόφρονες, που δραστηριοποίσαν δεν είχαν άλλους μηχανισμούς. Είχε δημιουργηθεί βέβαια η Αντιβασιλεία (με τον Αρχιεπίσκοπο Δαμασκηνό που ανατράφηκε στη Λόντρα). Οι κυβερνήσεις όμως που εγκαθιστούσαν οι Αγγλο-Αμερικάνοι ηταν υποχείριές τους, δοσίλογες όπως δοσίλογες ηταν και οι κυβερνήσεις της κατοχής και αυτή του Καϊρου που εγκατάληψαν λαό και χώρα. Σαν τέτοιες δεν μπορούσαν να σταθούν. Πολύ περισσότερο να παράγουν έργο. Οι κρίσεις ηταν αλλεπάλληλες. Η μια διαδέχονταν την άλλη. Τσαλδάρης Πλαστήρας, Βούλγαρης, Κενελόπουλος, Σοφούλης, Βενιζέλος κλπ.

Η Αριστερά ηταν ισχυρή. Και ισχυρή Αριστερά σε κάθε παρουσιαζόμενη ευνοϊκή διεθνή συγκυρία ηταν κίνδυνος να ανατρέπει το σαθρό καθεστώς που κάθε φορά θα εγκαθίδρυαν. Αφού δεν είχαν δικές τους αξιόλογες εσωτερικές δυνάμεις, υπολογίσιμη επιρροή στο λαό που θα μπορούσαν να στηρίζονται. Δυνάμεις που θα επέτρεπαν αν οχι την παραδοχή της Αριστεράς τουλάχιστο την ανοχή, Αναγκαστηκά συνεπώς, για να την υποτάξουν και να κυβερνήσουν, έπρεπε να χτυπήσουν μέχρι να συντριβεί η Αριστερά. Να τη χτυπήσουν με κάθε τρόπο και μέσο. Η καταδίωξη σκοπό είχε την εξόντωση της Αριστεράς. Η εξόντωση, τους έδινε δυο βασικά πλεονεκτήματα α) τους έδινε το χρόνο να οργανώσουν τους πολιτικούς και κυρίως τους δυναμικούς και κατασταλτικούς μηχανισμούς και ελεγχόμενο πλέον δικό τους κράτος να εξαπολύσουν πομγκρούμ κατά της Αριστερά και β) μείωνε τα ποσοστά της Αριστεράς, τρομοκρατούσε τον κόσμο και τον αποθάρρυνε να συμμετάσχει σε αγώνες για τη βελτίωση της ζωής και τη δημοκρατία.

Επίσημα η Ουάσιγκτον και κυρίως ο πρόερδος Ρούσβελ και οι σύμβουλοί του-αυτοί που διαμόρφωναν την μελλοντική-μεταπολεμική ηγεμονία της Αμερικής και ο εδώ πρέσβη Μάκ Βή, ποτέ και σε τίποτε δεν διαφώνησαν, μα ούτε και διαφοροποιήθηκαν στην πράξη με τη Δεκεμβριανή και την μετά «Δεκεμβριανή πολιτική του Τσιώρτσιλ». Παρά τις αντιδράσεις του τύπου, των μελών του Κογκρέσου, του Σέϊτ Πάρτμεντ και μεγάλο μέρος της κοινής γνώμης, δεν ταυτίστηκαν τα λόγια με την πράξη.

Για τους Αμερικανούς το έργο του Τσιώρτσιλ, στην Ελλάδα αποτελούσε στην προοπτική της δική τους υποδομής. Το γεγονός αυτό και αν ακόμα δεν γινόταν σκόπιμα, η ανοχή είχε μια τεράστια επίδραση στην προσπάθεια του Τσιώρτσιλ, να ολοκληρώσει με οποιαδήποτε μέσα το δολοφονικό σχέδιο «ΜΑΝΝΑ». Οι

Αμερικανοί πάντα είχαν βλέψεις σε αυτό το σταυροδρόμι του κόσμου και βασικό προγεφύρωμα στα πετρέλαια της Μ. Ανατολής.

Με το ερώτημα γιατί η άρχουσα τάξη, δεν οργάνωσε αντίσταση όπως οι άλλες Ευρωπαϊκες χώρες, θα αποδειχθεί οτι πράγματι η ελληνική αστική τάξη, σε αντίθεση με τις ευρωπαϊκες πρόδωσε για άλλη μια φορά μετά το 21, οχι μόνο το λαό αλλα και τον ιστορικό της ρόλο να καθιερωθείι ως ο αναμφισβήτητος ηγέτης της χώρας.

Η ιστορία διδάσκει πως όταν κατακτιέται μια χώρα, οι πρώτοι που δεν την αποδέχονται, αντιδρούν και οργανώνουν Αντίσταση, είναι το κράτος και ο κρατικός μηχανισμός, το σώμα των Αξιωματικών, τα σώματα Ασφαλείας κλπ. Τα Υπουργεία εθνικής άμυνας και εσωτερικών και όποιο άλλο συναρμόδιο υπουργείο, που οπωσδήποτε έχουν εκπονήσει κάποιο σχέδιο για το πώς θα δράσει οχι μόνο στον πόλεμο, αλλά και σε περίπτωση κατάκτησης της χώρας και κυρίως πως θα απελευθερωθεί η κατακτημένη χώρα. Θέλω να πιστεύω οτι δεν υπάρχει άρχουσα τάξη, που να μην εκπονεί έστω κάποια υποτυπώδη έστω σχέδια, για το πώς θα δράσει και θα αντιδράσει σε περίπτωση πολέμου, κατοχής κλπ.

Πάντα με στόχο τα συμφέροντά της προαποφασίζει ποιες συμμαχίες θα διαμορφώσει και στο πλευρό ποιών θα ταχθεί στην κάθε περίπτωση όπως των Βαλκανικών πολέμων, του Α! και του Β! Παγκοσμίου πολέμου, καθώς και τι θα πράξει σε περίπτωση κατοχής.

Αυτά τα πράγματα καμιά άρχουσα τάξη, δεν τα αφήνει στην τύχη. Αν δεν τα έθεσε σε εφαρμογή, δεν είναι γιατί δεν είχε σχέδια, αλλα γιατί αυτή ηταν η μόνη στρατηγική που εφαρμόζοντας την, θα εξασφάλιζε κατά τον καλύτερο τρόπο τα συμφέροντά της. Η κάθε άρχουσα τάξη γνωρίζει πως το ποίμνιό της, παρ' ότι υπήκοοι και οχι πολίτες γι' αυτήν λόγω αρχής και ύπαρξή του, δεν θα δεχθεί τη σκλαβιά. Και οχι μόνο θα αντιδράσει, αλλα ξέρει πως θα βρει τρόπο για να αγωνιστεί. Σε παρόμοιες περιπτώσεις και στιγμές όπως αυτή της κατοχής, που μαζί με την τύχη του λαού, κρίνεται και η δική της τύχη ή και μέρος ακόμα απ τα συμφέροντά της, όταν τα πράγματα δεν είναι σαφή και ξεκάθαρα το αποτέλεσμα, καμιά η άρχουσα τάξη δεν διακηδεύει τα συμφέροντά της, πολύ περισσότερο την ύπαρξή της, για να συμμετάσχει σε μιά ερμαφρόδιτη ακόμα κατάσταση. Αυτό θα το κάνει-όπως το έκαναν και το 21 οι Πρόκριτοι, Κοτζαμπάσηδες και ο Κλήρος όταν τα πολεμικά δεδομένα θα έχουν ήδη γίνει σαφή αν οχι οριστικά.

Σαν τάξη που δεν έχει τη συναίνεση του λαού να κυβερνήσει, αλλα την εξουσία της, την δίνουν και τη στηρίζουν οι ξένοι, σημαίνει οτι «φύσει εχθρό» της είναι ο λαός, που για δικούς του αντικειμενικούς λόγους, δεν της δίνει τη συναίνεση να κυβερνήσει. Ακολουθεί αυτήν ακριβώς την πολιτική, που η δική μας άρχουσα τάξη ακολούθησε στη διάρκεια της κατοχής. Αντί να μπει μπροστά και να καλέσει το λαό σε αγώνα, τον εγκατάλειψε στην τύχη του, με τη βεβαιότητα οτι

ο λαός θα οργανώσει αγώνα, οχι μόνο για την επιβίωσή του, αλλα και για την υπεράσπιση της χώρας που ζει.

Δεν το καλεί σε αγώνα, γιατί αν τον καλέσει μετά τη νίκη, θα υποχρεωθεί οχι μόνο να παραχωρήσει ένα μέρος απ τα μελλοντικά της κέρδη απ τη συμμετοχή του λαού στα κέντρα των αποφάσεων, αλλα θα υποχρεωθεί να συμμετάσχει και η άρχουσα τάξη στην αποκατάσταση των καταστροφών, να αναγνωρίσει τον αγώνα, τις θυσίες, τους νεκρούς, τους τραυματίες κλπ. Με τη μη συμμετοχή και αναγνώριση απαλλάσει τον εαυτό της στην όποια επανόρθωση. Και το βασικότερο μετά τον πόλεμο εξακολουθεί να είναι οικονομικά εύρωστη, αρτημελής και αριθμητικά στο σύνολό της παρόν.

Φαίνεται, πως ο αστικός πολιτικός κόσμος στην αρχή του πολέμου, έτσι όπως είχαν διαμορφωθεί τα πράγματα στα πολεμικά μέτωπα. Η αστραπιαία κατάληψη της Ευρώπης απ τον άξονα και η μεταξική φασιστική υποδομή που προ υπήρχε, επιβεβαίωναν οτι η νέα τάξη πραγμάτων υπό την Γερμανική ηγεσία ηταν δεδομένη. Αν σε αυτό προστεθεί οτι ένα μεγάλο μέρος της ολιγαρχίας είχε ταυτίσει τα συμφέροντά της με αυτά της Γερμανίας, καταλήγει αβίαστα στο συμπέρασμα οτι η όποια και όσο πλατιά και αν ηταν η αντίσταση, δεν θα μπορούσε να σταθεί, αφού δεν διέγραφε προοπτική νίκης υπό τη νέα τάξη πραγμάτων.

Για να μην υποστεί την μείωση των κερδών και την συμμετοχή του νικητή λαού στη λήψη των αποφάσεων, άφησε τα πράγματα φλού από άποψη οργάνωσης και αγώνα, που υποχρεωτικά η οργάνωση θα βάλει και το λαό στο παιχνίδι των κερδών και τη συμμετοχή στην εξουσία, αφού αυτός θα βάλει το αίμα. Με βάση αυτά τα δεδομένα γίνεται κατανοητή η μη οργάνωση και συμμετοχή της άρχουσας τάξης στην Αντίσταση. Διατηρεί τις σχέσεις με τη διεθνή του κεφαλαίου και τους ταξικούς δεσμούς με τις άλλες άρχουσες τάξεις και σε περίπτωση, που η Αντίσταση του λαού αρχίσει να γίνεται επικίνδυνη για τα συμφέροντά της.

Και όταν πια στον πολεμικό ορίζοντα τα πράγματα έχουν κριθεί, τότε οργάνωσε τους εθνοϊσμούς και τα τάγματα ασφαλείας, για να πολεμήσει την αντίσταση, που τόλμησε να οργανώσει ο λαός χωρίς την δική της συγκατάθεση. Και όταν μετά την απελευθέρωση ο λαός μέσω του αγώνα διεκδικεί τη συμμετοχή του και στα κέρδη και στη λήψη των αποφάσεων, αν οι δυνάμεις των εθνϊσμών και των ταγμάτων ασφαλείας, δεν αρκούν να τσακίσουν τις δομές που στη διάρκεια του αγώνα έχει διαμορφώσει το λαϊκό κίνημα, με αντάλλαγμα την υποθήκη της εθνικής ανεξαρτησίας και συμμετοχή των ξένων στα δρώμενα της χώρας καλεί τους ξένους να εμπεδώσουν την κατάσταση και να την ενθρονίσουν ξανά στην πολυπόθητη εξουσία.

Με τον τρόπο αυτό, οχι μόνο απαλλάσει τον εαυτό της απ τις υποχρεώσεις προς το λαό, με την δύναμη των εθνοϊσμών και των ξένων, του αμφισβητεί τον αγώνα, τις θυσίες και το αίμα και αν δεν υποταχθεί τον θέτει εκτός «Νόμου». Και

οχι μόνο τον θέτει εκτός νόμου, αλλα αν τα μέτρα δεν καρποφορούν τον οδηγεί στον εμφύλιο πόλεμο προκειμένου να τον συντρίψει. Με έκτακτα μέτρα και στρατοδικεία γεμίζει τα ξερονήσια με εξορίστους, και τις φυλακές με καταδίκη και μόνο κρατούμενους με βαριές ποινές. Θέτει σε ενέργεια τα εκτελεστικά αποσπάσματα. Επιβάλει μέσω των εκτάκτων μέτρων σιγή τάφου, διαστρευλώνει, παραποιεί τα ιστορικά γεγονότα και μετά την ήττα υποχρεώνει τον καταδυναστευμένο λαό να αποκαταστήσει-επανορθώσει με δικές του και μόνο δαπάνες τις καταστροφές του πολέμου.

Για να μπορεί η ηγεσία κάθε χώρας να πάρει τις δικές της αποφάσεις για το πως θα αντιδράσει, να δράσει και με ποιόν θα συμμαχήσει, πρέπει ηγεσία της χώρας να είναι εθνικά ανεξάρτητη. Να μην είναι όπως η δική μας προσδεμένη στο πολιτικό-οικονομικό άρμα της Αγγλίας απ το 1821 μέχρι το 1913, που ανέβηκε στο θρόνο ο βασιλιάς Κωσταντίνος και η βασίλισσα Σοφία, που επηρέαζε έκτοτε βαθιά τα πολιτικά πράγματα της Ελλάδας και κυρίως κατά την περίοδο του εθνικού διχασμού, υποστηρίζοντας την πολιτική της Γερμανικής ουδετερότητας.

Μια ουδετερότητα, που εξυπηρετούσε τα συμφέροντα του αδερφού της Κάϊζερ Γουλιέλμου Β!. Με το που ανέβηκε ο Κωσταντίνος στο θρόνο δίπλα, στο ένα αφεντικό προστέθηκε ένας ακόμα. Δημιουργήθηκε ένας δεύτερος ανταγωνιστικός πόλος. Ο πόλος της Γερμανικής επιρροής στην Ελλάδα. Αλλωστε σε αυτόν τον ανταγωνισμό ανάμεσα στην Αγγλία και Γερμανία, οφείλονταν και ο καταστροφικός διχασμός με αρχιτέκτονα τον Μεταξά, που ηταν άνθρωπος του γενικού γερμανικού επιτελείου. Ο άνθρωπος, που έπαιξε το γνωστό ρόλο στο διχασμό και κατά τον Α! Παγκόσμιο πόλεμο.

Παρ’ όλο που η κατοχή της χώρας, απ τα γερμανικά στρατεύματα υπονόμευσε τις αγγλοελληνικές σχέσεις, η επηροή του αγγλικού παράγοντα όμως εξακολουθούσε να παίζει ακόμα καθοριστικό ρόλο. Το γεγονός αυτό τους έδινε μεγάλες δυνατότητες να ελίσσονται. Είχαν παλιά και πρόσφατη πείρα από φιλοξενία εξορίστων κυβερνήσεων και ηγεμόνων. Βάση αυτής της αρχής και πείρας προκειμένου να τους υποτάξουν στις δικές τους θέσεις και θέληση, έδωσαν άσυλο στην ελληνική «κυβέρνηση» και το βασιλιά.

Η ξένη κατοχή επιλέγει συνεργάτες που ή είχαν και την αγγλική συναίνεση, όντας πράκτορές τους, ή οι Αγγλοι τους υιοθέτησαν εκ των υστέρων, είτε για τις ψευδό υπηρεσίες που τους προσέφεραν στην κατοχή, μα και γι’ αυτές που έπρεπε να τους προσφέρουν στο μέλλον. Οι ανθρωποι αυτοί ηταν ένα υλικό επιξεργασμένο και προετοιμασμένο να προσφέρει υπηρεσίες έξω απ την εθνική συνείδηση και κατά βάση εναντίον της. Αυτό έγινε πράξη αργότερα, όταν όλοι ανεξαιρέτως οι συνεργάτες του κατακτητών με κάποια διάκριση βέβαια, ως προς το μέγεθος της«προσφοράς» και τον κίνδυνο που διέτρεχαν να καταδικαστούν σαν δοσίλογοι, τους εφοδίασαν με αγγλικά πιστοποιητικά και εμφανίστηκαν, οχι πλέον σαν συνειδητοί και εκούσιοι αυτό το «εκούσια» και «συνειδητή» συμμετοχή στη συνεργασία που πρόβλεπε ο «Νόμος» για τους δοσίλόγους.

Για να συλληφθεί κάποιος για συνεργάτης έπρεπε ο καταγγέλλων να αποδείξει οχι μόνο με στοιχεία την πράξη αλλά και οτι η πράξη αυτή ηταν «εκούσια» και «συνειδητή...» Ετσι είδαμε συνεργάτες των κατακτητών, αλλά με αγγλική «εντολή» να γίνουν συνεργάτες των κατακτητών. Δυστυχώς στη χώρα μας έχουν συμβεί πολλά περίεργα! Από το 1821 και μετά, μα και εξακολουθούν να γίνονται ερήμην του λαού.

Ενώ λοιπόν, η ιστορία διδάσκει αυτά και ο λαός βλέποντας τα γερμανικά Στούκας και τα τάνκς, να σκορπούν το θάνατο και τη συμφορά. Να μετατρέπουν τη χώρα σε ερείπια μπήκε το πρόβλημα: τι θα γίνει από εδώ και μπρος και τι αναλογεί στον καθένα να κάνει για το ξεσκλάβωμα της πατρίδας. Στο χώρο της άρχουσας τάξης και γενικότερα στην κρατική μηχανή, το μόνο που τους ενδιέφερε ηταν πως θα σώσουν τον εαυτό τους και το...Βασιλιά. Μετά την κατάρρευση του μετώπου, την κρίσιμη μέρα της 19/4/41 ο βασιλιάς ενάλαβε καθήκοντα και Πρωθυπουργού για 3 μέρες και στις 21/4/41 όρκισε πρωθυπουργό τον Εμαν Τσουδερό και μαζί του αναχώρησε στις 23/4/41 για την Κρήτη, παίρνοντας μαζί του και τους μέλλοντες να γίνουν, Πρωθυπουργοί, Υπουργοί και Στρατηγοί, όλη η κρατική ανώτατη μηχανή, οι χθεσινοί ακόμα αιώνιοι, Πάπουν προς Πάπουν «ειδικοί προστάτες» όλοι μαζί έγιναν Λαγοί.

Πριν φύγει ο βασιλιάς στο «δραματικό» του διάγγελμα διαδήλωνε : «την απόφαση όλου του έθνους, να συνεχίσει από εκεί τον αγώνα, μέχρι της τελικής νίκης»

Διοικητής του τμήματος στρατιάς Ηπείρου ηταν ο αντιστράτηγος Ιωάννης Πιτσίκας. Διαπιστώνοντας κάποιες διαρροές απ τις 18/4/41 στο μέτωπο τις έκανε γνωστές στην Αθήνα. Αρχισαν οι πιέσεις, για λύση με πρώτο τον Μητροπολίτη Ιωαννίνων Σπυρίδον. Το ίδιο και οι Διοικητές του Α!, Β! και Γ! Σωμάτων Στρατού πίεζαν για ανακοχή. Προ του κινδύνου ολικής καταστροφής, ο αρχαιότερος αυτών αντιστράτηγος Τσολάκογλου του Γ. Σ. Σ ανέλαβε το δύσκολο έργο.

Ενώ στην αρχική συμφωνία, οι όροι παράδοσης περιείχαν κάποια στοιχεία φερέγγυα σε συνέχεια τον εξαπάτησαν οι Γερμανοί για έντιμη παράδοση. Πήρε την ευθύνη της ανακωχής, έγινε Πρωθυπουργός της κατοχικής κυβέρνησης, (ενώ ήξερε οτι εξαπατήθηκε. Αυτό το δεύτερο ηταν το τραγικό του λάθος) καταδικάστηκε απ το ειδικό δικαστήριο εις θάνατο μετά την απελευθέρωση και πέθανε το 1948 με το στίγμα της προδοσίας! Οι υπόλοιποι έγιναν «ήρωες», κυβέρνησαν τη χώρα και την οδήγησαν στην χούντα των συνταγματαρχών και τη διχοτόμηση της Κύπρου.

Και ενώ συνέβαιναν όλα αυτά, το επιβατικό πλοίο «Αρντένα» απέπλεε με συνοδεία πολεμικού με φορτίο τα έπιπλα και τα σκεύη του βασιλικού οίκου και κάποιο άλλο πλοίο φορτωμένο με τα αποθέματα χρυσού και ό,τι άλλο σπάνιο, ακριβό και πολύτιμο υπήρχε πήραν το δρόμο της«διασφάλισης». Πίσω στα κοπέλια τους άφησαν τις τρεις μόνο γνωστές ξερές εντολές για τη στάση που πρέπει να κρατήσουν.

Σε αντίθεση με τον λαό, που ήταν καθημαγμένος από τον αλβανικό πόλεμο, τις αλόγιστες απ τους Αγγλους καταστροφές : Γέφυρες, αεροδρόμια και λιμάνια, δρόμους, σιδηροδρομικούς σταθμούς τρένα και ό,τι άλλο μπορούσε να εμποδίσει την προέλαση του άξονα, προκειμένου να υποχωρήσουν το συντομότερο δυνατό και ασφαλείς απ τη χώρα. Την κατοχή, τις επιτάξεις, τις αρπαγές, τις μακρόχρονες προσωπικές επιστρατεύσεις και ένταξη στα συνεργεία (αγγαρίας) που συγκρότησαν απ τις πρώτες ακόμα μέρες για την αποκατάσταση των καταστροφών που προκάλεσαν οι Αγγλοι φεύγοντας κλπ.

Την απειλή με θάνατο για τους κατόχους όπλου και τη λάμια πείνα που τον αποδεκάτιζε, η άρχουσα τάξη είχε το σώμα των Αξιωματικών, τα Σώματα Ασφαλείας, τον κρατικό μηχανισμό και τα όπλα στα χέρια της. Και αν ακόμα δεχθούμε πως ένα μέρος της ηγεσίας του στρατού (Τσολάκογλου κ Σια) έκαναν λάθος και ζήτησαν απ το λαό να παραδώσει τα όπλα που τυχόν είχε, μπορούσε όπως έκανε το ΚΚΕ πρώτα και το ΕΑΜ μετά, να ρίξει το σύνθημα για συλλογή και απόρκυψη όπλων με τα οποία θα πολεμούσαμε τους κατακτητές και θα βοηθούσαμε ποιο αποφασιστικά και τον συμμαχικό αγώνα.

Μπορούσε συνεπώς ο αστικός κόσμος, να κάνει αν ήθελε Αντίσταση ή να συμμετάσχει στην αντίσταση και οχι να οδηγηθεί στα τάγματα ασφαλείας για να την πολεμήσει. Για ποιο λόγω άφησε το ΚΚΕ και το ΕΑΜ να αναπτυχθεί και σε συνέχεια διατυμπάνιζε οτι η ΕΑΜική Αντίσταση θα οδηγούσε το λαό σε κομμουνιστικό καθεστώς; Αφού λοιπόν, διέτρεχε τέτοιον κίνδυνο η χώρα απ τον κομμουνισμό, αναρωτιέται κανείς και με το δίκαιό του, γιατί δεν οργάνωσε τη δική της Αντίσταση ή γιατί δεν συμμετείχε στην υπάρχουσα και απ τα μέσα να διεκδικήσει οχι μόνο το μερίδιό της, αλλα και την ηγεσία της Αντίστασης-της προσφέρθηκε-όπως έκαναν οι Ευρωπαϊκές αστικές τάξεις της Γαλλίας, της Ιταλίας κλπ.

Επειδή το μοναδικό επιχείρημα που προβάλουν προκειμένου να δικαιολογήσουν τα όποιας μορφής και έκτασης εγκλήματα, ηταν και παραμένει (άλλωστε αυτόν τον κίνδυνο επικαλέστηκε και ο Μεταξάς και ο Παπαδόπουλος για να επιβάλουν ο πρώτος την 4χρονη και ο δεύτερος την 7χρονη δικτατορία), οτι πάσει θυσία έπρεπε να αποτρέψουν τον κομμουνιστικό κίνδυνο που διέτρεχε η χώρα. Εκείνο που πρέπει να τους θυμίσει κανείς, είναι το γεγονός οτι τους κομμουνιστές η βασιλο-μεταξική δικτατορία με την εγκαθίδρυσή της εκτός του οτι τους πέρασε απ τη φωτιά και σίδηρο (και τους επιζήσαντες ιδεολογικά) τους έστειλε εξορία και τις φυλακές και οχι μόνο, αλλά έδωσε και στην Γκεστάμπο σαν σε (Λίμπρο Ντόρο) με ονοματεπώνυμο, τόπο διαμονής, οδό και αριθμό.

Ακόμα πρέπει να τους θυμίσει και οτι φεύγοντας η «ηγεσία» για τα απάνεμα λιμάνια, έδωσε την γνωστή εντολή τους : «επιζήσαντες» να τους παραδώσουν στους Γερμανούς. Και πράγματι όσοι επέζησαν απ τη λαίλαπα της δικτατορίας και δεν πέθαναν απ την πείνα το χειμώνα του 1941, η χωροφυλακή εφάρμοσε την ρητή εντολή του Μανιαδάκη και τους παρέδωσε στους Γερμανούς. Και είναι

αυτοί πολλοί από τους οποίους συμπλήρωσαν 30 και 31 χρόνια φυλακή, που αντιστοιχεί με το μισό της ζωής.

Αυτούς που οι Γερμανοί τους στοίβαξαν στις ανθρωαποθήκες του Χαϊδαριού, του Παύλου Μελά και το στρατόπεδο της Λάρισσας, από όπου πρώτους αυτούς έπαιρνα και εκτελούσαν για αντίποινα. Κορυφαία εκτέλεση τους 200 στην Καισαρινή την πρωτομαγιά του 1944. Σώθηκαν μόνο όσοι κατόρθωσαν να αποδράσουν. Ε! λοιπόν, απ αυτούς τους ελάχιστους επιζήσαντες ιδεολογικά και απ την πείνα κομμουνιστές διέτρεχε κίνδυνο η Ελλάδα;

Την Ελλάδα που στο όνομα αυτών των ολίγων και της «ελευθερίας» μέσω και της κρατικής τρομοκρατίας την μετέτρεψαν σε ένα ασύνορο κρανίου τόπο! Οσο για την Ελευθερία που είναι συνώνυμη με τα ανθρώπινα δικαιώματα, ο λαός γνωρίζει οτι Ελευθερία είναι πάντοτε η Ελευθερία εκείνου που σκέπτεται διαφορετικά και παύει να είναι αποτελεσματική όταν καταντάει επιλεκτική και προνόμιο.

Οι εξόριστοι και φυλακισμένοι χωρίς δική κομμουνιστές της μεταξικής δικτατορία, εκτός από όλα τα αλλα κακά και άσχημα, μετά την κατάληψη της χώρας από τα Γερμανικά στρατεύματα, είχαν να αντιμετωπίσουν και το φάσμα της πείνας. Την πείνα αυτήν τη φοβερή και απολέμητη αρρώστια. Η πείνα...η πείνα είναι το φοβερότερο πράγμα και όταν είσαι έξω «ελεύθερος» Την δοκίμασε ο λαός της Ελλάδας και ιδιαίτερα της Αθήνας, τον μαύρο χειμώνα του 1941-42 μα και μετά μέχρι το 44.

Μα η πείνα στη φυλακή και μάλιστα υπό των κατακτητών και του εμφυλίου πολέμου είναι εντελώς διαφαρετικό πράγμα. Εξω έχεις τα δυο σου χέρια και τα δυο σου πόδια. Μπορείς να τρέξει και να μαζέψει έστω και λίγα χόρτα. Και ακόμα, αν χάσεις την ανθρωπιά σου...μπορείς να πας σε κάποιο τενεκέ σκουπιδιών, να ψάξεις και να βρει κάποια σάπια πατάτα, ντοματά ή ό,τι άλλο μπορεί να μπει στο στόμα και να το κρατήσει το στομάχι. Στη φυλακή όμως τίποτε απ όλα αυτά τα... καλούδια. Είσαι καταδικασμένος σε αργό και βέβαιο θάνατο. Αν σε αυτό προστεθεί και οτι αντικείμενο της φυλάκισης αυτής καθ' εαυτής είναι η εξόντωση. Τότε μιλάμε για σίγουρο...Οταν το σύστημα θέλει να σώσει κάποιους πχ τους (δοσίλογους), θα βρει τρόπο να τους σώσει «νόμιμα» ή παράνομα. Το ίδιο ισχύει και όταν θέλει να εξοντώσει.

Αν συμμετείχε και άρχουσα τάξη στην αντίσταση, άλλη θα ηταν η μεταπολεμική πορεία της χώρας. Για να μπορεί όμως να συμμετάσχει στην Αντίσταση, έπρεπε να αποσύρει τη συμμετοχή της από τη Διεθνή του κεφαλαίου και να αρνηθεί τη συμμετοχή της στην «κυβέρνηση» του Καΐρου. Αυτό σε καμιά περίπτωση δεν θα της το επέτρεπαν τα μεγάλα αφεντικά, στο άρμα των οποίων ηταν δεμένει χειροπόδαρα και πριν απ τη διεθνή πολύ περισσότερο μετά την προσχώρηση. Μετά και απ την «πολιτική διαθήκη» που άφησε ο Βενιζέλος και αποδέχθηκε κι υιοθέτησε το Φόρεϊν Οφφις.

Η κατοχή ηταν μια ευκαιρία για την άρχουσα τάξη να ολοκληρώσει τον ιστορικό της ρόλο. Για να το πετύχει αυτό μόνο ένας τρόπος υπήρχε α) να ηγηθεί της Αντίστασης ή να ταχθεί στο πλευρό του λαού, που ηταν και ο φύσει σύμμαχός της. β) :Να ολοκληρώσει την επανάσταση που την άφησε κολοβή το 1821 και. γ) Να πάρει τις τύχες του λαού και της χώρας στα χέρια της, έτσι ώστε μετά την απελευθέρωση να πάψει η χώρα μας να είναι δεμένη στο Αγγλικό άρμα και προσδεμένη στο αμερικάνικο.

Γι' αυτόν που δεν γνωρίζει πρόσωπα και πράγματα φαίνεται ακατανόητο. Δεν είναι όμως. Και δεν είναι γιατί μετά τη δήλωση του Ελευθέριο Βενιζέλου το 1935 οτι : «Εγώ τα βρήκα με τους Τούρκους, δεν θα τα βρω με τους ιδεολογικούς μου αντιπάλους, την αποδοχή απ τον ίδιο της βασιλείας». Και με υπόδειξη των Αγγλων, που ηταν οι ηγέτες της Διεθνούς του κεφαλαίου, στην οποία Διεθνή συμμετείχε και η δική μας άρχουσα τάξη, δεν μπορούσε να συμμετάσχει στην Αντίσταση. Με τη δήλωση αυτή του Βενιζέλου, την επαναφορά της μοναρχίας και την επιβολή της δικτατορίας, η άρχουσα τάξη είχε πετύχει την ενότητά της και την συναίνεση στην από κοινού εξόντωση με όλα τα μέσα οχι μόνο των ανατρεπτικών τότε κινημάτων αλλά και των διεκδικητικών ακόμα. Συνδικαλιστικές οργανώσεις, Συλλόγους κλπ.

Με την πράξη της αυτή όμως, η αστική τάξη είχε απεμπολήσει το δικαίωμα να αποφασίζει και να δρα με δική της πρωτοβουλία και απόφαση τόσο για τα συμφέροντα της χώρας, άλλο τόσο και για τα καθαρά δικά της ταξικά.

Επειδή έκανα χρήση του όρου «Διεθνής του Κεφαλαίου» ενδέχεται να αναρωτηθεί κάποιος. Μα επιτέλους ποια είναι αυτή η Διεθνής του κεφαλαίου; Η απάντηση είναι οτι μετά την επικράτηση των κομμουνιστών στη Ρωσία το 1917, την ίδρυση το 1919 της «Κομμουνιστικής Διεθνούς» και την προσχώρηση και του ΚΚΕ το 1920 στην (Κ.Δ), οι κίνδυνοι που απειλούσαν το σύστημα ιδιοκτησίας στα μέσα παραγωγής συνολικά και σε κάθε χώρα ξεχωριστά, δεν ηταν απλώς πολλοί αλλά και μεγάλοι.

Και ηταν πολλοί και μεγάλοι γιατί η διεθνής του κεφαλαίου, γνώριζε καλύτερα απ τον καθένα οτι η ιδιοκτησία : Ειναι Ιστορικό και Οχι φυσικό Φαινόμενο. Ειναι και αυτή όπως όλα τα αλλα κοινωνικά φαινόμενα με αρχή και τέλος. Απόδειξη αποτελεί το γεγονός οτι κανένας δεν δημιουργεί ιστορία, ούτε παράγει προϊόντα, αν απομείνει στην προσπάθεια μόνος του και η ιδιοκτησία είναι μόνη και ατομική.

Οπως η Καντιανή θεωρία, παρά τον περιορισμό της στον θεματισμό των ανθρωπίνων δικαιωμάτων θεωρεί οτι : «Ειναι η σωτήρια υπόμνηση της θεμελειώδους αξίωσης, ο εσωτερικά εδραιωμένος σεβασμός του δικαίου κάθε ατόμου, να αποτελεί την στοιχειώδη αρχή κάθε αληθινά Ανθρώπινης κοινότητας». Κατά τον ίδιο τρόπο και ο Μαρξισμός λέει οτι :«Η ιδιοκτησία καθορίζεται απ τις μορφές παραγωγής, συνεπώς έχει ιστορικό χαρακτήρα και οχι φυσικό-κοινωνικό».

Η ιδιοκτησία με το πέρασμα του χρόνου, δημιούργησε μια νέα συνείδηση στον άνθρωπο για τον εαυτό του και για τον κόσμο γύρο του. Και ας νομίζει οτι περιέχει την πείρα αιώνων και την πολλαπλή συνείδηση του καθολικού ανθρώπου, ενώ ο ιδιοκτήτης είναι ένας ταλαίπωρος άνθρωπος, ένα ανθρωπάκι όταν είναι μόνος του, αυτός και ο μπεζαχτάς του. Μια και δεν υπάρχει το στοιχείο της σύγκρισης με το προ ιδιοκτησιακό καθεστώς, ζούμε έκτοτε με ό,τι βιβλικό, φανταστικό και μυθοπλαστικό, έχει κατασκευάσει εδώ και μερικές χιλιάδες χρόνια το ιδιοκτησιακό καθεστώς αναμασώντας τα περασμένα.

Η άρχουσα τάξη έχοντας εξαντλήσει τα όποια επιχειρήματα, είχε στην αντίκρουση των δύο τρόπων σκέψης-συστημάτων, αντί νέων επιχειρημάτων ικανά να αντικρούσουν τις Σοσιαλιστικές απόψεις. Κατέφυγε στην αδυσώπητη και χωρίς όρια χρήση κατασταλτικών μέτρων και διώξεις. Ο,τι διογκώνει το παρακράτος, ο,τι έχει σχέση με τον χαφιεδισμός είχε μετατραπεί σε προσοδοφόρο επάγγελμα. Ο,τι μπορούσε ο καθένας να διώξει τον εργαζόμενο απ τη δουλειά, να τον στείλει εξορία και φυλακή ακόμα ηταν ευπρόσδεκτο. Οταν οι κομμουνιστές-Αριστερά κατηγορούσε την άρχουσα τάξη για χωρίς όριο εκμετάλλευση, για απάνθρωπη συμπεριφορά, για υποταγή στους ξένους, που μας εκμεταλλεύονται διπλά, που μας κλέβουν τον υλικό και πνευματικό πλούτο, αυτή απαντούσε με όλων των ειδών τις διώξεις.

Ενας λαός οδηγείται στην Επανάσταση, για δυο κυρίως λόγους: α) να απελευθερωθεί απ την άμεση ή έμμεση κατοχή ή εξάρτηση και β) να βελτιώσει τους όρους ζωής σε σχέση με την προηγούμενη κατάσταση τόσο στον οικονομικό-κοινωνικό άλλο τόσο και στον πολιτιστικό τομέα.

Τα Σοσιαλιστικά ιδεώδη, τα κηρύγματα και συνθήματα στην Ελλάδα είχαν μεγάλη απήχηση, ειδικά μετά την Μικρασιατική καταστροφή και τον ερχομό των προσφύγων. Προκειμένου η άρχουσα τάξη να ανακόψει αυτήν την άνοδο της Αριστεράς, κατ' έφυγε στα γνωστά εκλογικά, κοινοβουλευτικά και στρατιωτικά πραξικοπήματα και τις γνωστές δικτατορίες με αποκορύφωμα τη Βασιλομεταξική δικτατορία που έγινε με ένα και μόνο βασικό σκοπό: Οχι μόνο να βάλει τέλος σε αυτήν την αλματώδη ανάπτυξη του Αριστερού κινήματος στη Ελλάδα, αλλά να εξοντώσει ηθικά και βιολογικά τον ηγετικό πυρήνα, που ηταν οι κομμουνιστές, οι Σοσιαλιστές και Δημοκράτες.

Ακολούθησαν οι γνωστές πολυάριθμες συλλήψεις, τα βασανιστήρια, ο πάγος και το ρετσινόλαδο. Οι ομαδικές εξορίες και φυλακίσεις χωρίς δίκη. Η κατάργηση των πολιτικών κομμάτων, η λογοκρισία στον τύπο, το κάψιμο βιβλίων και η παράδοση με ονοματεπώνυμο, οδό και αριθμό του σπιτιού των κομμουνιστών στη κατοχή Γκεστάπο.

Σε ό,τι έχει σχέση με το κάψιμο των βιβλίων ο μεγάλος μας ποιητής Κ Παλάμας στο Δωδεκάλογο του Γύφτου σε μια στροφή γράφει: « Αναψε φωτιές καλόγερε κάψε, κάψε στα χαμένα καις της ιδέας ο σταυραετός τις φτερούγες του απλώνει ποιο ψηλά προς τα ύψη προς το φως».

Το οτι ο Βασιλιάς Γεώργιος, συνωμοτούσε με τον Μεταξά για την κατάργηση του κοινοβουλευτισμού και των ελάχιστων λαϊκών ελευθεριών και την εγκαθίδρυση της δικτατορίας, δεν είναι καθόλου παράξενο. Το παράξενο ήταν το οτι οι Αγγλοι ενίσχυαν τον παλιό, γνωστό για τις σχέσεις του με το φασισμό Μεταξά. Τον άνθρωπο του γερμανικού γενικού επιτελείου. Τον άνθρωπο που έπαιξε το γνωστό ρόλο στο διχασμό κατά τον Α! Παγκόσμιο πόλεμο.

Βέβαια, η αποδοχή και παραδοχή του Μεταξά απ τους Αγγλους, θα μπορούσε να θεωρηθεί σαν αντίφαση. Αλλα και η αντίφαση αυτή βρίσκεται μέσα στα πράγματα, και κυρίως στη «λογική» της πολιτικής του Φορεϊν Οφφις, που πρόβαλε και υποστήριξε πρώτα τον Μουσουλίνι και αργότερα τον Χίτλερ. Επέτρεψε και υποστήριξε τον επανεξοπλισμό της Γερμανίας και βάσει προδιαγεγραμμένου σχεδίου της διεθνούς, οδήγησε τη διεθνή στο Μόναχο, με στόχο να βάλει φραγμό στο εργατικό κίνημα της Ευρώπης. Να κατευθύνει τη φοβερή στρατιωτική μηχανή που και με δική της συμπαράσταση δομήθηκε «προς Ανατολάς» για να τσακίσει την πρώτη και μοναδική τότε χώρα του σοσιαλισμού.

Το 1922-24, η Αγγλια αντέδρασε στο διώξιμο της Δυναστείας των Γλύξμπουργκ και την ανακήρυξη και αυτής της αναιμικής δημοκρατίας στην Ελλάδα. Και οχι μόνο αντέδρασε, αλλα από το 1930 προετοίμαζε συστηματικά την παλινόρθωση. Για το σκοπό αυτό ενίσχυε τα αντί βενιζελικά κόμματα, να διαμορφώσουν τους αντίστοιχους μηχανισμούς ιδεολογικούς και κατασταλτικούς, χωρίς αυτό να σημαίνει οτι έπαψε ποτέ να παίζει σε δυο ταμπλώ, με μοναδικό στόχο να συντονίσουν από κοινού την προσπάθεια αναχαίτησης των κινημάτων αμφισβήτησης και ανατροπής.

Μπροστά στους κινδύνους που άρχισαν να διαγράφονται, το κεφαλαιοκρατικό σύστημα σαν σύνολο και κάθε χώρα χωριστά οχι απλώς άρχισε να ανησυχήσει, αλλα και να παίρνει και τα αντίστοιχα πρακτικά μέτρα. Ετσι ένα απ τα πρώτα μέτρα που πήρε ήταν να ιδρύσει τη δική της «Διεθνή». Να την εξοπλίσει θεωρητικά και να διαμορφώσει κέντρα προπαγάνδας με τους αντίστοιχους κατασταλτικούς μηχανισμούς. Βασικό σύνθημα της Διεθνούς του κεφαλαίου ηταν α) Ενας είναι ο εχθρός: ο κομμουνισμός και οι δορυφόροι του β) Η εξαγορά, η διαπλοκή και η εξαπάτηση γ) Η εξόντωση με όλα τα θεμιτά και αθέμιτα μέσα της ηγεσίας του κινήματος και δ) βασικό εργαλείο τον εμφύλιο ταξικό, «ανειρήνευτο» ειρηνικό και ένοπλο πόλεμο σαν το ποιο αποτελεσματικό μέσο.

Και πριν απ το 1917 υπήρχαν λαϊκά κινήματα. Τα κινήματα αυτά όμως ηταν κινήματα διεκδίκησης ενός καλύτερου επιπέδου ζωής. Μετά το 1917 τα ίδια αυτά κινήματα, από κινήματα διεκδίκηση μετατράπηκαν σε κινήματα αμφισβήτησης και ανατροπής. Τα κινήματα αυτά που τα γέννησε η αλαζονεία των ισχυρών, η απληστία των οικονομικών συμφερόντων, η ληστρική εκμετάλλευση του ανθρώπου και του πλούτου του πλανήτη απ τους λίγους, η αύξηση της ανισότητας, η φτώχεια και η εξαθλίωση εκατοντάδων εκατομμυρίων πολιτών του

πλανήτη. Σ αυτά τα κινήματα η διεθνής του κεφαλαίου κήρυξε ένα καθημερινό πολύμορφο και ανειρήνευτο, ταξικό εμφύλιο πόλεμο

Οι επιλογές που έκανε η άρχουσα τάξη, να μην αναγνωρίσει σαν εθνική πράξη και εθνικό λαϊκό περιεχόμενο την Εθνική Αντίσταση, να εξοντώσει τη γενιά της Αντίστασης, βοηθούμενη απ τους Αγγλους πρώτα, που οχι μόνο ήρθαν σαν κατακτητές, αλλά και συμπεριφέρθηκαν και σαν κατακτητές και τους Αμερικανούς μετά μέσω του εμφυλίου πολέμου, δεν ηταν μόνο από μίσος προς τους πολιτικούς της αντιπάλους. Ηταν η κατοχύρωση των ταξικώ της συμφερόντων και η ανταπόκριση των ευθυνών που είχε αναλάβει απέναντι στη διεθνή και στους νέους αλληλοδιάδοχους κατακτητές.

Κάθε εποχή έχει τα δικά της ιδιόμορφα προβλήματα. Και η δεκαετία του 1930-40 είχε τα δικά της κοινωνικό-οικονομικά, πολιτικά και ιδεολογικά προβλήματα. Με τη λήξη του Α! Παγκοσμίου πολέμου και την επικράτηση των κομμουνιστών στη Ρωσία, δέχθηκε ένα απροσδόκητο ΣΟΚ, το σύστημα ιδιοκτησία στα μέσα παραγωγής.

Οι αντιλήψεις για τη ζωή άλλαξαν. Νέοι ορίζοντες άνοιξαν μπροστά στην ανθρωπότητα. Ηταν επόμενο τα κινήματα διεκδίκησης σιγά σιγά να γίνουν κινήματα αμφισβήτησης και ανατροπής. Τα κομμουνιστικά κόμματα μπήκαν επικεφαλής αυτών των κινημάτων τα οποία αναπτύσσονταν με γεωμετρική πλέον πρόοδο. Ανάμεσα στα δυο συστήματα άρχισε ένας θανάσιμος και ανειρήνευτος ιδεολογικός πόλεμος για το :Ποιος είναι ποιος και ποιος θα νικήσει ποιόν.

Σε διεθνές επίπεδο το κεφαλαιοκρατικό σύστημα, απάντησε με τη συγκρότηση της δικής του Διεθνή. Κήρυξε σε διωγμό τα λαϊκά κινήματα, κατάργησε και τα λίγα ψήγματα δημοκρατίας (Πορτογαλία, Ισπάνια, Ρουμανία, Ελλάδα Βουλγαρία κλπ) και ανέδειξε τον φασισμό σαν μέσω σωτηρίας. Το φασισμό που είναι η τελευταία ελπίδα και μέσο να παρατείνει τη ζωή του Το Σοσιαλιστικό σύστημα καλούσε τους λαούς του κόσμου να κάνουν και στις χώρες τους σοσιαλισμό. Η δεκαετία του 1930-40 ηταν η δεκαετία που ανασυντάσσονταν σε παγκόσμια κλίμα οι συγκρουσιακές δυνάμεις

Αυτές περίπου ηταν οι προϋποθέσεις του μεσοπολέμου, παγκόσμια και στη χώρα μας. Αυτές ηταν το προοίμιο του Β! Παγκοσμίου πολέμου και του Ιταλου-Ελληνικού στις 28 του Οκτώβρη του 1940. Ενας πόλεμος που άμεσα με τις νίκες στην Αλβανία κατά του άξονα και έμμεσα με τον χρόνο, τα Μακεδονικά οχυρά, την Κρήτη και την σε σύντομο χρόνο οργάνωση Αντιστασιακής δράσης, έπαιξε καθοριστικό ρόλο στην έκβαση του Β! Παγκοσμίου πολέμου.

Τώρα η χώρα είχε κατακτηθεί. Οχι από ένα, αλλα από τρεις κατακτητές. Το ματωμένο κορμί της Ελλάδας είχε μοιραστεί σε τρεις ζώνες: τη γερμανική, την ιταλική και τη βουλγαρική. Τα πάντα είχαν μετατραπεί σε ερείπια. Παντού υπήρχε ολοκληρωτική διάλυση και αποσύνθεση και οι «ειδικοί προστάτες» δεν περίμεναν στην πατρώα Γή, να μοιραστούν των προδομένων υπηκόων τους την τύχη, την «αξιοζήλευτη» που τους είχαν ετοιμάσει, ούτε τα κάδρα και τα γυαλικά.

Οταν οι σιδερόφρακτοι Ούνοι ξεχύθηκαν στη χώρα μας, χτυπώντας πισώπλατα το στρατός μας, και έσπερναν την καταστροφή, το φόβο και το θάνατο. Οταν όλα τα έσκιαζε η φοβέρα και τα πλάκωνε η σκλαβιά, και ενώ οι «ειδικοί» εγκατάλειψαν λαό και χώρα, οι κομμουνιστές όρθωσαν το ανάστημά τους, σήκωσαν ψηλά τη σημαία του αγώνα και κάλεσαν το λαό για εθνική λευτεριά ενάντια στην τριπλή κατοχή. Αλλος δρόμος δεν υπήρχε, εκτός από αυτόν παρά ο αφανισμός. Ο δρόμος αυτός ηταν η αγωνιστική συνέχεια του έθνους. Αυτός και μόνο αυτός ο δρόμος ηταν ο δρόμος της τιμής, της αξιοπρέπειας και της εθνικής σωτηρίας.

Ο λαός μας μες τους λαούς λαός αγωνιστής, δεν μπορούσε να ξεχάσει την αγωνιστική παράδοση και την Ελλάδα των βουνών. Την Ελεύθερη Ελλάδα των Βουνών όπου ξαναζωντανεύει η παλιά εποποιϊα των κλεφτών και των αρματολών των τεσσάρων και πλέον αιώνων αντίστασης στο Τούρκο κατακτητή, της ανένδοτης επιμονής να μείνει η Ελλάδας Ελεύθερη. Εκεί στο βουνό σ ένα τόπο στεγνό και γυμνό, ξεπετιέται αυθόρμητα, πρωτόγονα, η πατροπαράδοτη λεβεντιά και εξέγερση των βουνίσιων και «...Ξανάζωντάνεψε το Αρματολίκι τα μπράτσα σίδερα φλόγα η ψυχή...» και «Απάνω στο ψηλά βουνά αντάρτες ΕΠΟΝίτες παλεύουν για τη λευτεριά Ελλάδα μας χτυπώντας τους φασίστες...» ακολουθούν τους μυθικούς και καταξιωμένους στον αγώνα καπεταναίους.

Ο ελληνικός λαό είχε ένα μεγάλο και θησαυρό αγωνιστικών παραδόσεων, μακρόχρονους αγώνες, θυσίες, ολοκαυτώματα και νίκες. Δεν μπορούσε να τα ξεχάσει, να τα απαρνηθεί όλα αυτά γιατί το ήθελαν μερικοί.

Από αυτόν τον πλούτο και ανεξάντλητο θησαυρό, άντλησαν οι πρωτοπόροι του αγώνα τη δύναμη και τη θέληση-απόφαση για αγώνα. Και αυτήν ακριβώς τη δύναμη του αγωνιστή λαού, εκ ξέφραζε και προωθούσε η ηγεσία της Αντίστασης και ήταν το ζωντανό παράδειγμά του. Και ηταν αυτοί που δίνανε προοπτική στο λαϊκό κίνημα. Αυτή η μεγάλη λαϊκή ανεξάντλητη δύναμη άρχισε να οργανώνεται και να κινητοποιείται απ τις πρώτες μέρες, που οι κατακτητές πάτησαν το «...Η Ελλάς φωνάζει και τα παιδιά της τα προσκαλεί ναμήν λερώσουν το Αγιο της χώμα οι δολοφόνοι χιτλερικοί...» που λέει και ένα απ τα πρώτα τραγούδια της Αντίστασης.

Οι λαϊκοί ηγέτες και ανάμεσά τους οι κομμουνιστές, πάντα διαπαιδαγωγούσαν τον εργαζόμενο λαό να στηρίζεται στις δικές δυνάμεις. Να διεκδικεί το δίκιο του με τον αγώνα, να μην περιμένει να τους χαρίσουν άλλοι τη λευτεριά, να μισεί τους τυράννους φασίστες, να θεωρεί φίλους όλους τους λαούς και εχθρούς όλους τους δυνάστες.

Το πνεύμα της Αντίστασης έρχονταν απ το μεγάλο 21, που ηταν σχετικά πρόσφατο και είχε σε χοντρές γραμμές τα προβλήματα που το 21, λόγω του συμβιβασμού των αστών με την Αγία τριάδα και τους Αγγλους έμειναν άλυτα : Πλήρη Εθνική Ανεξαρτησία και η Ελλάδα να ανήκει στους Ελληνες. Βέβαια τέτοια διδάγματα και δίψα για λευτεριά έχουν όλοι οι λαοί. Μα τόσο καθαρό

παράδειγμα-μάθημα λίγοι λαοί είχαν πάρει απ τους προγόνους και τους σύγχρονους ποιητάδες όπως:

Οπώς ο Σολωμός «Από τα κόκαλα βγαλμένη των Ελλήνων τα Ιερά» τη θέλει τη λευτεριά ο Μεγάλος Σολωμός το 21. Και ο Κωστής Παλαμάς το 1940, θα καταφέρει να χωρέσει το έθνος, την ψυχή του, την ιστορία του, και την αποστολή του μέσα σε ένα στίχο : Αυτόν το λόγω μόνο θα σας πω, δεν έχω άλλο κανένα «Μεθύστε με τ αθάνατο κρασί του είκοσι ένα» και αργότερα στην κατοχή ο ίδιος θα βροντοφωνάξει: «Ανάξιος όποιος ξάφνου ακούει το προσκλητήριο των καιρών να το φυσάει ή να το κρούει η σάλπιγγα ή το τύμπανα τ ακούει και δεν λέει ΠΑΡΩΝ».

Και σε λίγο το «Ομπρος, με ορθή, μεσούρανη της λευτεριάς τη δάδα ανοίγεις δρόμο, Ελλάδα στον Ανθρωπο...Εμπρος». θα σκούξει πάλι ο Αγγελος Σικελιανός λίγες μέρες πριν τον Οκτώβρη του 1940 με το : «Λαέ των Ελλήνων, αύριο ξημερώνει η ποιο τρανή σου ΑΥΓΗ, κι ΑΥΓΗ του κόσμου» και θα προσδιορίσει στη συνέχεια την πανανθρώπινη αποστολή της τρισάγιας κατοχικής γενιάς στην υπόθεση της ελευθερίας των εθνών.

Οταν οι αθάνατοι πρόγονοί μας σήκωσαν τη σημαία της λευτεριάς το 1821, δεν έκαναν τίποτε άλλο, παρά να αψηφίσουν την υπεροχή σε νούμερα και πολεμικά μέσα τον δυνάστη εχθρό. Η αυτοκρατορία που θα τολμούσαν να αντιμετωπίσουν, κυριαρχούσε απ το Δούναβι ώς το Νείλο με πολλά εκατομμύρια κατοίκους. Είχε στρατούς και στόλους αήττητους για την εποχή εκείνη και πόρους ανεξάντλητους, μα και η πολεμική πείρα της αυτοκρατορίας.

Ενανε να τρέμουν τα ανακτοβούλια της Ευρώπης. Και οι Ελληνες μια χούφτα τότε, άολποι και χωρίς πολεμική πείρα. Και σαν να μην έφταναν όλα αυτά στην αρχή, είχαν και την Ευρώπη ολόκληρη εναντίον τους. Και όλοι τους συνιστούσαν να μην αποτολμήσει ένα τέτοιο εγχείρημα και αυτός ακόμα ο Καποδίστριας. Και όμως δεν δίστασαν να αρπάξουν τα λίγα έστω όπλα και με την αντάρτικη ψυχή να τα βάλουν με την κραταιά τότε αυτοκρατορία.

Η χώρα κατακτήθηκε ύστερα από ένα μακρόχρονο πόλεμο με τον Ιταλικό φασισμό και ένα αιματηρό πόλεμο με τον νέο επίδοξο κατακτητή. Αμέσως μετά την κατάρρευση του μετώπου ο λαός ένοιωσε οτι θα ζούσε ένα καινούριο 21. Ξεσηκώθηκε αποφασισμένος να στηριχθεί στις δικές του δυνάμεις. Αφού η «ηγεσία» το έσκασε και οι εναπομείναντες έκριναν «άσκοπο τον αγώνα». Αποφασισμένος να ματώσει και να νικήσει, όσες δυσκολίες και θυσίες και αν χρειαστεί να κάνει και στη νέα αυτή φάση του αγώνα όσο σκληρός, δύσκολος και οδυνηρός και να είναι θα τον αντιμετωπίσει. Αυτός ηταν ο δρόμος που μας δίδαξαν οι αθάνατοι πρόγονοί μας. Αυτή ηταν η παράδοση του λαού και αυτές ηταν η παρακαταθήκες, που είχαμε και απ αυτές άντλησαν τα όποια διδάγματα και παραδείγματα οι νέοι Λεωνίδες, Κολοκοτρωναίοι, Ανδρούτσοι, Καραϊσκάκιδες και Καρατάσοι.

Με τις αντίστοιχες κάθε φορά προσαρμογές στα νέα δεδομένα η αγωνιστική παράδοση, είναι το βασικό θεμέλιο πάνω στο οποίο στηρίζεται και διαιωνίζεται η ιστορία και ο πολιτισμός κάθε λαού. Ειναι ο καθρέφτης πάνω στον οποίο απεικονίζεται η ζωή και η δράση των προγόνων και αποτελεί γι' αυτό την ποιο πολύτιμη κληρονομιά. Ειναι η ψυχή μας, είναι οι ρίζες μας, είναι η δύναμη που τροφοδοτεί τους φάρους που φωτίζουν στους δρόμους του μέλλοντος και του πολιτισμού μας. Ειναι η συλλογική ιστορική μνήμη και η συνειδητοποίηση του υπάρχω.

Η γενιά της κατοχής δεν μπορούσε σε μέρες κατοχής, να την διακατέχει ο συμβιβασμός και η υποταγή. Δεν μπορούσε να δεχθεί την κατοχή που οχι μόνο θα υποβάθμιζε την Ελλάδα και τους Ελληνες απ την αξιοθαύμαστη θέση που είχε στην παγκόσμια κοινότητα. Ξέραμε απ τους προγόνους οτι :«όποιος το στόμα του βουλώνει ποτέ δεν γλιτώνει και όποιος τα χέρια σταυρώνει βούλος δηλώνει». Σαν γενιά προσπαθούσε να βρει τη δικής ταυτότητα σε έναν κόσμο, που ηταν οχι μόνο σε ένα μεταβατικό στάδιο, χωρίς να είναι γνωστή η κατάληξη. Σε ένα κόσμο που σε λίγο θα κληθεί να τον παραλάβει. ΟΙ κομμουνιστές που ηταν η ατμομηχανή του αγώνα, έδειξαν οχι μόνο το στίγμα της ταυτότητας του αγώνα, αλλα και τους λόγους για τους οποίους ηταν επιβεβλημένος. Και σε λίγο η ΕΠΟΝ διαμόρφωσε με το δικό της σύνθημα : ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΖΩΗ ΚΑΙ ΦΩΣ ΜΟΡΦΩΣΗ ΠΟΛΙΤΙΣΜΌΣ έδωσε και το περιεχόμενο του αγώνα της γενιάς που αν ο αγώνας ειχε την ποθητή έκβαση θα έκανε πράξη.

Ο λαός οργανωμένος στο ΕΑΜ βροντοφώναξε και στους τρεις πλέον κατακτητές το ακόμα ποιο μεγάλο ΟΧΙ. Και ηταν ποιο μεγάλο και βροντερό αυτό το ΟΧΙ, γιατί το ΟΧΙ του 1940, είχε πίσω του και μαζί του το οργανωμένο κράτος, τον οργανωμένο και εξοπλισμένο, έστω και ελλειπής για την περίπτωση στρατό, το σώμα των Αξιωματικών και όλους τους άλλους μηχανισμούς (επιμελητείες, εφεδρείες κλπ) είχε ολόκληρο το λαό και επί πλέον το 40, είχε να αντιμετωπίσει ένα μόνο φιλόδοξο επιδρομέα.

Τώρα η χώρα είχε κατακτηθεί. Και οι δυνάμεις που την κυβερνούσαν, ηταν εμποτισμένες απ τις ποιο εξωφρενικές εγκληματικές θεωρίες και τις βάρβαρες μέθοδες βίας. Οι φυλετικές θεωρίες : όπως η ευγονική σύμφωνα με την οποία η βιολογική ανισότητα είναι το πρωταρχικό και βασικό αίτιο της οικονομικής και κοινωνικής ανισότητας. Ο βιολογικός Ντετερμινισμός, ο άκρατος γερμανικός σοβενισμός. Η μη αναγνώριση σ ολόκληρους λαούς το δικαίωμα στην βιομηχανική και πολιτιστική ανάπτυξη. Με προδιεγεγραμένο το σχέδιο εξόντωσης των μη άριων φυλών του πλανήτη.

Το μεσαιωνικό πνεύμα, την αλληλέγγυα ευθύνη και την αναλογική τιμωρία προς 50 ή και 100 στα αντίποινα. Δεν είναι λίγες οι φορές που για μερικούς Γερμανούς στρατιώτες, έκαιγαν το χωριό μαζί με τους κατοίκους του όπως: Στο Μεσόβουνο, το Δίστομο, τα Καλάβρυτα, τον Χορτιάτη, την Κατράνιτσα κλπ,κλπ, και η διαστροφή είναι μερικά απ τα στοιχεία που συγκροτούσαν τη φυσιογνωμία των κατακτητών.

Η «Νέα τάξη» που τόσο πολύ αγάπησαν οι έλληνες φασίστες και πολλοί πολέμησαν για να επικρατήσει και στη χώρα μας, δεν ηταν τίποτε άλλο απ αυτό που έγινε σύστημα απάνθρωπων μέτρων που εφάρμοζαν, που έζησαν οι κατακτημένοι λαοί, που ζήσαμε σαν λαός απ το 1936 και μετά. Μέτρα που ηταν αντίστοιχα με τις φασιστικό-ναζιστικές ιδέες, θεωρητικές και πρακτικές.

Ο φασισμός και οι δικτατορίες, έναν απ τους βασικούς στόχους που βάζουν προκειμένου να υποτάξουν τους λαούς. Αποτελούν το μέσο να αποσυνθέσουν τον κοινωνικό ιστό, να σπάσουν τους αρμούς των γενιών, να αλλοιώσουν την ιστορική συνέχεια και να αποκτηνώσουν τον άνθρωπο.

Οι κατακτητές, αφού βρήκαν στο εσωτερικό της χώρας πολλαπλά ιδεολογικά στηρίγματα. Στηρίγματα, που οχι μόνο θα τους βοηθούσαν στο καταχθόνιο έργο τους, αλλα και θα πλειοδοτούσαν κιόλας, επιδίωξαν απ την πρώτη μέρα με την εξαθλίωση, να σπάσουν το ηθικό του λαού, να στεριώσουν τη νίκη τους. Αν κατόρθωναν να υποτάξουν το λαό, θα τον οδηγούσαν στα πεδία των μαχών σαν «γεναίο στρατιώτη». Αν τον επηρέαζαν σε μικρότερο βαθμό, θα τον έσερναν έργατη στα γερμανικά βιομηχανικά κάτεργα. Οι κατακτητές ηταν πολύ σίγουροι στην άποψη, οτι ένας εξαθλιωμένος λαός δεν μπορεί να αντιδράσει, γι’ αυτό και απ την επόμενη του ερχομού τους, άρχισαν να ληστεύουν τον λαό με διάφορες επιτάξεις σπιτιών, ζώων, δημεύσεις, και σε συνέχεια τις απροκάλυπτες αρπαγές του Εθνικού μας πλούτου χωρίς να λογαριάζουν κανένα.

Τα τρένα περνούσαν κάθε μέρα κατάφορτα απ το σταθμό της Βεροίας για τη Γερμανία. Σε λίγο η οικονομία της χώρας εξαρθρώθηκε και υποτάχθηκε στις ληστρικές επιδιώξεις και τους πολεμικούς σκοπούς των κατακτητών. Τα ληστρικά οικονομικά μέτρα των κατακτητών, η κατάσχεση όλων των υπαρχόντων αποθεμάτων και οι διαρπαγές της παραγωγής, σε συνδυασμό με τον πληθωρισμό, είχαν σαν φυσικό επακόλουθο τον υποσιτισμό στην αρχή, την πείνα σε συνέχεια και τον τρομερό ΛΙΜΟ του χειμώνα του 1941-42. Το λιμό που στοίχισε τόσα βάσανα, συμφορές και θανάτους. Το Λιμό που απείλησε με ολοκληρωτικό αφανισμό το λαό μας.

Σε καμιά άλλη κατεχόμενη απ τον άξονα χώρα, δεν έγινε τέτοια και με τόσα μέσα και μορφές κατά λήστεψης του εθνικού υλικού και πνευματικού πλούτου, όσο στην Ελλάδα. Και κανενός άλλου λαού το βιοτικό επίπεδο δεν έπεσε τόσο χαμηλά όσο του δικού μας. Κανένας άλλος λαός της κατεχόμενης Ευρώπης, δεν καταδικάστηκε απ τους θηριώδεις χιτλερικούς, έτσι ενσυνείδητα σε θάνατο με την πείνα. Δεν είχε τις εκατοντάδες χιλιάδες θύματα του μαύρου και παγερού χειμώνα του 1941-1942 απ το λιμό και τις αρρώστιες.

Ενα μεγάλο μέρος της ευθύνης για τον λιμό του 1941-42 φέρνουν και οι «σύμμαχοι» Αγγλοι που με το αιτιολογικό να μην τα πάρουν οι Γερμανοί τα συμφωνηθέντα για αυτήν την χρονική περίοδο τρόφιμα δεν πραγματοποίησαν τις παραγγελίες.

Ο,τι είχε δημιουργήσει η εργασία του λαού στα 120 χρόνια της υπό κηδεμονίας έστω ελεύθερης ζωής του, σε υλικά και πνευματικά αγαθά εξαφανίστηκαν .Στη χώρα της Ελιάς και του λαδιού οι Ανθρωποι πέθαιναν από πρήσματα, γιατί δεν είχαν μια σταγόνα λάδι να βάλουν στα νερόβραστα άγρια χόρτα-τα καλλιεργημένα τα έπαιρναν-το μόνο αγαθό που του είχαν αφήσει. Η οικονομική θέση του λαού έφτασε στη γενική πείνα και τον βέβαιο θάνατο.

Η πείνα! Η πείνα!! Η πείνα, είναι η ποιο φοβερή αρρώστια, η ποιο ύπουλη και απολέμητη αρρώστια. Και απλώνονταν ολοένα στην πόλη, την Ελλάδα. Υποσιτισμός, αβιταμίνωση. Οι Ανθρωποι πρήζονταν και σε λίγες μέρες πέθαιναν. Τα πρώτα θύματα οι άρρωστοι, οι γέροι, τα παιδιά και οι ανάπηροι του Αλβανικού πολέμου.

Ειναι χαρακτηριστική η απάντηση που έδωσε ο Γερμανός στρατηγός στην Επιτροπή, που πήγε να διαμαρτυρηθεί και να τον παρακαλέσει να φροντίσει απ τη θέση του να δοθούν τρόφιμα στο λαό της Αθήνας-Ελλάδας, που τον θέριζε η πείνα: «Οι Ελληνες πρέπει να γνωρίζουν καλά τούτο : Οι πλούσιοι θα πεινάσουν, οι φτωχοί θα πεθάνουν και οι Γερμανοί θα νικήσουν». Με λίγα λόγια ο χιτλερικός δήμιος έλεγε, αφού οι Γερμανοί θα νικήσουν, αν θέλετε να μην πεθάνετε απ την πείνα, υποταχτήτε στους βέβαιους νικητές...Ακόμα ποιο χαρακτηριστική είναι η άποψη που διατύπωσε ο Μουσουλίνι συνεταίρος του Χίτλερ, όσον αφορά την έκταση της λεηλασίας και της αρπαγής που εφάρμοσαν οι Γερμανοί στην Ελλάδα. Οι Γερμανοί τους Ελληνες :«τους πήραν ακόμα και τα κορδόνια απ τα παπούτσια».

Στην προσπάθειά τους αυτή ήξεραν, οτι έχουν την ολόθερμη συμπαράσταση των ιδεολογικών, πολιτικών και οικονομικών συνεργατών τους. Αυτών που στη διάρκεια της κατοχής ηταν η Νέα μορφή του προδότη-Εφιάλτη. Ενα απ τα επιχειρήματα-όπλα που χρησιμοποιούσαν απ τους πρώτους ακόμα μήνες οι άνθρωποι της βασιλό-μεταξικής δικτατορίας, ηταν η καλλιέργεια της υποταγής και της ηττοπάθειας. Μια ηττοπάθεια που είχε και την προϊστορία της.

Πριν ακόμα απ την εισβολή, οι σειρίνες της πέμπτης φάλαγγας. Και για όσους, έτυχε να διαβάσου , η πέμπτη φάλαγγα είναι αυτή που ενώ οι τέσσερες φάλαγγες πολιορκούν φανερά τη χώρα-εχθρό, η Πέμπτη δρα μυστικά πίσω από τις γραμμές των πολιορκημένων έσπερναν με όλα τα μέσα και ειδικά με την προπαγάνδα την ηττοπάθεια, με το επιχείρημα πως το εθνικό συμφέρον δεν επιτρέπει αντιπαράθεση με μια πανίσχυρη αυτοκρατορία, ούτε και πόλεμο με έναν πανίσχυρο και αήττητο στρατό όπως αυτός του άξονα. Βέβαια οι βολεμένοι με τον δυνάστη και το 21, έκριναν άσκοπο τον αγώνα. Ετσι και οι κατοχικά βολεβώμενοι, τον αγώνα τον έκριναν «άσκοπο» και προ καδικασμένο την κατάληξή του.

Ανάμεσα σε αυτούς ηταν και υψηλά υπεύθυνοι παράγοντες: Αρχηγοί κομμάτων, ανώτατοι στρατιωτικοί και ο Κλήρος, που πριν ακόμα καταρρεύσει το μέτωπο ο Δεσπότης Ιωαννίνων πίεζε, φορτικά τους Διοικητές της Στρατιάς

Ηπείρου, να συνθηκολογήσουν, με την ενθρόνιση στον αρχιεπισκοπικό θρόνο του Δαμασκηνού στη θέση του Αρχιεπισκόπου Χρύσανθου που, δεν πήγε σαν επικεφαλής της Εκκλησίας να καλοσορίσει τους κατακτητές.

Οπως ηταν φυσικό, το χάσμα ανάμεσα στο λαό και τους ιθύνοντες της δικτατορίας είχε παγιοποιηθεί. Με τον Ιταλό-ελληνικό πόλεμο, το χάσμα αυτό διευρύνθηκε. Ο ξεσηκωμός ηταν γενικός. Εκεί στα πεδία των μαχών, ο μαχόμενος λαός και η κυβέρνηση ακολουθούσαν στην ουσία δύο διαμετρικά αντίθετους δρόμους. Ο ένοπλος λαός που εκπροσωπούνταν από τους χαμηλόβαθμους αξιωματικούς και έφεδρους αξιωματικούς που διοικούσαν τις μικρές μονάδες, τις μάχιμες μονάδες.

Οι μονάδες αυτές, ήθελαν να τσακίσουν το φασιστικό τέρας ρίχνοντας τους Ιταλούς στη θάλασσα και αυτό δεν ηταν ακατόρθωτο. Και ηταν κατορθωτό γιατί στους λόχους που αριθμούσαν 150-200 φαντάρους μόνο ο λοχαγός ανήκε στο σώμα των μονίμων αξιωματικών, των επαγγελματιών του πολέμου. Και στις περισσότερες περιπτώσεις ούτε αυτός. Στις μάχες και στον αγώνα της καθημερινής επιβίωσης, επικεφαλής ηταν οι έφεδροι: οι γιατροί, οι γεωπόνοι, δικηγόροι, δημόσιοι υπάλληλοι, λογιστές και κυρίως οι δάσκαλοι και εκπαιδευτικοί. Αυτοί ηταν οι έφεδροι ανθυπολοχαγοι, υπολοχαγοί και λοχίες, που οι φαντάροι έβλεπαν και ένοιωθαν άμεσους καθοδηγητές τους.

Βέβαια, όλα τα επαγγέλματα έχουν άμεση σχέση με το λαό, ο δάσκαλος όμως έχει μια ιδιόμορφη σχέση με την κοινωνία γενικά και τον κάθε άνθρωπο ειδικά. Ο δάσκαλος όντας μέσα στο σύστημα αξιών των ανθρώπων του μεσοπολέμου και ιδιαίτερα στον αγροτικό και ορεινό χώρο δεν θεωρούνταν επαγγελματίας, ηταν λειτούργημα και μεγάλη ξεχωριστή τιμή. Ο δάσκαλος μιλούσε τη γλώσσα των χωρικών.

Χωριάτικης κατά κύριο λόγω καταγωγής, γνώριζε την ψυχολογία του, το φιλότιμο του λαού αλλα και την πονηριά του. Ο δάσκολος ηταν ο άνθρωπος της προόδου : μόρφωνε τα παιδιά και μέσω της μόρφωσης σκορπούσε τη δεισιδαιμονία, ανέτρεπε την αρχέγονη τάξη με τη μόρφωση. Ο δάσκαλος δεν πρόσταζε, δεν έδινε εντολές, δεν ηταν ο άνθρωπος της καταστολής, της τράπεζας, του δικαστηρίου και της φορό είσπραξης. Δεν είχε συγκρουσιακές σχέσεις με το λαό. Το γεγονός αυτό τον καθιστούσε εκτός απ αγαπητό και συνεργάσιμο. Και συνεργασία σημαίνει εμπιστοσύνη. Από το δάσκαλο ζητούσε βοήθεια και συμβουλές ο χωρικός και η Μάνα για το παιδί. Την ίδια περίπου σχέση είχε και ο γιατρός με τους χωρικού, που φρόντιζε για την υγεία και τη ζωή του. Δάσκαλοι ηταν επικεφαλείς στις δυό πρώτες αντάρτικες μακεδονικές ομάδες: Ο Χρήστος Μόσχος και ο ...Γκένος και πολλοί άλλοι: όπως ο Παπαπαναγιώτου από τον Τρίλοφο Βεροία, τον Σωτήρη Μπίσμα από τη Βέροια και πολλοί άλλοι που αντί να πάνε να διδάξουν τα γράμματα του Μεταξά άλλοι όπως ο Μόσχος και ο Γκένος στο Βουνό εντάχτηκαν στο ΕΑΜ.

Οι διοικήσεις των μεγάλων μονάδων, ηταν συχνά απροσπέλαστες ως και αόρατες για τους απλούς φαντάρους. Αυτοί έβλεπαν τους άμεσα ανώτερους τους, τους υπεύθυνους για τον επικίνδυνο του μικρόκοσμο που ζούσαν, τους ανθρώπους κύρους που γνώριζαν και απ πριν στις περιοχές τους. Αυτοί φρόντιζαν, αυτοί κινδύνευαν μαζί τους στις μάχες. Αυτοί έπαιρναν τις κρίσιμες αποφάσεις, που η διοίκηση κάτω απ το βλέμμα και τα πυρά τους εχθρού απαιτούσε οι ίδιοι να κάνουν πράξη. Στα μάτια των πολλών αυτοί άξιζαν. Με αυτούς καθημερινά επικοινωνούσαν και μοιράζοναν τη ζωή τους.

ΟΙ άλλοι, οι στρατηγοί, οι μεγάλοι ηταν αδιάφοροι ως και εχθρικοί. Από αυτούς προέρχονταν οι παράλογες διαταγές για τις εφόδους με τη ξιφολόγχη στα υψώματα του εχθρού ή για τις ολονύκτιες πορείες. Εξαιτίας τους αργούσε η αντικατάσταση των μαχητών της πρώτης γραμμής, έφτανε το συσήτιο λειψό και παγωμένο. Σ αυτού χρέωναν όλα τα αρνητικά με το δικαίωμα που δίνει η απόσταση και η γεύση του μακρινού και του άγνωστου. Στο κάτω κάτω, το επίπεδο της γενικής στρατηγικής, ηταν φτωχό και άθλιο, γεγονός που δεν περνούσε απαρατήρητο σε αυτές τις γνωστές μεταξύ τους κοινωνίες των ενστόλων πολιτών, που οι συνθήκες τους δίδαξαν να σκέπτονται, να κρίνουν και να αποφασίζουν.

Εκεί μέσα σε αυτήν την ιδιόμορφη «δημοκρατία του μετώπου» οι έφεδροι αξιωματικοί ανεξάρτητα βαθμού και επαγγέλματος, γνώρισαν τον πόλεμο, τις μάχες τα στρατηγήματα, τα όπλα και τον θάνατο. Εκεί έμαθαν να διοικούν μικρά τμήματα, να παίρνουν αποφάσεις, να συντονίζουν μάχες και να νικούν. Και ηταν αυτοί που ήθελαν να ρίξουν αν τους άφηναν τους φασίστες Ιταλούς στη θάλασσα.

Ουσιαστικά επρόκειτο για μια ολένα ποιο έντονη δυσπιστία προς το επίσημο κράτος και τους μηχανισμούς του και για υποκατάστασή του απ νέους, ποιο αξιόπιστους και ποιο κοντά στο λαό μορφές εξουσίας. Αυτή ιδιόμορφα σχηματισμένη ένοπλη κοινωνία, άρχισε να αυτοσχεδιάζει ακόμα και κάτω απ τις πολεμικές συνθήκες, σε αντίθεση με το βασιλό-μεταξικό καθεστώς, που ήθελε να διαιωνίσει το φασισμό στη χώρα και τρόμαζε απ την προέλαση αρκούμενο μετά την μακρόχρονη πολίτική της ουδετερότητας: «ήθελεν να ρίξωμεν μερικούς πυροβολισμούς δια την τιμήν των όπλων μας».

Ομως στις 6/4/41 η Γερμανία μας κήρυξε και αυτή τον πόλεμο. Το μέτωπο κατερρεύσε και η χώρα κατακτήθηκε. Ο λαός μας, μες τους λαούς λαός αγωνιστής, δεν έμεινε με σταυρωμένα χέρια. Πριν καλά καλά ολοκληρωθεί η κατάληψη της χώρας, το κατέβασμα της βάστικας από την Ακρόπολη, εκτός του οτι ο λαός μας άρχισε ήδη την Αντίσταση η πράξη αυτή θύμισε στους αγέροχους και αήττητους μέχρι τότε Γερμανούς τον Θουκύδίδη. Οι Νεοέλληνες τους θύμισαν αυτό που οι πρόγονοί μας μέσω του Θουκυδίδη είπαν στους Πέρσες «...Ουδ εκλογίσασθαι πώποτε προς οίους υμίν Αθηναίους όντας...Αυθίς δε οι μεν παρά δύναμιν τολμάται και παρά γνώμην κινδυνευταί και εν τοις δεινοίς ευέλπιδες».

Το κατάβασμα της βάστικας από την Ακρόπολη τους έθεται ωμά το ερώτημα: Αλήθεια «...Ποτέ σας δεν καταλάβατε τι λογής άνθρωποι είναι οι Ελληνες...Ειναι τολμηροί πάνω από τις δυνάμεις τους, μπαίνουν σε κινδύνους που απαγορεύει η φρόνηση και μέσα στα δεινά κρατούν την ελπίδα». Και η ελπίδα δεν άργησε να ρθει.

Στις 27/9/41 ιδρύθηκε το Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο. Οι Αλβανομάχοι βαθμοφόροι και στρατιώτες μέσα στη «δημοκρατία του μετώπου» καταλύοντας τις όποιες αποστάσεις και οι Ιεραρχίες, όντας φαντάροι και οι δυο, οι ανάγκες του μετώπου ηταν τέτοιες που έφεραν τον φαντάρο και τον αξιωματικό σε στενή επαφή και σχέση. Αυτή ακριβώς η στενή επαφή και σχέση διαμόρφωσαν έναν ιδιόμορφο αλληλοσεβασμό. Εναν αλληλοσεβασμό που αναπτύχθηκε λόγω της στενής καθημερινής επαφής ανάμεσά τους, μετά την ίδρυση του ΕΑΜ, όσοι από τους μόνιμους αξιωματικούς και ειδικά οι έφεδροι που εντάχθηκαν στον ΕΛΑΣ, στηριγμένοι σε αυτή ακριβώς την Αλβανική κληρονομία έπαιξαν έναν τεράστιο ηγετικό ρόλο στη συγκρότηση και την διοίκηση του Εθνικού Λαϊκού Στρατού. Αυτοί οι έφεδροι και ειδικά οι Δάσκαλοι που ηταν και η πλειοψηφία, έγιναν καπεταναίοι και πολιτικοί υπεύθυνοι του ΕΛΑΣ στις διάφορες βαθμίδες.

Οι Δάσκαλοι και οι λίγες Δασκάλες, ηταν σε μεγάλα ποσοστά άτομα προοδευτικά. Στις Παιδαγωγικές Ακαδημίες είχαν πάρει τα μηνύματα της γλωσσώ εκπαιδευτικής μεταρρύθμισης και του δημοτικιστικού κινήματος, είχαν επικοινωνήσει με τις ιδέες του Δελμούζου, του Γληνού, του Τριανταφυλλίδη, του Μιχάλη Παπαμαύρου κλπ. Τον οποίο Παπαμαύρο τον είχαμε και αυτόν στη φυλακή.

Μάλιστα Εμείς οι μικροί αφού, τελειώναμε το προφορικό μάθημα του καθόμασταν γύρο του και θέλοντας να μας προϊδεάσει για το πώς αυτό βλέπει το ζόφο που έζησε ο λαό και ο καθένα προσωπικά. Μας είπε ναι παιδιά αυτό είναι ένα σοβαρό θέμα, ένα θέμα ανθρώπινο μα και εθνικό και σαν τέτοιο πρέπει να το συζητήσουμε και μάλιστα μόλις κλείσει αυτός ο κύκλος θα βάλουμε αυτό το θέμα για συζήτηση.

Και στη συνέχεια επειδή ήταν ένας απλός και καλό κάγαθος άνθρωπος, ένας πράος χαρακτήρας θέλοντας να τον πειράξουμε. Λέγαμε δεν θα βγω κάποτε από τη φυλακή, θα ψάξω να βρω αυτόν που με κάρφωσε και θα του στρίψω το λαρύγγι του κερατά, άλλος εγώ θα τον τσακίσω στο ξύλο και πολλά άλλα κοσμητικά επίθετα. Μας ανέτηκε την πρώτη, μας ανέχθηκε τη δεύτερη, την Τρίτη πήγε στην καθοδήγηση και τους είπε ότι δίπλα σε όλα τα άλλα να «γίνει και ένα ειδικό τμήμα να βοηθήσει αυτά τα λίγα παιδιά ώστε να μαλακώσει λίγο η καρδιά τους και να ξεπεράσουν αυτές τις άσχημες απόψεις.

Κάποια μέρα αφού μάθαμε ότι πήγε στην καθοδήγηση μαζευτήκαμε όλοι και αφού τον ακούσαμε να μας λέει αυτά τα πράγματα που άκουσα από το στόμα σας «με στενοχώρησαν πάρα πολύ και αυτό γιατί αυτά είναι λόγια που σας αποπροσανατολίζουν από τη ζωή

Αυτός έλεγε όχι παιδιά δεν είναι λόγια αυτά που ακούω από ανθρώπους σαν και σας που ενταχθήκατε στο ΕΑΜικό κίνημα να απελευθερωθεί η χώρα και τώρα ακούω λόγια εκδίκησης για αυτόν που σαν πρόδωσε-κάρφωσε και κλπ Και όταν την επόμενη μέρα τον ρωτήσαμε να μας πει τι ακριβώς θα κάνει αυτό όταν αποφυλακιστεί και βρει αυτόν που τον έστειλε στη φυλακή η απάντηση ήταν: «Εγώ να δείτε τη θα τον κάνω…», Τη θα τον κάνεις Μπαρπαμιχάλη: «θα τον φτύσω…». Και όταν του είπαμε, Μα αυτός σου έκανε τόσο κακό και εσύ μόνο θα τον φτύσεις. Η απάντηση του ήταν «Μα υπάρχει που προσβλητικό πράμα από τα σε φτύσει κάποιος…» Τότε η ομάδα που συμμετείχαμε στην συζήτηση τον ευχαρίστησε για την υπομονή και την υπόδειξη για το πόσο κακό και τραγικό ακόμα είναι το φτύσιμο ενός ανθρώπου, πόσο μάλλον αυτά που λέγαμε ότι θα κάνουμε εμείς. Και πράγματι:

Αποφυλακίστηκαν οι δεκάδες χιλιάδες των κρατουμένων και δεν έγινε η παραμικρή μίξη αντεκδίκησης, παρ' όλο που υπήρξαν αρκετές προκλήσεις και ειδικά το κατεστημένο, εκτός που δεν μας δέχτηκε ανθρώπινα, με χίλιους τρόπους προσπάθησε να μας κάνει τη ζωή δύσκολη. Δεν υπήρξε μέσο που δεν το χρησιμοποίησε προκειμένου να δείξει ότι καίτι ελεύθεροι, θα ζούμε κάτω από το άγρυπνο μάτι των κατασταλτικών μηχανισμών, μέχρι που τρία χρόνια μετά την αποφυλάκιση, όσοι επιζήσαμε: Για να νοιώσει άνετα το κατεστημένο

Μας ξανά συνέλαβαν, μας βασάνισαν μας πολλούς μας ξανά καταδίκασαν, μας εξόρισαν και τη φορά αυτή αναίτια και ξανά έμειναν απροστάτευτες πολλών οι γονείς, πολλών τα παιδιά και πολλών οι οικογένειες.

Πολλοί από του έφεδρους Αξιωματικού που ανάφερα ποιο πάνω είχαν διαβάσει και διδάξει τον Σολωμό, τον Κάλβο, τον Παλαμά και αρκετοί είχαν ξεφυλλίσει κάποια Μαρξιστικά βιβλία, Αρκετοί συμμετείχαν στον «Εκπαιδευτικό Ομιλο» και μερικοί είχαν συνδεθεί με το ΚΚΕ και το προπολεμικό κοινωνικό και αντιφασιστικό κίνημα. Μ αυτά τα πνευματικά-ιδεολογικά εφόδια και την κληρονομιά της Αλβανίας, τις στρατιωτικές δεξιότητες που εκεί απόκτησαν, με τη γνώση του εχθρού, με την άριστη γνώση-προσωπική γνωριμιά των λίγων συμπολεμιστών που πρωτοξεκίνησαν. για τα αντάρτικα. Μα και εκεί στη πράξη αναδείχθηκαν οχι μόνο σαν πνευματικοί αλλα και στρατιωτικοί ηγέτες.

Ενώ τον Απρίλη του 1939 η Αγγλία και η Γαλλία έκαναν δήλωση, πως θα βοηθήσουν την Ελλάδα, αν δεχθεί επίθεση. Λίγο αργότερα όμως ο τότε Αγγλος πρωθυπουργός, με γράμμα του στον Ιταλό δικτάτορα έγραφε: «Αν η Ιταλία, για να αποφασίσει να πάρει μέρος σε μια μελλοντική φάση του πολέμου, θα έπρεπε να δράσει στα Βαλκάνια, με σκοπό να εμποδίσει τη Γερμανία να φτάσει εκεί. Και αν θα ηταν γι' αυτό αναγκαία μια επίθεση της Ιταλίας κατά της Ελλάδας, δεν θα συναντούσε την αντίδραση της Μεγάλης Βρετανίας». Και ο Ντίρξεν, πρώην πρεσβευτής της Γερμανίας στο Λονδίνο και αργότερα τη Μόσχα γράφει :

«Η Μεγάλη Βρετανία, προσφέροντας εγγυήσεις σε κράτη της Νοτιοανατολικής Ευρώπης, όπως στη Ρουμανία και την Ελλάδα, και κλείνοντας σύμφωνο

αλληλοβοήθειας και σε συνέχεια τυπική συνθήκη συμμαχίας με την Πολωνία, έκανε ταυτόχρονα διαπραγματεύσεις ξεκάθαρα με τη Γερμανία, εκδηλώνοντας την επιθυμία, να της παραχωρήσει αυτές τις χώρες...». Λες και τις χώρες αυτές τις είχαν δικό τους τσιφλίκη.

Η χώρα παραχωρήθηκε στη Γερμανία και οι Αγγλοι, που ήρθαν λίγες μέρες πριν την κήρυξη του πολέμου απ τη Γερμανία, όπως και η ηγεσία του δικού μας στρατού, θα έριχναν μερικούς πυροβολισμούς για την τιμή των όπλων μόνο και μόνο για να εκφράσουν και αυτή την συμμαχική τους «αλληλεγγύη».

Στην κατοχή το χάσμα αυτό μετατράπηκε σε αντίθεση, σε έχθρα και σε ρίξη. Η κατάσταση που διαμορφώθηκε δεν άφηνε κανένα περιθώριο στο λαό. Δεν υπήρχε άλλη διέξοδο απ τον αγώνα, για «λευτεριά ή θάνατο». Στις κατοχικές συνθήκες, ο αγώνας για την εθνική σωτηρία, δεν μπορούσε να είναι παρά μόνο λαϊκός ο αγώνας και ειδικά μετά την φυγή της «ηγεσίας» Ο ξεσηκωμός έπρεπε να είναι γενικός και αδιαίρετος. Στο προσκλητήριο δεν έπρεπε να υπάρχουν απόντες.

Οι προσωπικές και ιδεολογικές αντιθέσεις έπρεπε να λησμωνηθούν. Επρεπε να κυριαρχήσει η βαθειά συναίσθηση του χρέους προς την Ανθρώπινη αξιοπρέπεια και η Ιερή ευθύνη προς την πατρίδα. Η φράση του Δημόκριτου : «από ομονοίης τα μεγάλα έργα» έπρεπε να γίνει το κυρίαρχο σύνθημα.

Ο φασισμός όμως και οι ηγετικές ομάδες είχαν τα δικά τους σχέδια. Μερικές ηγετικές ομάδες να συνεργασθούν και συνεργάστηκαν σε όλα τα επίπεδα, άλλες θα εγκαταλείψουν τη χώρα και την εγκατάλειψαν και άλλες που θεωρούσαν τον αγώνα περιττό και άλλες καταδικασμένο. Αρκετοί επικαλούνταν το κόστος, ορισμένοι επαναπαύονταν στις αλβανικές δάφνες, και δεν έλλειπαν και εκείνοι που έλεγαν οτι εμείς πολεμήσαμε τώρα, ας πολέμησουν και οι άλλοι για μάς. Η ρήση του Δημόκριτου, μόνο με το λαό μπορούσε να πάρει σάρκα και οστά. Ο αγώνας αυτός μόνο λαϊκός μπορούσε να είναι και με τις δικές του δυνάμεις μπορούσε να γίνει, (και αφού δεν δέχτηκαν να συμμετάσχουν) και χωρίς τους ιθύνοντες και στην ανάγκη και εναντίον τους ο αγώνας έπρεπε να γίνει.

Μετά την εισβολή και ειδικά μετά την κατοχή, δεν ηταν μόνο οι γερμανόφιλοι, που σπέρνανε την ηττοπάθεια και τον πανικό. Ηταν και οι «φρόνιμοι» που διδάσκανε την αναμονή, που μιλούσαν για τις δυσκολίες και το «μάταιο» του αγώνα, που προπαγάνδιζαν τη θεωρία της πρόκλησης καταστροφών, χωρίς αντίστοιχα αποτελέσματα. Ακόμα ηταν και αυτοί που έλεγαν οτι εμείς σαν λαός πολεμήσαμε. Κάναμε το καθήκον μας. Τώρα ας πολεμήσουν οι άλλοι. Ολες αυτές οι διδαχές απ όπου και αν προέρχονταν σε τελευταία ανάλυση, δεν σήμαιναν τίποτε άλλο παρά προτροπή σε αδράνεια και υποταγή στους κατακτητές.

Ελεγαν πχ πριν απ τον πόλεμο: Τι θέλουν από εμάς οι κατακτητές εκτός από λίγο χώμα και χώρο να περάσουν. Οι κατακτητές όμως (όπωσγράφω και σε άλλο σημείο) δεν ήθελαν μόνο το χώμα και το χώρο της Ελλάδας. Ηθελαν μαζί με το χώμα και το χώρο, και τα κορμιά και την ψυχή των Ελλήνων. Ηξεραν πολύ καλά

οτι μόνο χωρίς την οργάνωση Αντίστασης, χωρίς τον αγώνα του λαού είχαν πιθανότητες να πάρουν αυτά που ποθούσαν. Και τότε θα ηταν απίστευτες οι καταστροφές σε ανθρώπινα θύματα και αγαθά.

Κήρυκες της υποταγής ηταν και εκείνοι που μη όντας στο πλευρό του λαού, μακριά απ τους αγώνες του, θεωρούσαν την κατάσταση χωρίς διέξοδο. Ηταν ακόμα οι μαυραγορίτες, οι εκμεταλλευτές, οι τυχάρπαστοι που καραδοκούσαν να επωφεληθούν απ την κοινή δυστυχία και έβλεπαν με κακό μάτι κάθε αντιπαράθεση με τους κατακτητές. Το λιχνάρι της εθνικής συνείδησης όλων αυτών είχε προ πολλού σβήσει. Και κάτι περισσότερο. Αυτοί είχαν βουλιάξει μέσα στην κατοχική διαπλοκή και την άκρατη διαφθορά. Ηταν ακόμα και αυτοί που όταν συνειδητοποίησαν την αντίστροφη μέτρηση του άξονα φώναζαν στη διαπασών το περίφημο «Βάστα Ρόμελ να ξεπουλήσουμε σε τιμές μαύρης αγοράς τα...»

Αν επικρατούσαν οι ηττοπαθείς, η κατάκτηση θα μετατρέπονταν σε μεγάλη ηθική και ψυχική συμφορά. Η κατάκτηση αυτή θα ηταν πλέον οριστική και αμετάκλητη για το λαό και τη χώρα. Θα ηταν μια ανεπανόρθωτη συμφορά. Αν δεν καταπολεμούνταν τα ανθελληκά συνθήματα και οι όποιες προτροπές, τότε οχι μόνο ο λαός θα ξέκοβε απ την αείχρονη ιστορία και τον αντίστοιχο πολιτισμό, αλλά θα εξανδραποδίζονταν, θα σπρώχνονταν στο περιθώριο, σε πλήρη καταστροφή, σε μια σκλαβιά χωρίς τέλος. Οι κατακτητές και οι συνεργάτες το γράφανε άλλωστε καθαρά στον ελληνόφωνο τύπο τους .Είχαν ανάγκη οχι μόνο απ την ψυχική αποστράτευση, αλλά και τη συναίνεση του λαού στο καταχθόνιο έργο τους, την ώρα ακριβώς που χρειάζονταν ψυχική επιστράτευση-εθνική πανστρατιά και ριζική αντιπαράθεση με τους κατακτητές.

Το ίδιο ισχύει και για την μετά τον Δεκέμβρη Αντίσταση του λαού μας, στη ωμή και βάρβαρη επέμβαση των Αγγλων Νεοκατακτητών και των Αμερικανών αργότερα, που οι «νικητές» με τις εξοργιστικές ανακρίβειες ονόμαζαν την προσπάθεια διατήρησης της εθνικής μας ταυτότητας «συμμοριτοπόλεμο», ξεχνώντας ή παραβλέποντας οτι: Οπως στον Αλβανικό πόλεμο και την κατοχική Αντίσταση, οι Ελληνες επαναεπιβεβαίωσαν την εθνική τους ταυτότητα, έτσι και στον εμφύλιο πόλεμο, αυτή ακριβώς την επαναεπιβεβαιωμένη ταυτότητα υπερασπίστηκαν.

Αποχαιρετώντας μας ένας ταγματάρχης του Δημοκρατικού Στρατού Ελλάδας, κάποιο πρωϊ που τον πήραν για εκτέλεση, εκτός από την ευχή να είναι το δικό του αίμα το τελευταίο που χύνεται στη χώρα μας συμπλήρωσε: «Αν δεν έκανα όσο απ το χρέος μου αναλογούσε για την πατρίδα, πάντως έκανα αυτό που μπορούσα». Και αφού πήρε μια βαθειά δύσκολη ανάσα, αντιδρώντας στους δεσμοφύλακες που τον τραβούσαν να τον παραδόσουν στους χωροφύλακες συνέχισε: «Οσοι επιζήσετε από αυτό το φονικό, δουλέψτε για να σταματήσουν οι πόλεμοι, να επικρατήσει η ειρήνη, να καταργηθούν οι τεχνικοί φραγμοί, που παρεμποδίζουν και σε άπειρες περιπτώσεις ματαιώνουν την πρόοδο και την

ευημερία των λαών. Αφιερώστε τη ζωή σας στην Ελλάδα και στην ανθρωπότητα».

Βέβαια μετά την χουντική εμπειρία των συνταγματαρχών, αναγνωρίστηκε οτι ηταν εμφύλιος ο πόλεμος αυτός. Εκτοτε οι Ελληνες, άρχισαν να νοιώθουν την αίσθηση οτι επιτέλους η ιστορία αποφάσισε να βάλει μια τελεία σε ό,τι έχει προηγηθεί και να αρχίσει να γράφει ΙΣΤΟΡΙΑ. Το κακό είναι ότι δεν έβαλε και Παύλα, γι' αυτό και μερικά πράγματα Εορούνται η επανέρχονται

Δεν μπορούσε η γενιά του Αλβανικού πολέμου και της Αντίστασης, να δεχθεί, ασυζητητεί και αδιαμαρτύρητα την νέα αγγλική κατοχή. Το γεγονός αυτό θα έβαζε τους Ελληνες και την Ελλάδα στο περιθώριο του κοσμοϊστορικού γίγνεσθαι. Θα υποβάθμιζαμε τους Ελληνες και την Ελλάδα, από την αξιοθαύμαστη θέση που κατείχε στην παγκόσμια κοινότητα. Επειτα μάλιστα από το Αλβανικό Επος και το Επος της Αντίστασης, που στη διάρκειά τους έγραψε νέες σελίδες δόξας. Ενας ακόμα πρόσθετος λόγος ηταν οτι ο κάθε πρόγονος, οχι μόνο χρεώνει αλλα και θυμίζει τη δική του προσφορά. Και από τους προγόνους ξέρουμε, οπως γράφω και πιό πάνω οτι : «Οποιος το στόμα του βουλώνει ποτέ του δεν ΓΛΙΤΩΝΕΙ. Και όποιος τα χέρια τους σταυρώνει ΔΟΥΛΟΣ ΔΗΛΩΝΕΙ»

Η γενιά της Αντίστασης, προσπαθούσε να βρει τον δικό της βηματισμό και την δικής ταυτότητα σε έναν κόσμο μεταβατικό χωρίς να είναι γνωστή η κατάληξη. Σε έναν κόσμο που είχε ήδη κληθεί να τον παραλάβει. Αφού δεν μπόρεσαν οι Αγγλοι, με την ωμή και βάρβαρη ένοπλη επέμβαση να την χειραγωγήσουν μας ήρθαν οι Αμερικάνοι;

Η Ελλάδα μετά τη λήξη του Β! παγκοσμίου πολέμου οι νικητές «σύμμαχοι Αγγλο-Αμερικάνοι» τη θεώρησαν τσακισμένη καθώς ήταν ότι αποτελούσε το προπύργιο του «ελεύθερου κόσμου». Γι' και της είχαν αναθέσει να φυλάει Θερμοπύλες. Για το σκοπό αυτό δεν έπρεπε να έχει στο εσωτερικό της «εχθρούς». ΟΙ ΗΠΑ επεμβαίνοντας ποικιλόμορφα στην Ελλάδα, ήθελαν οχι μόνο να αρχίσουν τον ψυχρό πόλεμο, αλλά και να σηματοδοτήσουν και επίσημα ποια από αυτήν τη γωνιά του κόσμου την έναρξη της Pax Amerikana, μια και οι λαοί του κόσμου ηταν τσακισμένοι από τις καταστροφές του πολέμου, έκρινε κατάλληλη τη στιγμή να βάλει τους λαούς τού κόσμου υπό την αιγίδα της.

Το πρώτο και μεγαλύτερο πρόβλημα των εκάστοτε κατακτητών είναι ο αφοπλισμός του λαού-στρατού της κατακτημένης χώρας. Αυτό είναι το γενικό και κύριο πρόβλημα κάθε κατακτητή. Αυτό άλλωστε σαν νεοκατακτητής που ηταν η Αγγλία, το πρώτο πράγμα που επιδίωξε ηταν ο αφοπλισμός του λαού και ειδικά ο ένοπλος ο ΕΛΑΣ και ΕΛΑΝ. Αν υπήρχε κάποια διαφορά ανάμεσα στους Γερμανούς κατακτητές και τους Αγγλους Νεοκατακτητές, αυτή οφείλεται στο γεγονός οτι οι μεν Γερμανοί ήθελαν εκτός απ το στρατό να αφολπιστεί και ο λαός για μην μπορέσει να οργανώσει αντίσταση, οι δε Αγγλοι ήθελαν οχι μόνο να αφοπλιστεί ο λαός και ειδικά ο ένοπλος, αλλα και να εξοντωθούν, αν οχι όλοι, γιατί αυτό ηταν τον αδυνάτον αδύνατον, οπωσδήποτε όμως η ηγεσία αυτού του

αξιοθαύμαστου κινήματος. Ετσι ώστε ανενόχλητοι να επαναφέρουν τα ελληνικά πράγματα στην αρχική τους κοίτη: Στην πριν τις 27/10/1940!

Στη χώρα μας όμως είχαν και πρόσθετους λόγους να επιδιώξουν τον πλήρη αφοπλισμό του. Λόγω της αντιλαϊκής φύσης του ο φασισμός κάνει πιο έντονη την αντίθεση με το λαό. Γνωρίζοντας οι κατακτητές το κόστος που πλήρωσαν να την καταλάβουν και την εχθρότητα που συνάντησαν στην Ελλάδα, ο αφοπλισμός έπρεπε να είναι απόλυτος και αν είναι δυνατόν και ιδεολογικά γιατί μπορούσε να παρουσιάσει απρόοπτα. Γι' αυτό έπρεπε να ξέρουν πόσα όπλα υπάρχουν στα χέρια των Ελλήνων και ποιοί ηταν αυτοί που τα είχαν.

Τα πράγματα στο θέμα του οπλισμού, έδειξαν πως οι κατακτητές είχαν τις πληροφορίες τους, τόσο τις γενικές, όσο και αρκετές συγκεκριμένες. Και δεν ηταν μόνο οι κρυφοί πληροφοριοδότες, υπήρχαν και οι φανεροί, όπως οι κάθε μορφής συνεργάτες, όπως οι υπηρεσίες των Κούϊσλίγκς, που ανοιχτά κύρηταν τον πόλεμο στο λαό και ειδικά σ αυτούς που δισανασχετούσαν ή αντιδρούσαν, δεδομένα που έρχονταν σε αντίθεση με τις εντολές των «ταγών» και τα αθέμιτα δικά τους συμφέροντα,

Ενώ ο Τσολάκογλου, έκανε εκκλήσεις να είναι οι Ελληνες «νομιμόφρονες» και απειλούσε οτι όποιος δεν παραδώσει το όπλο θα τιμωρηθεί αυστηρά και με θάνατο ακόμα-ήδη στη Θεσσαλονίκη είχαν καταδικάσει δυο σε θάνατο για κατοχή όπλων, στις πόλεις και ειδικά στην ύπαιθρο οι πατριώτες έκρυβαν όπλα. Χαρακτηριστική είναι το πλούσιο σε ιστορία Βέρμιο, όπου ο ελληνικός στρατός με την κατάρρευση άφησε αρκετό πολεμικό υλικό.

Το πολεμικό αυτό υλικό οι πρωτοπόροι του αγώνα με τις υποτυπώδεις οργανώσεις απ τα γύρω χωριά τον μάζεψαν και τον έκρυψαν. Ακόμα ποιο χαρακτηριστική ειναι η περίπτωση των χωριών Μεσόβουνο, Πύργοι (Κατράνιτσα) και της κωμόπολης Αμύνταιο όπου λόγω θέσης υπήρχαν αποθήκες ανεφοδιασμού και αποθήκες πολεμικού υλικού. Μόνο το χωριό Μεσόβουνο εξασφάλισε 200 όπλα για τις ανάγκες του ένοπλου αγώνα Ολο αυτό το πολεμικό υλικό πέρασε στα χέρια του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ.

Αυτό το γνώριζαν οι Γερμανοί και τα εδώ τσιράκια τους. Ομως η Αντίσταση άρχισε να παίρνει σάρκα και οστά και στις 7/8/1941 έγινε η πρώτη ένοπλη σύγκρουση στο Βέρμιο με τη Χωροφυλακή, που κλήθηκε απ την εκεί αντιστασιακή οργάνωση να παραδώσει τα όπλα. Η χωροφυλακή ενισχυμένη την επόμενη μέρα με μια διλοχία απ το Αμύνταιο, αντί να παραδώσει τα όπλα Αντιστασιακή αντιπροσωπεία άνοιξαν πυρά. Αυτή ηταν η πρώτη μάχη στο Βέρμιο. Αυτό το γεγονός το έχω ξανά γράψει στο μεταξύ όμως προέκειψαν και νέα στοιχεία.

Ηταν τόσο στενή και αμοιβαία η συνεργασία της «ελληνικής πολιτείας» με τους κατακτητές που προκειμένου να εξολοθρέψουν τις δύο ένοπλες δυνάμεις του Βερμίου υπό την ηγεσία του δασκάλου Αλέκου Χατζητάσκου στις 12 Οκτωμρίου, ο Νομάρχης Κοζάνης κ Γεωργαντάς, ο Εισαγγελέας και η ηγεσία της

χωροφυλακής επισκεύτηκαν το γερμανικό Φρουραρχείο Κοζάνης και τους κατέστησαν γνωστή την σημειωθείσα στασιαστική κίνηση των κατοίκων του χωριού Μεσοβουνίου εμπνεομένων απ κομμουνιστές αρχές. Αυτό που δεν ήθελαν οι Γερμανοί.

Το επόμενο βράδυ ένα γερμανικό απόσπασμα ενισχημένο και απ ενα απόσπασμα χωροφυλακής και αρκετούς συνεργάτες, δεν βρίσκουν στο χωριό παρά μόνο έναν ένοπλο τον οποίο και εκτέλεσαν επί τόπου μπροστά στους κατοίκους του χωρίου προς παραδειγματισμό. Την δολοφονία του Ακριτίδη, παρακολούθησαν ο Νομάρχης και ο ανώτερος διοικητής χωροφυλακής.

Ο Νομάρχης παρά την αποτυχία δεν τα βάζει κάτω. Την επόμενη επισκέπτεται ξανά το Γερμανικό Φρουραρχείο, συνοδευόμενος απ τον Εισαγγελέα και τον ανώτατο διοικητή χωροφυλακής δυτικής Μακεδομίας στο οποίο απευθύνει γραπτή έκληση για επέμβαση της Βερμάχτ προς «αποκατάστη της τάξης».

Το κόστος που πλήρωσαν τα δυο αυτά χωριά, που τόλμησαν να διαπράξουν αυτό το ανοσιούργημα, να μαζέψουν και να κρύψουν όπλα, ηταν τεράστιο σε ανθρώπινες ζωές και υλικές καταστροφές. Με τη βοήθεια του καταδοτικού μηχανισμού, εντόπισαν την ύπαρξη του οπλισμού στους χώρους αυτούς και θέλοντας να δώσουν ένα σκληρό μάθημα σε συνεργασία με το ντόπιο κατεστημένο αλλα να πάρουν και τα όπλα.

Στις 24/10/1941 2.500 Γερμανοί τη νύχτα κύκλωσαν το χωριό Μεσόβουνο και το πρωί σαν λυσσασμένοι όρμησαν στα σπίτια. Αφού μάζεψαν όλο τον κόσμο στην πλατεία χωρίζοντας τους άντρες απ τις γυναίκες και τα παιδιά από 15-65 χρονών. Εκεί στην πλατεία προς γνώση και συμόρφωση και για να μην τολμήσουν κάποιοι να δράσουν η να σκεφτούν να κρατήσουν τα όπλα που είχαν πάρει σκότωσαν τους 165 άντρες, έκαψαν το χωριό, εξόρισαν τις γυναίκες σε διάφορους Νομούς και όπλισαν σαν αστακούς τα γύρο χωριά: Πελαγρό, Ούτσινα, χαϊνταρλί κλπ. Δεν αρκέστηκαν όμως σε αυτήν την σκληρή και απάνθρωπη τιμωρία του Μεσόβουνου και της ευρύτερης περιοχής. Αυτή η απάνθρωπη δολοφονία πέτυχε τον σκοπό για τον οποίο για τον οποίο έγινε. Στέρησε την Αντίσταση από αρκετά όπλα που είχαν μαζέψει τα χωριά του Ανατολικού Βερμίου.

Στις 22/4/44 οι Γερμανοί με πολυάριθμες δυνάμεις συνεπικορούμενοι με πλειάδα συνεργατών, άρχισαν επιχειρήσεις εκκαθάρισης του Βερμίου απ τον ΕΛΑΣ. Τη φορά αυτή ο ΕΛΑΣ αποφάσισε να τους αντιμετωπίσει σε ανοικτή μάχη. Από ό,τι θυμάμε για την επιχείρηση αυτή διατέθηκε ενα μέγαλο μέρος της Χης Μεραρχίας με βασικό άξονα το 16ο σύνταγμα. Χίλιοι (1.000) και πλέον ΕΛΑΣίτες, όλος ο εφεδρικός ΕΛΑΣ Βερμίου και ένας λόχο της ΕΠΟΝ. Επικεφαλείς στο τάγμα του Μεσόβουνου ηταν ο Παγώνας, στην Κατράντσα το τάγμα του Αράπη και ενα ανεξάρτητο τάγμα με τον Ταγματάρχη Καρασσάβας και στο κάτω Γραμματικό το τάγμα του Κολοκοτρώνη. Από την πλευρά της Νάουσας, το τάγμα του Ακρίτα και το τάγμα του Φωτεινού. Οι μάχες άρχισαν σε τρια μέτωπα. Το ένα

μέτωπο διαμορφώθηκε στην περιοχή του χωριού Μεσόβουνο, το δεύτερο στους Πύργου (Κατράνιστα) και το τρίτο στο κάτω Γραμματικό.

Για ένα δεκαήμερο το Βέρμιο φλέγονταν από άκρου σε άκρου. Οι μάχες δεν σταματούσαν ούτε τη μέρα ούτε τη νύχτα. Οι νεκροί πολλοί και οι τραυματίες ακόμα περισότεροι. Περνούσα σύνδεμος προκειμένου να συνδέσω δυο διμοιρίες που είχαν ξεκοπεί. Εκεί σε ένα πρόχειρο Ιατρείο-Αναρωτήριο έξω απ το χωριό Μεσόβουνο, λίγες μέρες πριν το κάψουν για δεύτερη φορά οι Γερμανοί. Είχα διψάσει πολύ. Ζήτησα να μου δώσουν λίγο Νερό. Εκεί με ματωμένα τα χέρια και μούσκεμα στον ιδρώτα είδα τους Γιατρούς να επιδένουν με τα λίγα εφόδια τους τραυματίες που έφερναν οι τραυματιοφορείς, οχι μόνο αντάρτες και Γερμανούς, αλλά και πολίτες που τραυματίστηκαν από αδέσποτες σφαίρες απ τις μάχες, που από αρκετές μέρες διεξάγονταν. Εκεί πρωτογνώρισα τον γιατρό Κοκίνη απ τη Θεσσαλονίκη και τον γιατρό Γιάννη Αληχανίδη απ τη Βέροια, αργότερα γραμματέα της ΕΔΑ Νομού Ημαθίας και συγκρατούμενο για πολλά χρόνια μετά την κατοχή στις φυλακές και στη διάρκεια της χούντας στη Γυούρα και το Παρθένι της Λέρου. Έναν αξιοθαύμαστο γιατρό ανάμεσα στου εξ' ίσου αξιόλογους Γιατρούς που είχε και έχει ο Νομός Ημαθίς.

Οι Γερμανοί παρά τη συντονισμένη από όλες τις προσβάσεις του Βερμίου επιχείρηση, τον αντίστοιχο για την περίπτωση οπλισμό και τον μεγάλο αριθμό συνεργατών, οπλισμένων και με πολιτικά είχαν πάνω από 200 νεκρούς και εκατοντάδες τραυματίες. Ο κλοιός κάθε μέρα και ώρα που περνούσε έσφυγγε. Οι Γερμανοί συνεχώς ενισχύονταν απ όλη την περίμετρο του Βερμίου και οι διάφοροι εθνοϊσμοί εφαρμόζοντας την αγαπημένη τους μέθοδο, που τους απέδιδε διπλά προσπιούμενοι τους ΕΛΑΣίτες , δολοφονούσαν όσους κατόρθωναν να ξέφευγουν απ τα μπλόκα.

Οταν η διοίκηση έδωσε εντολή να συμπτυχτούν τα τμήματα με κατεύθυνση το Παϊκο-Καϊμάκτσαλαν,και τον κάμπο της Ημαθίας τότε νοιώσαμε έντονη την πίεση. Νοιώθαμε την ανάσα των Γερμανών να μας πλησιάζει. Χίλιοι και πλέον ΕΛΑΣίτες έπρεπε να σπάσουμε τον ασφυκτικό κλοιό για να ξεφύγουμε απ τα χέρια και την οργή των Γερμανών.

Εκείνοι που δέχθηκαν την μεγαλύτερη πίεση ηταν το τάγμα του Φωτεινού και του Παγώνα, που δεν μπόρεσαν να συμπτυχθούν προς το Πάϊκο ή την ελεύθερη Ελλάδα, με αποτέλεσμα και απώλειες να έχουν και ταλαιπωρίες να υποστούν για αρκετό καιρό. Στις μάχες αυτές πιάστηκε αιχμάλωτος ο ταγματάρχης Περικλής Μεσημέρης απ το Μακροχώρι Βεροίας, που πριν τον εκτελέσουν στη Θεσσαλονίκη, του είπαν να βγάλει το σήμα του ΕΛΑΣ απ το δίκοχο και τους απάντησε δείχνοντας το σήμα του ΕΛΑΣ, πως «πρώτα θα με σκοτώσετε και μετά θα το βγάλετε».

Ηταν τόση η μανία απ την αποτυχία της επιχείρησης και τις απώλειες που είχαν οι Γερμανοί, που οχι μόνο έκαψαν για δεύτερη φορά το Μεσόβουνο καίγοντας τώρα και τους γέρους, τις γριές ακόμα και τα παιδιά που βρήκαν στους

φούρνους. Πρωτοστάτες και σε αυτά τα ολοκαυτώματα οι εθνοϊσμοί. Σε συνέχεια σκότωσαν 270 κατοίκους του χωριού Κατράνιτσα-Πύργοι και έκαψαν εκτός απ την Κατράνιτσα, το Κάτω Γραμματικό, το χωριό Αρμάκια και άδειασαν απ τους κατοίκους όλα τα χωριά του Ανατολικού Βερμίου.

Αυτός που οργάνωσε και συντόνιζε τη δράση Γερμανών και των εθνοϊσμών, οχι μόνο για αυτά τα ολοκαυτώματα του Ανατολικού Βερμίου, αλλα γενικότερα ηταν ο κατοχικός Νομάρχης Γεωργαντάς σε συνεργασία με τον δοσίλογο Γενικό Επιθεωρητη Νομαρχιών Αθανάσιος Χρυσοχόου, που ηταν και ο αρχιτέκτονα της θεωρίας, οτι η ΕΑΜική Αντίσταση στη Μακεδονία ηταν βουλγαροκίνητη. Την ίδια ερμηνεία δίνουν και όσοι άλλοι εθνικόφρονες συγγραφείς ασχολήθηκαν με την Εθνική Αντίσταση όπως ο Εμμανουήλ Γρηγορίου και πολλοί άλλοι.

Η μαύρη αγορά ηταν ο συνοδηπόρος της ξένης μαύρης κατοχής. Αρχισε να λειτουργεί απ την πρώτη ως την τελευταία μέρα της κατοχής και μάλιστα πριν απ αυτήν και μέσα απ αυτήν. Δίπλα στις αρπαγές, τις αυθαιρεσίες, τη μαύρη αγορά και τους κάθε είδους οικονομικούς εκβιασμούς ηταν και το χαρτονόμισμα. Το χαρτονόμισμα ήταν απ την αρχή ακόμα πληθωριστικό. Ο όρος όμως πληθωρισμός, δεν είναι ο κατάλληλος για να εκφράσει το κατοχικό φαινόμενο. Παρά το γεγονός οτι έζησα το θέμα αυτό δεν είμαι ο κατάλληλος, γιατί δεν πρόκειται για τη γνωστή οικονομική διαδικασία, αλλα για καθαρή αρπαγή και ληστεία. Η αποστράγγιση της οικονομίας μέσω της ελληνοποίησης του μάρκου, είχε ποια απ τις αρχές ακόμα του Αυγούστου του 1941 συντελεσθεί.

Το ματωμένο κορμί της Ελλάδας με τη δημιουργία του ΕΑΜ, ντύθηκε τον αστραφτερό μανδύα της δόξας. Μιας δόξας που δεν είχε ίσως γνωρίσει ούτε στα μεγαλύτερα κορυφώματα της ιστορίας της. Ο μύθος της παντοδυναμίας και του αήττητου των μηχανοκινήτων φαλάγγων, του αστραπιαίου πολέμου, της εύκολης εισβολής και της εντός ολίγων ημερών στη Θεσσαλονίκη και την Αθήνα, διαλύθηκε τις πρώτες ακόμα μέρες στο Καλπάκι. Και τα συνθήματα «εμείς πολεμήσαμε τώρα ας πολεμήσουν οι άλλοι» και το « η νέα τάξη πραγμάτων είναι δεδομένη» οριστική και αμετάκλητη και αλλα πολλά γλαφυρά, δεν τα άκουγε ο κόσμος και ούτε έκαμψαν στο βαθμό που επιδίωκαν οι «ειδικοί», τη διάθεση του λαού για αγώνα.

Το ΕΑΜ αμέσως μετά την ίδρυσή του άρχισε να πληροφορεί το λαό για τους σκοπούς του αγώνα. Κάθε μέρα που περνούσε κέρδιζε οχι μόνο τη συγκατάθεση, αλλα και την αθρώα εθελοντική συμμετοχή του λαού στις γραμμές του. Παράλληλα με τις πολιτικές οργανώσεις του στήνονταν σε κάθε γωνιά της Ελλάδας, συγκεντρώναν οπλισμό και οι πρώτες αντάρτικες ομάδες είχαν κάνει την εμφάνισή τους.

Το ελληνικό παράδειγμα του αλβανικού πολέμου και της Αντίστασης, έγινε ο φάρος που έδινε θάρρος στους λαούς, που είχαν κατακτηθεί και σε εκείνους που πολεμούσαν να συνεχίσουν τον αγώνα. Και το βασικότερο διέψευσε τον θρύλο για το αήττητο του άξονα, με αποτέλεσμα κράτη που θεωρούνταν βέβαιο

(Τουρκία κλπ) οτι θα συμμετείχαν στο πόλεμο στο πλευρό του άξονα, άρχισαν να παρουσιάζουν διστακτικότητα ή και να προβάλουν άρνηση να συμμετάσχουν στην υπόθεση της «ελευθερίας των εθνών», όπως ονόμαζε το Γ! Ράϊχ τη δική του μέλουσσα να γίνει αυτοκρατορία.

Για την άρχουσα τάξη και τους εκπροσώπους της, έτσι όπως διαμορφώθηκαν τα πράγματα ηταν υποχρεωμένοι να έχει δύο βασικούς στόχους α) Τα ταξικά συμφέροντα της επέβαλαν να είναι με τους νικητές μετά τη λήξη του πολέμου. Γι' αυτό μέχρις ότου δεν αμφισβητήθηκε η νίκη του άξονα, συνεργάστηκε με τους κατακτητές και β) όποιος και αν ήταν ο νικητής, έπρεπε η νίκη για να είναι πραγματική να εξοντώσει και το όποιο ανατρεπτικό κίνημα αμφισβητούσε την πρωτοκαθεδρία της. Και στη συγκεκριμένη περίπτωση την ΕΑΜική Εθνική Αντίσταση, που θα διεκδικούσε συμμετοχή στη διακυβέρνηση αρα θα έμπαινε εμπόδιο στα μελλοντικά της σχέδια.

Ο Ελληνικός λαός, είχε τη μαζικότερη απ όλους τους λαούς παρουσία στον αντί κατοχικό αγώνα. Εννενήντα (90) χιλιάδες αντάρτες, πάνω από (1,500,000) οργανωμένοι στο Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο (ΕΑΜ), τριακόσιες πενήντα (350,000) ΕΠΟΝίτες (Νιάτα της Ελλάδας), απ τους οποίους 40% γυναίκες και το 80% του λαού στο πλευρό της Αντίστασης. Η χώρα μας δίπλα στις τόσες άλλες πρωτιές, είχε και την κακή τύχη να έχει και τους περισσότερους νεκρούς ανάλογα με τον πληθυσμό της.

Σε -7% ανέρχονται οι νεκροί στην Ελλάδα, 11% στη Ρωσία και ακολουθούν η Σερβία, η Πολωνία κλπ. Οι τόσες πρωτιές στον αλβανικό πόλεμο, η τέτοια μαζική συμμετοχή στην Αντίσταση, οι τόσες και τέτοιες ανεπανάληπτες πρωτιές στη Αντίσταση και οι τέτοιοι προσωπικοί ηρωϊσμοί στις μάχες, τα βασανιστήρια, στα εκτελεστικά αποσπάσματα (Σουκατζίδης, Μεσημέρης, Ζαρκάδας, Μαζαράκης και εκατοντάδες άλλοι Σουκατζίδιδες και Μεσημέριδες), ειναι γεγονότα και πράξεις, που οχι μόνο δείχνουν αλλά και επιβεβαιώνουν αυτό που είπε ο Δ. Γληνός οτι ο Ελληνικός λαός:«δεν είναι λαός ώριμος για σκλαβιά».

Το ΕΑΜ αναπτύσσονταν με γεωμετρική πρόοδο. Συνένωσε την τεράστια πλειοψηφία του λαού και η σπουδαιότητα της δράσης του σε όλους τους τομείς, ξεπερνά τη σημασία του απλού Αντιστασιακού κινήματος. Ειναι η πολυπληθέστερη λαϊκό-κοινωνική, πολιτική και ένοπλη οργάνωση απ την ύπαρξη του Νεοελληνικού κράτους. Κατείχε την εξουσία σε ολόκληρο τον Ελλαδικό χώρο, εκτός από ενα μικρό κομμάτι της Ηπείρου που δρούσε ο Ζέρβας και την πλατεία Συντάγματος που κατέχαν ακόμα οι Γερμανοί. Συμμετείχε στο συμμαχικό αντιφασιστικό αγώνα και υπό τις διαταγές του Γενικού συμμαχικού Στρατηγείο ο ΕΛΑΣ, έδωσε πολυάριθμες μάχες βάση προδιαγεγραμμένων σχεδίων. Ειχε διαμορφώσει μια παράλληλη εξουσία στον χώρο της Αυτοδιοίκησης, της Δικαιοσύνης, της παιδείας και τον πολιτισμό, της Υγείας και την Εθνική Ασφάλεια. Περιφρουρουσε τα σύνορα και αγρυπνούσε στις συνοριακές γραμμές.

Αυτή η παράλληλη εξουσία έχει θέσει εκ νέου σε κίνηση την παραγωγική μηχανή, αναδιωργάνωσε τους αγροτικούς συνεταιρισμούς και διαμόρφωσε όλες εκείνες τις προϋποθέσεις για την ανοικοδόμηση των καταστραμένων χωριών, υδραγωγεία, δρόμοι, γεφύρια κλπ. Οργανώνε Δημοψηφίσματα, διενεργούσε εκλογές για την εκλογή προέδρων κοινοτήτων, κοινοτικών και Δημοτικών Συμβουλίων και Εθνο-Συμβούλων, απένεμε δικαιοσύνη. Ο αδερφό μου Κόγιας Αντώνιος του Γεωργίου, ήταν απ τις αρχές του 1944 Δημοτικός Σύμβουλος στη Βέροια, σε αυτήν την παράλληλη εξουσία. Η εξουσία αυτή έλυνε τα τρέχοντα προβλήματα και έκανε την υποδομή για την μετά απελευθερωτική Ελλάδα. Αξιωμα που ο λαός της πόλης τον τίμησε με την ψήφο τους κατ' επανάληψη τη δεκαετία του 1960-70.

Αναμφισβήτητα το ΕΑΜ, οχι μόνο ήθελε την εξουσία, αλλα και την είχε. Αυτό το είχε διακηρύξει μπροστά στο λαό με το πρόγραμμά του. Και βάση αυτού του προγμάμματος κάλεσε το λαό να ενταχθεί στις γραμμές του. Την ήθελε λοιπόν, και μάλιστα πολύ και το ΕΑΜ την εξουσία. Την ήθελε όμως με την ψήφο του λαού. Και είχε το λαό μαζί του. Το ΕΑΜ στην τερτάχρονη κατοχή περίοδο, διαμόρφωσε μια γνήσια λαϊκό-δημοκρατική εξουσία. Μια εξουσία, που οχι μόνο πήγαζε απ το λαό, αλλά και την ασκούσε ο ίδιος ο λαός.

Και επειδή την ήθελε με τη ψήφο του, υπέγραψε τη Συμφωνία του Λιβάνου, της Καζέρτα, που η μεν πρώτη πρόβλεπε αναλογική συμμετοχή στη κυβέρνηση και η δεύτερη έθεται τον ΕΛΑΣ υπό τις διαταγές του Αγγλου Στρατηγού Σκόμπυ. Εκείνος που θέλει να κρατήσει τη εξουσία για λογαριασμό του δεν αυτοκτονεί πρώτα, με τις τόσες παραχωρήσεις, πολύ περισσότερο δεν θέτει το στρατό του υπό τις διαταγές του Αγγλου στρατηγού και μετά διεκδικεί την εξουσία που την είχε ήδη παραδώσει.

Οσο «αφελείς», και «ανίκανοι» και αν ηταν η ηγεσία του ΕΑΜ, μια τέτοια «βλακεία», όπως θέλουν να πιστεύουν μερικοί ένθεν και κείθεν, δεν θα την έκανε. Την έκανε γιατί πίστευε, ήθελε και γι' αυτό το σκοπό αγωνίστηκε. Να πάρει ή να συμμετάσχει κατ' αναλογία στην εξουσία με τη συγκατάθεση του λαού. Αυτό ακριβώς το γεγονός πείθει οτι το ΕΑΜ-ΚΚΕ δεν ήθελε τη σύγκρουση γενικά και του Δεκέμβρη ειδικά.

Ομως το κατεστημένο ήθελε η Ελλάδα, να παραμείνει ένα κράτος υποτελή στη Βρετανία. Ο στόχος αυτό όμως, δεν μπορούσε να πραγματοποιηθεί με τη βίαιη παλινόρθωση της Μοναρχίας και αυτό γιατί οι διαθέσιμες δυνάμεις των Βρετανών, μπορεί να αρκούσα να διώξουν τις ανύπαρκες (γιατί με βάση τη Συμφωνία της Καζέρτας, ο ΕΛΑΣ δεν είχε δικαίωμα να εχει δυνάμεις του στην Αττική), δυνάμεις του ΕΛΑΣ απ την Αθήνα και τον Πειραιά και αργότερα ίσως τον μερικό έλεγχο τμήματος των βορείων και κεντρικών πεδιάδων της Ελλάδας, όμως ηταν τον αδυνάτον αδύνατη η πλήρης συντριβή του ΕΛΑΣ.

Οπως είχε δείξει το παράδειγμα της γερμανικής κατοχής, που τελικά κατάντησαν να μην μπορούν να μετακινηθούν απ τη μια μονάδα στην άλλη.

Εκτός αυτού η μακρόχρονη ένοπλη σύγκρουση, θα αναστάτωνε την παγκόσμια και την Βρετανική κοινή γνώμη και κυρίως θα αποκάλυπτε οτι τα αίτια της σύγκρουσης οφειλόταν στο οτι ο Τσιώρτσιλ, είχε προ πολλού προαποφασίσει τη σύγκρουση για να επιβάλει με τη βία την παλινόρθωση, της μισητής απ το λαό Μοναρχία και τον έλεγχο της λεκάνης της Μεσογείου. Βέβαια για τον έλεγχο της λεκάνης της Μεσογείου ενδιαφέρονταν το ίδιο αν οχι περισσότερο και οι Αμερικάνοι.

Τα Δεκεμβριανά δεν ηταν σε καμιά περίπτωση, όπως ακόμα και σήμερα ισχυρίζονται μερικοί, η κομμουνιστική επανάσταση που προοριζόταν για μακρύ χρονικό διάστημα. Ηταν η επέμβαση που προετοίμαζε ο Τσιώρτσιλ, διπλωματικά και στρατιωτικά, με κάθε λεπτομέρεια απ το καλοκαίρι του 1943. Με το περιβόητο σχέδιο «ΜΑΝΝΑ», να «συντρίψει-κονιοτροποιήσει» την ελληνική Αντίσταση στο σύνολό της, με σκοπό την αποκατάσταση των ημι-αποικιακών σχέσεων εξάρτησης, οι οποίες ίσχυαν προπολεμικά.

Η επέμβαση στην Ελλάδα, ηταν μέρος της βρετανικής πολιτικής για την νεκρανάσταση της Αυτοκρατορίας και την εξασφάλιση των διόδων επικοινωνίας της, καθώς και για την οικοδόμηση ενός αντί κομμουνιστικού προπυργίου κατά της Σοβιετικής Ενωσης.

Στο πλαίσιο αυτής της πολιτικής, ο χώρος της Μεσογείου, και ιδιαίτερα η Ελλάδα, που βρίσκεται σε ένα γεωστρατηγικό σημαντικό σημείο, στις επιδιώξεις του Τσιώρτσιλ, κατάλαβε κεντρική όπως πάλαι πότε θέση. Ταυτόχρονα τα Δεκεμβριανά, αποτελούν την ολοκλήρωση ενός εμφυλίου πολέμου της κυρίαρχης ελληνικής και παγκόσμιας ολιγαρχίας κατά του δημοκρατικού και φιλελεύθερου στρατοπέδου με την πλατιά έννοια του όρου. Ενός εμφυλίου πολέμου, που αφετηρία του είναι η δεκαετία του 1920-30, με την προσχώρηση της ολιγαρχίας στη Διεθνή του κεφαλαίου σε σχέση με τα λαϊκά κινήματα και το 1916, για το χαρακτήρα του ελληνικού πολιτειακού συστήματος,

Η ενεργητική συμμετοχή της μοναρχίας, με την υπόδειξη της Αγγλίας στο φασιστικό καθεστώς της 4ης Αυγούστου 1936, φορτίστηκε και πάλι με οξύτητα στο ζήτημα του χαρακτήρα του ελληνικού πολιτειακού καθεστοτώς, αμέσως με τη κατάληψη της χώρας απ τα γερμανικά στρατεύματα. Η συντριπτική πλειοψηφία του λαού, απ τους παλιούς πολιτικούς και τον απλό λαό, καταλόγιζαν την ευθύνη για την επιβολή της δικτατορίας στο βασιλιά και απαιτούσε δικαιολογημένα την εγκαθίδρυση της δημοκρατίας μετά τον πόλεμο. Υπέρ της μοναρχίας τάσσονταν μόνο οι φανατικοί βασιλόφρονες και οι οπαδοί του φασιστικού συστήματος. Ομως και αυτοί σαν συνεργάτες των Γερμανών στην ουσία την έβλαπταν

Οι δημοκρατικοί δεν κατόρθωσαν καμιά οργανωτική ενότητα και κυρίως δεν οργάνωσαν αντίσταση, μα ούτε και προσχώρησαν (τους ζητήθηκε) στην υπάρχουσα Αντίσταση. Προσπαθούσαν να πετύχουν τους σκοπούς τους με χαρτοπόλεμο και διάφορες διακηρύξεις. Και η ίδια η Αντίσταση ηταν διασπασμένη σε διάφορες οργανώσεις απ τις οποίες το ΕΑΜ, ηταν η ποιο μεγάλη οχι μόνο αριθμητικά αλλά και χωροταξικά. Οι οργανώσεις του ΕΑΜ, κάλυπταν από άκρου σε άκρου την χώρα. Παρ' όλα αυτά μέχρι το καλοκαίρι του

1943, που το σχέδιο «ΜΑΝΝΑ» έγινε αποδεκτό απ τους παλαιοκομματικούς και από σκέψη έγινε σχέδιο με σκοπό και απόφαση από σχέδιο να γίνει πράξη. Υπήρχε ομόφωνη συμφωνία οτι η μεταπολεμική μορφή του πολιτεύματος έπρεπε να είναι Δημοκρατία.

Ενώ στο θέμα της δημοκρατίας, πριν απ την εκπόνηση του σχεδίου «ΜΑΝΝΑ» υπήρχε ομοφωνία μετά προέκυψε διαφωνία πάνω στο θέμα του μεταπολεμικού Πολιτειακού-συστήματος. Οι παλαιοί πολιτικοί, ηταν φυσικό να επιδιώξουν την αποκατάσταση της ολιγαρχικής τους κυριαρχίας στο πλαίσιο της μισό αστικής δημοκρατίας, που δεν μπορούσε να επιβιώσι από μόνη της. Τα θεωρητικά πρότυπα που διαμορφώθηκαν στη διάρκεια της κατοχής στις αντιστασιακές οργανώσει του (ΕΔΕΣ ηταν αρκετά αόριστα) ενώ τα πρότυπα της Τοπικής Αυτοδιοίκησης, της Δικαιοσύνης, της Ασφάλεια, της Εκπαίδευσης, της Υγείας κλπ, που εφαρμοζόταν απ το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ στις απελευθερωμένες περιοχές και κορυφώθηκε το 1944 με την ίδρυση της προσωρινής κυβέρνησης, άνοιγαν νέες δημοκρατικές προοπτικές.

Δημιουργήθηκε εκ θεμελίων ένα νέο Δημοκρατικό και κοινωνικό κράτος, το οποίο σήμαινε την αναγέννηση της Νέας ελληνικής πολιτείας. Βέβαια, στη δημιουργία αυτού του προτύπου συμμετείχαν ουσιαστικά και οι κομμουνιστές στην ίδρυσή του. Ομως δεν υπήρχε «κίνδυνος» για κομμουνιστική κατάληψη της εξουσίας. Σε αντίθεση με τον Τίτο, που ιυοθέτησε την Λενινιστή αρχή του «αδύνατου κρίκου» το ΚΚΕ ακολουθούσε οχι μόνο σχηματικά, αλλα και ουσιαστικά-πρακτικά το ορθόδοξο δρόμο -σχέδιο επαναστατικής εξέλιξης.

Το ΚΚΕ πίστευε πως όρος για τον Σοσιαλιστικό μετασχηματισμό της κοινωνίας, είναι η πλήρη ανάπτυξη των καπιταλιστικών σχέσεων παραγωγή, προϊόν των οποίων θα ηταν και είναι η δημιουργία και ανάπτυξη τοπικά και παγκόσμια της εργατικής τάξης, ικανής να ηγηθεί των τοπικών αλλαγών και την παγκόσμια Επανάσταση. Η άποψη αυτή υπαγόρευε-επέβαλε για την μεταπολεμική Ελλάδα την εγκαθίδρυση επιτέλους της αυτούσιας αστικής Δημοκρατίας. Το ΕΑΜ ήθελε να οριστεί η Δημοκρατία σαν την πολιτική της αναγνώρισης και την διεκδίκηση της ατομικής ελευθερίας να είναι θεμελιωδώς συλλογική.

Σήμερα, δύσκολα αντιλαμβανόμαστε έννοιες όπως συμμετοχή και καταστάσεις όπου οι επιλογές και οι αποφάσεις των ανθρώπων ρυθμίζουν οχι μόνο τη δική τους μοίρα αλλα επηρρεάζουν και τις γενικότερες εξελίξεις, και το ιστορικό προσκήνιο. Δεν θα επικαλεστώ την έννοια «ιδανικά» καθώς τα ιδανικά εμπεριέχουν και μεταφυσικά στοιχεία. Στην κατ' αντιμωλία αντιπαράθεση με τους κατακτητές, εκείνο που μετρούσε ηταν η απελευθέρωση της χώρας. Η επιλογή ηταν πολιτική, ηταν θέσεις απλές, χειροπιαστές, ανθρώπινες, ορθολογικές-περισσότερο και από την ιστορική προσφορά έχει μια άλλη ιδιαίτερη λειτουργία. Με τον τρόπο αυτό και τη συμμετοχή στον αγώνα «διδάσκει»-ξετυλίγει την πολιτική ηθική της Αριστεράς, στα εθνικά θέματα και απέναντι σε κάθε κατάσταση, σε κάθε συσχετισμό και συγκυρία.

Ενας ακόμα λόγος που επιβεβαιώνει οτι το ΕΑΜ-ΚΚΕ, δεν είχαν στο πρόγραμμα την κατάληψη της εξουσίας ένοπλα και την εγκαθίδρυση κομμουνιστικής κυβέρνησης όπως πολλοί ισχυρίζοντα ακόμα και σήμερα, είναι και η κοινωνική σύνθηση του ΕΛΑΣ. Η ανθρωπογεωγραφία αυτού του κατ' εξοχήν ορεινού πολέμου και η υλικότητα όσον αφορά την κοινωνική σύνθεση του ΕΛΑΣ ηταν άνθρωποι της Ηπαίθρου. Τη ραχοκοκαλιά των στελεχών πολιτικών και στρατιωτικών σε όλες τις βαθμίδες της ιεραραρχία την αποτελούσουν κατά κύριο λόγω οι Δάσκαλοι, οι Γιατροί, οι Γεωπόνοι, οι Δικηγόροι, οι Υπάλληλοι, αρκετοί αγρότες και λίγοι-ελάχιστοι εργάτες. Οι απλοί μαχητές στην πλειοψηφία τους ηταν αγρότες, άνθρωποι της υπαίθρου και από τα μικραοστικά στρώματα των πόλεων.

Για όποιον έχει διαβάσει ιστορία, έστω λίγη κοινωνιολογία και ξεφυλλίσει μερικές σελίδες Μαρξισμού, ξέρει πως η κοινωνία, η όποια κοινωνία στο καθεστώς ιδιοκτησίας είναι διαρθρωμένη ταξικά και οτι μετά την πτώση της Φεουδαρχίας, την εξουσία την έχει και την ασκεί η αστική τάξη. Ακόμα ξέρει πως όπως η αστική τάξη ηταν φορέας της αλλαγής έτσι και η σοσιαστική-κομμουνιστική επανάσταση έχει φορέα της την εργατική τάξη. Αυτό που αποκαλούμε προλεταριάτο. Ξέρει ακόμα οτι το κάθε νέο σύστημα παραγωγής και διανομής, αναπτύσσεται μέσα στο προηγούμενο και η επανάσταση μπορεί να πραγματοποιηθεί μόνο όταν ο φορέας της επανάστασης κατορθώσει να γίνει τάξη για τον εαυτό της.

Η ελληνική εργατική τάξη ούτε στη διάρκεια του μεσοπολέμου ούτε στη διάρκεια της κατοχής ηταν τάξη για τον εαυτό της. Και το βασικότερο χωρίς να υπάρχει ο ταξικός φορέας και στη συγκεκριμένη περίπτωση η οργανωμένη και ικανή εργατική τάξη να καθοδηγήσει έναν κοινωνικό αγώνα, δεν μπορεί να γίνει κοινωνική επαναστατική αλλαγή. Να αλλάξει το κοινωνικό κοινωνικό-οικονομικό σύστημα. Επειτα το ΕΑΜ και κυρίως το ένοπλο ΕΑΜ, ο ΕΛΑΣ στο μεγαλύτερο μέρος του είχε αγροτό-κτηνοτροφική προέλευση. Ο αγρότης και ο κτηνοτρόφος δεν είναι φορείς της κοινωνικής επανάστασης. Ολες τις φορές η συμμετοχή της αγροτιάς στους κοινωνικούς αγώνες, σκοπό έχει να διεκδικήσει ένα κομμάτι γής-κλήρο και τη διανομή των τσιφλικιών.

Το γεγονός οτι δεν γίνεται κοινωνική επανάσταση με τους αγροτό-κτηνοτρόφους, το γνωρίζει καλύτερα από τον καθένα η άρχουσα τάξη. Και όμως αντί να παραδεχθεί και να αναγνωρίσει οτι το ΚΚΕ πρωτοστάτησε στη δημιουργία του Εθνικού Απελευθερωτικού Μετώπου, για να καλύψει τη δική της αδιαφορία και την εγκληματική συνεργασία με τους κατακτητές, δεν δίστασε να κατηγορήσει το ΕΑΜ-ΚΚΕ οτι ήθελε καταλάβει πραξικοματικά την εξουσια-που ήδη είχε-για να επιβάλει κομμουνιστικό καθεστώς στη χώρα.

Το σχέδιο-πρόγραμμα του ΕΑΜ, θα άνοιγε το δρόμο στις καινούριες λαϊκές δημιουργικές δυνάμεις και κόμματα, μαζί με ό,τι καλύτερο και ηθικότερο θα είχε μείνει ζωντανό απ τα παλιά πολιτικά κόμματα. Θα άνοιγε διάπλατα ο δρόμος της Λαϊκής Δημοκρατίας, που ηταν το όνειρο και η προσδοκία του ελληνικού λαού. Θα βάδιζε ενωμένη εθνικά και σύμφωνη η Ελλάδα, προς την ικανοποίηση των

εθνικών της δικαίων, προς την αποκατάσταση, μέσα στα νέα της σύνορα, όλων των ελληνικών περιοχών. Θα εκσυγχρονίζονταν, η αναγεννημένη Ελλάδα, μέσα στα πλαίσια της νέας Δημοκρατικής και αντιφασιστικής Ευρώπης, περήφανη κα αληθινά ανεξάρτητη, στο πλευρό των δύο μεγάλων συμμάχων της, εξ ίσου, της Αγγλίας και των Σοβιέτ κατά πρώτο λόγω, και των Ενωμένων Πολιτειών Αμερικής, αλλά επίσης και στο πλευρό όλων των άλλων ενωμένων εθνών.

Αυτό ηταν το σχέδιο-πρόγραμμα της ΕΑΜικήςΕθνικής Αντίστασης. Επειδή ο μόνος, διακαής, οριστικός και αμετάκλητος πόθος του ΚΚΕ ηταν γίνει ένα κοινοβουλευτικό κόμμα, γι' αυτό και δεν δέχθηκε να συμμετάσχει στο «Βαλκανικό Σύμφωνο-Αρχηγείο». Μάλιστα το ΚΚΕ, έβλεπε πολλές απ αυτές τις ριζοσπαστικές δημοκρατικές μεταρρυθμίσεις με μεγάλη δυσπιστία και ζήτησε-διέταξε, θα έλεγα προκειμένου να μην υπάρξουν παρανοήσεις ως προς το κύριο και βασικό στόχο της πλέριας Αστική Δημακρατίας, να σταματήσουν όλες οι φωνές μέσα στο ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, οι οποίες απαιτούσαν επιτάχυνση της διαδικασίας για κοινωνική αλλαγή.

Ειδικότερα αντιτάχθηκε σθεναρά σε όλες τις προσπάθειες, που ενδεχομένως θα οδηγούσε σε μια σύγκρουση με τους Βρετανούς. Το ελληνικό μεταπολεμικό κράτος που θα ιδρύονταν πάνω σε αυτές τις αρχές και αξίες, θα είχε στο εσωτερικό του ένα Φιλελεύθερο, Δημοκρατικό και Κοινωνικό χαρακτήρα. Οσον αφορά τις σχέσεις του με το εξωτερικό, κυρίως με τη Μεγάλη Βρετανία, θα είχαν το χαρακτήρα μιάς συνεταιριστική ισότητα δικαιωμάτων. Το Νέο ελληνικό κράτος, δεν θα διευθύνονταν πλέον από μια ολιγαρχία και η ήμι-αποικιοκρατική εξάρτησή του απ τη Μεγάλη Βρετανία. Η εξάρτηση θα ηταν το πρώτο πράγμα που έπρεπε να τερματισθεί.

Ομως η παλιά, αδίστακτη και ξεσκολισμένη αποικιοκρατία έπρεπε με κάθε θυσία να κρατήσει αυτόν τον τόπο-κλειδί και πάλι για τον εαυτό της. Να μην αλλάξει τίποτε παρά τις τόσες ανθρώπινες θυσίες, τις καταστροφές και τη συμβολή του λαού μας στον συμμαχικό αντιφασιστικό αγώνα. Στο εσωτερικό της χώρας μας η Αγγλία, είχε λαμπρά στηρίγματα και αφοσιωμένους συνεργάτες. Τα υψηλά ιστάμενα κλιμάκια των στηριγμάτων τα παραχώρησε στους Γερμανούς για να συνεργάζονται για την εξόντωση των στελεχών του ΕΑΜ και κατα προτίμηση των κομμουνιστών (ο Γουντχάους τους χρησιμοποίησε δεόντως αυτούς) και τα κατώτερα τα έδωσε να εξοπλισθούν και να πολεμήσουν από κοινού την ΕΑΜική Αντίσταση.

Το σχέδιο κονιορτοποίησης του ΕΑΜ και την εξόντωση των δυναμικών στελεχών του, δεν ήρθε σαν κεραυνός σε ένα καταγάλανο ουρανό. Είχε προϊστορία απ το 1920 και ιστορία από τον καλοκαίρι του 1943, που εκπονήθηκε και το σχέδια «ΜΑΝΝΑ». Ακολούθησαν οι γνωστές δολοφονικές εντολές του Τσιώρτσιλ...η εκτίμηση-διαπίστωση του κ Ηντεν και Μάκ Μίλλαν, μετά την απελευθέρωση, οτι το ΕΑΜ θα κερδίσει τις εκλογές ήταν η θρυαλλίδα που πυροδότησε και έθεσε σε δράση και τα υπόλοιπα κυρίαρχα στοιχεία που περιείχε το σχέδιο «ΜΑΝΝΑ». Και απ την απελευθέρωση του Οκτώβρη, φτάσαμε στο Δεκέμβρη, που ηταν η φάση της υλοποίησης.

Η έναρξη της υλοποίησης ανατέθηκε σε ένα απ τα υψηλά ιστάμενα στηρίγματα των Αγγων τον κ Αγγελο Εβερτ, Λάμπρου κ ΣΙΑ, που σε όλη τη διάρκεια της κατοχής διατήρησαν τις θέσεις που είχαν και πριν απ τον πόλεμο, να ανοίξουν πυρ και να αιματοκυλήσουν την ειρηνική συγκέντρωση του ΕΑΜ, δίνοντας έτσι την ευκαιρία στους Αγγλους να προχωρήσουν στην ωμή αποικιακή ένοπλη παρέμβαση.

Η εξέλιξη αυτή είχε γίνει φανερή για πρώτη φορά τον Αύγουστο του 1943, όταν ένα ενιαίο δημοκρατικό μέτωπο, αποτελούμενο απ τη κυβέρνηση του Καϊρου, παλιούς πολιτικούς και αντιπροσώπους της Αντίστασης, πήρε σαφή θέση κατά της παλινόρθωσης της μοναρχίας. Ο Τσιώρτσιλ που ηταν ο ιθύνον Νούς της διεθνούς, έβλεπε τον βασιλιά οχι μόνο τον εκφραστή αλλά και τον εγγυητή των Βρετανικών συμφερόντων προετοίμαζε, αν οχι από πολύ προηγούμενα τουλάχιστο, απ αυτό το χρονικό σημείο και μετά την ένοπλη επέμβαση.

Αν και κομμουνιστικός κίνδυνος στο όνομα του οποίου εξόρκιζε τους παλιούς πολιτικούς δεν ηταν υπαρκτός, εντούτης επικαλούμενος τον παθολογικό φόβο της αστικής τάξης, που δεν μπόρεσε να απογαλακτιστεί απ τον ποδόγυρο της Μοναρχίας και του Κλήρου, πέτυχε να συμβιβάσει το κομμάτι της εθνικής αστικής τάξης με την δοσίλογη ολιγαρχία. Αν το κομμάτι αυτό της εθνικής αστικής τάξης, συμμαχούσε με τον λαό που ηταν φύσει σύμμαχός της τα πράγματα στην μεταπολεμική Ελλάδα, θα είχαν εντελώς διαφορετική εξέλιξη. Θα είχε αποφύγει και η χώρα μας τον εμφύλιο όπως οι Ευρωπαϊκες χώρες.

Το ΚΚΕ, έχοντας και μερική έστω κοινοβουλευτική πείρα, το μόνο πράγμα που ήθελε-ποθούσε και επιδίωκε, ηταν να του αναγνωριστεί η συμβολή του στην απελευθέρωση της χώρας, τη συμμετοχή του στο αντιφασιστικό συμμαχικό αγώνα και να δημιουργηθούν μεταπολεμικά εκείνες οι προϋποθέσεις να λειτουργεί νόμιμα μέσα σε διασφαλισμένα κοινοβουλευτικά πλαίσια. Ολα τα αλλα ηταν και παραμένουν Βρετανό-ολιγαρχικά κατασκευάσματα και σχέδια της διεθνούς του κεφαλαίου. Απόδειξη αποτελεί το γεγονός οτι η Βρετανική προπαγάνδα, σε όλη τη διάρκεια της κατοχής υποστηριζόταν ένθερμα, από μια ταυτόσημη γερμανική προπαγάνδα που είχε με τις ευλογίες του Ράϊχ. Μια ταύτιση ως προς την καταπολέμηση της ΕΑΜικής Αντίστασης, η οποία αποτελούσε ένα τεράστιο εμπόδιο στην ομαλότερη, μεγαλύτερη και με ακόμα γρηγορότερους ρυθμούς ανάπτυξης της ΕΑΜική Εθνικής Αντίστασης.

Οι εναλλακτικές δυνατότητες του Δεκέμβρη 1944, δεν άκουγαν στο όνομα δικτατορία του προλεταριάτου (και αυτό το ήξεραν πολύ καλά και οι Ελληνες και οι Αγγλοι), ή φιλελεύθερη δημοκρατία στα προπολεμικά βασιλο-μεταξικά πρότυπα, αλλά : Εθνική Ανεξαρτησία, Λαϊκή Κυριαρχία ή για άλλη μια φορά όπως παλιά κράτος εκλογικής πελατείας, ολιγαρχική κυριαρχία και συνέχιση της εθνικής υποτέλειας.. Βέβαια αυτή η πεντακάθαρη επιλογή του 1944 αλλοιώθηκε, παραποιήθηκε και επισκιάστηκε από μιά σειρά παράγοντες, που ηταν απόρροια απ την ιστορική εξέλιξη και τα γεγονότα του Β! Παγκοσμίου πολέμου και η προετοιμασία απ την πλευρά της Δυτικής συμμαχίας του ψυχρού πολέμου. Δεν

μπορούσε η διεθνής του κεφαλαίου να δεχθεί να βγει και απ αυτόν τον παγκόσμιο πόλεμο ενισχυμένο το Σοσιαλιστικό σύστημα.

Ομως παρά την επιδίωξη να μην βγει το Σοσιαλιστικό σύστημα ενισχυμένο και απ τον Β! παγκόσμιο πόλεμο, τα δεδομένα του πολέμου και οι συμφωνίες που υποχρεώθηκαν να υπογράψουν στις παγκόσμιες διασκέψεις: Τεχεράνης, Κριμαίας, Μόσχας και Πότνσταμ όλες οι πρωτεύουσες των παλαιών κρατών της Κεντρική και Ανατολικής Ευρώπης: Η Βαρσοβία, το Βερολίνο, η Πράγα, η Βιέννη, η Βουδαπέστη, το Βελιγράδι, το Βουκουρέστι, η Σόφια και τα Τίρανα, παραχωρήθηκαν απ τους ίδιους στη επιρροή της Σοβιετική Ενωση. Αυτό που αργότερα με πρόθεση να αμφισβητήσουν τις συμφωνίες, ο Τσιώρτσιλ κηρύσσοντας την αντί κομμουνιστική σταυροφορία στις 5 Μαϊου του 1946 στο Κολέγιο Westnihster στο Μισούρι της Αμερικής το χαρακτήρισε «Σιδηρούν παραπέτασμα». Αλήθεια η ημερομηνία αυτή λέει τίποτε στους μεταπολεμικούς ιστορικούς, που έγραψαν Σικέ ιστορία;

Οι Ηνωμένες Πολιτείες της Αμερικής, αμέσως μετά την απελευθέρωση απ τον αγγλικό αποικιακό ζυγό, τον εμφύλιο πόλεμο και τη βιομηχανική ανάπτυξη, αναζητούσαν χώρους εδαφικής επέκτασης και χώρους εμπορικούς και άντλησης πρώτων υλών. Ετσι πριν τη λήξη του 19ου αιώνα είχαν επιδοθεί και αυτές στον αποικιακό ανταγωνισμό, κάνοντας τα πρώτα μεγάλα βήματα προς την παγκόσμια εξάπλωσή τους στην Καραβαϊκή, την Ασία και τον Ειρηνικό.

Εκείνη την εποχή, ένας υπέρμετρος ιμπεριαλιστικός ζήλος είχε καταλάβει τη χώρα του Τζέφερσον και του Λίνκολν. Δημοσιογράφοι, επιχειρηματίες, τραπεζίτες, πολιτικοί και η Εκκλησία, ανταγονίζονταν με πάθος για την προώθηση μιάς στιβαρής και μονό κρατορικής κατάκτησης του κόσμου. Ολοι μαζί επιβεβαίωναν χωρίς καμιά αναστολή τη θέλησή τους να γίνουν κάποια μέρα οι ΗΠΑ η Ρώμη του Κόσμου.

Εκτοτε τα βλέμματα όλων των ιθυνόντων και ειδικά των οικονομικών παραγόντων, ηταν στραμένα και προσηλωμένα στην παγκόσμια βιομηχανό-στρατιωτική υπεροχή και οι πολιτικοί ονειρεύονταν έα «λαμπρό μικρό πόλεμο» (κατά την προσφιλή φράση του Θιοντόρ Ρούσβελτ) που θα τους επιτρέψει να τον χρησιμοποιήσουν σαν δικαιολογία για τη διεθνή εξάπλωσή τους. Και στην κατάλληλη στιγμή ένα «Πέρ Χάρμπρορ» που θα τους επέτρεπε να πάρουμε «δικαιολογημένα» μέρος και στον Β! παγκόσμιο πόλεμο όπως και στον Α!. Για να συμπληρώσουν την πολεμική λίστα μερικοί άλλοι σε συνέχεια:

«Κανένας λαός του 19ου αιώνα δεν πέτυχε τις δικές μας κατακτήσεις, το μέγεθος του αποικισμού μας και την επέκτασή μας ανά τον κόσμο... Τίποτε δεν θα μας σταματήσει τώρα, διαβεβαίωνε ο γεροσιαστής Χένρι Κάμποτ Λότζ το 1895, για να συμπληρώσει ο Δημοσιογράφος Μάρς Χένρι Ουότερσον στις αρχές του 1980: «Είμαστε μια μεγάλη αυτοκρατορική δημοκρατία, που προορίζεται να ασκήσει αποφασιστική επιρροή στην ανθρωπότητα και να διαμορφώσει το

μέλλον του κόσμου με τρόπο που, δεν έχει κάνει κανένα άλλο έθνος, ακόμα και η Ρωμαϊκή αυτοκρατορία».

Ετσι, για πρώτη φορά απ το τέλος του 19ου αιώνα η προέλαση της αμερικανικής στρατιωτικής πολεμικής μηχανής και οικονομικής δύναμης συνοδεύεται και από ένα σαφή λόγω νομιμοποίησης της αυτοκρατορίας. «Η Αμερική δρασκελίζει τον κόσμο σαν ένας Κολοσσός...Από τότε που η Ρώμη κατέστρεψε την Καρχηδόνα, καμιά άλλη μεγάλη δύναμη δεν έφτασε στην κορυφή την οποία εμείς έχουμε κατακτήσει» διαβεβαιώνει ο Τσάρλς Κραουτχάμερ ιδεολόγος της αμερικανικής Δεξιάς. Η πτώση του «υπαρκτού» που ηταν ένα απ τα βασικά εμπόδια, άνοιξε διάπλατα κατά τους σύγχρονους Μέτρ, το δρόμο για την υλοποίηση της αυτοκρατορικής ιδέας.

Οπως συνεπώς, ο Καίσαρας δρασκελίζοντας τον κόσμο και : «σημείωσε πλήρεις επιτυχίες σε πολύ σημαντικές παρεμβάσεις στις πλέον πολεμοχαρείς φυλές...και ο οποίος κατάφερε να τις τρομάξει, να τις αποκρούσει, να τις υποτάξει, να τις συνηθίσει να υπακούν στην εξουσία του ρωμαϊκού λαού». Ετσι και η αμερικάνικη Δεξιά, βοηθούμενη και απ τη συντηρητική και αναχρονιστική δεξιά Ελίτ, και τις ευλογίες του Κλήρου, πιστεύει και θέλει προστατεύοντας την ασφάλεια και την ευημερία της αυτοκρατορίας με τον πόλεμο, να υποθηκεύσει τους Ευρωπαϊκούς λαού και στηριζόμενοι και στην συντηρητική και κυρίως στην αντιδραστική ευρωπαϊκή δεξιά, θα υποτάξει τους απείθαρχους και να μετατρέψει σε δούλους τους μη υποτασσόμενους λαούς όπου Γης.

Ολα πείθουν πως το όνειρο της αυτοκρατορίας και του νέο αποικισμού, δεν είναι νέο στο πίσω μέρος του μυαλού της αμερικάνικης ηγεσίας. Ούτε το όραμα να γίνει η Αμερική παγκόσμια αυτοκρατορική δύναμη γεννήθηκε απ τη μονό πολικότητα του προέκυψε το 1989 με την πτώση του υπαρκτού. Απλώς η νίκη των ΗΠΑ στο Β! παγκόσμιο πόλεμο και η πτώση του υπαρκτού, μπορεί να την συγκρίνει κανείς με τη νίκη της Ρώμης στον Β! Καρχηδονικό Πόλεμο. Οπως τότε η νίκη της Ρώμης είχε μετατρέψει τη Ρώμη σε παγκόσμια δύναμη. Ετσι και η νίκη των ΗΠΑ στο Β! παγκόσμιο πόλεμο και η πτώση του υπαρκτού μετέτρεψε τις ΗΠΑ σε παγκόσμια δύναμη.

Ομως η αυτοκρατορική επιλογή θα καταδικάσει τις ΗΠΑ να αφιερώσουν-καταναλώσουν τα κέρδη του πολέμου και τον ηγεμονικό τους χρόνος που τους απομένει-όποιος και όσος και αν είναι αυτός-στο να πυργώνει τείχους γύρω από τις ΗΠΑ και τη δυτική πολιτεία. Να κατασκευάσει και αυτή το δικό της «σιδηρούν παραπέτασμα». Οπως όλες οι αυτοκρατορίες που προηγήθηκαν. Η Αμερική, πραγματική «Απω Δύση» στο εξής σύμφωνα με τη φράση του Νότιο Αφρικανού συγγραφέα Τζον Μάικλ Κορέτζι, δεν θα διακατέχεται παρά μόνο απ μια σκέψη : Πως να μην σβήσει, Πως να μην Πεθάνει, Πως να Παρατείνει την εποχή της».

Μόνο και μόνη η Αθήνα-η Ελλάδα με την αθάνατη δόξα της-ηταν «ελεύθερη» να αποφασίσει για το μέλλον της με εκλογές, οι οποίες εκλογές θα διεξάγονταν υπό Βρετανική, Αμερικάνική και Γαλλική επιτήρηση... Αυτοί που ονειρεύονταν, μα

και μαγείρευαν με τη λήξη του παγκοσμίου πολέμου να μην υπάρχει ούτε καν δείγμα από το τρισκατάτο Σοσιαλιστικό Σύστημα, η έκβαση του πολέμου αντί να το εξαλείψει από προσώπου γης, επεκτάθηκε και μάλιστα σε πολύ επικίνδυνο βαθμό.

Υστερα από αυτά τα δεδομένα, δεν μπορούσαν αυτοί που είχαν πληρώσει ένα τέτοιο κόστος να δεχθούν μια αστικού έστω τύπου δημοκρατία στην Ελλάδα. Την Ελλάδα, που την προόριζαν να παίξει ένα τέτοιο ρόλο, να γίνει ο φύλακας Αγγελος του «Ελευθέρου Κόσμου» και εφαλτήριο για τον τρίτο παγκόσμιο πόλεμο. Μια δημοκρατία που θα μπορούσε να γίνει αποδεκτή και το ΕΑΜ, έστω και σαν αξιωματική αντιπολίτευση.

Εδώ σε αυτήν τη γωνιά του κόσμου, που με τη συγκατάθεση και αυτών που συμπαρατάχθηκαν μαζί τους, για να έχουν άνεση στις όποιες κινήσεις έπρεπε να ξεκαθαρίσουν τον «εσωτερικό εχθρό». Αφού λοιπόν, δεν μπορούσαν να το μηδενίσουν ιδεολογικά και ηθικά, παρά τα όσα του καταλογούσαν (πρωματολογία κλπ) δεν δίστασαν να το οδηγήσουν στον εμφύλιο πόλεμο προκειμένου να το εξοντώσουν βιολογικά.

Αυτό το μικρό κομμάτι της Νοτιοανατολικής Ευρώπης, μια και το ακριβοπλήρωσαν (έτσι τουλάχιστο μας είπε ο Τσιώρτσιλ) το ήθελαν προπύργιο του «ελεύθερου κόσμου» και ορμητήριο για την απελευθέρωση των υποδούλων λαών. Μια λοιπόν, και οι Αγγλοι με την ωμή και βάβραρη επέμβαση, δεν μπόρεσαν να ολοκληρώσουν αυτόν τον επαίσχυντο ρόλο, να εξοντώσουν την Αριστερά και να απελευθερώσουν τον πολιτισμένο κόσμο ήρθαν οι Αμερικάνοι. Μας έφεραν το «Σχέδια Μάρσαλ» και το «Δόγμα Τρούμαν» και την ΕΣΣΟ ΠΑΠΑ. Το Στρατηγό Βάν Φλίτ και τον Πιουριφόι, τον Γκέϊντυ και ό,τι άλλο ειδικό και εκπαιδευμένο να δρα στο σκοτάδι. Εφεραν μηχανισμούς προπαγάνδας, κατασκόπους, ραδιοφωνικούς σταθμούς και ραδιογωνόμετρα και όλων των ειδών όπλα, στόλους και βόμβες Ναπάλμ που έκαιγαν ανθρώπους και χωριά από απόσταση.

Για να αποτελέσει βάση εξόρμησης ένας χώρος πρέπει να μην έχει «εχθρούς» στα μετώπισθεν. Και το ΕΑΜ παρά τις τόσες ανοιχτές και κρυφές συνεργασίες με τους Γερμανούς, τα πυκνά δίκτυα χαφιέδων και καταδοτών. Τα καθημερινά μπλόκα και τις ομαδικές συλλήψεις, τις εξορίες, φυλακίσεις και εκτελέσεις. Τους νεκρούς στις μάχες με τους κατακτητές και το Δεκέμβρη με τους Αγγλους νέο κατακτητές, το ΕΑΜ εξακολουθούσε να διατηρεί τις δυνάμεις του και να ασκεί επιρροή στο λαό σε μεγάλα ποσοστά. Μια που τον ελλαδικό χώρο τον προόριζαν να παίξει αυτόν τον τριπλό ρόλο: Να ανακόψει την επέκταση του «σιδηρούν Παραπετάσματος», προπύργιο του «ελευθέρου τότε κόσμου» και ορμητήριο για την απελευθέρωση των υπόδουλων λαών, έπρεπε να εξοντωθεί ο εσωτερικός «εχθρός». Και ο μόνος και ποιο αποτελεσματικός τρόπος ηταν ο εμφύλιος πόλεμος.

Στο μεταξύ με το συντονισμό του αντιφασιστικού αγώνα, ανάμεσα στους συμμάχους στον οποίο αγώνα συμμετείχε και το ΕΑΜ και την πολύτιμη βοήθεια και των άλλων αντιστασιακών οργανώσεων στις κατεχόμενες χώρες, η αντίστροφη μέτρηση στα διάφορα μέτωπα ηταν ραγδαία.

Οι Γερμανοί θα έφευγαν κάποια μέρα. Και μόνο που σκέπτονταν τις εκατοντάδες χιλιάδες λαού, που έπαιρνε μέρος στην Αθήνα και τις άλλες πόλεις της Ελλάδας, για την ματαίωση της πολιτικής επιστράτευσης, να μην κατέβουν οι Βούλγαροι στη Θεσσαλονίκη, για τα Λαϊκά και Φοιτικά συσήτια, την επιστράτευση κλπ. Η δράση αυτή αντί να χαροποιεί έβαλε σε πολλές και μεγάλες σκέψεις την άρχουσα τάξη. Από τη στιγμή που άρχισε η αντίστροφη μέτρηση του άξονα, πείσθηκε οτι η χώρα θα απελευθερωθεί. Συνεπώς το πρόβλημα που έμπαινε πλέον ηταν πώς θα επανέλθει η χώρα στο καθεστώς της 4ης Αυγούστου.

Επρεπε, να προετοιμάσουν το έδαφος για την επόμενη μέρα. Και προετοιμασία για την άλλη μέρα σήμαινε οτι αυτό το λαϊκό κίνημα, αυτήν την ΕΑΜική πανστρατιά έπρεπε οχι μόνο να την ανακόψει, αλλα και να την τσακίσει. Να τη συντρίψει αν ήθελε να επανέλθει στην εξουσία. Για το σκοπό αυτό με πρωθυπουργό τον Ράλλη, με τη συναίνεση του Τσιώρτσιλ σε συνεργασία με τους Γερμανούς κατακτητές έκαναν τα τάγματα ασφαλείας, τα εξόπλισε με γερμανικά όπλα και Γερμανό-αγγλική μισθοδοσία. Από τους Γερμανούς εξοπλίστηκαν και όλες οι άλλες «εθνικό-πατριωτικές» ορδές. Αυτήν τη στρατιά των μισά ανθρώπων, εκτός του οτι θα πολεμούσαν από κοινού με τους κατακτητές την ΕΑΜική Αντίσταση, αμέσως μετά την απελευθέρωση την έθεσε στη διάθεση των Αγγλων.

Η άρχουσα τάξη της χώρας μας και ποιο συγκεκριμένα η μεγαλοαστική, οι μεγαλέμποροι, οι εισαγωγείς, οι βιομήχανοι και όποιοι άλλοι θεωρούσαν οτι η νίκη του άξονα ηταν αναμφισβήτητη, οχι μόνο τάχθηκαν ανοιχτά στο πλευρό των κατακτητών, αλλα και τους βοήθησαν στην καταληστέψει της Εθνικής οικονομίας και θησαυρίζοντας παράνομα και εγκληματικά με τη διαπλοκή και τον μαυραγοριτισμό, οδήγησαν τον λαό στην πείνα και το θάνατο. Και όταν η Αντίσταση άρχισε την ένοπλη δράση κατά των κατακτητών, προκειμένου να υπερασπιστούν τα κοινά με τους κατακτητές συμφέροντά και να αποδείξουν έμπρακτα την συμπαράσταση προς τους συνεργάτες τους, δημιούργησαν τις ένοπλες«εθνικό-πατριωτικές» δυνάμεις : που μαζί με τους κατακτητές συνελλάμβαναν, βασάνιζαν, έκαιγαν σπίτια, λήστευαν, βίαζαν και οργίαζαν σε βάρος του λαού και εκτελούσαν τους Ελληνες Πατριώτες, που αγωνίζονταν για την απελευθέρωση της Πατρίδας.

Και όταν έγιναν αισθητές οι πρώτες ενδείξεις της αντίστροφης μέτρησης δημιούργησαν και τα τάγματα ασφαλείας και όλος αυτός ο εθνοϊσμός ηταν μια διαπραγματευτική δύναμη στα χέρια αυτού του κομματιού της άρχουσας τάξης που συνεργάστηκε, πριν απ τον πόλεμο και κατά τη διάρκεια της κατοχής ανοιχτά με τους κατακτητές. Με κεφάλαιο την «προσφορά» των ταγμάτων ασφαλείας και τις άλλες ένοπλες «εθνικό-πατριωτικές» δυνάμεις, που

πολεμούσαν μαζί με τους κατακτητές την Αντίστασης, αποτέλεσε το «πατριωτικό» αντάλλαγμα στο κομμάτι της άρχουσας τάξης που αδράνησε, αμφοτέριζε και καιροφυλακτούσε προς ποια πλευρά θα γύρει η πλάστιγγα της νίκης για να είναι με τους νικητές.

Οταν λοιπόν, η πλάστιγκαν της νίκης έκλεισε προς τους συμμάχους του αντιφασιστικού αγώνα, στον οποίο συμμαχικό αγώνα συμμετείχε και το ΕΑΜ με πολιτικές οργανώσεις και ένοπλο στρατό. Οργανώσεις που με τον αγώνα και μια χούφτα όνειρα ανέτρεψαν τα σχέδια του Χίτλερ, για πολιτική επιστράτευση και αποστολή Ελλήνων στα πολεμικά μέτωπα για να πολεμήσουν εναντίον των συμμάχων, και εργάτες στην πολεμική γερμανική βιομηχανία. Και ένα ένοπλο στρατό αποτελούμενο από 60,000 και πλέον χιλιάδες οργανωμένο στα πρότυπα του προπολεμικού στρατού τον ΕΛΑΣ. Ενα στρατό που αντιπαρατάχθηκε νικηφόρα στις δεκατρείς εμπειροπόλεμες γερμανικές μεραρχίες και όλο τον ποιο πάνω εθνοϊσμό, που πολεμούσε στο πλευρό τους προσπαθούσαν να πνίξουν την Αντίσταση του λαού.

Μια άλλη συνομοτική εστία προκειμένου να μην επιτρέψουν να απελευθερωθεί η χώρα με τις δικές της δυνάμεις και που συνηγορούσε για την εκ νέου υποδούλωση στα ξένα συμφέροντα, ηταν και η διορισμένη απ του Αγγλους «κυβέρνηση» της Μέση Ανατολής, με άξονα το σώμα των μονίνων αξιωματικών, που είχαν συγκροτήσει τον ΙΔΕΑ. Με συνθήματα όπως α) «Οι Ελληνες δεν πρέπει να συνεχίσουν τον πόλεμο και ειδικά στο εσωτερικό της χώρας».β) «Η χώρα μας πρόσφερε περισσότερα από όσα έπρεπε στην υπόθεση του πολέμου, τώρα ας πολεμήσουν οι άλλοι».γ) «Ο στρατός της Μέσης Ανατολής πρέπει να μείνει ατόφιος, για να δράσει (εναντίον ποιού;) μετά την απελευθέρωση». δ) «Ο ελληνικός στρατός πρέπει να βοηθήσει την Αγγλία, να εδραιωθεί στο χώρο της Βαλκανικής, ενάντια στο Ρωσικό επεκτατισμό κλπ. Συνθήματα που στο σύνολό τους ξεκινούσαν και κατέληγαν εις βάρος του λαού και της χώρας.

Το ΕΑΜ ξεπήδησε μέσα απ την εθνική δυστυχία και το χάος, που άφησε πίσω της η εγκατάλειψη του λαού και της χώρας απ τους «ειδικούς» και «ηγέτες» και άπλωσε στον τόπο μας η σκληρή τριπλή φασιστική κατοχή, σαν έκφραση της θέλησης του λαού να ζήσει λεύτερος και αδιαφιλονίκητος κυρίαρχος και νοικοκύρης στον τόπο του. Με τα Εθνικο-Απελευθερωτικά και Κοινωνικά του οράματα συγκίνησε κάθε πατριώτη, που η καρδιά του χτυπούσε για την πατρίδα. Στηριγμένο το ΕΑΜ στις δυνάμεις και τη θέληση του λαού, έγινε ένα δυναμικό και μαζικό λαϊκό κίνημα πρωτοφανέρωτο στην ιστορία του τόπου μας απ το 21. Ολη αυτή η μαχόμενη Ελλάδα, που πάνω από δύο εκατομμύρια άνθρωποι, με γυμνά τα στήθια και αβοήθητοι, με μόνο τη φλόγα της καρδιάς τους και ένα μαντύλι όνειρα, αψηφώντας τους κινδύνους και μαζικά αντίποινα των ναζί, απομονώνοντας τους ηττοπαθείς και τους μεμψίμοιρους, έστησαν τη σημαία της Νίκης με τους Νεολαίους Μ. Γλέζο και Α Σάντα απ τις 30/5/1941,λίγες μόνο μέρες μετά την κατάληψη της Αθήνας 21/4/41 στην πατρίδα μας και ύψωσαν άπαρτα κάστρα στις πόλεις και τα χωριά και αντάρτικα λημέρια στα βουνά, για να

πολεμήσει και σε συνέχεια να πετάξουν έξω απ τα σύνορα της πατρίδας κάθε κατακτητή και φιλόδοξο επιδρομέα.

Ο λαός μας μέσα απ αυτόν τον πολυάνθρωπο και τιτάνιο αγώνα, βγήκε αγωνιστικά ψημένος και ατσαλωμένος απ τη φωτιά και τους τόνους σιδήρου, που του έριξε η πιο σύγχρονη πολεμική μηχανή στη διάρκεια του εθνικό αντιφασιστικού αγώνα. Ενας λαός που για πρώτη φορά απόκτησε πλήρη συναίσθηση και συνείδηση της δύναμής του, γι' αυτό και αποφασισμένος να ξεκαθαρίσει μια για πάντα τους λογαριασμούς, που εδώ και 120 ειχε ανοίξει με τους ξένους και ντόπιους αφέντες. Αποφασισμένος να μήν ξαναπέσει πάλι στα νύχια τους, να μην αφήσει τον τόπο να ξαναγίνει ή «καϋμένη ψωροκώσταινα», να μην ξαναγυρίσει στην κακομοιριά και τη μιζέρια της υποτέλειας, στην αναξιοπρέπεια και τις μικρότητες, που η συνεργασία ξένων και ντόποιων αφέντικών υποχρέωσε και θα υποχρέωνε να καταφύγει όπως παλιά στα σκλαβοπάζαρα του κόσμου για να επιζήσει. Ο λαός μετά την απελευθέρωση της Μακεδονίας πίστευε πως η Ελλάδα μπορούσε να θρέψει τα παιδιά της.

Στη διάρκεια του 4χρονου Αντιστασιακού αγώνα, σφυρηλατήθηκε μια νέα περήφανη γενιά, εμπνευσμένη απ τα καινούρια ιδανικά, αρχές και Ανθρώπινες αξίες. Ιδανικά που φτέρωσαν τους λαούς στη διάρκεια του αντιφασιστικό αγώνα, και τους όπλισαν με αυτοπεποίθηση και θάρρος που η νικηφόρα αναμέτρηση της με τους κατακτητές τους είχε εμφυσήσει. Μια γενιά που μόλις πρόλαβε να αγγίξει το όραμα της λευτεριάς, της αυτοτέλειας και της εθνικής ανεξαρτησίας.

Και πράγματι θα έμπαινε γιατί οι αγωνιστές της ΕΑΜικής Εθνικής Αντίστασης, πίστευαν και πολλοί πιστεύουν ακόμα οτι η συμμετοχή τους στον αντιστασιακό αγώνα είχε δυο και μόνο συγκεκριμένους στόχους.α) Την Εθνική Απελευθέρωση, που ηταν ο βασικός πρωταρχικός στόχος συνδεδεμένος με το κυρίαρχο για τη χώρα μας πρόβλημα της Εθνικής Ανεξαρτησίας και β) Μετά την Απελευθέρωση να λυθούν και τα κοινωνικό-οικονομικά προβλήματα. Προβλήματα καφτά πολλά απ τα οποία είχαν μείνει άλυτα απ το 1821-Τσιφλίκια ιδιωτικά και Εκκλησιαστικά, βακούφικα κλπ, να χωρίσει η Εκκλησία απ το κράτος-καθώς και το πολιτειακό και να εκσυγχρονιστεί το πολιτικό σύστημα διακυβέρνησης. Να ανήκει η Ελλάδα στους Ελληνες και να κυβερνηθεί επιτέλους Δημοκρατικά η χώρα.

Η άρχουσα τάξη και η Δεξιά, που την εκπροσωπούσε γνώριζαν πως μετά την ήττα του άξονα μόνη της, δεν θα μπορούσε να ελέγξει αυτό το λαϊκό κίνημα, γι' αυτό πριν ακόμα γίνει εμφανής η αντίστροφη μέτρηση του άξονα, προκειμένου να διασφαλίσει τα ταξικά της συμφέροντα οργάνωσε σαν συστατικό μέρος του σχεδίου «ΜΑΝΝΑ» τα «Τάγματα Ασφαλείας» και αυτή την πλειάδα των εθνοϊσμών, με τους οποίους στην αρχή της συγκρότησης πολέμησε την Αντίσταση από κοινού με τους κατακτητές και μετά την απελευθέρωση, ξαναμπήκε στο παιχνίδι του πολέμου κατά της Αντίστασης, τη φορά αυτή στο πλευρό των Αγγλων κατακτητών.

Βέβαια, ο ανταποκριτής με τον τίτλο «Τα αποσπάσματα σκοτώνουν» καλύπτει κατά κάποιον τρόπο και το τέταρτο-τον λόγω που έγιναν οι συλλήψεις-δεν δίνει όμως το λόγω για τους οποίους συνέλλαβαν και τι ακριβώς έγινε στη συνέχεια. Ενας απ τους συλληφθέντες και αυτόπτης μάρτυρας είμαι και ο ίδιος, όπως σωστά αναφέρει ο ανταποκριτής. Η σύλληψη, η δεκαεξάχρονη φυλακή, η στέρηση επί (10) δεκαετίας των πολιτικών δικαιωμάτων, η τρίχρονη εξορία τον Απρίλη του 1967-70, και η συμμετοχή μου στην πολιτική και τα κοινωνικά δρώμενα είναι ένα κομμάτι από τη ζωή μου.

Δυο λόγια μόνο για τα παιδιά μου. Εχοντας σαν αρχή οτι ο κάθε άνθρωπο, πρέπει να διαμορφώνει τα δικά του πιστεύω, τις δικές του αρχές, αξίες, ιδέες και πεποιθήσεις, για να μη τα επηρεάσω με τα δικά μου πιστεύω και βιώματα, δεν τα έχω μιλήσει ποτέ, για το πως πέρασα αυτά τα τριάντα δύσκολα χρόνια της Ζωή μου : στο Βουνό, τη φυλακή, την εξορία και την καθημερινή παρακολούθηση της ζωής μου. Μια παρακολούθηση μου στερούσε και αυτό ακόμα και το δικαίωμα στην εργασία τα λίγα χρόνια που βρισκόμουν εκτός φυλακής και εξορίας από την ασφάλεια και σε συνέχεια της ζωής μας. Και λέω ζωή μας, γιατί μετά το γάμο μου τον Αύγουστο του 1964, παρακολουθούσε και τη γυναίκα μου μέχρι το τέλος του 1974. Και λέω μέχρις το τέλος, γιατί τώρα ποια οι ίδιοι οι ασφαλίτες, που αποτελούσαν τη σκιά μου/άς προκειμένου να μου/ας πουν, το αυτονόητο, (αν και υπήρχαν περιπτώσεις που υπερέβαιναν το καθήκον), οτι δεν το «έκαναν από μόνοι τους» και πολλές φορές το έκαναν με «βαριά καρδιά». Κατανοητό!

Το σπίτι μας στην Βερμίου 22, αποτελείται από έναν κατάστημα και δυο διαμερίσματα. Μετά τη δημιουργία της Νεολαίας Λαμπράκη, το ένα από τα δύο διαμερίσματα το νοίκιασα για Γραφεία στην Νεολαία Λαμπράκη. Για να γίνει αντιληπτό το μέγεθος της παρακολούθησης, αρκεί να πώ, πως το επάνω από τα Γραφεία των Λαμπράκιδων διαμέρισμα, ο ιδιοκτήτης του Σάββας Ιωαννίδης εργολάβος, το νοίκιασε ο κ Τζό Ρεπιδώνη, εμποροϋπάλληλος και μεταφραστής στην ασφάλεια των εγγράφων από την Ρουμανική γλώσσα στην ελληνική μια και ηταν γνώστης της Ρουμανικής γλώσσας. Στο διαμέρισμα αυτό κατά καιρούς έμεινε μέχρι αργά τη νύχτα και πολλές φορές διανυκτέρευε ένας της ασφάλειας ειδικά τις μέρες που συνεδρίαζε το Νομαρχιακό ή το γραφείο πόλης της Νεολαίας Λαμπράκη. Αφού έβαζε εμένα μέσα στο σπίτι, ύστερα από λίγη ώρα ανέβαινε στο διαμέρισμα του κ Ρεπιδώνη, από όπου παρακολουθούσε και τις δικές μου συναντήσεις με τους όποιους συνεργάτες επισκέπτες και ποιοί Νέοι έρχονταν στα γραφεία.

Μετά την κατοχή της χώρας από τους τρεις κατακτητές, ο κάθε Ελληνας και Ελληνίδα, έπρεπε να πει το μεγάλο Ναί η το μεγάλο Οχι στη κατοχή. Να πάρει σαν Ελληνας και Ελληνίδα μια συγκεκριμένη θέση γύρω από το θέμα κατοχή. Μαζί με τις εκατοντάδες χιλιάδες Ελληνες και Ελληνίδες, είπα και εγώ το μεγάλο ΟΧΙ και το δικό μου. Ομως αυτό δεν αρκούσε. Ο λόγος έπρεπε να γίνει πράξη. Και η πράξη σήμαινε οτι έπρεπε να οργανώσω ή να συμμετάσχω σε κάποια οργάνωση. Σε μια οργάνωση που οχι μόνο πίστευε οτι πρέπει να απελευθερωθεί

η Ελλαδίτσα μας, αλλά και οτι θα δημιουργούσε εκείνες τις προϋποθέσεις και οργανωτικές δομές που θα έκαναν πράξη την απελευθέρωση της χώρας ανεξάρτητα από το κόστος που θα χρειαζόταν σε κόπο, πόνο, δάκρυα και αίμα.

Για την πραγματοποίηση αυτού εθνικό-πατριωτικού στόχου, στις 27/9/1941, δημιουργήθηκε το Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο (ΕΑΜ). Αυτή η οργάνωση απευθύνονταν στους μεγάλους. Για τους Νέους δημιουργήθηκε το ΕΑΜ-ΝΕΩΝ. Γι' αυτήν την Νεολαϊϊστικη οργάνωση πρωτοστάτησα και συμμετείχα από τις αρχές του 1942, μέχρι τις 23/2/1943, που ιδρύθηκε η Εθνική Πανελλήνια οργάνωση Νέων (ΕΠΟΝ) μέχρι τον Απρίλιο του 1944, που εντάχθηκα στον Εθνικό Λαϊκό Απελευθερωτικό Στρατό (ΕΛΑΣ).

»Αγαπούλες μου. Σύμφωνα με την απόφαση του Στρατοδικείου, ο πατέρα σας υπήρξε ένας εξαιρετικά επικίνδυνος απάτρης, που ήθελε να αποσπάσει μέρος της ελληνικής επικράτειας. Με το ίδιο επιχείρημα τον συνέλλαβαν και οι δικτάτορές της 21ης Απριλίου 1967. Ηταν ένας απαίσιος τρομοκράτης και ένας μεγάλος εγκληματίας. Αυτός όμως και όποιος άλλος χαρακτηρισμός που αποδίδει η απόφαση του Στρατοδικείου δεν ανταποκρίνεται στην πραγματικότητα. Ο πατέρα σας είχε άλλες επιδιώξεις. Πίστευε σε υψηλά ανθρώπινα ιδανικά και οράματα. Η σκέψη και τα οράματα ξεπερνούσαν τα στενά όρια της πατρίδας.

Εκείνο που κατά κύριο λόγω τον χαρακτήριζε και αγωνιζόταν ηταν η αγάπη προς τον άνθρωπο όπου Γής, χωρίς καμιά, μα καμιά απολύτως εξαίρεση. Βρέθηκε και ο πατέρα σας, όπως και εκατομμύρια άλλοι Ελληνες στη δίνη της Βασιλό Ματαξικής δικτατορίας, τον Ιταλό-Ελληνικό πόλεμο, του Β! παγκοσμίου Πολέμου. την κατοχή, τον Εμφύλιο Και πιστεύοντας στα ιδανικά του, αγωνίστηκε μέσα απ τις γραμμές του ΕΑΜ, της ΕΠΟΝ και του ΕΛΑΣ, στο βαθμό που μπορούσε να συμβάλει στην προετοιμασία του κόσμου για την πραγματοποίηση της διεθνούς συνεργασίας, που αποτελεί την προϋπόθεση της ειρήνης και της ευημερίας ολόκληρης της ανθρωπότητας.

Δεν θέλω να αξιολογήσω μόνος τον εαυτό μου, όσον αφορά την δράση μου. Πιστεύω πως κάποιος απ τους συναγωνιστές μου στο ΕΑΜ Νέων, την ΕΠΟΝ, τους συμπολεμιστές μου στον ΕΛΑΣ, την μεταπολεμική περίοδο, τη φυλακή, την εξορία κατά τη διάρκεια της αποφυλάκισης την μετά δικτατορική δράση θα γράψει δυο αράδες.

Στο διάβα της ζωής ο καθένας αναλαμβάνει τις ευθύνες του, απέναντι στον εαυτό του και το κοινωνικό σύνολο μέσα στο οποίο υπάρχει. Μετράει και καθορίζει την προσωπική του στάση. Μια στάση που προσδιορίζει αν υπερασπίζεται ή οχι τα αναφθαίρετα δικαιώματα του Ανθρώπου, του πολίτη, του εργαζόμενου, σαν ενεργού κοινωνικού υποκειμένου, της ζωής και της φύσης. Δεδομένα, που είναι αλληλένδετα-άρρηκτα δεμένα με αυτές τις Ιδέες, αρχές, αξίες και δικαιώματα-παραδοσιακά-και σύγχρονα, πάντοτε ολοζώντανα και σε πλήρη ανάπτυξη, συμφιλιωμένα, θα δώσουν τον σπινθήρα της μεγάλης ανατροπής του

κόσμου της αδικίας, για ένα καινούριο κόσμο, παν ανθρώπινο δίκαιο και Ανθρώπινο. Εναν κόσμο που θα καταργήσει την εκμετάλλευση Ανθρώπου από άνθρωπο, θα γκρεμίσει τα τείχη των όποιων τεχνικών διακρίσεων που χωρίζουν τους Ανθρώπους, δεν θα υπάρχουν οριοθετικές γραμμές και σύνορα.

Βέβαια! Οπωσδήποτε θα υπάρξουν φυσικά πισωγυρίσματα, ιστορικά ατυχήματα. Γενικά όμως νομίζω, οτι ο κόσμος θα προχωρήσει...Και θα προχωρήσει γιατί δίπλα στα κοινωνικό-οικονομικά προβλήματα, που απασχολούν την κοινωνία των Ανθρώπων και το κοινωνικό γίγνεσθαι, προστέθηκαν και άλλα προβλήματα, όπως η καταστροφή του πλανήτη και ειδικά της γόνιμης επιφάνειας Γής από την αλόγιστη χρήση της και από έναν πυρηνικό πόλεμο, απ την υπερπαραγωγή με αποκλειστικό σκοπό το κέρδος και μόνο, την ακατάσχετη για τον ίδιο σκοπό μόλυνση του περιβάλλοντος κλπ, καθώς και το γεγονός οτι η Ευρώπη, ειδικά αυτή έχει πολύ διδαχθεί απ τα λάθη της, τα πάθη της, τις απώλειες, τις καταστροφές και κυρίως τις απώλειες σε Ανθρώπινες ζωές, που επισώρευσαν οι τόσοι πόλεμοι και κυρίως οι δυο παγκόσμιοι. Οι πόλεμοι και ειδικά ο Β! παγκόσμιος, που εκτός από τις ανθρώπινες απώλειες και της υλικές καταστροφές, η Ευρώπη έχασε εκτός από την παγκόσμια επιρροή της, μέσω του Σχεδίου Μάρσαλ έχασε και την γεωγραφική και εθνικής αυτοτέλεια.

Ο πόλεμος είναι συμφυής με το ιδιοκτησιακό σύστημα παραγωγής και τον τρόπο κατανομής του κοινωνικά παραγόμενου πλούτου. Εχει τις ρίζες του στις αδυσώπητες αντιφάσεις των διεθνών εσωκαπιταλιστικών αντιθέσεων και συμφερόντων. Συνεπώς ανάλογα με το πώς κατανέμουμε αυτόν τον κοινωνικά παραγόμενο πλούτο θα είναι και η μορφή διακυβέρνησης, μα και η ζωή της κοινωνίας των ανθρώπων. Ο επιθετικοί κατακτητικοί πόλεμοι (κατακτητικοί-αποικιακοί κλπ) γίνονται για την προμήθεια πρώτων υλών, την εξεύρεση νέων αγορών, απόκτηση δούλων παλιά και φτηνά εργατικά χέρια τώρα, που αποτελεί τη σύγχρονη μορφή δουλείας. Αλλη μια βασική αιτία πολέμου ίσως η μεγαλύτερη είναι ο Ιμπεριαλιστικός θρησκευτικός προσηλυτισμός που άρχισε με τις ιεραποστολές.

Αφού ο πόλεμος προσπορίζει : ύλες, αγορές, δούλους και κυρίως δύναμη και εξουσία ο ιδιοκτήτης βούλεται, επιθυμεί και θέλει. Με όργανο το κράτος που είναι ο τερατόμορφος υπηρέτης του Δία, αδερφός της βίας, γιός της στυγερής Στυγός. Πατέρας του κράτους ηταν ο Πάλας, ο δαίμονας της πολεμικής τέχνης. Ο Δία και ο Αρής Θεοί του πολέμου είναι οι πρώτοι, καλύτεροι, υμνούμενοι και προσκηνούμενοι Θεοί στο «Θεολόγιο του πολέμου». Καθοδηγητής του άνακτα-ιδιοκτήτη των Κρητικομυναϊκών χρόνων ήτα ο Δίας. Αυτός του έλεγε που να πάει να πολεμήσει για να φέρει πολύτιμο χαλκό και δοριάλωτους. Δούλες στην Πύλο, απ την «Κνίδο, τη Μίλητο, τη Λήμνο και την Αλικαρνασσό».

Ο Δίας, λοιπόν, και ο υπηρέτης του ο κράτος, γιός του Πάλλαντα-πολέμου, κρατούν το οπλισμένο χέρι του αιμοσταγούς ηγεμόνα-ιδιοκτήτη. Ειναι θέλημα θεού ο πόλεμος (επιθετικός) γι αυτό και Ιερός(!) Ειναι πόλεμος Θεϊκός-Ζτιχάντ-τον ονομάζει η κάθε θρησκεία. Συνεπώς οι υπάκουοι-υπήκοοι πρέπει να

διακρίνονται ως...γεναίοι «κομάντος» στα πεδία των μαχών. Κύριος της νίκης ηταν πάντα ο Δίας, γι' αυτό και τα τρόπαια της νίκης είχαν οχι μόνο το όνομά του αλλα και το ομοίωμά του.

Η Μυθολογία και η προϊστορία αφήνει με σαφήνεια να νοηθεί και η ιδιοκτησιακή ακόμα ιστορία έμμεσα, επιβεβαιώνει-δέχεται πως οι πόλεμοι άρχισαν όταν η κοινωνία των ανθρώπων πέρασε στο καθεστώς της ατομικής ιδιοκτησίας στα μέσα παραγωγής. Συνέπεια και απόρροια αυτής της αλλαγής ηταν η αντικατάσταση του Εμείς με το Εγώ και το δικό μας με το δικό μου.

Το σύστημα ιδιοκτησίας προκειμένου να αυτοπροστατευθεί διαμόρφωσε μια κλίμακα δομών, αρχών και αξιών με βάση το εγώ, το δικό μου και το κέρδος. Και κέρδος σημαίνει εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο, με ό,τι αυτή συνεπάγεται. Αν βάλουμε στην άκρη την ιδεολογία και την οποιαδήποτε προπαγάνδα, η εξουσία πηγάζει και στηρίζεται στην ιδιοκτησία. Η ύπαρξη της και το μέγεθος κάνει το εγώ αντίστοιχα ισχυρό και κοινωνικά προβεβλημένο. Εκεί στον πυρήνα της ιδιοκτησίας, ενδημούν και εκκολάπτονται ο ρατσισμός, ο φασισμός, η βία και ο πόλεμος. Η ιδιοκτησία μετέτρεψε τον άνθρωπο σε θηρίο. Σε ενα ιδιόμορφο θηρίο που τρέφεται κατασπαράσσοντας συνανθρώπους του. Κάτι που δεν συμβαίνει σε καμιά συνομοταξία ζώων.

Πόσο σε αρμονία ηταν ο Απόστολος Παύλος, που είναι και ιδρυτής του Χριστιανισμού, με το καθεστώς της ιδιοκτησίας: Οταν προστάζει την υπακοή στην επιστολή του προς Ρωμαίους (κεφ ιγ 1-17) : «κάθε άνθρωπος ας υποτάσσεται εις εκείνους που έχουν ανώτερας εξουσίας εν τη πολιτεία. Διότι το καθεστώς του κράτους με τας εξουσίας του, είναι σύμφωνον με το σχέδιο και τη θέληση του Θεού, ο οποίος εδημιούργησε τους ανθρώπους δια να ζουν εις κοινωνίαν...».

Διότι ο ιδιοκτήτης εξουσιαστής λέει «...δεν φορεί επί ματαίως την μάχαιραν, το σύμβολον αυτό της δικαστικής και εκτελεστικής εξουσίας. Την φορεί δια να τιμωρήσει και δια θανάτου ακόμη κάθε άτακτων στοιχείον. Διότι είναι υπηρέτης του Θεού, εκδικητής που έχει εντολήν και διακαίωμα να επιβάλει τιμωρίας εις κάθε κακοποιόν...». Και κατά τον Θωμά τον Ακινήτη, που κάλυψε ιδεολογικά τις Σταυροφορίες ο «πόλεμος είναι δίκαιος όταν διεξάγεται απ τον νόμιμο κάτοχο της εξουσίας, για ένα δίκαιο σκοπό και με δίκαιες προθέσεις οσων συμμετέχουν σε αυτόν...»

Ο πόλεμος λένε έχει τους δικούς του νόμους. Δεν υπάρχει καλός και κακός πόλεμος. Υπάρχει δίκαιος και άδικος πόλεμος. Δίκαιος είναι αυτός που γίνεται για την ελευθερία-αυτοδιάθεση και μόνο, τη δημοκρατία, τα Ανθρώπινα δικαιώματα και την κοινωνική δικαιοσύνη. Και άδικος αυτός που γίνεται με σκοπό την κατάκτηση ξένων εδαφών-χωρών και λαών και την κατάργηση-αφαίρεση όλων των ποιο πάνω Ανθρώπινων αξιών και δικαιωμάτων.

Κάθε πόλεμος είναι τρομερός και ο εμφύλιος περισσότερο απ όλους. Ο εμφύλιος πόλεμος είναι ένα τεράστιο δοχείο, όπου καλό, και κακό, δίκαιο και άδικο, μίσος και εκδίκηση, πόνος και θυμός, θλίψη και σπαραγμός υπάρχουν σε

εκ κρικτική κατάσταση. Ειναι ένα μίγμα με πολλαπλές χημικές αντιδράσεις. Ενα εν ενεργεία υφαίστιο. Ο χρόνος τόσο της Αντίστασης, άλλο τόσο και του εμφυλίου πολέμου, ηταν τόσο πολύ συμπυκνωμένος και οι συγκρούσεις τόσο τρομακτικές και άνισες, που δεν προλαβαίνεις να σκεφτείς, να σχεδιάσεις και να δράσεις. Ολα αυτά έπρεπει να γίνουν ταυτόχρονα. Από μια στιγμή και έπειτα τα πράγματα παίρνουν το δικό τους δρόμο. Τόσο στην κατοχή όσο και στον εμφύλιο πόλεμο, δεν υπάρχει απόλυτος χωροταξικός έλεγχος. Αυτόν που είχες πριν δεν τον έχεις τώρα και ο κίνδυνος ελοχεύει παντού. Επειτα είναι και η προδοσιά που γεννάει αβυσαλαίο μίσος.

Στον πόλεμο γενικά, στην κατοχή και στον εμφύλιο ειδικά υποχρεώνεσαι πολλές φορές, πιεζόμενος ασφυκτικά από αναπόφευκτες καταστάσεις και ανάγκες, σε κλάσματα του δευτερολέπτου να πάρεις αποφάσεις και να κάνεις πράγματα, να καταφύγεις σε ενέργειες και μέτρα, που ποτέ και για τίποτε δεν θα χρησιμοποιούσες και ούτε θα περνούσαν απ το μυαλό του ανθρώπου σε ομαλές συνθήκες. Στον πόλεμο ο καθένας απ τους αντιπάλους διεκδικεί τη νίκη. Προσπαθεί να είναι ο νικητής. «...Οποιος στη μάχη πάει για να πεθάνει στρατιώτη μου, λέει στον Εκτορα η Ανδρομάχη, για πόλεμο δεν κάνει»

Η λέξη «εμφύλιος» προκαλεί στη γενιά μου τουλάχιστο ρίγος ανάμεικτο με έντονο δέος και φρίκη. Και κανείς δεν θα ήθελε να ξαναζήσει ο λαός μας μια τέτοια δοκιμασία. Και δεν το θέλει γιατί, για τη χώρα μας η λέξη εμφύλιος και η λέξη διχασμός, δεν ταυτίζονται με τη λέξη «επικαιρότητα». Και δεν ταυτίζονται γιατί η λέξη επικαιρότητα ενέχει και την έννοια του εφήμερου. Του προσωρινού, του τυχαίου και συμπτωματικού. Ηταν κάτι που πέρασε και δεν θα επαναληφθεί. Αν θέλουμε όμως να πούμε τα πράγματα με το όνομά τους, πρέπει να παραδεχθούμε, οτι στην χώρα μας οι εμφύλιοι πόλεμοι και οι διχασμοί έχουν μια ακατανόητη διαχρονικότητα. Αρχίζουν με τις Αμφικτιονίες, συνεχίζουν στην Αρχαία Ελλάδα, δεν τους αποφεύγει το 21 και ειναι παρόν στη σύγχρονη Ελλάδα. Και οχι μόνο. Θα έλεγε κανείς πως οι διχασμοί και οι εμφύλιοι πόλεμοι και τα αλλεπάλληλα δικτατορικά καθεστώτα συνέβαλαν περισσότερο απ όλα τα αλλα δεδομένα στη γενικότερη κατάπτωση του ελληνικού κόσμου.

Λένε πως ο πόλεμος ξεσπάει, όταν κάποια ηγεσία πιστεύει οτι το κέρδος που θα αποκομίσει απ τον πόλεμο, θα είναι μεγαλύτερο απ τις συμφορές που θα προκαλέσει. Και ο εμφύλιος ξεσπά όταν οι λίγοι ευημερούν και οι πολλοί οχι απλώς δυστυχούν αλλά υποφέρουν. Και οι δυο απόψεις, έχουν τις θετικές και αρνητικές πλευρές. Οσον αφορά τα πραγματικά αίτια για να ξεσπάει ο ένας ή ο άλλος πόλεμος, δεν είναι ένα ατύχημα. Δεν ε΄θναι ούτε αποτέλεσμα της επιθημία του ενός ή του άλλου δικτάτορα ή ηγέτη. Ο πόλεμος έχει τις ρίζες του στις αδυσώπητες αντιφάφασεις των διεθνών καπιταλιστικών συμφερλ\όντων, Οποια και αν είναι η αιτία ο πόλεμος στη συνείδηση του κόσμου που πάντα πληρώνει το κόστος, είναι ταυτισμένος με την καταστροφή, τον πόνο , τη δυστυχία και το θάνατο.

Οι πρόγονοί μας έζησαν οχι μόνο μακρόχρονους, αλλά τρομερούς και εξαντλητικούς εμφυλίους πολέμους. Οι παλιότερες γενιές έζησαν το 21, το 1897, το 1912, και η προηγούμενη έζησε το διχασμό, τους επίστρατους, τον χωρισμό της χώρας σε φίλο Γερμανικό κράτος των Αθηνών και το φίλο αγγλικό (Ανταντικό) της Θεσσαλονίκης. Το κίνημα της Εθνικής Αμυνας τον Αυγουστο του 1916. λιγότερο αιματηρός που όμως οδήγησε σε μια μεγάλη εθνική καταστροφή. Μα και αυτός του 1935, αν δεν είχε προ σχεδιαστεί για τους συγκεκριμένου λόγους να γίνει η εκκαθέριση του στρατού απ τα δημοκρατικά στελέχη για να είναι εύκολη η επιβολή της βασιλο-μεταξικής δικτατορίας. Και αυτός μικρός μεν αλλα εμφύλιος ηταν. Αλλά και πριν καλά-καλά γεννηθεί το νέο ελληνικό κράτος, στην περίοδο του αγώνα της εθνικής ανεξαρτησίας, οι πρώτες στρατιωτικές επιτυχίες του εθνικού ξεσηκωμού, ήρθε να τις αμαυρώσει η εμφύλια διαμάχη. Μια διαμάχη που παρ' ολίγο, αν δεν μεσολαβούσαν διάφορα ευτυχή γεγονότα, θα είχε οδηγηθεί και ο απελευθερωτικός αγώνας σε αποτυχία.

Εχουμε λοιπόν, κάθε λόγω εμείς σήμερα, να σκύψουμε με προσοχή πάνω απ το πρόβλημα που λέγεται διχασμός-πόλεμος γενικά και εμφύλιος ειδικά, για να μην επαναλάβουμε τα λάθη του παρελθόντος.

Και πρέπει γιατί με τους διχασμούς και τους εμφυλίους πολέμους παλιά και τώρα, επικράτησε κάθε είδους κακία μέσα στον ελληνικό κόσμο. Οι πληγές είναι βαθιές, το μέγεθος τραγικό και ο χρόνος υπούλουσης των κάθε είδους επιπτώσεων, απ τον διχασμό που είναι ο προπομπός του εμφυλίου πολέμου είναι πολλαπλάσια μεγάλος του χρόνου που χρειάστηκε να φτάσουμε στη ρήξη. Ο χρόνος της συμφιλίωση και η επανασύνδεση των κοινωνικού ιστού, είναι οχι μόνο μεγάλος αλλα τεράστιος σε σχέση με τη ρήξη και κυρίως επίπονος.

Η ήττα που υπέστει το λαϊκό κίνημα τον Δεκέμβρη του 1944, απ τους άγγλους υπήρξε πολλαπλή. Και ηταν πολλάπλη γιατί δεν ηταν μονάχα στρατιωτική και πολιτική, αλλά κατόρθωσαν με διάφορα διπλωματικά τερτίπια-πτωματολογία, μετακύληση ευθυνών κλπ-να γίνει και ηθική. Η τριπλή αυτή ήττα, ηταν καταστροφική για το ελληνικό προοδευτικό κίνημα. Το να νικηθεί ένα κίνημα ή μια παράταξη μετά από μια άτυχη έκβαση μιας ένοπλης σύγκρουσης, τόσο σε στρατιωτικό όσο και σε πολιτικό επίπεδο, είναι και δυνατό και κατανοητό. Με το ΕΑΜ όμως; Που τα κύρια χαρακτηριστικά γνωρίσματα και ενδιαφέροντα του εθελοντή αγωνιστή, ηταν η συμμετοχή, η προσφορά, η ευθύνη και το ήθος; Αυτό το πρωτόγνωρο και ανεπανάληπτο λαογέννητο κίνημα έπαθε κάτι χειρότερο. Είχαμε και μια επιπρόσθετη και ποιο οδυνηρή ήττα στο ηθικό επίπεδο, εκεί που πριν απ τη σύγκρουση υπερείχε πολλαπλάσια απ την αντίπαλη παράταξη. Το ΕΑΜ, που είχε περγαμηνές αγώνων, θυσιών και ήθους.

Το ΕΑΜικό κίνημα, εκτός απ τα αλλα σημεία που υπερείχε της αντίπαλης παράταξης, υπερείχε σε δύο κέραια και αναμφισβήτητα πρωταρχικής σημασίας σημεία. α) Στο εθνικό-πατριωτικό του αγώνα και β) το ηθικό-κοινωνικό. Ολα αυτά η αντίπαλη παράταξη ήξερε, οτι μόνο με τη βοήθεια των ξένων, μπορούσε να τα κατανικήσει, αλλα και να οικειοποιηθεί εν καιρώ μέσω της εξουσίας. Εκείνο που

δεν θα μπορούσε να καταπολεμήσει αποτελεσματικά και θα το εύρισκε ακατανίκητο μπροστά της, ηταν το κοινωνικό και το ηθικό μέρος του ΕΑΜ. Επρεπε να βρει τρόπο να το χτυπήσει κατάστηθα. Εκεί που υπερείχε στο ηθικό. Στον Ανθρώπινο, να σκοτώσει ό,τι καλύτερο και ηθικότερο είχε :

Την Ανθρωπιά, τον ουμανισμό και το δίκιο του αγώνα. Την εθνική προσφορά. Δεδομένα που η αντίπαλη πλευρά δεν είχε και για τα οποία δικαιολογημένα οι ΕΑΜίτες ένοιωθαν περήφανοι. Τους νέο κατακτητές και τη Δεξιά, και την κεντρό-δεξιά, για πολλούς λόγους της χρειάζονταν ένα χτύπημα, που θα επέφερε ανεπανόρθωτη ζημιά σε αυτό το ρωμαλαίο ΕΑΜικό κίνημα.. Μια ζημιά που θα το κατέβαζε στα δικά της επίπεδα. Ενα χτύπημα αντίστοιχο με την αίγλη και το μεγαλέιο του ΕΑΜ.

Ενα χτύπημα που οχι μόνο θα το λέρωνε, θα το κηλίδωνε, αλλα και θα επηρέαζε τον κόσμο, θα τον τρομάζε και θα τον έκανε οχι μόνο να κόψει τους δεσμούς που είχε μαζί του, αλλα να στραφεί και εναντίον του. Ηξεραν πολύ καλά πως χωρίς ένα τέτοιο δεν μπορούσαν να ελπίζουν σε νίκη γι' αυτό και κατέφυγαν στο ποιο ποταπά μέσα.

Το τραγικό για το ΕΑΜ, ηταν οτι τον προσφέρε μόνο του το ΕΑΜ αυτόν το θρίαμβο, εκεί που υστερούσε, εκεί που δε θα αποτολμούσε ποτέ να συγκριθεί μαζί του : Στο ηθικό επίπεδο, την Ανθρωπιά, τον πατριωτισμό, την ηθική και εθνική προσφορά. Η προσφορά είναι μια καθαρή προσωπική υπόθεση. Την προσφορά που όλοι την «επικαλέστηκαν» αργότερα χωρίς για πολλούς και υπάρχει στην πραγματικότητα.

Από τη μια οι εκτελέσεις που έγιναν στη διάρκεια της Δεκεμβριανής σύγκρουσης, εις βάρος αντιφρονούντων είτε απ τους οπαδούς και «οπαδούς» μας, τις οποίες δυστυχώς η ηγεσία δεν πρόλαβε, αλλα κυρίως από ξένα κέντρα και εγκληματικά στοιχεία, που συστηματικά και από πολύ νωρίς οργανωμένα. Εγκλήματα που εσκεμμένα και κατ' εντολή οργάνωναν με σκοπό και στόχο να δυσφημίσουν το λαϊκό κίνημα. Και απ την άλλη μεριά, η αψυχολόγητη, απαράδεκτη και καταδικαστέα απόφαση της ηγεσία να συλλάβει ομήρους κατά την υποχώρηση απ την Αθήνα. Το γεγονότα αυτά οχι μόνο ζημίωσαν αφάνταστα το προοδευτικό κίνημα, αλλα και έδωσαν την αφορμή και τη δυνατότητα στην αμαρτωλή και χρεοκοπημένη «αντίδραση» και τους Νέο αποικιοκράτες δολοφόνους, να στήσουν το σκηνικό της πτωματολογίας.

Η αμαρτωλή και χρεοκοπημένη αντίδραση, με το τόσο βεβαρυμένο μητρώο απ την ανοιχτή συνεργασία της με τους κατακτητές, τις δολοφονίες των αγωνιστών και την αναλγησία της στο δύστυχο και χειμαζόμενο λαό στα μαύρα χρόνια της σκλαβιάς, τώρα από την απροσεξία-δαπάνες του ίδιου του ΕΑΜ, πέτυχε ένα πολυπόθητο επιδιωκόμενο θρίαμβο. Μεγάλο ρόλο στη συκοφαντική δυσφήμιση του ΕΑΜ, έπαιξε η έλλειψη μέσων ενημέρωσης της κοινής γνώμης για το πώς ακριβώς εξελίχθηκαν τα γεγονότα αυτά καθ' εαυτά σε αντίθεση με τις τεράστιες δυνατότητες που είχαν εσωτερικά και παγκόσμια οι κατασκευαστές του όποιου

«εγκλήματος» για τα οποία κατηγορούσαν το ΕΑΜ. Ακόμα και το ποιο παραμικρό ατόπημα του ΕΑΜ, έπαιρνε τη μορφή χιονοστιβάδας και τις ποιο τραγικές διαστάσεις.

Με σατανική επινόησε οργάνωσε και σκηνοθέτησε την πτωματολογία, κατά τέτοιο ύπουλο τρόπο και με την περιβόητη έκθεση του κ Σετρίν (που η έκθεση αυτή τον έκανε λόρδο) κατόρθωσαν να σπιλώσουν το Αντιστασιακό-λαϊκό κίνημα και να το ζημιώσουν αφάνταστα οχι μόνο στην Ελλάδα, αλλά και έξω απ την Ελλάδα. Μέσω της πτωματολογίας μια και το ΕΑΜ δεν είχε τα υλικά μέσα, τύπο κλπ, να υπερασπιστεί και να αποδείξει, (αυτήν την δυνατότητα ήθελε ακριβώς να αποκλείσει ο Τσιώρτσιλ, όταν έδωσε την εντολή να κλείσει ο Παπανδρέου τον ΕΑΜικό τύπο), για ποιο ειδικό λόγω και από ποιους ηταν κατασκευασμένο αυτό το ανοσιούργημα, το ειδεχθέστερο των εγκλημάτων εις βάρος ενός ολόκληρου λαού, αφού δεν μας άφηναν σε χλωρό κλαρί που λέει ο λαός. Μετά την κατασκευή της πρωματολογίας εξαπέλησαν μια τέτοια επιδέξια και επιμελημένη αντιεαμική-κομμουνιστική καμπάνια που κατατρόμαξε τον κόσμο. Η Ελλάδα βουβάθηκε.

Η πτωματολογία την εποχή εκείνη έπαιξε στο πολλαπλάσιο το ρόλο που παίζουν σήμερα τα μέσα ενημέρωσης. Μετέτρεψαν την πραγματικότητα. Αυτά που έπραξαν εις βάρος του λαού και τα εγκλήματα για τα οποία θα λογοδοτούσαν, μέσω της πρωματολογίας τα μετά κύλησαν στο ΕΑΜ-ΚΚΕ. Αυτή η μεταστροφή της πραγματικότητας, χωρίς τη δυνατότητα και μέσα να αντικρουστεί είχε σοβαρή επίδραση οχι μόνο στον κόσμο της αντίδρασης, αλλα και σε μεγάλη μερίδα των οπαδών του ΕΑΜ. Και το ερώτημα που έμπαινε ηταν: γιατί από κατήγοροι βρεθήκαμε κατηγορούμενοι; Γιατί τους επιτρέψαμε με κάποιο μας λάθος ή από απροσεξία να προσβάλουν την ιερή μνήμη των νεκρών μας; Και λέω των νεκρών μας, γιατί πράγματι δικοί μας ηταν οι νεκροί. Νεκροί που τα αγγλικά τάνκς, τα αεροπλάνα και τα καράβια τους, κανονιοβολούσαν αδιάκριτα επί μέρες το λαό της Αθήνας και του Πειραιά.

Αφού είχαμε να κάνουμε με γνωστούς αποικιοκράτες και δεδηλωμένους νέο κατακτητές, δεν έπρεπε να προβλέψουμε, πως οι Αγγλοι σαν αποικιοκράτες με ένα τόσο βεβαρυμμένο αποικιακό παρελθόν και οι δικοί μας με το στίγμα της συνεργασίας με τους κατακτητές, τον μαυραγοριτισμό οχι μόνο θα ανέχονταν την Αγγλική ωμή, βάρβαρη και απάνθρωπη ένοπλη επέμβαση, σε μια απελευθερωμένη χώρα απ τις 8/10/1944 και ένα σύμμαχο λαό, αλλα προκειμένου έστω και να μετριάσουν το στιγματισμό και την καταδίκη της ελληνικής και παγκόσμιας κοινής γνώμης, οτι θα έκαναν το ΠΑΝ να την στρέψουν τα όποια εγκλήματα διέπραξαν εναντίον του ΕΑΜ, οτι ηταν ικανοί να προβούν σε παρόμοιες πράξεις, όως η πτωματολογία και όποια αλλα όργια;

Τα δεδομένα αυτά-πτωματολογία κλπ-δεν ηταν κάτι το απρόσμενο. Ολη η πορεία του αγώνα έδειξε το ποιος είναι ποιος, και ποιος κάνει τι και γιατί ενεργεί έτσι και οχι αλλιώς. Αφού το έγκλημα και η μετά κύληση του εγκλήματος, ηταν το Α και το Ω, αποτελούσε τη βασική στρατηγική όλων των πολέμιων από την

έναρξη του εθνικού απελευθερωτικού αγώνα, αυτά ηταν δεδομένα και σαν δεδομένα άρα και αναμενόμενα. Και αφού ηταν δεδομένα και αναμενόμενα, έπρεπε να είχαν παρθεί και τα αντίστοιχα μέτρα. Πρώτα να μην γίνουν και αφού έγιναν να μην έχουν τόση μεγάλη απήχηση στον κόσμο, τοπικά και παγκόσμια.

Ανθρωποι που σκότωναν οι ίδιοι τους αγωνιστές, που τους παρέδιναν από «πατριωτικό» ΜΕΝΟΣ στους κατακτητές, που έκαιγαν τα χωριά και είχαν θέσει από καιρό σε λειτουργία τον εμφύλιο πόλεμο στον οποίο θα απαναλάμβαναν τα ίδια και χειρότερα, θα οροδούσαν μπροστά σε θέματα ηθικής; Ανθρωποι που είχαν ήδη κόψει και θα έκοβαν εν ψυχρώ κεφάλια και θα τα κρεμούσαν στους φανοστέτες των δρόμων. Που θα τα έβαζαν σε κοινή θεά στις πλατείες των χωριών, τα σκαλοπάτια των Δικαστικών Μεγάρων και τα Μουσεία. Που θα τα συσκέβαζαν σε ειδικά σακιά και θα τα παρέδιναν στα αστυνομικά τμήματα για να εισπράξουν το αντίτιμο, θα δίσταζαν να ξεθάψουν νεκρούς;

Να κάνουν το ενδεδειγμένο Ρετούς, σε τομές και χρώματα με τα κονσερβοκούτια και να φωνάξουν σε συνέχεια τον κόσμο τους, τους φωτογράφους, που έφεραν απ το Λονδίνο να αποθανατίσουν τους κατακρεουργημένους νεκρούς του ΕΛΑΣ. άνθρωποι που είχαν φέρει από τη Λόντρα, όλους τους ειδικούς κατά τομείς. άνθρωποι δεν παρέλειψαν να φέρου και τον Σέρ Σετρίν (σαν εκπρόσωπος «λαού» και συνδικάτων), να επιβεβαιώσει του λόγου το αληθές:

Αυτοί οι άνθρωποι θα δίσταζαν να βεβαιώσουν, οτι «πράγματι οι νεκροί αυτοί, είναι νεκροί που συνέλλαβε, βασάνισε και σκότωσε ο ΕΛΑΣ; Αλλωστε και ο τρόπος που είναι «δολοφονημένοι αυτό αποδεικύει». Ό τρόπος είναι ο «αδιάψευστος και αναμφισβήτητος μάρτυρας, οτι οι νεκροί αυτοί έχουν κατακρεουργηθεί απ τον ΕΛΑΣ». Μα επιτέλους τόσο τους έλλειψε...

Το Φως ποτέ δεν είναι φιλικό και ειδικά αποδεκτό, απ τις εκάστοτε ηγεσίες και τα φαιά φορούντες και κυρίως απ τους νικητές, που θέλουν να διαμορφώσουν τη δική τους υποκειμενική νίκη και ιστορία. Τους δικούς αγωνιστές και ήρωες και να γράψουν και την ιστορία της νίκης στα δικά τους μέτρα. Δεν είναι φιλικό γιατί φέρνει στο προσκήνιο τα μέσα που χρησιμοποιήθηκαν για να κερδιθεί η νίκη. Το κόστος που χρειάστηκε να πληρώσει η χώρα και ο λαός. Ποιος ωφελήθηκε απ αυτόν τον αδερφοκτόνο πόλεμο, και κυρίως γιατί οι νικητές δεν αναζήτησαν και κάποιο άλλο τρόπο να λυθούν οι διαφορές όποιες και ηταν αυτές με ειρηνικό τρόπο. Δεν είναι φιλικό γιατί αναζητεί φέρνει όλο το παρασκήνιο που προηγήθηκε της νίκης, τον ίδιο τον πόλεμο και θύματα του πολέμου. Ολες τις αναπηρίες και προπαντός τη θεμελιώδη αδυναμία να πείσει. Και το βασικότερο θα φωτίσει τη σαρκοβόρα συμπεριφορά των νικητών προς τους ιδεολογικούς πολιτικούς αντιπάλους.

Το Φως, θα απόδειξη πως όλα αυτά και τα αντίποινα που ακολούθησαν είναι μια άλλη μορφή αυτοδικίας. Οτι τα αντίποινα και η αυτοδικία αποτελούν ασυγκρίτως μεγαλύτερη αξία, όταν τα επιχειρεί δύναμη κρατική και μάλιστα

ανεξέλεγκτη και κυρίως ατιμώρητη εξουσία. Η εξουσία που είναι καθεστώς το προσχεδιασμένο και εν ψυχρώ έγκλημα, είναι τρόπος που πείθει για το πως λειτουργεί στην πράξη του «ισχυρού» και του νικητή η δύναμη ο οποίος «γράφει» και την ιστορία. Θα επιβεβαιώσει το δασμοβίωτο, το ξενοκίνητο, τη συμμετοχή στα όποια εγκλήματα και την δουλοπρέπεια της ελληνικής «ηγεσίας».

Πολλές φορές στο παρελθόν έγινε, μα και γίνεται συζήτηση για την «εθνική συμφιλίωση», για την οποία πολλοί πράγματι αγωνίστηκαν οχι μόνο πολύ και πολλοί. αλλα και ειλικρινά, και άλλοι την επικαλέστηκαν και την εκμεταλλεύτηκαν υποκριτικά. Και ο ποιο στοιχειωδώς νουνεχής άνθρωπος, αντιλαμβάνεται τα δεινά που έφερε στη χώρα μας ο διχασμός με τις διάφορες μορφές του στις κατά καιρούς ζωηρές πολιτικές αντιπαραθέσεις. Κανένας βέβαια, δεν μπορεί να ισχυρισθεί οτι είναι αναμάρτητος και αυτό γιατί, για να ύπαρξη αντιπαράθεση χρειάζονται τουλάχιστον δυο. Το πρόβλημα όμως είναι οτι η κατάρα αυτή ταλάνιζε τη χώρα μας ασταμάτητα απ το πάλαι ποτέ και το 1821 μέχρι σήμερα. Ακόμα όμως και σήμερα, υπάρχουν ορισμένοι που δυσκολεύονται ή αρνούνται να συνειδητοποιήσουν οτι η «συμφιλίωση» και σε συνέχεια η εθνική ενότητα και ομοψυχία, έχει προαπαιτούμενο τον αμοιβαίο σεβασμό στα ιστορικά πρόσωπα που πρωτοστάτησαν οχι μόνο απ τη μια, αλλα και απ την άλλη πλευρά. Και το βασικότερο οτι η προσπάθεια για συμφιλίωση προέρχεται πάντα και πρέπει να προέρχεται απ τον νικητή.

Οσο ειλικρινής, όσο φορτική και τεκμεριωμένα και αν είναι τα επιχειρήματα των νικημένων, θα παραμείνουν φωνή βοώντος εν τη ερήμω, αν ο νικητής δεν διακατέχεται απ αυτές τις αντιλήψεις, που είναι το Α και το Ω, για να επανέλθει η εθνική συμφιλίωση. Χωρίς την αποδοχή και τη συμμετοχή στον διάλογο κάθε προσπάθεια θα πέσει στο κενό.

Αν δεν δεχθεί ο νικητής οτι είναι καιρός οχι μόνο να καταγραφούν τα ιστορικά γεγονότα όπως πραγματικά έγιναν, αλλά και να γίνει η ιστορία της Ελλάδας ιστορία όλων των Ελλήνων και οτι τα θύματα του μεγάλου αγώνα, που ηταν ΠΑΝΕΘΝΙΚΟΣ, δεν διαχωρίζονται σε δικούς μας και τους άλλους. Ολοι όσοι πέσανε στον ιερό αυτό αγώνα, έκτος από τους συνεργάτες και της όποιας μορφής καταδότες και χαφιές ηταν και παραμένουν παιδιά της ΕΛΛΑΔΑΣ.

Βέβαια, στο διχασμό και στον πόλεμο διακρατικό ή εμφύλιο οδηγούν τις ηγεσίες τα συμφέροντα: Τα ταξικά και τα ατομικά και όταν μάλιστα η εκάστοτε άρχουσα τάξη, δεν έχει τη δύναμη να πείσει ή να τιθασεύσει το λαό και τα ταξικά συμφέροντα συμπλέκοντα με αυτά των ξένων, απ τους οποίους θα υποχρεωθεί να ζητήσει τη συμπαράσταση , όπως συνέβει μετά την απελευθέρωση στη χώρα μας. Τότε ο διχασμός γίνεται ακόμα ποιο βαθής. Στηριγμένοι στους ξένους για τη νίκη, επικρατούν οι κάθε είδους φαύλοι και τη νίκη τελικά να την καρπώνονται οι ξένοι. Ετσι η εξουσία καταλήγει ποια να είναι επιβράευσει του δόλου, της διαφθοράς του ατομικού και του εθνικού εγκλήματος ακόμη.

Ανθρωποι αδίσταχτοι και δολοπλόκοι, θυσίασαν όλους τους ηθικούς κανόνες στο βωμό της μελλοντικής καταξίωσης. Και επειδή οι ξένοι και οι φαύλοι ούτε σκέπτονται, ούτε πονάνε χώρα και λαό ηταν αδίσταχτοι. Εκείνοι που γίνονται ακόμα ποιο επικίνδυνοι και αδίσταχτοι είναι οι συνεργάτες των όποιων εχθρών του λαού και της πατρίδας, όταν κινδυνεύει η επικείμενη εξουσία, που θα τους στεγάσει κάτω από τις φτερούγες και θα τους απαλλάξει απ τα όποια εγκλήματα διέπραξαν συνεργαζόμενοι με τους κατακτητές. Ενώ αν επικρατήσει η δημοκρατία θα έπρεπε να λογοδοτήσουν. Αυτή η ισχυρότατη μερίδα της εθνό προδοσίας τα (Τάγματα Ασφαλείας κλπ εθνοϊσμοί), μετά τη διάπραξη και των οσων άλλων εγκλημάτων χρειάστηκαν για να ηττηθεί το ΕΑΜ, κατέλαβαν σαν έμπιστοι τις θέσεις κλειδιά στο κρατικό και παρακρατικό μηχανισμό, έγιναν ηγεσία του στρατού και των Σωμάτων Ασφαλείας στη διάρκεια του εμφυλίου πολέμου για να εξελιχθεί και σε «ηγέτιδα τάξη» κοινωνικά την εποχή της χουντικής επταετίας.

Στην μεταπολεμική περίοδο η άρχουσα τάξη έδειξε τον πραγματικό της εαυτό. Αντί να αρπάξει την μοναδική ευκαιρία που της παρουσιάστηκε ύστερα απ το 21, να συμπαραταχθεί με το λαό και να απαλλαγεί απ την ξένη εξάρτηση η ίδια και η χώρα, προτίμησε για άλλη μια φορά τους ξένους απ το λαό. Επέρριψε το λαό που θα την στήριζε για τον απογαλακτισμό της απ την ξένη εξάρτηση. Κολλημένη σαν στρι στο σώμα των δυνατών ξένων αποδείχθηκε, οτι δεν μπορεί να υπάρχει από μόνη της. Η μακρόχρονη εξάρτηση την κατέστησε ανίκανη να κρίνει και να αποφασίζει ακόμα και για τα δικά της ταξικά συμφέροντα.

Για ένα λαό όπως ο δικός μας, που ταλαιπωρήθηκε και δοκιμάστηκε από εμφυλίους, δεν βλάπτει καθόλου να γίνεται κάπου-κάπου μια υπόμνηση για τα δεινά του όποιου διχασμού και της όποιας εμφύλιας σύγκρουσης. Οι αναμνήσεις της γενιάς που φεύγει, αφού έζησε τον τελευταίο εμφύλιο, θα είναι αναγκαστικά μεροληπτικές και θα σβήσουν σε λίγο. Τα λόγια όμως του Θουκυδίδη, που έρχονται απ το βάθος 24 αιώνων, σχετικά με τους πολέμους και κυρίως τους εμφυλίους, πρέπει οχι μόνο να μείνουν αλλά και να αποτελέσουν τον μελλοντικό μπούσουλα των Ελλήνων. ο Θουκυδίδης λέει : «... Οσοι δε βουλησονται των τε γενομενων το σαφες σκοπειν και των μελλοντων ποτε αυθις κατα το ανθρωπειον τοιουτων και παραπλησιων εσεσθαι ωφελιμα κρινειν αυτα αρκουντως εξει». Ας τον διαβάσουν οι σημερινές και οι επερχόμενες γενιές, Ίσως τα μαθήματα που προσφέρουν να ειναι αποτελεσματικότερα. Και κυρίως να μην φοβηθούν όπως φοβούνται οι νικητές του μετά κατοχικού εμφυλίου να μην αποκαληφθούν οι φυλακισμένες μνήμες.

Ειναι αλήθεια οτι για μεγάλο χρονικό διάστημα, δεν υπήρξε άλλη ιστορική εκδοχή για τον Β! παγκόσμιο πόλεμο, Αλβανικό πόλεμο, την Εθνική Αντίσταση και τον εμφύλιο πόλεμο, εκτός από την επίσημη κυβερνητική. Δεν εκφράστηκε κανένα ενδιαφέρον απ την επίσημη πλευρά και τους μεταπολεμικούς ιστορικούς, λογοτέχνες, ποιητές και καλλιτέχνες του εκάστοτε κατεστημένου, παρά τις τεράστιες προσπάθειες από τη δική μας πλευρά να αναζητηθούν οι λόγοι, γιατί

οδηγηθήκαμε με τον τρόπο που οδηγηθήκαμε στον Αλβανικό πόλεμο, τη συμμετοχή μας στο Β! παγκόσμιο πόλεμο στο πλευρό των νικητών συμμάχων και ποιο ηταν το αποτέλεσμα της συμμετοχής μας.

Και κυρίως για ποιόν ακριβώς λόγω οδηγηθήκαμε σαν παρατάξεις και λαός να μην έχουμε ενιαία Εθνική Αντίσταση, για ποιους ακριβώς λόγους έγινε ο Δεκέμβρης και κυρίως γιατί οδηγήθηκε σαν λαός και χώρα στον εμφύλιο πόλεμο και πώς η κάθε πλευρά διαχειρίστηκε τα εθνικά, πολιτικά και κοινωνικά θέματα της προ κατοχικής, κατοχικής και μετά κατοχικής περιόδου. Μα και το πώς βρήκαμε τον «τρόπο», να μην λοδοτήσει σχεδόν κανένας απ την αντίπερα όχθη.

Η διεξαγωγή μιας τέτοια συζήτησης, θα είναι και σημαντική και αποτελεσματική για την κοινωνία μας. Οι κοινωνίες πρέπει να μιλούν για τις πληγές τους, ώστε να τις υπουλώνουν και ειδικά τώρα που ανακαλύφθηκε και η πλαστική. Ακόμα και αν προκαλούν αποστροφή ή και πόνο έτσι ώστε, να μην ξανά κλείσουμε τα μάτια, να μην τα κουκουλώνουμε.. Αυτός είναι ο μόνος τρόπος να πετύχουμε κάθαρση, αλλα και τη γνώση για το πως έγιναν. Η οποία γνώση όποια και αν είναι θετική και αρνητική, να περάσει σαν ιστορικές μνήμες στις επόμενες γενιές. Το κεφάλαιο Βασιλο-μεταξική δικτατορία, Β! παγκόσμιος πόλεμος, κατοχή, δοσίλογοι, εμφύλιος και χούντα θα κλείσει στην Ελλάδα μόνο, αν συζητηθεί ανοιχτά και ελεύθερα μπροστά στο λαό.

Τα τελευταία χρόνια, ευτυχώς η εκδοτική κίνηση γύρω από τα αυτά τα θέματα πυκνώνει, φέρνοντας στο προσκήνιο τον λόγω και τις μνήμες των ίδιων των πρωταγωνιστών της ιστορίας. Χρονικά, μάρτυρες, βιογραφίες, απομνημονεύματα, ημερολόγια και συνεντεύξεις, συνθέτουν μια πολύπλευρη παραγωγή «αφηγήσεων ζωής», που δηλώνουν οτι «το δικαίωμα στην αυτοβιογραφία» αποτελεί αναπόσπαστο κομμάτι της ατομικής και συλλογικής μνήμης, αλλα και της σύγχρονης έρευνας, αφού, όλο και περισσότερο, οι μελετητές επικεντρώνουν το ενδιαφέρον τους στην ιστορία σαν βιωμένη ιστορία.

Δεδομένης λοιπόν, της σημασίας που έχει η αφήγηση και κυρίως η κρίση σε «πρώτο πρόσωπο» με όλες και τις όποιες παραλλαγές. Και όπως τότε ηταν ανάγκη, ζωή και τιμή να πολεμήσουν τον σκλαβωμό και τον αφανισμό, όσο το δυνατόν περισσότεροι Ελληνες, είναι συνέχεια της ίδιας ανάγκης, ζωή και τιμή μας να μιλήσουμε όσο το δυνατόν περισσόρεροι μάρτυρες στην υπόθεση του ελληνικού λαού, με το διπλό βάρος της δοκιμασίας και της ομολογίας που διατηρεί η λέξη αυτή.

Θεωρώντας , οτι και οι καταθέσεις των κοινών ανθρώπων, θα έχουν κάποτε τη θέση στην ιστορική έρευνα, υπάρχει ανάγκη να βάλει με το δικό του τρόπο ο καθένας, τα όποια βιώματα έχει συνδέοντας το ιδιωτικό με το δημόσιο λόγω, το παρελθόν με το παρόν, την πράξη με το λόγω, καθώς και την πολιτική διάσταση των δεδομένων.

Οπως γράφω και σε άλλο σημείο, γεννήθηκα στη Βέροια, στις 23 Ιουνίου του 1923 στη σημερινή οδός Βερμίου 22. Οι γονείς μου Γεώργιος και Μαρία το γένος

παλικάρια και τα τρία εν ζωή μεγαλύτερα αδέρφια απ τα οκτώ που απέκτησαν, ασχολούνταν με την κτηνοτροφία και τις μεταφορές. Πατέρας και ένα απ τα αδέρφια μου με τα (γιδοπρόβατα) και τα άλλα δύο με τις μεταφορές (καραβάνια-κυρατζίδες). Εμένα αφού δεν υπήρχε θέση στην κτηνοτροφία και το καραβάνι και με την προοπτική της αστικοποίησης της ζωής με στείλανε να μάθω την τέχνη του τσαγκάρη.

Ο Χίτλερ χρειάζονταν κατσικίσια δέρματα, προκειμένου να ποδέσει το σώμα των αξιωματικών με αξιοπρεπή μπότες. Το μεταξικό καθεστώς για να εξασφαλίσει τα κατσικίσια δέρματα στο Χίτλερ, χαρακτήρισε τα γίδια καταστροφείς του δάσους-ειναι-και υποχρέωσε τους κατόχους να τα πουλήσουμε σφάζοντάς τα. Λόγω της μεγάλης προσφοράς, οι τιμές του κατσικίσιου κρέατος ηταν μηδαμινή. Με τον τρόπο αυτό η οικογένειά μας έχασε ένα τεράστιο περιουσιακό στοιχείο. Τα αδέρφια μου είχαν δημιουργήσει δικές τους οικογένειες.

Με την κήρυξη του πολέμου απ την Ιταλία στις 28 Οκτώμβρη του 1940, και τα τρία αδέρφια μου επιστρατεύτηκαν και την επόμενη 29/10/40 επιτάχθηκαν και όλα τα άλογα και μουλάρια, που είχε ο Πατέρας μου. Το ίδιο έγινε και με τα ζώα που είχαν τα αδέρφια μου. Μας έμεινε μόνο ένα που ηταν κουτσό. Με αυτό το ζώο έπρεπε να ζήσουμε όλοι όσοι μείναμε πίσω. Οι γονείς μου, εγώ, οι τρεις γυναίκες των επιστρατευμένων και τα εννέα την εποχή εκείνη παιδιά τους. Ομως στη δεύτερή επίταξη μα το πήραν και αυτό. και εγώ εντάχθηκα στην Αεράμυνα.

Από μικρό παιδί με δίδαξαν οι γονείς μου, οι οποίοι δεν ηταν πολύ πλούσιοι λόγω διαφόρων συγκυριών...με ελάχιστες γραμματικές γνώσεις, αλλά με ηθικό υπόβαθρο και ανθρωπιά μας έμαθαν: να σεβόμαστε τον εαυτό μας και τους συνανθρώπους μας. Αυτή την ηθική επιταγή τους την έκαναν βίωμα και τρόπο ζωής. Δεν την παραβίασα ποτέ και πάντοτε θα τους θυμάμαι και θα τους ευγνωμονώ, οχι μόνο που με έφεραν στο κόσμο, αλλά και για τα εφόδια που μου έδωσαν. Αυτοί μας έμαθαν εμένα και αλλά τρία μου αδέρφια, οτι η διεκδίκηση της ατομικής ελευθερίας για να είναι πραγματική ελευθερία, πρέπει να είναι θεμελιωδώς συλλογική.

Ο Πατέρας μου πέθανε πριν από την απελευθέρωση στις 16 του Σεπτέμβρη του 1944 (η Βέροια απελευθερώθηκε στις 27 του Οκτώβρη το 44) και δεν έζησε το δράμα που έζησε η Μητέρα μου...Η σύλληψη πρώτα του μεγάλου αδερφού μου Αντώνη, την καθημερινή κλούβα, τα δεκαέξι χρόνια που έμεινα εγώ στη φυλακή και καθημερινές απειλές, οτι θα με ξαναστείλουν στη φυλακή. Τότε που κάθε αποφυλακισθείς για την εξουσία θεωρούνταν ξένος στον τόπο του και στο σπίτι του ακόμα. Πέθανε στις 19 Σεπτεμβρίου του 1965, και δεν έζησε τα τρία δύσκολα χρόνια 1967-1970 της εξορίας των δυο της παιδιών και τους τετράχρονους μετά την απόλυσή μου κατατρεγμούς. Αυτά τα έζησε η συζυγός μου και η δέκα (13) τριάμηνη κορούλα μας.

Αλλωστε, αυτή η διάπλαση του χαρακτήρα με οδήγησε στις τάξεις του προοδευτικού κινήματος. Εκεί μέσα ζυμώθηκα με τον υπέροχο κόσμο της

Αριστεράς και ολοκλήρωσα την πίστη μου και το χρέος που έχω να προσφέρω ό,τι μου είναι μπορετό στο κοινωνικό σύνολο. Γι' αυτό και δεν μετακινήθηκα απ το χώρο της Αριστεράς, στον οποίο οχι μόνο βάθαινα αυτά τα πατρογονικά κοινωνικά διδάγματα, αλλα απόκτησα και πρόσθετα σε αρμονία με τα πατρογονικά γιατί, παρ' όλα όσα μεσολάβησαν, η ένταξή μου σε αυτόν το χώρο έδωσε άλλο περιεχόμενο στη ζωή μου. Παραμένω πιστός στο όραμα και τα ιδανικά για ένα Σοσιαλισμό κοινωνικά αυτό διαχειριζόμενο, με Ανθρώπινο πρόσωπο. Μια αυτό διαχειριζόμενη Δημοκρατία. Μια Δημοκρατία με Ανθρώπινο πρόσωπο. Γιατί ας μη γελιόμαστε η αστική δημοκρατία δεν είναι παρά μια επίφαση δημοκρατίας.

Η αστική δημοκρατία στην ουσία είναι μια πρόταση που αφορά τον τρόπο λήψης αποφάσεων (κάτι που σπάνια εφαρμόζεται), η οποία πρόταση έχει ελάχιστη σχέση με τις εκλογές που είναι και το βασικό της γνώρισμα και κυρίως με τις προεκλογικές υποσχέσεις. Την μόνη παραχώρηση που κάνει προς τους εκλογείς η αστική δημοκρατία, είναι η δέσμευση που αναλαμβάνει απέναντί τους, οτι οι πολιτικές αποφάσεις να μην παίρνονται παρά μόνο ύστερα από διαβούλευση με τους κυβερνωμένους. Διαβούλευση που διεξάγεται κατά τη διάρκεια της προεκλογικής περιόδου και μόνο με τους κηβερνωμένους, την οποία άποψη βιαβαιωνει οτι θα πάρει σοβαρά υπόψη.

Η προϋπόθεση για να υπάρχει η δυνατότητα αυτής της διαδικασίας είναι οι κυβερνώμενοι να τηρούνται ικανοποιητικά ενήμεροι για τα προβλήματα που υπάρχουν και που στο μεταξύ κάθε φορά θα προκύπτουν. Αλλο ένα δεδομένο είναι το γεγονός οτι αυτοί που αποφασίζουν διαβεβαιώνουν οτι έχουν την ικανότητα και τη θέληση οχι μόνο να ακούσουν, αλλα και να καταλαβαίνουν τους κυβερνώμενους και να παίρνουν σοβαρά υπόψη τους τα αιτήματα οχι μόνο των ψηφοφόρων τους αλλα και τα γενικότερα, που αφορούν το λαό και τη χώρα.

Ενα όραμά ανθρώπινης ζωής, ιδανικά αγάπης, ζωής και πολιτισμού που ενστερνιστήκα στα χρόνια της χρυσής νιότης μου-μας και από τότε ριζώθηκε βαθιά μέσα μου. Με αυτό το όραμα συνδεδεμένο με τα ιδανικά ζωής και του πολιτισμού, ηταν που ομόρφυνε τη ζωή μου, τα έζησα με τον κόσμο της Αριστεράς. Σ αυτόν τον κόσμο ανήκω και σ αυτόν παραμένω πιστός.

Και κάτι ακόμη, που για μένα έχει ιδιαίτερη σημασία και βαρύτητα. Οταν, μέσα στον ίδιο μας χώρο, ήρθαν τα δίσεκτα και πέτρινα χρόνια και ζήσαμε πολλές δυσκολίες, γίναμε μάρτυρες απαράδεκτων ενός πολιτικού κατεστημένου, που αδίκησε και σπίλωσε, έντιμους και αξιοθαύμαστους αγωνιστές, διατήρησα την ανεξαρτησία της γνώμης μου και δεν σιώπησα. Ξεκαθάρισα από πολύ νωρίς, οτι για παρόμοιες αρνητικές εκδηλώσεις δεν έφτεγε η Αριστερά ούτε η Σοσιαλιστική ιδεολογία, αλλά ανθρωποι συγκεκριμένοι, ιδιοτελείς και ανίκανοι που την καπιλεύτηκαν. Διατήρησα σταθερά την ατομική μου γνώμη και την κριτική μου σκέψη για το τί σημαίνει Αριστερά και δεν αποδέχθηκα αβασάνιστα, ενέργειες, πράξεις η παραλείψεις που δεν με εκφράζανε.

Η σχέση μου με την Αντίσταση και το ΚΚΕ ηταν μονό δρομη, ηταν σχέση μακρόχρονου αγώνα και προσφοράς. Η σχέση αυτή δεν περιείχε στοιχεία προσωπικής πολιτικής και αντιπαροχών. Προτίμησα τους δύσκολους και μοναχικούς δρόμους (οχι βέβαια αυτούς που οδηγούν στην απομόνωση) και αυτό γιατί ένα απ τα απόλυτα πιστεύω μου είναι, οτι οι εξουσίες και οι ιεραρχίες έρχονται και παρέρχονται και εκείνο που μένει πέρα και πίσω απ τον καθένα και θα πρέπει να μας κατευθύνει είναι οι ανθρώπινες αξίες. Στόχος και προοπτική όλων των αγώνων ηταν και παραμένει, η δημιουργία μιας Σοσιαλιστικής κοινωνίας στην οποία να γενιούνται και να πεθαίνουν άνθρωποι με ελεύθερη σκέψη, κρίση και άποψη και όχι μια κοινωνία με ανθρώπους υποταγμένους στην αδηφάγη βούληση και εκμετάλλευση των ισχυρών. Μια κοινωνία με ανθρώπινο πρόσωπο και ανθρώπινες αξίες. Αυτές θέλω, προσπαθώ και θα προσπαθήσω να υπηρετώ μέχρι το τέλος της ζωής μου.

Βεβαια, η ήττα του Λαϊκού κινήματος άφησε και σε μένα, όπως και σε όλους τους αγωνιστές της Αντίστασης, ένα βαθύ, εκτεταμένο και αγιάτρευτο τραύμα. Ο χρόνος απάλυνε τον πόνο, αλλα δεν τον γιάτρεψε. Και δεν τον γιάτρεψε γιατί οι νικητές, χωρίς συμμετοχή στη νίκη, εμάς τους ιδεολογικούς τους αντιπάλους, δεν μας είδαν σαν τους ανθρώπους που συμβάλαμε σε αυτήν τη νίκη, πολύ περισσότερο δεν μας είδα σαν ανθρώπινες υπάρξεις. Δεν μας μεταχειρίστηκαν με κάποια, έστω λίγη, ελάχιστη ανθρωπιά. Αν θελήσει κάποιος να συνοψίσει τη ζωή των φυλακισμένων ιδεολογικών αντιπάλων θα έλεγε οτι το μόνο που θύμιζε τη ζωή του ηταν η ΑΝΑΠΝΟΗ. Ολα τα αλλα τα είχαν ΠΑΡΕΙ.

Δεν λέω πολιτικοί τους αντίπαλοι ήμασταν. Και σαν ιδεολογικοί αντίπαλοι, δεν περιμέναμε να μας περιβάλουν με στοργή και αγάπη. Πως να δικαιολογήσει όμως κανείς αυτήν τη βαβραρότητα, την ωμή, σκληρή και αδικαιολόγητη πρέσα. Αυτήν την καθημερινή ταπείνωση και τον εξευτελισμό της ίδιας της ζωής, που προσπαθούσαν να επιβεβαιώσουν στο πρόσωπό μας. Πως να δικαιολογήσει αυτά τα ανεξίτηλα σημάδια στο κορμί και την ψυχή. Πως να εξηγήσει την πλήρη αδιαφορία για τον ύστερα, από 5-10 ή και 15 χρόνια αποφυλακισθέντα και κυρίως πως να δικαιολογήσει κανείς την απάνθρωπη συμπεριφορά στις απορφανισμένες οικογένειες που αφήσαμε πίσω;

Ο «πανδαμάτωρ» χρόνος, δε θα σβήσει ποτέ απ τη θύμηση τις απανωτές σκληρές και απάνθρωπες δοκιμασίες που πέρασα μαζί με όλους τους συναγωνιστές μου της ΕΑΜική Εθνικής Αντίστασης, για το μεγάλο και ασυγχώρητο «έγκλημα» που είχαμε διαπράξει: ηταν που ανταποκριθούμε στο πανεθνικό προσκλητήριο του ΕΑΜ και ενταχθήκαμε εθελοντές στον αγώνα για την απελευθέρωση της σκλαβωμένης πατρίδας μας. Δυο ηταν τα βασικό μας σύνθημα : α) Κανένας Γερμανός, Ιταλός και Βούλγαρος στρατιώτης, δεν θα κοιμάτε ήσυχος στο σπίτι, τον στρατώνα και τη σκοπιά και β) επειδή οι σφαίρες ηταν δισεύρητες κάθε σφαίρα και εχθρικό κουφάρι. Και οτι η Αντίσταση ήταν: ένα ευωδειαστό Λουλούδι, Ανοιξης και Ελπίδας, γιατί τέτοια ηταν η Αντίσταση στη βαρυχειμωνιά της ξενικής κατοχής.

Αναλογίζομαι πόσο διαφορετική θα ηταν η πατρίδα μας, πόσο καλύτερα θα ζούσε και θα ευημερούσε στο σύνολό του ο λαός μας, αν οι μεγάλοι σύμμαχοί μας-απο Δύση και Ανατολή-δεν μας «αγαπούσαν» τόσο παράφορα και δεν αυτό ανακήρυσσονταν προστάτες μας, αν μας άφηναν μόνους να διαφεντέψουμε τα του οίκου μας. Μόνοι μας μακριά από επιρροές και υποδείξεις των ξένων. Θα νοικοκυρεύαμε πολύ καλύτερα την Ελλάδα μας, που είναι και το μεγάλο μας σπιτικό.

Στα μέσα του Φλεβάρη του 1942 οργανώθηκα στο ΕΑΜ-ΝΕΩΝ. Το σύνθημα του ΕΑΜ-Νέων ηταν Ενα και ο χαρακτήρα του μαζικός «ο φασισμός δεν θα περάσει» και σε συνέχεια το Φλεβάρη του 1943 πέρασα στην ΕΠΟΝ. Με την ίδρυση της ΕΠΟΝ Ενας Νέος Ζωογόνος Ανεμος έπνεε απ άκρου σ άκρου στην Ελλάδα. Ο ουρανός για μια περίπου βδομάδα παρέμεινε καταγάλανος πάνω από τη Βέροια. Ηταν οι αλκυονίδες μέρες. Κάθε μέρα ο ήλιος έδυε πιο αργά και κάθε πρωϊ μας χάριζε την εξαίσια ομορφιά του. οι δρόμοι γέμισαν με Νιάτα και Ζωή. Το αγωνιστικό περιεχόμενο της ΕΠΟΝ περικλείονταν στο σύνθημα : Λευτεριά, Ζωή και Φως, Μόρφωση, Πολιτισμός. Και τον Μάρτη του 1944 εντάχθηκα στον ΕΛΑΣ. Σαν σύνδεσμος δεν πήρα μέρος σε μάχες. Συμμετείχα όμως χωρίς να είμαι από θέση μάχης σε μάχες στην προσπάθεια να μεταφέρω διαταγές η να συνδέσω εν ώρα μάχης κάποιες απ τις ομάδες που ειχε ξεκοπεί απ τη μονάδα τους.

Η γενιά μας και ειδικά η γενιά της ΕΠΟΝ, με τη ζωή και τους αγώνες άφησε πίσω της μια φωτεινή γραμμή. Μια γραμμή που σηματοδότησε το πέρασμά της με το ήθος, το θάρρος, την πάλη, με την πέννα και το όπλο και κυρίως των ιδεολογικών συγκρούσεων, με κύριο μέλημα να ανοίξει ο δρόμος της παιδείας των πολιτών και να αλλάξει ο παιδαγωγικός χαρακτήρας του κράτους, ετσι ώστε να ξεφύγουμε απ την καθιερωμένη και αποστεωμένη αντίληψη, οτι ο λαός πρέπει πάντοτε να παραμένει ανήλικος και συνεπώς, ψίχουλο το ψίχουλο, πρέπει να του προσφέρεται το ψωμί της Επιστήμης, της Κουλτούρας και της Ελευθερίας.

Ολόκληρη η περίοδο της Κατοχής και της Αντίστασης επέδρασε βαθύτατα στον χαρακτήρα μου, στη σταδιοδρομία μου και στη σκέψη μου γενικά. Και ειδικότερα η δράση μου στην ΕΠΟΝ, άφησε πολύ βαθιά τα ίχνη στη συγκρότηση του Ειναι και τη σκέψη μου. Και οχι μόνο στο διανοητικό, αλλα και στο συναισθηματικό επίπεδο. Είμαι βαθύτατα συνδεδεμένος συναισθηματικά με την περίοδο αυτή. Το ίδιο και με τους Ανθρώπους που αγωνίστηκα μαζί τους σε αυτήν την περίοδο την τόσο κρίσιμη και τόσο επικίνδυνη για τη πατρίδα και τη ζωή μας. Την εποχή που τα παίζαμε όλα κάθε λεπτό και αυτό ακόμα το κεφάλι...Και επέδρασε βαθύτατα στο Ειναι μου αυτή η περίοδο, γιατί έκτος απ την αγωνιστική πλευρά η περίοδος αυτή αποτελεί τη σύγχρονη πνευματική κληρονομιά για τους ιστορικούς και τις γενιές που έρχονται...

Η τετράχρονη κατοχική περίοδο ανεξάρτητα απ την κατάληξη αποτελεί αναμφισβήτητα τη σύγχρονη αγωνιστική, πνευματική, πολιτιστική και ιστορική κληρονομιά. Για να αποτελέσει όμως αγωνιστική, πνευματική και ιστορική

κληρονομιά, πρέπει τα γεγονότα είτε μας αρέσει είτε οχι να καταγραφούν όπως ακριβώς έγιναν και οχι όπως μας αρέσει. Και το λέω αυτό γιατί οι εξουσίες πάντα εύρισκαν και βρίσκουν «επιστήμονες» και «ιστορικούς» να γνωμοδοτήσουν και να πλαστογραφίσουν γεγονότα και την ιστορία και οι τα Φαιά φορούντες να τις ευλογίσουν. Η ιστορία, όμως, δεν ανέχεται ψευδεπίγραφα, ούτε απάλειψη η μετά κύλησει ευθυνών-όπου και όταν υπάρχουν. Η φατριαστική ή η στρατευμένη ιστορία- έλεγε ο αξέχαστος Ηλίας Ηλιού-είναι παραποίηση της ιστορίας. Και ισχύει γι' αυτήν ο αφορισμός του Ταλλεϋράνδου :«Τίποτε δεν φιάχνετε τόσο εύκολα, όσο τα γεγονότα».

Με αυτές τις ιδέες, αρχές για πανανθρώπινες αξίες: ελευθερίας,ισότητας, Ισηγορίας-δικαιοσύνης και της αλληλεγγύης στα θεμελιώδη δικαιώματα της εργασίας, της γνώσης, της συμμετοχής και της διαφορετικότητας, μπολιάστηκα από τότε που τις πρωτογνώρισα-οργανώθηκα και αγωνίστηκα με τις μικρές και λίγες δυνάμεις, να γίνουν τρόπος και στάση ζωής. Με αυτές πορεύομε μισό και πλέον αιώνα. Και θα συνεχίσω και στο υπόλοιπο του βίου μου να πιστεύω, πως ούτε ηταν, ούτε είναι λάθος ο δρόμος που διάλεξα.

Και θα πορεύομαι σ αυτόν το δρόμο μέχρι το τέρμα του βίου μου, γιατί στη χώρα μας όπως γράφει στο γνωστό ποίημά του :«Ο Δωδεκάλογος του Γύφτου», ο εθνικός μας βάρδος Κωστής Παλαμά αναφερόμενος στην καταστροφή της πόλης και έμμεσα στην ήττα του 1897, για να δώσει κουράγιο στο Εθνος των Ελλήνων, να μη λιγήσει, μα και να προετοιμαστεί για νίκες έλεγε στο συγκεκριμένο ποίημα «Και μη έχοντας ποιο κάτω άλλο σκαλί να κατρακυλίσει πιό βαθιά/ στου κακού τη σκάλα, για τ' ανέβασμα ξανά που σε καλεί / θα αιστανθείς να σου φυτρώνουν, ώ χαρά! / τα φτερά / τα φτερά τα πρωτινά σου τα μεγάλα»!

Για άλλη μια φορά η χώρα στη διάρκεια της κατοχής διέτρεξε τον κίνδυνο να «κατρακυλίσει βαθιά στου κακού τη σκάλα», να γίνει ενδοχώρα του Γ! Ράϊχ.Το ματωμένο κορμί της Ελλάδας είχε μοιραστεί σε τρεις ζώνες τη Γερμανική, την Ιταλική και τη Βουλγαρική. Τα πάντα είχαν μετατραπεί σε ερείπια. Παντού υπήρχε ολοκληρωτική διάλυση και αποσύνθεση. Οι Γερμανοί κατακτητές βρήκαν στο εσωτερικό της χώρας πολλαπλά ιδεολογικό-πολιτικά στηρίγματα. Στηρίγματα που οχι μόνο βοηθούσαν στο καταχθόνιο έργο των κατακτητών, αλλα σαν κήρυκες της υποταγής πλειδοτούσαν κιόλας. Ηταν αυτοί που θεωρούσαν την κατοχική κατάσταση δεδομένη για τη χώρα. Ηταν οι ηττοπαθείς, οι μαυραγορίτες και οι τυχάρπαστοι, που καραδοκούσαν να επωφεληθούν απ την κοινή δυστυχία, οι κιοτήδες, αυτοί που της γύρισαν την πλάτη. Αυτοί που την εγκαλούσαν και αυτοί που την πολέμησαν.

Ο,τι είχε δημιουργήσει η εργασία του λαού στα εκατόν είκοσι χρόνια της «ελεύθερης» ζωής του, σε υλικά και πνευματικά αγαθά εξαφανίστηκαν. Οι Γερμανικές στρατιωτικές μονάδες, με το χαρτονόμισμα που τύπωναν στα κινητά τυπογραφεία, που τα έσερναν σε κάθε μετακίνηση μαζί με τα μαγειρεία, απογύμνωναν τη χώρα και αποστράγγιζαν τη μισοπεθαμένη οικονομία της χώρας. Και ήρθε η Πείνα! Η πείνα!! Αυτή η φοβερή, ύπουλη και απολέμητη

αρρώστια. Η Πείνα με το δερπάνι του χάρου απλωνόταν ολοένα στις πόλεις, την Ελλάδα. Μια ατελείωτη νύχτα και ένα μαύρο πέπλο θανάτου απλώνονταν απ άκρου σε άκρου πάνω απ την Ελλάδα, στη πυκνότητα του οποίου που συνέβαλλαν και οι Ελληνες πέμπτο-φαλλαγγίτες και μη συνεργάτες.

Παντού οι Ελληνες, σε πολύ διαφορετικές καταστάσεις, αναρωτιόνταν: Που βρισκόμαστε; Το ερώτημα δεν αφορούσε τη γεωγραφία αλλα την ιστορία. Τι ζούμε; Πού μας οδηγούν; Τι έχουμε χάσει; Πως θα συνεχίσουμε να ζούμε χωρίς ένα συγκεκριμένο ή έστω πιθανό όραμα για το μέλλον ; Γιατί θα έχουμε χάσει κάθε προοπτική που υπερβαίνει τη διάρκεια μιας ανθρώπινης ζωής; Στην αγωνία που βρέθηκε ο λαός οι «ειδικοί» ψιθύριζαν με νόημα: Πουθενά. Η εξουσία είχε περάσει στα χέρια μιας κλίκας ανελέητων συνωμοτών διαποτισμένων από φανατισμό, άγνοια και υποκρισία.

Αυτή η κατοχική νύχτα έπρεπε να τελειώσει. Επρεπε να ξανά χαράξει η μέρα για την πατρίδα. Και ο μόνος τρόπος να γίνει αυτό, να ανατείλει η ήλιος πάνω απ την Ελλάδα ηταν ο αγώνας. Μόνο με αυτόν τον υπέρ πάντων αγώνα, που καλούσε το ΕΑΜ θα ένιωθε η Ελλάδα να της «φυτρώνουν ώ χαρά τα φτερά, τα φτερά της τα πρωτινά της τα μεγάλα». Ηταν η στιγμή που ο κάθε Ελληνας έπρεπε, και ας ηταν υπό τριπλή κατοχή και άοπλος, να πει το μεγάλο ΝΑΙ ή το μεγάλο οχι. Να διεκδικήσει την αξιοπρέπεια του Ανθρώπου, σε έναν ανειρήνευτο αγώνα. Σε έναν αγώνα ζωής και θανάτου. Σε αυτόν τον υπέρ πάντων αγώνα καλούσε το λαό το ΕΑΜ, που στόχο είχε τη δημιουργία ενός πλατιού εθνικού συνασπισμού πάλης για την επιβίωση του λαού, την απελευθέρωση της χώρας και την κατοχύρωση για πρώτη φορά μετά το 21 την εθνική ανεξαρτησία και τη λαϊκή κυριαρχία.

Ναι τα φτερά της τα μεγάλα, που θα τη βοηθούσαν οχι μόνο την απελευθέρωση της χώρας αλλά και το χτίσιμο μιάς νέας Ελλάδας. Μια Ελλάδα που να ανήκει στους Ελληνες. Η Νέα Ελλάδα έπρεπε να χτιστεί πάνω στα ερείπια του αποδομημένου κράτους, με βασικό άξονα-αίτημα να είναι η δικαιότερη κοινωνία, η σύνδεση της Δημοκρατίας με την Κοινωνική Δικαιοσύνη. Να γίνει επιτέλους ύστερα από 120 χρόνια Εθνικά Ανεξάρτητη χώρα ουσία και περιεχόμενο και να πάρει τη θέση που της αξίζει, στην παγκόσμια κοινωνικό-οικονομική και πολιτικό-ιστορική της θέση μέσα στην κοινωνία των ανθρώπων.

Εκείνο που δεν πρέπει να ξεχνάμε ποτέ, είναι το γεγονός οτι η «λαίλαπα» της τριπλής κατοχής, αποτέλεσε για την Ελλάδα και το λαό μας ένα απ τους μεγαλύτερους εθνικούς κινδύνους που διέτρεξε ποτέ απ το 21 και μετά. Και τον διέτρεξε αυτόν τον θανάσιμο κίνδυνο α) :Λόγω της φύσης του κατακτητή και των ντόπιων ομοϊδεατών συνεργατών τους. Οι δυνάμεις που κυβερνούσαν τον Ναζισμό εμφορούνταν απ τις ποιο εξωφρενικές εγκληματικές θεωρίες, απ τις ποιο βαρβαρες μέθοδες βίας. Οι φυλιτικές θεωρίες, ό άκρατος Γερμανικός σοβενισμός, η ευγονεία, η μη αναγνώριση σε ολόκληρους λαού το δικαίωμα στη βιομηχανική και πολιτιστική ανάπτυξη. Με προ διεγεγραμμένο το σχέδιο εξόντωσης, όλων των μη αρίων φυλών του πλανήτη. Το μεσαιωνικό πνεύμα και

η διαστροφή είναι μερικά απ τα στοιχεία που συνθέτουν τη φυσιογνωμία των κατακτητών. Η «νέα τάξη», δεν ηταν τίποτε άλλο απ αυτό που έγινε : Το σύστημα των μέτρων που εφαρμόστηκαν, που έζησαν οι κατακτημένοι λαοί. Που ζήσαμε σαν λαός. Μέτρων απόρριψεις και εξόντωσης του διαφορετικού που προκαθορίστηκαν απ τις ναζιστικό-φασιστικές θεωρίες.

Η κατοχή της χώρας απ τα γερμανικά στρατεύματα και τα στρατεύματα των δορυφόρων, δεν ηταν μια απλή κατοχή αλλά φασιστική κατάκτηση. Ο σκοπός των κατακτητών ηταν να «αναμορφώσουν» για πάντα τον τόπο μας και να κάνουν τον ελληνικό λαό δούλο. Αλλωστε το κάψιμο των Καλαβρίτων είναι ενδεικτικό για τους σκοπούς που επιδίωκαν. Ετσι μόνο θα μπορούσαν να ικανοποιήσουν τις βλέψεις τους στη Μεσόγειο, που τις άρχισαν απ το 1916, να εξυπηρετήσουν τις άμεσες πολεμικές ανάγκες και τους μονιμότερους μελλοντικούς στρατιωτικό-πολιτικούς και οικονομικού τους σκοπούς. Και σε συνέχεια τις κοσμό-κρατορικές βλέψεις τους και ειδικά μετά την κατάκτηση της Ευρωπαϊκής Ηπείρου και τη βέβαιη κατάκτηση της τότε Σοβιετική Ενωσης, που ηταν αλλωστε και ο βασικότερος αντικειμενικός σκοπός για τον οποίο ίσως έγινε αυτός ο παγκόσμιος πόλεμος.

Οι έννοιες φασίστας και αδίσταχτος, ληστρικός κατακτητής αλληλοσυμπληρώνει και η μια είναι προ ϋποθέτη της άλλης. Οι φασίστες όπως είπε ο Φόν Πάπεν, θέλανε να κάνουν ενδοχώρα τους όλη την Ευρώπη μέχρι τα σύνορα της Τουρκίας. Απέναντι στο δόγμα του χίτλερ να κυριαρχήσει μια μόνη φυλή στον κόσμο κι ένας μόνο πλανητάρχης και όρισε για τη χώρα μας πως πρέπει να γίνει χώρα Τσομπάνηδων και Γεωργών. Οι λαοί και πρώτος ο δικός μας, όπως το 21, αντέταξαν το ιδανικό της αυτοδιάθεσης των λαών. Ο χίτλερ ήθελε, να επιβάλει σαν μοίρα της χώρας μας την οπισθοδρόμηση και τον εξευτελισμό. Αμεσοι στόχοι των κατακτητών ήταν η χρησιμοποίηση της γεωστρατηγικής θέσης της χώρας μας, των υλικών και ανθρώπινων πόρων της προς όφελος της Χιτλερικής Γερμανίας και η ικανοποίηση των εδαφικών αξιώσεων των συμμάχων της εις βάρος της ακεραιότητας της Ελλάδας. Η Ανατολική Μακεδονία είχε ήδη παραχωρηθεί στους Βουλγάρους, η Τσιαμουριά στους Τσάμιδες και η Πίνδο στον Πρίγκιπα Διαμαντή.

Αυτές οι επιδιώξεις ποιο απλά σήμαιναν καταπάτηση κάθε Ανθρώπινου δικαιώματος, καταλήστευση και απομύζηση ως και την τελευταία ικμάδα, του υλικού και πνευματικού πλούτου της χώρας. Καταπάτηση των εθνικών και ηθικών αξιών, περιφρόνηση της Ανθρώπινης ζωής. Και να σκεφτεί κανείς οτι με τα καταστροφικά αυτά σχέδια είχαν ευθυγραμμιστεί και οι ντόπιοι εθνοϊσμοί συνεργάτες, οι φασίστες οπαδοί του ολοκληρωτισμού. Ο φασίστας ναζιστής ο οπαδός του ολοκληρωτισμού, δεν μπορεί να λογίζεται πατριώτης, αφού μάχεται τις ελευθερίες άλλων λαών, όπως και του ίδιου του λαού, στον οποίο ανήκει. Γιατί οι έννοιες της ελευθερίας και της δημοκρατίας αποτελούν το υπόβαθρο των δικαιωμάτων του Ανθρώπου και του πολίτη.

Το ΕΑΜ υπήρξε η καθολικότερη έκφραση σε όλη τη μακραίωνη ιστορία του Ελληνισμού, που συσπείρωσε και συνένωσε εθελοντικά σε εθνική ομοψυχία την τεράστια πλειοψηφία του Ελληνικού λαού, σε ένα ενιαίο και μαχητικό σύνολο και με ένα, για πρώτη φορά Δημοκρατικό τρόπο και πρόγραμμα με τον ποιο ευρύτερο κατά το δυνατόν, αναγεννητικό, κοινωνικό και ανανεωτικό περιεχόμενο, για μια πραγματικά για πρώτη φορά ελεύθερη και ανεξάρτητη Ελλάδα.

Για να γίνει αυτό πράξη, ηταν απαραίτητη η κατάλυση της προηγούμενης εξουσίας και η γέννηση μιάς άλλης. Επρεπε να συμβαδίσουν και για να συμβαδίσουν, έπρεπε η οργάνωση των ατομικών κινήσεων και επιλογών με άξονα γενικότερα δεδομένα να γίνει ισχυρή κοινή αντίληψη και αυτό ακριβώς έγινε. Οι ένοπλοι εξεγερμένοι πατριώτες και οι αγροτό-κτηνοτρόφοι, που τους συμπαθούσαν και τους στήριζαν, αντικαθιστούσαν την εξουσία που ανατρέπανε με Νέα, τη δική τους εξουσία, με δικά τους όργανα. Οργανα που συγκέντρωναν βαθμιαία κύρος και εξουσία, απαραίτητα και τα δυο για να λύνονται τα όποια προβλήματα που προέκυπταν απ τη ζωή τόσο στην ύπαιθρο, άλλο τόσο και στις απελευθερωμένες πόλεις και κυρίως πράγμα απαραίτητο για να παρέχεται ηθική και υλική συμπαράσταση στους ένοπλους αγωνιστές. Στους αγωνιστές, που πολεμούσαν τώρα ποια κατά μέτωπο τους φασίστες. Λειτουργίες μιάς Νέας εξουσίας που αντικαταστούσε σιγά-σιγά την μισητή εξουσία της 4ης Αυγούστου εμπλουτισμένη και με αυτήν των κατακτητών.

Οι λύσεις και οι υποδείξεις που έδινε η νέα κοινοτική και δικαστική εξουσία και κυρίως το πρόγραμμα κοινωνικό-οικονομικής ανάπτυξης, παιδείας, υγείας και δικαιοσύνης αποτελούσαν το βασικό πυρήνα και προσανατολισμό για την λύση και ακόμα ποιο σύνθετων προβλημάτων. Ο «κώδικας Ποσειδών» που ηταν επέκταση του ΕΑΜικού προγράμματος, είναι το πρώτο γραφτό κείμενο της λαϊκής εξουσίας, που γεννήθηκε επάνω στα ερείπια της εξουσίας των κατακτητών και του κράτους των ντόπιων συνεργατών τους.

Μόνο δύο γλώσσες έχει ο Ανθρωπος, για να εκφράσει και να αντιμετωπίσει την πραγματικότητα, δύο δρόμους για να κατανοήσει την ομορφιά του σύμπαντος κόσμου: τα μαθηματικά και την ποίηση, έτσι διατείνεται ο Χάϊζενμπέργκ. Μπορεί ο Πλάτωνας, να απέπεμψε τους ποιητές από την ιδανική του πολιτεία, η ζωή όμως τους επαναφέρει από την πίσω πόρτα, προκειμένου να αναδείξει τις δυνατότητες της φιλοσοφίας και των άλλων τεχνών σε μια ενοποιητική σύνθεση. Σε μια σύνθεση που η αύρα του ποιητικού λόγου ξέρει να μαγνητίζει, να αποκαθιστά κλειστά κυκλώματα εσωτερικής λειτουργίας, να φορτίζει και να αποφορτίζει, να ρίχνει τείχη χωρίς παράτες, σάλπιγγες και πολιορκητικούς κριούς. Να στήνει γέφυρες, να συγ-κινεί, να ενοποιεί, να συμπυκνώνει και κυρίως να προαναγγείλει τα του μέλλοντος.

Ίσως στις Ποιητικές συλλογές του κόσμου να μην υπάρχουν Ποιητές, που να συμπύκνωσαν και να προανάγγειλαν την ιστορική μοίρα, που επιφύλαξε στους λαούς τους, όπως έγινε με τους Ελληνες Ποιητές, καθώς και το βαρύ προνόμιο να δώσουν πρώτοι απάντηση στη όποια βάναυση επίθεση, οχι μόνο για τη δική

τους λευτεριά και τη λευτεριά των άλλων λαών όπου Γης, όσο οι Ελληνες Ποιητές και οραματιστές, αλλα και να προαγγείλουν τη δημιουργία ενός κόσμου όπου οι ανάγκες των Ανθρώπων, δεν θα είναι προϊόν προς πώληση. Οπου δεν θα υπάρχουν έμποροι που θα πουλούν όνειρα, πιστώνοντας τα με θάνατο. Οπου τα δικαιώματα του κάθε Ανθρώπου, δεν θα βρίσκονται υπό συνεχή κρίση και αίρεση των λογής-λογής ιερατείων, δεν θα καταστέλλονται με τρομονόμους και αστυνόμους, γιατί η προσωπική Ελευθερία, θα αποτελεί βασικό συστατικό στοιχείο της κοινωνικής δομής και οχι επίπλαστο και ευήμερο όπως σήμερα.

Γι' αυτόν τον κόσμο πολεμήσαμε, αυτόνν διεκδικούσαμε, αυτόν τον κόσμο περιγράφαμε στα συνθήματά μας. Αυτόν τον άλλο κόσμο ονειρευόμασταν μέσα απ τους αγώνες και αυτόν ονειρευόμαστε ακόμα όσοι επιζήσαμε. Μα και πιστεύουμε οτι οι αγώνες των νέων γενεών σε όλο τον κόσμο, σε πείσμα των εντολοδόχων (G7-8) του κόσμου, θα αναπαράγουν και θα αναζωπυρώνουν τα οράματά μας, την ελπίδα μας, και τις τότε προσδοκίες μας. Και προσδοκία μας ηταν και είναι, ένας κόσμος χωρίς εκμετάλλευση, Ανθρώπου από άνθρωπο, Ελπίδα μας οι αγώνες που θάρθουνε και όραμά μας ο Σοσιαλισμός με Ελευθερία. Δημοκρατία και τον Ανθρωπο στα κέντρα των αποφάσεων με κύριο πρόβλημα, μέλημα και φροντίδα τον Ανθρωπο..

Προσωπικά ήμουν, είμαι και θα είμαι κομμουνιστής. Πιστεύω στον επιστημονικό Σοσιαλισμό με το πραγματικό ενοιολογικό του περιεχόμενο. Σαν επιστήμη, που δεν σταματά ποτέ την έρευνα, την ανάλυση και την αξιολόγηση των κοινωνικών φαινόμενων. Μόνο οι εχθροί της κοινωνίας, θέλουν να μην υπάρχει κομμουνισμός με τον Ομηρικό όρο «η έγνοια του ενός για τον άλλο» και την υπέρβαση του «εγώ στο εμείς». Πιστεύω πως ήρθε το πλήρωμα του χρόνου, που κανένας πλέον δεν μπορεί να αποφασίζει για την τύχη του άλλου χωρίς τη συγκατάθεση και τη συμμετοχή του.

Αν ο υπαρκτός σοσιαλισμός έφτασε στο σημείο που έφτασε, αυτό οφείλεται στο γεγονός οτι εγκατέλειψε τις κοινωνικοποιήσεις και το «εμείς» στις πολιτικές και έγινε μέσω του «εγω» η ίδια η καθοδήγηση εξουσία. Και οχι μόνο αλλα προσπαθούσαν και απαιτούσαν και είχαν ήδη θέση με την ένταξη των κομμουνιστικών κομμάτων στην Γ! διεθνή αν οχι υπό την απόλυτη υποταγή, ωστόσο ασκούσαν κάποιον έλεγχο και δεν είναι λίγες οι φορές που επενέβαιναν κιόλα. Λες και δεν μας έφταναν οι Αγγλοι στο μετά απελευθερωτικό παιγνίδι μπήκαν και οι Σοβιετικοί.

Αν οι Αγγλοι και οι Σοβιετικοί δεν επενέβαιναν και μας άφηναν ήσυχους, εμείς μπορούσαμε να τα βρούμε και να εξασφαλίσουμε μια κατάσταση εσωτερικά το λιγότερο σαν αυτό της Γαλλίας. Χάρη όμως στην ανοικτή στρατιωτική μηχανοκίνητη, αεροπορική και ναυτική επέμβαση των Αγγλικών δυνάμεων προς όφελος της δεξιάς, η Ελλάδα είναι η μόνη ευρωπαϊκή χώρα όπου ανακόπηκε βίαια και τεχνητά η φυσιολογική δημοκρατική και αντιφασιστική εξέλιξη της χώρας, όσον αφορά το κίνημα της Εθνικής Αντίστασης.

Ενώ σε όλες τις Ευρωπαϊκές χώρες υπήρχαν Κυβερνήσεις του Εθνικού Συνασπισμού της Αριστεράς ή το λιγότερο, κοινοβουλευτική Κυβέρνηση Εθνικής Ενότητα-σαν μεταβατικά όργανα ως τις εκλογές-στην Ελλάδα είχαμε μια δικτατορική παλινδρόμηση και κυνική αναβίωση-με δημοκρατικά προσχήματα-ενός πατενταρισμένου φασιστικού τύπου καθεστώτος.

Με βάση την σκέψη αυτή, είχα αντιταχθεί με την ορολογία του «καθοδηγώ», όταν μου ζητήθηκε με την έννοια οτι αποφασίζω για τους άλλους, χωρίς την συμμετοχή και τη συγκατάθεσή τους. Γιατί «καθοδηγώ σημαίνει» οδηγώ τους κάτω. Σήμερα, παρ' όλο οτι απαγγέλονται την πρόοδο, ακόμα δεν έχει διευκρινιστεί ακόμα ο ρόλος των κομμάτων σε σχέση με τον Ανθρωπο και τα λαϊκά κινήματα. Υποτίθεται οτι ο ρόλος των αριστερών κομμάτων στην εποχή μας σκοπό είχαν πως να βοηθήσουν το λαό να πάρει την εξουσία, και οχι ο λαός στην κυβέρνηση και εμείς στην εξουσία όπως, έγινε με το ΠΑΣΟΚ. Αλλά ο λαός, πραγματικά να κατέχει και να ασκεί την εξουσία.

Γι' αυτές τις ελπίδες, γι' αυτές τις προσδοκίες, γι' αυτά τα οράματα αξίζει τον κόπο να αγωνιστεί ο Ανθρωπος, αξίζει τον κόπο να δώσει ο Ανθρωπος ένα κομμάτι απ τη θέληση και τις δυνάμεις του. Ενα κομμάτι απ τον χρόνο του και όταν χρειαστεί και ένα κομμάτι απ τη ζωή του.

Η εκλογή της μοίρας ηταν βαριά και το τίμημα μεγάλο. Ποτέ άλλοτε όμως μετά τον ξεσηκωμό του 21, δεν είχε φουσκώσει μέσα στην ελληνική ψυχή, ο πυρετός της λευτεριά και της λεβεντιάς αντάμα. Θα έλεγε κανείς που ο αλβανικός πόλεμος και η όποια άλλη συνέχεια του ο ένοπλος και η όποια άλλη Αντίσταση ενάντια στο άξονα, ηταν και σαν σύλληψη και σαν εκτέλεση-πράξη έργο του λαού.

Βέβαια, αυτά τα πιστεύω για όποιον τα ενστερνίζεται και αγωνίζεται να γίνουν τρόπος και στάση ζωής, μια και πολλές απ αυτές τις αξίες, αρχές και πιστεύω είναι σε αντίθεση με το κοινωνικό-οικονομικό καθεστώς της ιδιοκτησίας στα μέσα παραγωγής, είναι αναμφισβήτητο οτι θα βρεθεί κάποτε στην ανάγκη να πληρώσει κάποιο τίμημα μικρό η μεγάλο, δεν έχει σημασία. Πάντως τα μέχρι σήμερα δεδομένα επιβεβαιώνουν, οτι θα πληρώσει οπωσδήποτε κάποιο τίμημα. Οποιο όμως και αν είναι το κόστος, ο αγώνας πρέπει να γίνει. Και πρέπει να γίνει γιατί το όποιο Νόημα της Ζωής, βρίσκεται σε κάθε πράξη, σε κάθε δραστηριότητα, σε κάθε κατάκτηση. Τα πάντα με την πάλη και τον αγώνα κατακτιόνται. Τίποτε, μα τίποτε δεν χαρίζεται, μα ούτε και παράγεται χωρίς αγώνα, χωρίς την «έγνοια του ενός Ανθρώπου για τον άλλο», χωρίς την υπέρβαση του «εγώ» στο «εμείς» και το δικό μου στο δικό μας που έλεγε και Ομηρος και πολλοί άλλοι διανοητές. Πολύ περισσότερο η Λευτεριά. Μόνο με τον αγώνα θα αποθυθοποιηθούν οι μύθοι. Γιατί ένας λαός που χρειάζεται μυθικά πρόσωπα, δεν μπορεί να προχωρήσει. Μόνο με την απομυθοποίηση της ζωής ο άνθρωπο θα γίνει αυτοπολίτης.

Ξέρω πως τα γραφτά μου δεν πρόκειται να ευχαριστήσουν μερικού φίλους και συναγωνιστές ακόμα. Το ίδιο και αρκετούς από αυτούς που μας πολέμησαν.

Δυστυχώς ο ρόλος αυτού που γράφει, δεν είναι να ικανοποιεί τις προθέσεις και τις φιλοδοξίες. Αυτός που γράφει προσπαθεί να αναδείξει τα γεγονότα.

Καθήκον του κάθε ανθρώπου και του κάθε αγωνιστή, είναι να εκφράζει τον εαυτό του και να τον εκφράζει ειλικρινά. Προσπάθησα στη ζωή μου να εκφράζουμε με ειλικρίνεια και να μην σιωπώ και δεν σίγησα ποτέ γι' αυτό και διώχτηκα. Δεν μετανιώνω για το δράμα. Διάλεξα. Από την αρχή δέχθηκα οτι αυτό θα ηταν ένα κομμάτι της ζωής μου. Οπως η παραγωγή έτσι και αγώνας δεν είναι μοναχική δουλειά. Πρέπει να συνυπάρξεις και να συνυπάρξεις ολόψυχα, όπως οι ακροβάτες στο Τσίρκο. Η προσφορά είναι μια καθαρή προσωπική υπόθεση. Για μένα η επιτυχία, η ευτυχία και η προσφορά είναι να συμμετάσχεις σε αγώνες, χωρίς να κάνεις συμβιβασμούς, ανταλλάγματα και πράγματα που θα μπορούσαν να σε ενοχλούν στον ύπνο.

Βέβαια ο θυμός και ο φόβος συνυπάρχουν. Οταν φτάσεις στο σημείο να υπερβείς τον φόβο τότε μένει ο θυμός και η επίγνωση της συμφοράς που βρήκε τον λαό και τη χώρα. Και τότε μετρούν οι αξίες και ο τρόπος που σε μεγάλωσαν και σε γαλούχισαν οι γονείς. Οπως τόσοι άλλοι είπα το ΝΑΙ, είπα και εγώ το δικό μου και ξεκίνησα την προσπάθεια.

Η γενιά μου έζησε σε έναν δικό της ξεχωριστό κόσμο. Σ ένα κόσμο που του ανήκω. Τον παρατηρούσα και προσπαθούσα να επικοινωνήσω μαζί του. Δυστυχώς, ζήσαμε έναν αιώνα πολύ πονεμένο, γεμάτο τραγικά γεγονότα, πίκρα, πόνο και δάκρυα που μας κάνουν να ντρεπόμαστε. Πρεπει να μιλήσουμε γι' αυτά χωρίς να αποστρέφουμε το πρόσωπο. Δεν με ενδιέφερε ποτέ να αρέσω. Ζαλώθηκα και εγώ όπως και χιλιάδες άλλοι τα μηνύματα του καιρού μου και φώναξα: Παρών όπως το ζήτησε ο Μεγάλος ποιητής, Παλαμάς για την κατάκτηση της λευτεριάς και του δικαίου. Για Ο,τι καλό, για Ο,τι όμορφο και ωραίο στη ζωή.

Οπως όλες οι μεγάλες ιστορικές ενέργειες, είχε και αυτός ο δοξασμένος κατοχικός αγώνας, τις φωτεινές και σκιερές πλευρές Η 4τράχρονη κατοχική περίοδο ανεξάρτητα απ την κατάληξη αποτελεί αναμφισβήτητα τη σύγχρονη αγωνιστική, πνευματική και ιστορική κληρονομιά. Για να αποτελέσει όμως πράγματι την αγωνιστική, πνευματική και ιστορική κληρονομιά, πρέπει τα γεγονότα είτε μας αρέσει είτε οχι να καταγραφούν όπως ακριβώς έγιναν και οχι όπως μας αρέσει και συμφέρει. Η ιστορία δεν ανέχεται ψευδέ επύγραφα, ούτε απολύψεις και κυρίως μετά κυλήσεις ευθυνών.

Μόνο αν διδάξουμε με έργα και οχι μόνο με λόγια στη Νέα Γενιά-γενιές τα ιδανικά της ελευθερίας, της αξιοπρέπειας, του αυτοσεβασμού και κυρίως την αποδοχή και την παραδοχή του διαφορετικού, τότε μόνο θα είμαστε σίγουροι οτι οι σημερινοί Νέοι, που τόσα τους καταμαρτυρούμε, θα πράξουν το χρέος τους προς την πατρίδα. Μόνο έτσι θα γίνουν και αυτοί, αν πάλι χρειαστεί, ένας ακόμη κρίκος στην αλυσίδα της μακραίωνης ιστορίας μας, που ξεκινά πολύ πριν απ το «Μολών Λαβέ» του Λεωνίδα στις Θερμοπύλες, περνά από το «Ελευθερία ή

Θάνατος» της εθνικής Παλιγγενεσίας, φτάνει στο «οχι» του ελληνικού Λαού το 1940 και στην απελευθέρωση της Ελλάδας απ το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ στις 12 του Οκτώβρη το 1944. Μέρα την οποία απελευθερώθηκε η Ελλάδα απ την τριπλή κατοχή και οχι την ημέρα που κηρύχθηκε ο πόλεμος. Η Ελευθερία είναι γιορτή που γίνεται σε επετείους απελευθέρωσης από εχθρικό ζυγό. «Θυσία τελούμενη για την απελευθέρωση». Στην ίδια προσπάθεια συγκαταλέγεται και ο εμφύλιος πόλεμος.

Όπως σε όλες τις ταξικές ιστορίες του κόσμου, έτσι και στη δική μας ιστορία, υπάρχουν πτυχές και καθοριστικής σημασίας γεγονότα απ το παρελθόν, τα βήματα των οποίων μάταια θα αναζητήσει κανείς στις σελίδες της ιστορίας. Ειναι οι στιγμές εκείνες, που λόγω της μεγάλης τους σημασίας, για λόγους υποκειμενικούς και συμφέροντος, δεν έχουν γραφτεί γι' αυτό μοιάζουν να έχουν σβηστεί από την ιστορική μνήμη. Και που για τους ίδιους λόγους οι νικητές του Δεκέμβρη και του Γράμμου, καλύπτουν με ένα πυκνό και παχή πέπλο σιωπής την κοινή μοίρα που ακολούθησαν χιλιάδες άνθρωποι στο παρελθόν. Από αυτά τα θύματα της στυγερής δολοφονίας σωματικής και ψυχικής, δεν επιτρέπεται να τους στερήσουμε από το ελάχιστο εκείνο που μπορούμε μέσα στην αδυναμία μας να επανορθώσουμε να τους προσφέρουμε, αυτό που μπορούμε: την αλησμόνητη ΜΝΗΜΟΣΥΝΗ.

Βέροια 1979. Κόγιας Νίκος του Γεωργίου Καρατάσου 9.

ΔΗΜΟΣ ΒΕΡΟΙΑΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ